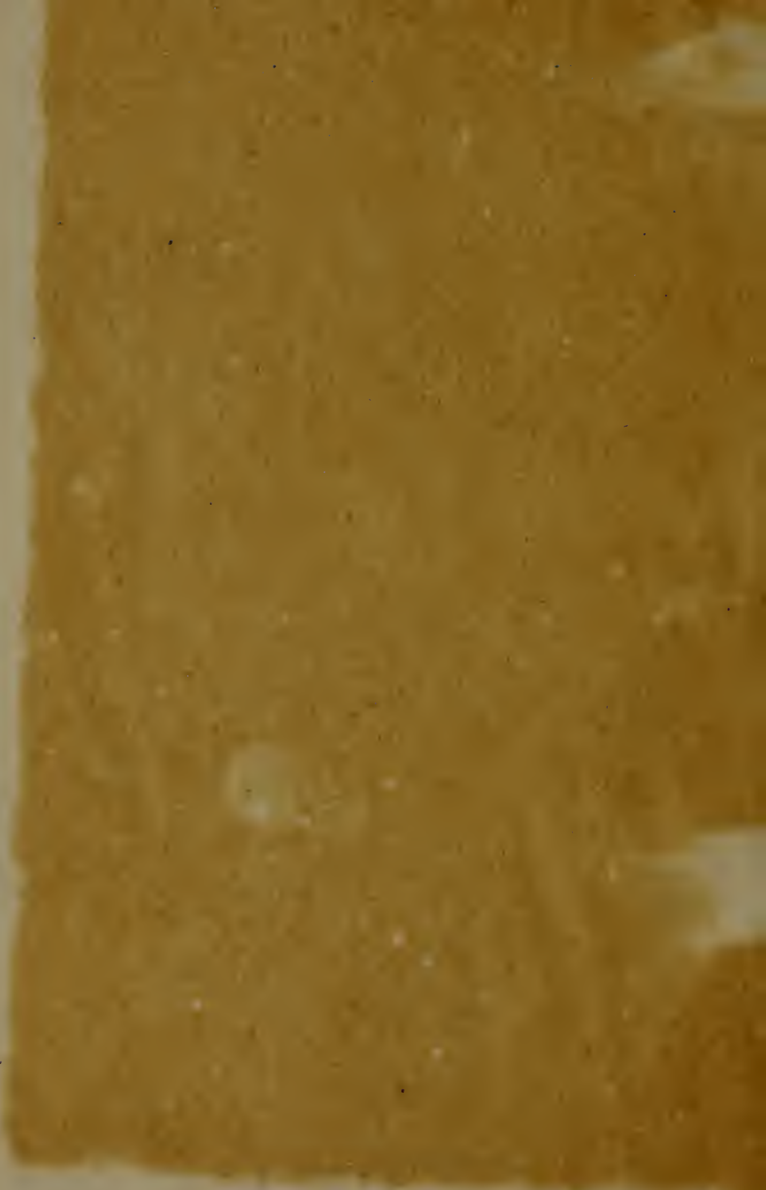
Bookplate in
other end

...ות מדבר בו בימי אחז מלך יהודה ופקח
...רמליהו והושע בן אלה מלכי ישראל

מאת

אברהם בן יקותיאל מאפו

זִכְרוּ מֵרָחוֹק אֶת ה׳
וִירוּשָׁלַיִם תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם
(ירמיה נא נ)

חלק ראשון

...הוצאות ישראל ראזומאווסקי מו"ס בברדיטשוב
ברדיטשוב, תרס"ח

АШМАѲЪ-ШОМРОНЪ

т. е. Козни Самаріи. Соч. А. Мапу.

Томъ I.

Бердичевъ, Типографія Я. Г. ШЕФТЕЛЯ...

עדה בת שמיר מאשתו האחרונה.

ה) בית מנוח החברוני

מנוח החברוני יושב בלבנון.

צפניה בנו.

שולמית בת נועה אשתו.

חנה אשתו השניה אחות יהושבע אשת אלקנה משנה המלך.

ו) בית נתניה

נתניה כהן בית אל.

קטורה המואביה אחותו.

רעומה בת קטורה.

זמרי | ראשי חבו הכהנים
עמרי | בבית אל.

ז) בית זכרי

זכרי גבור אפרים.

חפצי־בה אשתו.

ויהרוג זכרי גבור אפרים את מעשיהו בן המלך ואת עזריקם נגיד הבית ואת אלקנה משנה המלך (דה"ב כ"ח ז').

א כלי

ה

אחז.

עזריהו

ם.

הושבע.

מנועה.

ם

קם.

ב ציון.

בציון.

בורה.

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
דניאל	— ג	מנות	— ה	קטרה
זכרי	— ז	נתניה	— ו	רעוטה
זמרי	— ו	עוריקם	— ג	שמיר
חנה	— ה	עחיאל	— ג	שולמית
תפצי בה	— ז	עדה	— ד	

יען כי מאס העם הזה את מי השלוח ההולכ
ומשוש את רצין ובן רמליהו. (ישעיה ח׳ ו׳)

לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה ק
מוראו לא תיראו וגו׳. (שם י״ב)

[illegible] בקטנות [illegible]

ך יהודה ופקח בן רמליהו והושע בן אלה
הנביאים מקרא אל בני מרי, וילאו לפרוש
תועי לבב. בעת הרעה ההיא סרר אפרים.
הוציא להורג בניו, ויהודה נתן פרי
להעביר למולך. כן עשה המלך אחז,
ותפג תורה מציון. ואמת ונבותה ברחה
מן בנקרות הצורים ובסעיפי הסלעים,
מערות אמונה.
רץ לא יסוף צדק, ולא יחדל רשע כסל,
שם אור, כי כן ברא אלהים תבל וכן
גשו; לילה ושחר נשקו מני עד, וכן יצר
ר מחשבות לבו רק רע כל היום. ושכל
מסביב, למען לא ידח האדם ללכת
מראות הקשת ביום ענן חשך, נוצר לאות
דמי ארץ, להודיע לבני אדם, כי אלהים
, והוא עושה שלום במרומיו לתהפוכות
תה, ומראש עפרות תבל עד ראש כוכבים,
כל הנברא בשמו ולכבודו, כי לו נתכנו
לא ישחית את הטוב, כי אם יוציא יקר
מא, ומדור עקש ופתלתול יפלה לו תמיד
רעת את ה', המזהירים בזיו חשובים כנגה
ח"ש ח"א) הקשת

וביהודה, עת נאצו תפארת עוזם, וישוב גאון יעקב לש
הפסילים, גם אז זרח אור ה' לישרים, התנוססו מ
באבני נזר על אדמת ה'; ובסגור אחז דלתות ה', פ
דלתיו לבוא בו שומרי אמונים, אז באורים כבדו
בסתר יערות — את קדוש ישראל.

מקצה הררי הלבנון אשר יגבלו צפון ארץ
במקום שחברו למו החרמונים יחדו, נשקף ראש אמנ
רגלי ההר הזה משתרעת בקעה נחמדה ונהדרה ברוכ
אשר סביב לה, מסלעיהם יוצאים מעינות, אל המ
בתוך הבקעה ההיא, ששם יתחברו הפלג ים יחדו, פ
מים ההותרים והנוזלים מתחת לארץ, עד הגלותם מב
והיו לנחל שוטף, הוא נחל הירדן.

עוד שכבת טל חרמון תשת חשך בעמקים ו
בכל הנעצוצים ובכל הנהלולים, והשחר הנה פרוש על
וזהב מופז יופיע על כבוד הלבנון ועל גאון ארזיו הר
יכו בארץ שרשיהם, וראשיהם לעב יגיעו; ארזי אל א
מים, כימי אדמת מטעם, דליותיהם וצמרותיהם
וסבוכות אלה באלה, וסבכי היער ישיתו כליל צלם
הצהרים, עליהם יקננו כל משפחות בעלי כנף למינה
לה' כבוד הלבנון, לא תמלא אזן משמוע הוד קולם
ומירותיהם; ולעומתם גם פראים מראש הרים יצוחו
מעונות אריות והררי נמרים, והנפש השומעת את קול
הבלולה, תגיל ברעדה. ההרים האלה יטפו עסים מ
אשר ירבצון תחת משא אשכלותיהם, עפרם
לבונה, אף יזלו בשמיו וישימו קטורה באף עובר
יאמר „וריח לו כלבנון", כי נהדר הלבנון בהדרו,
בהבקע עליו השחר אשר יחשוף כל שכיות חמדתו לו

הימים האלה אחרית ימי קיץ, חדש אחר
האיתנים, בעת אשר ילהט השמש ארץ ומלואה; ו
סרמתו, אז יקומו עוברי ארחות לראש אשמורות,
דרכו

דיביהם בבתי כלאים, ויקרא דרור לאביוני ארם
רצם, למען יגידו שם את צרות נדיבי עם האסורים
, ויחשו למו פרזות ברב כפר, ושלשה אלה שבי דמשק
יהודה רוכבי גמלים, עוברים דרך החרמונים ומגמת
לימה, ועבדי עשיר אחד היושב בחבל ההוא הולכים
חם, כלם אחוזי חרב וחמושי נשק מפחד בלילות,
חרמוש חית לבנון, וכפירים שואגים לטרף, ושפע טל
ד עליהם יכסה מעיניהם כל ארח ונתיב. שלשה אלה,
יה, האחד עדולמי, השני לכישי, והשלישי זיפי,
שים אשר אין להם חלק ונחלה בארצם, ובירושלים
דם, כי היו עבדים בבתי אלופי יהודה, אשר עיניהם
ויקר בבתי אדוניהם בימי שלום, גם ראו שבר גאונם
ה והרפת צר, על כן בקשום העבדים יושבי החרמונים,
את כל אשר ראו ואשר התבוננו על דברת השאת
בל הבא על יהודה באחרית הימים האלה.
שתנו מבני דלת הארץ, ענה העדולמי ואיך נשא
על גוי ואדם?, אנכי בשפלה נולדתי, אך עיני ראו
ארץ, בהיותי נלוה אל בית עזריקם נגיד הבית אשר
, בביתו ראיתי גאון ויקר, אליו בא אלקנה משנה
יהושבע אשתו הגבירה ועם קציעה בתם תפארת
, כי שני שרי יהודה אלה, ראשי אציליה ואלופיה
תן זה בזה, וקציעה בת אלקנה משנה המלך היתה
יאל בן עזריקם אדוני נגיד הבית, אך מעשיהו בן
התיצב כצור בינותם, ומה אחרית הצורים הרמים
האלה? הה! אחריתם נכרתה, כי את מעשיהו בן
ת אלקנה משנה המלך, ואת עזריקם נגיד הבית, הרג
אפרים במלחמת מלכי הברית, פקח בן רמליהו
ארם על יהודה, זכרי הכה את שלשת הכפתורים האלה
ספים, כי מאה ועשרים אלף בני יהודה בני חיל כרש
גאלו

ונעמה אשתו האהובה הריקה אוצרו הטוב, לקחה ממנו חסן ויקר, ותצת אש בנאות יורם בחרות אפה בתגית אשת עברתה, ואם על בנים היו לשרפה, ורק ילד אחד בן תגית נותר כאוד מוצל מאש, ונעמה אחרי הבעירה את הבערה ברחה ותלך אחרי מאהבה, זה חמש שנים אשר נקרו ויאתיו הדברים האלה, העל זאת לא תהנף הארץ?

אבן ענה הזיפי, אטלל מרום עם הארץ ביהודה, הלא ידעתם את מרים הגברת העדינה בציון, אנכי ידעתי כל אחותיה, בהיות עכסה אחותי שפחה בביתה, למרים זאת רבת החן וההון שפרה נחלת דבורה הורתה, למרות עיני שמיר אביה, הצורר ליהודה והשונא לבית דוד, באשר הוא חוטר מגזע מלכי אפרים, ויתר לו בראותו את מרים בתו יוצאה בעקבות דבורה הורתה, לאהבה את יהודה עמה, ולספות חמה על אפו דבקה נפש מרים בבן אלוף יהודה מגזע עוזיהו ושמו עוזיאל, ומרים אהבה את יפיו ואת תפארת גדולתו, כי מדע המלוכה הוא, ובחרות אף שמיר במרים בתו ובעוזיאל אישה, נשבע בסתר לבבו לקחת נקם ולהכרית כל זכר למו, גם הקים את שבועתו, כי נתן את פרי בטנם למולך, ואת עוזיאל הבריח ארצה מואב בראשית ימי ממלכת המלך אחז, ומרים העדינה כאלמנה חיה צרורה זה כחמש עשרה שנה.

ואת מי תגיד מלין ענה הלכישי, הלא בשלוח אותי ידידיה שר הרכוש אשר למלך ארצה פלשתים, לחקור ולדרוש על ארות נעמה הבוגדה ולהתחקות על שרשי רגליה, בעת ההיא שלחה גם מרים לקרא לי בסתר, ותשחרני לחקור על דבר עוזיאל אישה אשר עזב את ארץ מואב, וילך אל ארץ פלשתים, ומשם ירד מצרימה, אך כספה אשר נתנה לי ויגיעי לא הועילו; מי יתן ידעתי ואמצאהו, כי עתה עשרתי מצאתי הון לי, כי רב הון מרים ואין קצה לאוצרותיה אשר השאירה לה דבורה אמה, ובשבול נאלמן כל ישעה והפצה לעשות טוב

חסד

שר למלך, אף תאמצהו כבן לה.
מים הוליך אליך את הקול, ענה הערולמי,
ליפלט היתה לו מאת מעשיהו בן המלך,
בליו, כמוני נושא כלי דניאל בן עזריקם נגיד
ותמהו, כי קציעה בת אלקנה משנה המלך
וחמדת עיני רואים, קציעה זאת לא הביטה
העלם הנחמד, וגם אל מעשיהו בן המלך
ועיניה היו נשואות אל אליפלט האמון אצל
אלקנה אביה משנה המלך, אך הוא ועזריקם
עם מעשיהו בן המלך נפלו שלשתם בחרב
, ודניאל ארוני הצעיר אסור בכלא בדמשק,
לשמוע, כי קציעה בת משנה המלך תפול
ליפלט בן דלת העם; אכן רוח עועים היא
ם הארץ, כן הגידה תמיד יהושבע הגבירה
חזיתי בעברי עם דניאל ארוני בן נגיד
דרך הגלעד, שם נתנו לנו שובינו מנוחה,
ה כלילת כל פאר, כקציעה בת משנה
הדרה, היא ראתהו מרחוק, ותבך להולך
ניאל שעו אליה, הניף ידו לה באהבה
האבזרים לא נתנוהו עוד להתענג על מראה
ה ההיא ידכא לעפר נפשו בארץ שבותו,
ניו תמיד, והוא לא ידעה מתמול שלשום,
ממנו, והוא יקרא לה „משאת נפשו", אבן
ה בלב בני מרום עם הארץ.
בני יהודה בשובם מדמשק ארץ שבותם,
עברים אשר הלכו לשלחם, ובדברם הגיעו
והעבדים עמדו ויקשיבו קשב, והנה קול
ר האחד אמר אל אחד מרעיו, לך הגד
אמנה עודנו במשנתו, וירק נא את חניכיו
לשום

הנחמדים היו שעשועים לשולמית בת אדוננו, כי
לאבל מירה וינחמוה בימי אבלה על אמה, ועתה עפר ה
יהיה לברות לאיש עשוק בדם נפש .

ובני יהודה שאלו פשר הדברים האלה, ויגד לה
העבדים כי איש רוצח מצא קן לו על ראש אמנה מ
ימי האביב, והוא שודד כאריה משחית בלבנון, מכון
בשגב בצור אשר לא יעלהו פריץ חיות, ועל ראש ש
נצב נמר בעל חברבורות כשומר למעונתו, כי איש
מכשף הוא וממנו יגורו גם פראים. הן זה דרכו בירחי
אשר הוא יושב פה: משחר הוא לטרף ומאחר בנשף
אל רבצו, ואיש ממנו לא ראה פניו, וכמוהו כן עבדו
אליו, אך אמר אדוני לשים קץ לפחד עריץ ולשדד
בבקר הזה, הן דמיו עליו יטוש, דרכו בראשו יתן,
לבנון על קדקדו ירד .

כן דבר אחד העבדים אל חבריו, ושלשה בני
השיבו תודות להעבדים אשר נתנו למו מקום ללון
לדרך, ויברכום לדרכם וירכבו לשוב אל ארצם .

השחר הופיע על ראש אמנה, והנה על ראש ש
אשר לא יעלהו פריץ חיות, איש לבוש שמיכה עבה
ומקשיב לקול העבדים, אשר נדברו מתחת ההר,
וישב אל מעונתו החקוקה בשן הסלע, בה שני תאים,
החיצון—לו, והתא הפנימי—לאדוניו, בתא הזה קרוע
הסגור יומם בלוח ארז למחסה ולמסתור מחרבוני קיץ
הוא פתוח עתה לפאת קדים, וריח לבנון ואור שחר
אליו, ולאור הזה נראתה כל התכונה אשר בתא הזה,
קרקעו מכסה בעורות פראים, ועל קירותיו נראו כל
משחית, קשתות חניתות, רמחים וכידונים, גם חרב
הנסתרה בתערה; אותות נאמנים אלה, כי גבור הציד
הוא גבור מלחמה, מרוץ למשכן הזה על ראש פנה, נצ

נרא

התגרות באיש הנלחם בפראים ומכריעם באמץ לבו
רו? ולבד אימת פריץ חיות, המשכן הזה בטוח,
ת סלעים משגבו, ובסולם עשוי מחבלים ירדו ויעלו
שם, הסלם הזה אחוז ביתד ברזל התקוע במקום
עת מצא חפץ הורידוהו, והעבד הנצב לפני הבודד
נא אל התא, לקח מן הקיר שתי קשתות דרוכות
ונות בידו בשוב ארוניו.

רונו לא כאיש ערוך למלחמה בעת ההיא, כי ערך
קר בבקר, ואף כי בקום עליו שונאי חנם לשדד
נה הוא עתה עומד משמים. מראהו נחמד מאד בחצי
ן לבו נגלה על פניו, ובהתעורר רוחו בקרבו ענה ואמר:

תה רב העליליה אשר גבהו דרכיך מהררי אל, ואשר
מיך רב מהמות ימים, שעה נא אל הערער המדבר
אתך, פנה לאובד ונדח, כי יצעק אליך חמס מעקת
ע אראה עולתה הולכת קוממיות העשויה לבלי חת,
כעוטיה מסתתרת בחגוי הסלעים? רשעה שוררת
טן, ונכוחה נחבאה בכל הנעצרים, מפשע ארץ ומרעת
ה? למה ה' אלהי הראיתני ענג ונחת בימי עלומי,
יתי בחצי ימי בזכרון מחמדי, בטלטלה גבר ובחרדה
למצער ראיתי חיים נעימים עם מרים ידידות נפשי,
יושבת לימיני בהיכלי שן, ורוח חן היתה שפוכה על
ה עיני מסביב, על ציון ועל כל מקראיה, אך אוי נא
שמחתי היתה עדי רגע, ומה ארכו לי שנות ראיתי
י אנפת בי ה' אלהי, זעמת עלי זה כמה ותצנפני
ארצות נכריות, אל מואב, אל גלילות פלשת ואל
ותשביעני נדודים וטלטלה כימי מלך אחד, ימי ממלכת
שב ותקלעני כאבן חשך על ראש ההר הזה להשביעני
ואל מנוחתי כבוד טרם תשיבני, כי מנת מכאובים
אל זועם, הבבל הבא עלי עוד לא סלא צבאי? איה

לי

אשר חשבו לעקר משרש גזעו, אל מחמדי אלה שטחתי כפי כל ימי נדודי, ואליהם אשא נפשי גם היום מארץ ירדן וחרמונים. אמנם ה׳ אלהים הראיתני קשה, ולכליון חרוץ לא נתתני, אות הוא כי תותירני לטובה במחמדי נפשי, יעוד תשורם עיני בעת רצון, אך מתי תבוא העת ההיא? עד מני אהיה כגר בארץ? עד אנה אהיה כנאד בקיטור, נרדף כמוץ הרים, נרעש מיהודה ונבהל מאפרים, הה! נרעש נבהל ונרדף זה כשש עשרה שנה, כאורח נטה ללון באתי הלום, ואבחר ראש אמנה למעון לי, למצער ישבתי פה ארבעה ירחי שוא, כמעט שקטתי, אמרתי פה ינוח לי עדי שוב אפך ה׳ אלהי, אך שנות עמל מנית לי, ועמל ותלאה ימצאוני באשר אני שם. אתה ה׳ הבוחן כליות ולב הלא בחנת לבי, ידעת כי חרד אני על דבריך, ומדוע אחרד לקול עלה גדף, ונפשי בכפי תמיד, בחצים ובקשת אביא לי טרף, אשוב, ארבץ אל מעונתי, והנה מגור מסביב מחמת אנשים לא ידעוני, האומרים לשדד רבצי ולצודני כפרא אדם. מתי אלהי ישעי תשלח פדות לנפשי, תשיבני אל מרים אשתי, תאותי ואנחתי, ואל אליפלט בני נחמתי ומשוש דרכי בשנות נדודי, הלעולמים תזנח ה׳? הלא תקרא לי דרור, כי הנה שנת היובל באה!.

אתה ה׳ אות שנת היובל, שנת גאולים לארץ, ושנת גאולי לא באה, דרור הוא בארץ, והנני כדרור לעוף, כי אתה אלהי תאמר לנפשי, נודי הררך, נודי מתגרת יד שמיר תותנך, נודי מתחת מלך, נודי מזעם יהושבע אשת אלקנה משנה המלך, רבת צררתני הגברת הזאת בגאון שלות השקט; אך נפלה עטרת ראשה, נפל אלקנה אישה על מרומי שדה, והיא עתה כאלמנה שוממה, ויודעת את נפש מרים אשתי הבכיה לי מחמל נפשה, כי נע ונד הוא בארץ כדרור לעוף, אך אנה אעופה? הירושלים תקרא לי דרור לבוא אל שעריה? הן אתו קרא בה דרור לפרוע פרעות בעמו. וללכת אחרי

אלהים

ולעשתרות גלולי העמים, הוא המלך אחר הבעל
ה, ובכל מקומות ממשלתו הארץ מתקוממה לי,
לי מושבי באפרים? הן שם פחים טמונים לרגלי,
אי בית אל וחבר כהניהם הלא צופיות ומשוטטות
וי לי אם יודע שמי לצרי, כי מבשרי לא ישבעו,
שבר לבי בקרבי, ולאפרים יאמר: זובחי אדם עגלים
י דם אדם לא יקר בעיניו, ויאהב את עגליו ואת
ביאיו, ויאהב את הבעלים, ויהי כעבד נרצע למזוזות
ת-און, עבד עולם לעצביו. הנה שנת היובל באה
איש אל נחלתו, וחבור עצבים אפרים עודנו מסתולל
בר, מאן לשוב אל ה' נחלת אבותיו, הה! אין דרור
אין יובל לאפרים ואין פדות לנפשי, לכן קרא ה'
רב, לשום ארץ יהודה לשמה, אף תקע שופר בבית
פר היובל הוא, ואפרים לאשור יובל.

בודד כלה לשפוך שיחו לפני ה', ועבדו חרד אליו
בקצר רוח ויאמר: עתה עוזיאל אדוני, עתה הביאה
צרה קרובה, הן אויבינו עתה בנפש סבבונו, הקיפו את
חת, וידעתי גם אני, כי לא יעפילו אויבינו לעלות
לא יעלהו פריץ חיות, אך מה יושיענו זה, הלא
אנחנו יושבים אל עקרבים, ומפחדים לרדת מחמת
האורבים לנו, ראה נא עוזיאל אדוני כי באוך דברי,
פעמים הגדתי לך אדוני לאמר: מה לך פה ומי לך
תשב כנשר על ראש שן סלע, לחמך בשממון תאכל
בדאגה תשתה, החישה מפלט לך אל מקום אחר, ואתה
הגיד לי את שם אשתך בציון ולשלחני שמה לגלות
סתרך. למען תביא לך עצות מרחוק, כי שלחתני
רך, כי עתה אלי מצאה לך אשתך מנות, אם

 עודנה

עלה באזניו, וישב אל הבודד ויגד לו, הן שפה בלולה שמעתי, שפת עדת אנשים, אך קול האחד עלה באזני באמרו לאמר: אך שוא נעמוד פה על משמרתנו, אין זה כי אם עזב כפיר אמנה את מעונתו ובעמק שלח ברגליו, לכן הבה נפוץ בשיחים לבקשו. כן דבר האחד והנה רעהו עונה! הנה אדוננו בא, רוכב על פרדו וחמוש בקשת ובחרב.

ועוזיאל חשב מחשבות מספר רגעים, ואחרי כן התעודד ויאמר אל עבדו: הבה אנסה דבר אל רודפי בערמה, קח קרן מאהלי ותקעת בה קול תרועה, ואמרו האורבים אין זה כי אם קול תרועה להזהיר את הצד ציד מרעתו למען יחיש מפלט לו, ואנכי אתאזר בחרב, בחצים ובקשת להיות ערוך למלחמה, וירדתי אל אויבי, וקראתי אליהם לשלום באמרי, כי נקי וצדיק אני, ואם לא יאמינו לי והתגרו בי מלחמה, אז נקי אנכי מה׳, והשלכתי נפשי מנגד, וגזרתי על ימין ועל שמאל, או תמות נפשי עם רודפי חנם, כי מה בצעי כי אאריך נפשי?

העבד שמע לדברי ארוניו, ויקח קרן מאהלו ויתקע קול תרועה, גם שנה וישלש, וכאשר יעץ עוזיאל כן היה, כי האורבים נפוצו בשיחים לבקש את כפיר אמנה, ויוחל עוזיאל עד בוש, ויצו את עבדו להוריד את סלם החבלים, וירד בו עוזיאל והוא חמוש בנשק ובחרב, כאיש ערוך מלחמה, ונכון לשבט או לחסד.

ב

אחרי רדת עוזיאל אל העמק, ויפן כה וכה, והנה אין איש, ויבא אל בין השיחים ויתפלל אל ה׳ לאמר: אנא אל

שומרי

טוב נא אפך ה' אלהי ממני ומאשתי ידידותי
, עשה נא עמנו אות לטובה, ויהללוך מהמרי
לי׃

לום לך הבודד בהרים! נשמע קול יוצא מן
והנה איש חמוש בנשק נצב לקראתו, איש
הור והדר, ובשומו עיניו על הבודד השליך
אמר: לקרא עליך מלחמה אמרתי ולהשבית
שבי אותך כרוצח שודד על אם הדרך, אך
אם קול שדוד שמעתי, והקול קול יעקב קורא
ולא כן ענו עבדי בך, ואתה אדוני סלח
יי לב, כי ראוך מסתתר במעונות אריות
פיל אימתה, ופחד על פראים, ומפחד מעין
על כן הוציאו משפט מעקל, ואולם פליאה
דוע תשית חשך סתרך?

ח חרבו גם הוא וישלך את הנשק ארצה,
תו כי מפציר האיש בו להגיד לו שרש דבר
האיש ויאמר: ברוך אתה לה' איש שלומי,
מנעני מבוא בדמים, ואולם שא נא אדוני
, כי חרדת עלי את החרדה הזאת בטרם
רחתי מדור תהפוכות, ואבחר ראש אמנה
פה אשקטה ואביטה במכוני, אזכרה ראשיתי
פה אשאף רוח טהור, אשר לא נטמא ברות
אראה אור בהיר בעינים לא כהו מעשן
ר יעיב עתה ארץ ומלואה, אבן החשך יכסה
ורת כבוד ה', במקום הזה אויתי לשבת עד
ח ממרום על פליטת יהודה הנשארת מחרב
ין מלך ארם ובן רמליהו. ראה נא אדוני כי

איש

בן עמך מתן לך את בריתי שלום והפק קרבנך מן היום
לבן אדעך נא בשם, כאשר אתה ידע אותי, הן שמנו
יהודה, ושבר עמנו נגע־עד נפשנו, ועתה הואל נא וה
לבן עמך את דברי התלאות אשר טלטלוך טלטלה גב
כשש עשרה שנה, כאשר שפתיך ענו בך לפני אלהים
הכרת פניך ענתה בך לפני, כי משום עם הארץ אתה, א
עשה את היום הזה, ודעת דרכיך חפצתי, וקויתי כי לא ו
מתפצי, אך אשלה נא את אנשי מזה ואחר נדבר.

זאת דבר, ויצו את עבדיו לשוב איש איש למל
ולעבודתו. האנשים הלכו למו והחברוני אמר, הבה העל
אל מעונתך, שם נשתעה יחדו, ונפשך תתענג על רב ש
בראותך כי אין עוד מגור מסביב, וכי אויבך הוא א
הבא בצל קורתך, דע לך כי מן היום הזה כל מחסורך
כי חנני ה' ויש לי כל.

מה טוב אתה אדוני, ענה הבודד, ומה יקר חסדך,
נעלה אל מעונתי, דע לך כי נפשי דבקה בך מבלי תקור ד
אשר הביאוך הלום, וכן אהיה נא לך גם אני שכן קרוב

ובדברו זאת נגשו אל רגלי ההר, והבודד נתן ק
ומשרתו הוריד את סלם החבלים, ויעל בו הבודד והחנ
אחריו, שם ישבו בתא הפנימי, והחברוני השתומם על המ
בראותו את ההוד וההדר אשר בו, והבודד צוה את עבדו
למו בשר צבי צלי אש, כי אתו יאכל שכנו הנכבד בצה

העבד יצא שמח וטוב לב, על שלות השקט
נתן למו ה', תחת חרדה לרגעים, והבודד אמר אל החבר
הודיעני נא אתה את דרכיך למען ארע מי הוא זה אשר
אלהים לפני לתת מנוחה לנפשי?

טוב הדבר, ענהו החברוני, הט אזנך ושמע את על
ימי נערי, את מכאובי ואת מחמדי בימי יותם מלך יהו
בעת

פרה עלי, בית שדה וכרם בחברון, ואתיסר
,כי אלקנה משנה המלך הוא בן דודי, אשר
ם בראש שרי המלוכה, והרוקם שמח מאד
בתו חן בעיני, ואנכי לקחתיה אל בית אלקנה
הצנתיה לפניו ולפני אשתו הגברת העדינה
ו אחד משרי אפרים, אשר זכרם באחרית
כל בני יהודה, על אשר חמלו על מאתים
ודה, השביה הגדולה אשר הביאו שרי חיל
שמרון, ובעצת עודד נביא ה׳ היושב בשמרון
י הלב עליהם, ויאכילום וישקום וילבישום,
בחמורים ובגמלים עד יריחו עיר התמרים אל
, ועזריהו אבי יהושבע הוא אחד מן השרים
שמותם; כל אלה נקרו ויאתיו באחרית הימים
בת אחז, ואולם אנכי בימי יותם ארברה,
כיום, אפרים לא עמי, התנשאה לפנים על
אפרים עמה וביפיה ובחכמתה; אך התרוממה
לא כן היתה עם הנשים הנופלות ממנה,
ל נועה זו בחרתי לי מבין חשובים, ותדבר
חסר, עליזה ושמחה בכבוד הזה שבה נועה
ותרב השמחה בבית הרוקם, וישישו בי
שר הביאני אל ביתם; אך רוח ששונם
ר, וברצותי לקחת את נועה אל נחלתי,
ר אלי, תשב נא בתי בביתי עד מועד חג
ז ירושלימה ולקחת אותה לך.

רעתי פשר דבר, שבתי בגפי חברונה בלא
חמשים היום כחמשים שנה עד מלאת ימי
ים שקויתיו, ובעליצות נפשי עליתי ירושלימה
גלי; ומי תבן את רוחי בשמעי, כי ידידות

היא נבונה לקראתך, ואלקנה שלח אנשים להביאה אל ה
ותהי לו נועה לאשה; שמעתי את הדבר הזר הזה, ו
לאבן, ובחמת רוחי קראתי את הדברים אשר שמעו א
מיכה המורשתי לאמר: אל תאמינו ברע אל תבטחו
משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, כי אמנם הרבת
לנועה את תפארת אלקנה להרבות כבוד ביתי, ות
כבודי, ואותי עזבה; מכאובי היה גדול מאד, אך ה
ואשא בשרי בשני, וממחרת היום ההוא שבתי במ
חברונה, ולא יכלתי למחות זכר נועה מקרב לב
נפשי טרף לאהבה ולקנאה ואלך שולל.

וגם נועה לא שמחה בכבודה, ואנכי הרשעתיה
משפט, כי לקחה אלקנה אחר כבוד, ולא רותה, ורבו
שבעה לה נפשי בירחי מספר אשר ישבה בבית אלק
יהושבע הגברת רבת החן ורבת התבונה הלא מודע
שערי ציון, הלא היא המהירה לדבר צחות והיודעת
דברי המלוכה כאחד חכמי השרים, אשר למוצא שפתיה
ייחלון, ויחרישו לאמרתה אשר תזל כטל, הן היא בר
רום עיניה בזתה את כל בנות מרום עם הארץ בציון,
נחשבה לה בת הרוקם אשר הביא אלקנה אישה לצרור
הלא באחת מאמרותיה השפילה אותה עדי ארץ, דכאה
נפשה, ובת הרוקם הביטה צר מעון בבית אישה ח
ראתה כי לא תכון לפני יהושבע הרוממה, ותבן לאחר
ותתחנן אל צרתה לשית עצות בנפשה להמלט מבית
האלוף, ויהושבע אמרה לה: בקשי ספר כריתותיך,
ולכי, כי לא זאת המנוחה לאשה כערכך, ונועה לא
מדבריה ארצה, ואחרי תת לה אלקנה ספר כריתות ש
בית אביה כנעוריה, ותספר ירחים ותלד בבית אבי
לאלקנה, ותקרא שמה שולמית לאמר שלום יעשה ל
ויהי

עה בתה, הן שתיהן לי בנות אהובות, אך
תרמה, ובעברתה כי קשתה תבקש תחבולה
ה ולאבד כל זכר לה, לכן קח מידי עשרים
, ולקחת את נועה היפה ואת בתה ויצאת
לגור באשר תגור, במקום שוקט ובוטח, רחוק
אשתי, ושמחת שם בנועה אשתך היפה
בנעימים, ושמרת את שולמית בתי כבבת עין,
מולדתה, והיה כאשר תגדל והביאות אותה
דה ושלוחים בידי הטובה.

רתי לי מקום פה בין החרמונים, ובנוה שלום
ואת שולמית בתה, ותרב שמחתנו, ומקץ
עה בן, ואקרא את שמו צפניה, לאמר: יצפנני
מית וצפניה גדלו בנאות חמדתי כשני ממעי
אשתי התעלסנו באהבים, מלאי ברכת ה'
ל נועה את שני צאצאיה בתמת לב ובירא̇ת
עה בשוא לחשבני לאב לה. כנחל עדנים עברו
ת לנו, אנכי יקרתי בעיני נועה ממשנה המלך
וכן היתה בעיני. ונאותינו היו מעון לשלוה,
וחן, אך העלה אותה אלהים בחצי ימיה,
לתה נועה את חליה, ואנכי לקחתיה הגלעדה
ר, אך לא עלתה ארכתה, ושׂבעת שמחות
נאיה השיבה רוחה אל האלהים.

הגבירה לקחה באחרית הימים האלה כפלים
חטאה בנועה צרתה, הלא מודעת בבל מקום
אלקנה אישה משנה המלך, אשר נפל בחרב
, עתה תתודה יהושבע את חטאותיה בימי
ות וגבהות עינים, אשר מאסה את כל בנות
וברוב גאונה אמרה אני ואפסי עוד, ועל

גבורת

אִם מראה עיני, זכרון לבבי ומשמע אזני לא יכזבו בי.
לך אדוני כי חלק לי ה' מראה עינים שכם אחד על כל אנ
בערכי, ואשר חזיתי לפני עשרים שנה שמור הוא בלבי כמ
אשר ראיתי יום אתמול, ורבים יעידוני כי עין אַיָּה לי,
הכרתי זה ירח ימים את יהושבע בשמרון, כבואי אל
עוזיהו אביה השר הישר לדבר אתו דבר על אודות שולמי
אנכי הכרתיה בהשקיפי בעד חלון היכל החוצה, בראותי או
עוברת ברחוב עם עלמה כבודה ההולכת לימינה, ואהי לפ
בעיני עוזיהו, גם בבקר הזה אור עיני לא יכזב בי, ומש
אזני יענה, כי עיני תחזינה מישרים, הן אתה חזיתיך ב
בימי יותם, גם שמעתי מדבריך בשריקת שפתים כבן אפר
הלא כשש עשרה שנה נודד אתה בארצות? הגד נא או
לאיש שלומך ובריתך, כי עוזיאל זה שמך וזה זכרך! הג
נא לי אתה, ורבות תשמע מפי, האת זה עוזיאל איש מרי

שא נא אדוני, ענהו הבודד בחרדה, בחר נא לך
אנשים הדומים איש אל רעהו בתבניתם ובשפתם, עָרְכֵם א
אל אחד, התבונן בם רגע, וראית מה נפלאים מעשי
בהפרידו בני אדם, אולי תארי כתאר עוזיאל מקראך!

אל נא אדוני, ענה החברוני, הן ה' עשה את היום ד
ורוחו הוא קבצנו, לכן הגידה נא לי ואל תכחד ממני דב

בי אדוני, קרא הבודד בחלחלה בספקו כפיו, בי א
אל תשחיתני, הנני מעתה בפיך ובשפתיך לשבט או לחס
כשש עשרה שנה כסיתי שמי במשאון, עברתי ערים ונהרי
ארצות וימים, ואתלונן בצל שדי אשר הֵטר את נפשי, ש
עמל ותלאה באתי הלום, וה' נתן לך עינים לראות ו
לדעת, התסגירני אל מבקשי נפשי בהגידי לך שמי?
עוזיאל אני איש מרים!

עוזיאל אלופי! קרא החברוני בהחזיקו ידו בו,

הרשתי

תן לי לאשה את חנה בתו היפה הצעירה
עשרה שנה; הן רוח אחרת עתה עם יהושבע
ר שנאה לפנים, ולשנא את אשר אהבה אז,
ב מרום עם הארץ ושבט אלוה ירחיקנה ממני,
הונה את רוח יהושבע, ואביה וכל קרוביה
נהמוה הבל, כי רומם אבלה תחת לשונה
צחות, ועל כל תנחומים גברו עצבותיה, מהר
אל מעונתי לרגלי חנה אחותה, היא אשתי,
רתי, לא תכירך יהושבע כאשר לא הכרתני,
ה את שמך היא מתנודדת, וחרפה שברה לבה
אשר הדיחה עליך ועל מרים אשתך רעותה
ם את שולמית בת נועה שנואת נפשה לפנים
ה, באשר בת אלקנה אישה ואחות קציעה בתה
ת היא פרח לבנון, כלילת תפארה, לא נמצאה
ל בנות קריה, וכבוא יהושבע הלום נגלה אזניה
יתה כי רמה, ולא תשגה באהבת אחד בני
חזון למועד אשר נתיעץ על צפונותיה, ועתה
ספר לי את דברי ימיך מהחל ועד כלה.

צא על הארץ, ועוזיאל נאנח במרירות, נשא
ויאמר:

הקנאה! הלא הן הראשונות לפעולות בני אדם
בני חלוף, מראש מקדמי ארץ עד אחרון על
האשה הראשונה אשר נתן ה' לאדם היתה
והיא היתה נבונה לצלעו, ותהי מכשול עונו,
מעדן גן אלהים, וכן דרך נשים מעולם ועד
א בריאה נחמדה ואיומה, ביפיה תצוד נפשות
לל, ובקנאתה תפיל חללים, ומחוה אם כל חי
ננות בציון והבוטחות בהר שמרון, פרעו הנשים

(א"ש ח"א) פרעות

בעל יקנאון, הלא היא כתנת הפסים אשר עשה לו, והיא עו
עליו קנאת אחים ותורידהו מצרימה, ולעבד נמכר יוסף, וע
היא ביהוסף האהבה אשר אהבתהו גברתו הבוגדה בפוט
אישה, ויוסף בצדקתו הניח בגדו בידה וינס ויצא החוצ
ובגד האהבה וכתנת הקנאה מרחיבים שוליהם כיריעות השמ
עליהם כתובים כל דברי הימים לזרע יעקב מדור דור.

גם כי להטה אש האהבה והקנאה, גם אנכי עזב
בגדי ביד אשה איומה ככפירה בהררי טרף, ומפניה נ
ואתרומם, אז זרחה עלי שמש צדקה; אך למצער ראיתי
חים, והנה שמים קודרים על ראשי, ושמשי נחבאה וד
סתרה. הן לפני נתכנו עלילות בשרשרות אחוזות המתלכד
המסכסכות אלה באלה, בהן ידי אסורות ורגלי עקודות
אשר ירחמני נורא עלילה ויפתח למוסרי, הנה חליפות עת
כעבים תעופינה, ועלילות נוראות ואיומות כצלמי אימה תעבור
לפניך; האהבה הרתן, הקנאה ילדתן, קנאת אשה מרעו
וקנאת אפרים והבלי שוא, שמו עליהן נוספות, עטוני גם צנפ
צנפה כדור אל ארץ רחבת ידים, עד מהרה ירוץ דברי,
אאריך לשון בשפת יתר, אך לא כן חשו העלילות, כי ל
התנהלו, כנחשים זחלו, ועצבותי מהרו ויקדמוני ימי איד

ועוזיאל עצר במלין מספר רגעים מנהמת לבו, דמ
עינו פרצה כנחל, ורחמי החברוני נכמרו עליו, ויאמר: המ
מסך אלופי תנחומות אל, כי נתן לך ה' תפארת אדם, תפא
בנים אבותם ולשון למודים? ומה נמלצו אמרותיך, וצדיק
לא יעשה עולה ולא יתן מוט לאשר הנן כל אלה.

אמנם חנני ה' בכל אלה, ענה עוזיאל במחותו דמע
מעל פניו, הן בן מלכים אני, חטר מגזע אמציהו מלך יהוד
גם תפארתי היתה עלי מאת אלהי עושי, אשר יצרני בתפא
אדם ויפארני, אבי לקח לו אשה מבנות אפרים וימת במלחמ
ותשב אמי אל ארצה, ותהי לאשה לבן אפרים מן המשמר

הבלי

ורים, אז אהבוני עלמות, גם יהושבע בת
ן ראתני ותלבבני בעיניה, ותמשכני חסד;
ה לבן אפרים, ואף כי לבן בלי שם, וכאשר
שבע לאהד הצעירים בן שועי אפרים אשר
את יהושבע היפה-פיה והנבונה, ויתקצף
כי לא יעמוד עליך ראשך אם לא תסיר
ך, ואם תמלא אחרי ונתתי לך ככר כסף;
ן תקוה לי מיהושבע, ואקח מידו ככר כסף
עוזיהו, שם מצאתי את יהושבע בתו, ויהי
ית, ואלעג לה על פניה, באמרי לה כי
-פיה נפלו והמתה בערה בה, וגם לבי נשבר
בחיים ובככר הכסף מהתגרות לשוא בקנאה
עם הארץ. יהושבע יצאה מן הגן ולא ענתה
תי קשת גבורים אשר עוררה עלי קנאת בני
עם נביאי בית אל וכהניהם, כי איש
מרי משכני בחבלי שוא, בראותו כי כסף
כהניו ונביאיו, ואהי למו חבר טוב כל הימים
ם; שם ראתני עלמה מואביה ושמה קטורה
הגבור הצעיר לפלגש, ותשיאני להתחבר
ושא כליו, וקטורה היתה רבת חן ורבת
מרתי לה כי לא לאנשי המלחמה אנכי עוד,
הנים ולנביאי בית אל אשר דרכו לשונם
בשפתי, ונפשי געלה אותה על זמתה.

אנכי מאסתי כהני בית אל ואתעב נביאיהם,
ו שקר, ואלה יטיפו ליין ולשכר, ואשר אין לו
ין בו, נביה נמאס בעיניהם, נפשי בחלה
חלה בי בראותם כי ידי ריקת, ואנכי הלכתי

בנקיון

ויהי בלכתי בדרכי ציון, והנה עמרי כנמר על דרך אש
חבר מרעים האורבים לצעדי ההולכים ירושלימה, וכ
אותי שאלני, מה לך ידידי לדרך ירושלים? ואנכי מרוב
עם כהני בית אל הסכנתי דרכי כזביהם, דרכתי לשוני
רמיה ללכוד ערומים בערמם, הגדתי לו כי מגמת פני
כאורב ירושלימה לראות העוד נאמן יהודה עם קדושיו, ולו
שם מרמה, להוליך בנות ציון שולל ולשאת שלל ער

כזבים כהנה וכהנה הרביתי להגיד לעמרי אשר הל
לבבי, ויאמר אלי: עלה והצלח! ריקם תבוא ירושל
ומלא תשוב אלי, ואורך בבית אל, כי תושע לך ערכ
ויגד לי כי קטורה היפה שוגה באהבתי, וכי רק מ
נצב לשטן לי, ואם אשית קציר ביהודה, ושבתי ש
בידים מלאות, ועזבה קטורה את זכרי מפני.

ואנכי הייתי כשש על אמרתו, ורוח אחרת היתה
אחרי דעתי מה שרש בארץ יהודה גזעי, ואמאס בבני
ובתעלוליהם, ותגל נפשי בשומי אל לבי, כי עוד מעט תו
עיני ירושלים, תראינה מלך ביפיו, שמתי רגלי כ
לבא אל מחוז חפצי, ובארבעה עשר יום לחדש ה
מועד עשות הפסח עמדו רגלי בשערי ירושלים.

סרתי אל בית עוריקם האלוף נגיד הבית, הגדתי ל
אני לו, שמתי לו אותות, ויקרבני עוריקם כמו נגיד וב
ביתו נמניתי על שה הפסח, ואסתופף בחצרותיו בין בני הנ
למודי ה' אשר רוו מדשן ביתו, ואתחשב כאחד מהם, ויחד
באתי ביום הראשון מקרא קדש אל היכלי אלקנה אשר ה
המלך יותם למשנהו, ויתן לו חרב גאותו אשר עליה מפו
הדברים האלה „חרב נוקמת לה' נתונה מאת המלך י
למשנהו לאלקנה" ואת עוריקם קרובי שם המלך
הבית. ויתן את מפתח בית דוד על שכמו, כי אהב ו

את

איםלבקר בהיכלי אישה,ותפעמוני בקרבי בשמעי
המשנה, זכרתי כי דברתי אליה קשות ואתגודד.
טם ברוח נשברה, הלכתי בראש הומיות, והנה
ם ינהרו אל הר בית ה׳ להשתחוות שמה, בם
תולות, זקנים עם נערים, הלכתי שמה גם אני
מן ההר והנה עיני אורו בראותי עלמה כלילת
עם רעותה ההרה, גם היא שמה עלי עינה
יספה עוד, כי חמקה עברה ותתבולל בהמון
עמדתי לרגלי ההר, חכיתי לשובה, ולשוא
יתי הליכותיה, ואתעצב אל לבי, כי את כל
איתי באור פניה, ולא יספתי לראותה עוד,
בע אשר הוגה את רוחי, כן מראה העלמה
עצב, כן עברו לי ששה ימים במפח נפש.
השביעי מקרא קדש ואנכי עליתי אל הר בית ה׳
העלמה בעלותי וברדתי, ואתפלל אל ה׳ להסיר
בי, וגם אני בושתי מאד מהגיוני אשר הוליכוני
שש ואגבר הילים לשכחה כחלום חזיון ליל.
ת ערב כאשר יפוח היום ואנכי מתהלך על יד
ואשא עיני והנה העלמה ההיא הולכת עם אשה
פני, ויפג לבי ואתעודד וישאני לבבי לנסות
בקרבה אלי נגשתי אליה ואומרה: שאי נא בת
לך דבר, אנכי התערבתי עם רעי על אדותיך,
י מבנות אפרים את, ורעי אמר כי מבנות יהודה
נה דעי לך כי חמשים שקל כסף אשקול על יד
ו כן את, ואם אין, ושקל רעי על ידי ככסף
כיתי נא יפתי בין שנינו, אם מצאתי חן בעיניך.
בעיני בשחוק אשר עשית לי, ענתה היפה-פיה
האשה אשר היתה מניקתה, ותפן אלי ותאמר:

בן דברה מרים, והאשה הנלוה לה האיצה בה ללכת והפן מרים ותלך, ותבט אחריה פעמים, מרים בת שמיר דברתי בשפתי לרגעים, ואהי בעיני כמוצא שלל רב, ולא נפלא בעיני דעתה, כי מאפרים אני, כי שפתי ענו בי, ובלכת פגעתי באחד בחורי ציון לבוש הוד והדר, ואשאלהו על דברו מרים בת שמיר, והעלם עמד ויתבונן בי ויאמר: הן מרחוק ראיתיך מדבר עמה, ואל ישיאך לבבך להעלות זכרה על לבבך אחרי הגידי לך קצות דבריה.

דבורה אם מרים היתה בת אלוף עשיר ביהודה, אשר הניח לה במותו חמש מאות ככר כסף, אוצר נחמד וסגולת מלכים, ודבורה היתה יעודה לבן אלוף ביהודה אשר מת אחרי מות אביה, וירם לב דבורה ביפיה, בסגלת הונה וברכושה העצום מאד, בשדות, בכרמים, בהיכלי ענג ובעבדים ושפחות, ובגאותה לא חשבה את כל בני האלופים אשר נשו דבר אליה, הדברים האלה נקרו ויאתיו חמש שנים לפני מות המלך עוזיהו, בעת ההיא באו ירושלימה איש אפרים מגזע ירבעם בן יואש מלך ישראל, ושם האיש שמיר, והוא בן שלשים שנה בעת ההיא, לרב חן ותפארת אדם, ורודף קדים ככל בני אפרים עמך, כי הוליך שמיר עלמות שולל בקסם תפארתו, וימצא נתיבות בית דבורה, ויבקר בהיכליה וידבר על לבה, ותאהבהו דבורה ותהי לו לאשה, למרות עיני קרוביה שרי יהודה ואציליה אשר כהו בה, גם שמו מוקשים לשמיר, ודבורה לא שתה לבה לכל זאת באהבתה את שמיר מאד, ותשימהו מושל בכל קנינה, לבד אוצר הכסף אשר חשכה ממנו ותצפנהו לצאצאיה אשר תלד לו; וקרוביה נחרו בשמיר תמיד ויריבוהו וישטמוהו בחמת קנאה, גם חרשו עליו רעה להצמיתו, אך דבורה שמרה עליו ותסכל עצת שוטניו ותשא מכאובים רבים, כי קרוביה זרו ממנה, ושמיר נשא בשרו בשניו מפני יריביו אשר הרפו את

אפרים

גזע המלוכה לבית דוד .
ל את מרים בתו עד מלאת לה שמונה עשרה
אל ארצו אפרים לקחת משם אשה ולהביאה
ועל פי הדברים האלה הלא תתבונן בן אפרים
עיניך אל מרים, כי סגולה תהיה לבן מלכים .
לי העלם ויפן וילך, ודבריו הרהיבו בנפשי
לבי למצא את אשר לא פלל העלם, העמקתי
ות בית שמיר ולהסתופף בו, ותהי ראשית
נה אפרים , וה׳ כונן צעדי ויראני נפלאות
הסכת מנוח ושמע .
דרך יער אפרים הקרה ה׳ לפני מחזה איום .
וענגה צעירה לימים אסורה לעץ, והיא ערמח
האשה נהפכו לירקון, עינה עששה, שפתיה
ן, ולשונה בצמא נשתה, נפשה עיפה למות,
שפתיה ושואפת רוח להשיב נפשה, נגשתי
פי מים מנאדי אל פיה, ובשארית כחה
ת מוסרותיה ואוציא מצרור שמלותי בגד
ה, ותצפצף אלי אמרים גדים לאמר: אני
ת זכרי — קטורה המואביה — צרתי —
— מלאך זעמה — בית אבי בנוב .
ברת והנה כושי רץ אלי בחמה שפוכה ובחרב
הבנתי פשר דבר, שלפתי חרבי מתערה
הכושי, וכא שניתי לו, הושבתיה על פרדי .
ם מושב, הגדתי לה שמי עוזיאל המסתופף
רושלים, השבעתיה לבלי גלות דבר; ובשוב
ה לי כי קטורה פלגש זכרי אישה עכרה נפשת
שלם לה חפצי-בה גמולה, כי גלתה חרפתח
שי, וינרש אותה זכרי, ובאש קנאתה הקימה
עליה

לזכרי חלף קטורה פלגשו, שמעתי ותסמר שערת ראשי

את קצות הדברים האלה ידעתי מפי חפצי-בה החברוני, כי בשבת נועה אשתי בגלעד להתרפא, ות חפצי-בה במשכנה, ואחרי מות אשתי הואילה לשבת שולמית בביתי לנחמה אחרי אמה, ותשב אתה ירחי מס ותגד לי את הדר פעלך, ואת מחשבת זכרי על קטורה א אמר להציגנה ערומה ולהמיתה בצמא, וכי נתניה ראש כ בית אל הוא אחיה עמד בפרץ ויכפר פני זכרי באמרו לה אל ביתו את בת שמיר עם אוצר רב, ויהלל זכרי את קט אל שמיר ויאמר: כי רק לבעבור זאת יתננה לו למען תבצע מעשיה בירושלים לטובת אפרים עמם, כי רבה חכמתה

כן הוא ענה עוזיאל, ואנכי שכרתי לחפצי-בה ע להשיבה אל בית אביה בנוב, כוננתי דרכי אל מחוז חפצ ותחש על מרמה רגלי להציל את מרים משאת נפשי מרער ובדעתי כל התעלומות מפי חפצי-בה חשבתי דרכי אף על בית אל, בקשתי ואמצא את עמרי, ואהי כלא יודע מאומה דבר קטורה, הגדתי לו כי מצאתי נתיבותי בירושלים, להצ מרמה ולקצור קצירה, וכי לא אחסר מאומה רק מכון לשב ויועץ מזמות, ואם שני אלה אמצא ומצאתי הון לי, כי מקום טוב להרבות כזב ושוד כעיר ציון: הגדתי לו כי שם שם אזני דברים מאחורי, כי בת שמיר יעודה לזכרי הגבור, פקידי נחלתה לא יתנו לו מאומה מהונה, אם תהיה לבן אפרי

עמרי זה היה כאוצר לכל מצפוני בית אל, ואותי מ נאמן לפניו ויאמר לי: דע לך כי קצף לנתניה כהן בית אל זכרי אשר כסה קלון על קטורה אחותו, וכי לקיחה היא לשפ נשיא באפרים ושונא ציון, ואם חפץ אתה קרבתו, ונתן נתניה אליו ספר, והוא יקרבך כמו נגיד, ואנכי אדבר עליך קטורה, והיא תהיה מגן לך בציון, כי יקר אתה בעיניה מא

[illegible]
פוץ, ועמרי לקחני ויביאני אל נתניה כהן בית
וא פניו ויבא אליו אל התא ויתלחשו, שם ערך
מכתב לשלחו אל שמיר בידי, ואנכי הוחלתי עד
כן יצא הכהן ויאמר לי: הן עמרי הנאמן עם
בך, כי נער ערום וכוסה מזמות אתה, לכן
אל בית שמיר נשיא אפרים היושב בציון, ודע לך!
שלחך שמה, לבצע דברים אשר לא עת להגידם
רעם. כי באה העת לקרב רחוקים ולקבץ יהודה
, ואפרים ירום ויהיה לעם עצום. ואתה ידידי
א קנאת אפרים קה מידי את הספר, שאהו אל
ה נבון רוח מכסה דבר, הן נתתי לך בבית איש
, והוא יקרבך כמו נגיד, ושמת לבך לחקר לב
ציון, וידעת את חפצם ואשר תשמע אותה תגיד
ראשית פעלך לעת הזאת, והיה אם תצליח
תיך, וקצרת לפי פעלך וקרנך תרום בכבוד.
קחתי את הספר מיד הכהן ואברכהו ואלך עם
לדעת איה מקום שמיר וקטורה, ויגידו לנו כי
ר אפרים, ושם ישבו עוד ימים עשרה, ועמרי
ה, שם נתן את לבו לחקור ולדרוש אחר הליכות
ש נתניה ואיש תרמו, ואת דבר המשטמה הלא
דרש בתרפיו, הלא הם מתי סודו, ויגידו לו
ש לבוא ירושלימה ולראות מרחוק את מרים מבלי
וביום השלישי ישוב שמרונה, והגיד לשמיר
הוא לקחת אותה בגפה בלי משאת כסף, אם
בה לחכות עד עת בוא זכרי, למען דעת חפצו,
יעי, וזכרי שב שמרונה וישלח את הסוכן אשר
שמיר להשיבו דבר; הסוכן ההוא היה חבר
סודו, ויגד לו כי זכרי ראה את מרים כי יפת

וישמו שובביה והוא לנו , ואם תפול מרים לו הבל בנעימ
ולקח גם דינה העצום , והרים ממנו שלישיתו לבית אל ; א
אמר הכהן אל זכרי להביא אליו את בת שמיר , אך אמר
לכפר פניו להסיר חרון אפו מעל קטורה אחותו , ואתה ע
בערמתך להסיר לב בת שמיר מאחרי זכרי ולהטותה אל
האלוף ביתודה , כי אז ישיבו לה הונה , הלא הגדתי לך
בן האלוף ההוא לנו הוא ושונא הוא לבית דוד מאז , כי מנ
המלך יותם מכל כבוד , ועתה גדלה שנאתו , כי כמעט ה
לגלות לבת שמיר מה רבה אהבתו אותה , והנה אחז בן ה
נצב כשטן על דרכו , ויעל שובביה בית אל ויקדם פני ה
במנחה ויבקש ממנו להטות אליו את לב שמיר בן עמ
ובגלל הדבר הזה יעורר הוא בני אצילי יהודה לבוא בית
בזבחים ומנחה ; ואחרי הודיעי אותך את כל זאת הנני לל
אתך שכמה , ואתה בין את אשר לפניך , כי טובת בית
בפיך ובשפתיך, והטית אליו גברים ונשים במועצות ודע
מפרי פיך תשבע רב טוב , ראשית דברים הגדתי
ויהרם תרע דבר בעתו בשבתך בציון .

כן הורני עמרי נתיבות ערמה כל הדרך, ואנכי נדר
נדר בלבבי לאמר , אם תתן ה' משאלות לבי ונשאתי נפ
לציון, למקדשה, למלכה ולעמה , ועצת בוגדים אסכ
במחשבות טהורות ובפה חנף הלכתי עם עמרי , אף בא
שכמה , שם קדם עמרי את פני קטורה במצאו אותה לב
בביתה ויהללני לה , והיא הלא ידעתני מאז ותשמח מ
בשמעה כי בא אני במלאכות אחיה כהן בית אל להסתו
בחצרות שמיר אישה הזקן , אשר על אפה ועל חמתה היתה
לאשה להנצל מכף רע , מיד זכרי , ותצו את עמרי להגיד
לבל יפול לבי עליה אם תביט אלי בשאט נפש ובוזר
נבזו לעיני אישה . ויגד לי עמרי כל זאת .

פצי למצא שושנה בין החוחים האלה. כן באתי אל
בשכם, ושמיר הוא בן חמשים שנה בעת ההיא,
חיל ושארית תפארת בחורים עוד נראתה על פניו,
ות רוח עריצים, אנכי מצאתיו עומד בירכתי הבית
ויה ברב עדיה נצבה לימינו, את טמאת השם זאת
שובה מבית הורתה במואב אל ארץ אפרים, הלא
ת אשישי ענבים ואוהבת רעים רבים, אשר עלתה על
בצל אלון ולבנה ולצודד נפשות בעצמת כשפיה.
הביתה, נתתי את הספר על יד שמיר אשר קרא בו,
עפפו עפעפי קטורה אל עבר פני, וכרגע הסבה
ותשאל את שמיר אישה כלא יודעת מה שרש דבר
הזה, ויגד לה שמיר פשר דבר, ולי הגיד כי נכון
ם חפץ הכהן המגיד תהלתי, ויאמר: בואה בצל
, שם תמצאני מקצה שבעת ימים, ואם בן חיל אתה
לפני תעמוד והיית מאוכלי שלחני. ומה לך אישי
שאלה קטורה בערמה, הערוך אתה למלחמה? רע
אשת חיל גם אני למלחמה, שימני בראש נדוה,
למגר כסא בית דוד, אמנם באה העת להסיר שבט
ן אפרים בראש כל שבטי ישראל, היביאו כל
ל את זבחיהם אל הבית האחד בציון? הלא תתן
אלתי, ובנית לי מזבח בציון לכמוש אלהי אמי,
צלו אשרה, ומי יאמר לי מה תעשי?.

לא אמנע מחפצך ידידות נפשי, ענה שמיר, אך
א תטוש תורת אמה, וכמוש אלהיך יהיה כקוץ
ם ימי שבתה אתנו לא ימשכו, כי לזכרי יערתיה,
ורתך, אז תגילי בכמוש אלהיך באין מכלים דבר.
עיתי משמוע דברים כמתלהמים אשר מאנה נפשי
ל שפתי, יצאתי מאת פני שמיר וקטורה, הלכתי

ירושלימה

בא היום שקויתיו , ואנכי באתי אל בית שמיר , והנ
הוא יושב לשלחן , קטורה מימינו ומרים בתו משמאלו
ברוך בואך בצל קורתי ! ענה שמיר ויושיבני לשולחנו , קטור
הטיבה דרכה בבואי , ועיניה הזהירו כרשפי אש , ומרי
נפעמה ממראה עיניה ועל פניה נראו אותות תמהון , חמ
ועצבון , כי השתוממה על המראה בראותה אותי בצל קורת
אחרי ראותה אותי על יד גדל השלות, ותחשבני כרודף קרי
ותוסף להשתומם ; שמעה, כי אהיה מאוכלי שלחן אביה, ותח
לה על האשה הזרה אשר הביא אביה כגברת אל בית אמ
ואל היכלי תענוגיה , ושמיר ראה מבוכתה , ויפן אלי ויאמר
הן נאמן רוח מצאתיך עוזיאל ידידי , כי כן ענה בך איש אש
רבה אמונתו על ארץ רבה , לכן הסכת ושמע , את מרים ב
ואת היתירה גדלתי , נצרתי , ושלומה וטובתה כל יש
וחפצי , יעדתיה לבחור מעם , הלא הוא זכרי הגבור הצע
באפרים , אשר חרב גאותו מודעת בכל הארץ .

מה לי ולגבורי מלחמה ? ענתה מרים , ודמער
נראתה על לחייה היפות , הן בארץ שלום אני בוטחת , נחל
הורתי שפרה עלי , ופקודתה תשמור רוחי גם אחרי מותה
האשחית את נחלתי בלכתי אחרי בן אפרים ? .

הן טוב עוללות אפרים מבציר יהודה , ענתה קטו
בעקשות פה , אך מרים לא ענתה אותה דבר , ותאמר
אביה , אפרים יהיה לשמה ובית אל לאון , ואני דב
ביהודה , ועל נחלת הורתי אשכן לבטח .

הוי בת סוררה ! קרא שמיר בחמה ופניו רעמו , ואו
שאלי את עוזיאל הצעיר ויגדך , כי בית והון ביהודה מב
בוגד , כי לעת תחיל ארץ יהודה מסער מתחולל , אז א
רפאים תפיל , והקיאה גם הונך , ולא תכסה עוד על רכוש
לא לעתים רחוקות נבאתי לך בתי , כי קרוב היום הה

מוטות כנפיו מלבוא חמת עד נחל מצרים.
יתי גם אני חלקי להראות אמונתי לשמיר,
הזאת שמעתי בבית אל, כי נטשה יהודה על
ה מארצה יצאו, והיו נוספים על שונאיה מהוץ.
ביטה אלי בתוכחת מגלה בעיניה, אך ההרישה
, וקטורה אמרה אל שמיר: הן דבר שפתים
א אב אתה אישי לבתך, ונפשך לקחת אותה
מה לך התוכח? כטוב וכישר בעיניך עשה
ה תברכך באחריתה.
ה עוד דבר בפעם הזאת, כי כאשר כלינו
מיר וקטורה יצאו אל הגן, כי שם החלה
במה לכמוש אלהיה, ומרים באה אל תדרה
בוננתי בה.

ג

היה שמיר עם קטורה בגן, ואנכי יושב
רוב שרעפי בקרבי, כי ראיתי את מרים
לי ורחוקה ממני קצוי ארץ, השבתי תהפוכות
דרש ממני לעולל עלילות ברשע את אישים
יהודה, ולהתהלך בעיר אלהים כדבר באפל,
מצאה מרגוע בצל אישה הזקן, שאפה צלי,
סתרים, ואנכי לא תכנתי רוחה, אך כמים
ליה, ובחן עיניה התבוננתי כי תמשכני חסד,
י ללכת אט אל עזריקם קרובי נגיד הבית.
האלוף, הגדתי לו את לבבי, כי בעבותות
בית שמיר הצורר ליהודה ולבית דוד, וכי
הנאמנה בכל ביתי עם אלהים ועם קדושיו,

ואת

הימים האלה, למען תדע ובחנת דרכך. דע לך קרובי,
בימים האלה החל ה׳ לשלוח ביהודה וביותם מלכנו, פאר ב
דוד, את רצין מלך ארם ואת פקח בן רמליהו מלך ישרא
הנה הם שולחים אנשים חרש ירושלימה להניא את לב קצ
העם באמרם: הנה אשור עולה עליכם לשדד רבצכם, ו
ישועתה לבית דוד כי אם בכרתם ברית לרצין מלך ארם ולפ
בן רמליהו, להיות כחוט המשלש אשר לא במהרה ינתק
מלך אשור; והמלך יותם הוא מושל באדם צדיק ובוטח ב
אלהיו המגן לבית דוד, על כן יושב הוא שאנן על כ
ממלכתו, ולא ישית לבו לקשר רצין ובן רמליהו האוו
העשנים בחרי אף הצוררים לבית דוד, יען אשר לא יש
ידם בקשר בוגדים, ואתה עוזיאל עצמי ובשרי, הלא נבון ד
אתה, ובין תבין כי סר אפרים מיהודה, נפרד הוא מב
דוד, ומיום סור אפרים מעל יהודה ימאנו בית דוד להתע
בגוי סורר, ויהי למו תמיד מעוז לבושת, כי אין ישוע
לאפרים באלהים, כי אם בשוב הממלכה הראשונה לבת
כימי דוד ושלמה, אך המורדים והפושעים הבאים מאפ
יעמיקו עצות לסכסך בני יהודה בבית דוד, ויניאו את לב
הצעירים אשר לא יבינו משפט, והעם מאס את מי השל
ההולכים לאט, ויהי משושם את רצין ובן רמליהו; גם ש
לשונם דבר מר ויאמרו קשר לנתק מוסרות ולהפר ברית עול
ברית ה׳ לבית דוד. אך הבל יהמיון, והמלך בוטח בה׳ וש
מפחד, לכן עוזיאל עצמי ובשרי, חטר מגזע ישי, פקח ע
ואזניך הט לדברי בוגדים, ובחנת את סתרי מזימותיה
וגלית את אזני למען אדע לסכל עצתם, אף אני אתן מא
וארים קרנך בכבוד.

בן דבר עמדי קרובי נגיד הבית ויגד לי את דברי היכ
ואשתחוה אליו בהמון עליצותי, אף נשבעתי לו להיות ש
נאמן

אירה פניה אלי ותנופף ידה לי, ואנכי נגשתי
תה רחקה ממנה בראותה כי דבר סתר היא ;
תאמר, השקל רעך על ידך את החמשים שקל
עתך כי מבנות אפרים אני ? ואולם אזניך הלא
כי מאסתי את אפרים הרועה רוח ורודף קדים ,
ם לי למופת , כי בקשת נתיבותיך אל בית אבי,
היה על דרכך , כי מה לך פה , ומי לך פה ?

לחפץ אביך , היפה בנשים ! עניתי בשפתי חן ,
אלי בעיני חן ובמנוד ראש , ותאמר : אם יפה
א יפה אתה בגברים , כי רמיה תהפוך תפארת
. — אם למפגע אני לך עדינה פה , עניתי ,
ב , וברחתי כצל . אל נא , ענתה מרים בחן ,
שית ונלוז ויכירך מקומך פה , היה דרוש לחפץ
אל ארח ישר , והשיבותי תודות לך , הן כל אשר
בי נחלת אמי היא , אשר היתה בת אצילי יהודה
יך לא תבכה במסתרים נפשי בראותי כי הביא
בולה , העושה פסל ומסכה לכמוש אלהיה ,
ו זבחים . דע נא בחוד נחמד את לבבי והעירה
אם יפה אני בעיניך .

דבריה נכמרו רחמי עליה ותרדנה עיני דמעה ,
אל חדרה לבכות במסתרים , ולא יספה דבר
ם , וכאשר הוספתי אהבתה חדשים לבקרים ,
קטורה אשר הטיבה דרכה לבקש אהבתי ,
ניה , ותרב רקותיה לצודד נפשי ; עיני לא שעו
ם הגה לבי , וכאשר נקשרה נפשי בנפשה כן
שר אהבה . ומרים התבוננה בי בינה , ודרכי
עיניה , כי בהתערבי בסוד בוזרים לבצע דבר

אפרים, ואחומם את בני יהודה על לשוני, והיא עמדה ותתבו
בי, ואנכי נשבעתי לה בנפשי, כי שלומה וטובתה כל יש
וחפצי, ויהי דרכי כחידה בעיניה, אך חדשים לבקרים נקשר
נפשה בנפשי, והיא החרישה באהבתה.

וקטורה נעות הלב נאחזה בבית שמיר, יום יום עבר
במרכבת כבודה בחוצות ירושלים, ועיניה משוטטות אל כ
עבר לצודד נפשות לפורחות, ושמיר אישה לא אצל מאומ
ממנה באהבתה אותה מאד, יום יום הלביש אותה צבעי
רקמה, והדשים לבקרים ברא לה תענוגות בני אדם, למ
תשית לבה לכל שכיות המדתה, ולא תביט אל שיבה זרק
בו, וייעף שמיר בדי ריק, כי לא שתה קטורה הבוגדה לב
להדרת זקנים, כי אם לתפארת בחורים, ואהבת טרי
שמרתני מחבלי חטאתה.

ותג הבכורים בא, ונעלמים מבני אפרים עלו ירושלימה
וקטורה עשתה משתה שמנים, ומבוגדי אפרים היו קרואים א
בית שמיר, אחר הצהרים למשתה יין ושכר, וישתו וישכרו
וידברו בציון ובמלכה, ויאמר אחד המורדים והפושעים: ע
מתי תהיה ירושלים גברת ממלכות ישראל? הבוא יבואו כ
שבטי ישראל אל היכלה ואיש את רעהו ידחקון? הלנצ
יתנשאו עלינו בני יהודה בציון ובהיכלה? וגם ממני יפלא דב
למשפט, ענה שמיר, כי יקראו לאפרים ממלכה נקרעה מיהוד
הלא עשרה שבטים לממלכת אפרים, ויהודה הוא המעט, ול
יאמר ממלכה נקרעה! אין לנו חלק ביהודה ולא נחלה בב
ישי, חי בן רמליהו וחי דרך בית אל!

ואחריו ענו יתר הקרואים: אין לנו חלק בדוד ולא נחל
בבן ישי, ושבט יהודה ינוח על גורל יתר שבטי ישראל. והנ
אחד מבני הנביאים בא אל הבית, ויאמר: מה הקריאה הזא

אשר

ד כל העמים, הן כסא דוד נכון מדור דור, מאבות
כן מלכי ישראל אשר כרבם כן יפלו איש בחרב
הראשונים לא נזכור, כי אבד נירם, אך את
שנה: מנחם בן גדי הכה את שלום בן יבש ויתן
שור אלף ככר כסף להחזיק הממלכה בידו, ויושם
בר על השרים והעם, וממלכתו לא ארכה, כי
נפל בקשר פקח בן רמליהו שלישו, אשר בכבודו
המורדים והפושעים המתפרצים מפני אדוניהם;
וד אשר ה' עמו ובריתו נאמנת לו, שיתו לבכם
ציון ואל היכלה, חמדת ישראל, ספרו מגדליה
בה ידי מלכיה, כללו יפיה, עוזיהו בנה בה
שער הפנה, על שער הגיא ועל המקצוע, יותם
את שער בית ה' העליון, ובחומת העפל בנה לרוב,
אשר בנה ביהודה, שיתו לבכם לכל אלה
לבית דוד.

שכורי אפרים קם בחמתו ויאמר: רב לך להטיף
רב לבית דוד הלאות אנשים, אך שוא תרומם
על שפתיך, אמנם הפליא עצה, הגדיל תושיה
בנה לה', כי לכסף ולזהב הנמצא בו אין משקל,
יו הכין לו בחייו מאת אלף ככרי זהב, ואלפי
כסף, ועליהם הוסיף שלמה ויתן את הכסף והזהב
בנים, ומה עצום מספר העושים במלאכה,
נושא סבל, ושמנים אלף חוצבי בהר; שבע
ת בית ה', ושלש עשרה שנה את ביתו, ואת כל
שראל ומראשית אונם, ומה רב פזרון הכסף אשר
ות נשיו ולשלש מאות פלגשיו ולצאצאיהן, אשר
כל טוב מעמל ישראל, וידל יעקב מאד, והוא

נתן

הכבד, ומה ענה אותם בעצת יועציו הילדים ? הלא מלא פניהם קלון, ויאמר: אבי יסר אתכם בשוטים, ואני איסר אתכם בעקרבים. ומה ענו אותו שבטי ישראל ? אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בן ישי, והממלכה נקרעה ממנו, וזרע יעקב חלק. ולא יתיצבו עוד בפני צריהם, ומה נעשה ביום תוכחה כבוא כנהר צר על יהודה וישראל הנפרדים אלה מאלה ? היבטח יותם במבצריו ? ההיו סתר על ירושלים בימי אמציהו כבוא עליה יהואש מלך ישראל ויפרץ בחומתה משער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה, ויקח את כל הזהב והכסף ואת כל הכלים הנמצאים בבית ה' ובאוצרות המלך וישאם שמרונה. זאת לבן דוד על אצרו הון מאון עמו, זאת היא ראשית חטאת שלמה.

אל נא תרשיע צדיק כביר, ענהו בן הנביאים, וזכור כי תשגיא פעלו, אשר בו הרים קרן ישראל לעיני העמים, ומה היא חטאת פזרונו ? הלא אז היה יהודה וישראל לעם אחד, ומלך אחד בנה בית אחד לאל אחד, וכל בני ישראל הרימו נדבותיהם אל חפץ מרום וקדוש, וישאו נפשותיהם אל מעונה אלהי קדם, סגולתם יחידתם ומשאת נפשם, ונפשותיהם היו צרורות יחד בצרור החיים את ה' אלהי אבותיהם, לא כן הימים האלו לבית ישראל אשר בעלוהו הבעלים: בעל גד, בעל דן, בעל פעור, בעל זבוב, ובעל צפון, בעל מעון, ובעל המון, כן לקחו להם נשים מכל בנות העמים ויקימו במות לאלהיהם, גם מזבחותיהם כגלים על תלמי שדי. שלמה פזר כסף וזהב אין משקל לאל אחד, ואתם — כל כספכם וזהבכם עשיתם עצבים ללא יועיל, התקוששו הגוי לא נכסף, ואל יצא עתק מפיכם, שימו לבבכם על דרכיכם, ושימו כבוד לה' אלהיכם.

הוי מחשיך עצה במלין בלי דעת! נתנה עליו קטורה נשלה בצאתה מחדרה, הלא גם שלמה בנה במה לכמוש אלהי

, וכל הקוראים קראו אחריו מלא : עלה קרח !

ברי בן הנביאים לא נפלו ארצה, כאשר תשמענה
יצא, והנה אחז בן המלך בא ויקומו הקרואים מפניו,
שש ויקדם פניו בכבוד והדר, התכחש לו, ואחז
עשרה שנה, טרם יתערב בדבר המלוכה, ויאהב
ת ואת מרים בראשן, ויאמר לשמיר : הן הביא
דון צמידי זהב מעלפי ספירים, ואקנם ואביאם אל
מתנה . ויקרא שמיר למרים, ותבא ותתיצב לפניו
, ותקח מידו את הצמידים, ותאמר לו : ובמה
בעיניך בן מלכי, כי תתן לי אלה ? בחין ערכך
ארך, ענה בן המלך, והצמידים האלה יתנו לך
תברכהו מרים על חסדו, ושמיר אמר : יחי בן המלך
עד, וישתחוו לו כל משפחות ישראל ! וכן ענו
ריו ; סבבוהו בכחש אפרים, בפיהם ברכוהו ובלבם
חז אמר : ברוכים אתם לה׳ ולי אתם בני אפרים
ציון מכל משכנות בית ישראל, דרשו לציון
הו בחגכם ותתענגו על רוב שלום .
בר ויקרא חן ושלום למרים ויפן ויצא, והקרואים
בן את המשל אשר היה בפי אפרים : לבנים נפלו
, שקמים גדעו וארזים נחליף, לאמר : בית דוד
באל נחליפהו . ושמיר הניע אחריו ראש בצאתו
לך בן המלך, לא לך תהיה בתי לפלגש, כי
לגבור אפרים, אנכי יעדתיה לבן עמי להפר
הודה, עם עברתי, אשר שטמוני וימררוני,
כעש ליהודה וכרקב לבית דוד .
בע אשת אלקנה משנה המלך גדלה בבית עוזיהו
ועשר בבני אפרים, אך קנאת יהודה היתה לה

מורשה

מאד כי בת שר וגדול היא באפרים , ויגרש צרתה מפניו
כאשר ידעת , ואחר התרומם אלקנה למשנה המלך , הביט
אל בנות יהודה ברוח המושל , לא כן היתה עם בנות אפרים
כי ברוח חן ורצון התהלכה עמהן, על כן התחברה גם אל
קטורה. ומרים גדלה ביראת ה' בעוד אמה חיה, וכן היתה גם
אחרי מותה ; אך אמה נטעה בקרבה נטעי נעמנים, יראת ה'
ואהבת ארצה ועמה, ואביה אמר לשרשם ברוח שקר ולזרוע
תחתם זמורות זר , שנאת יהודה ואהבת אפרים, היא כבדה את
אלהי ציון בעת אשר זמם אביה להרוס מזבחותיו ולדשן עפר
יהודה מחלב בניה, כי קנאת עם כאש אוכלת במסתרים, עד
אבדון תאכל. מרים בימי נעוריה חכמה השכילה, כי אֵבֶל-אב
ומרי עצב פקחו עיניה לראות מה טוב, וביפיה כן צדקתה
משכו אליה לבות בחורי ירושלים , ואביה אהב אותה מאד
ותהי אצלו שעשועים, אך זנח אותה כמעט אחרי הביאו את
קטורה אל ביתו, ועל פי מועצות אשתו הבוגדה רצה לתת
את בתו התמה לזכרי, כי אותו הלכה קטורה בערמה, ויחר
למרים מאד בראותה את אביה כיונה פותה נתעה בשוא, והולך
בעצת נצורת לב המושכת אותו בחבלי השוא .

ושמיר עם קרואיו הרבו לשתות ביום ההוא, ויתרוננו
מיין, ויביעו עתק וידברו נאצות וגדופים וכל דברי בלע, עליהם
שמחה קטורה ותמחא כף, ומרים התנודדה ; ואנכי הפצרתי
בשמיר לעצור במלין ולתת לעפעפיו תנומה , וישמע לי וקטורה
גם היא שתתה לרוב, ותרדמה נפלה עליה , ותקרא לי מרים
אל הגן , ותאמר לי : זה ששה שבועות אשר נפגשנו על יד נחל
השלות, ואתה מצאת לך אז פתחון פה בדבר טוב להתודע
לי , מאת ה' היתה זאת , הן זאת אחוה בך , כי לא תשנאני
ולא תמנע מחפצי .

אשה נבזית לב, אשר
בי להגיד דרכה , אך לחבורתי ולפצעי תצליח דרכה
את אבי ברשתה , ועתה תלמדהו להיות כחורש בליעל
ושב לבטח עמו , הגידה נא אתה , כי אבי לא ברעת
ון לב קטורה ישיאהו לחרף עקבות משיח ה׳, ולשפוך
לכי יהודה ישני אדמת עפר , אשר מנוחתם כבוד
אוה תהלה, הזאת היא שמחת חגים לדבר על כל ריב
גע ולהביא מהומה ומבוכה ? הלא יועצו ואיש סודו
בן אשתרך השיבה רגליו מדרכי שאול אשר בם נפש
פצה, מלא נא משאלותי, וכמו נגיד אקרבך ביום
י רב טוב צפון לי, ולי יהיה אוצר נחמד אשר הניחה
אם יתנני אבי לאחד מזרע המלוכה , לכן גם זאת
מדי אות לטובה, חשוך את אבי מתת אותי לבן
ואתה עוזיאל, אל תדמה כי מאסתי את עמך, לו
י, כי עתה חליתי פניה לתתי לבחר לי אלוף נעורי
רים , לו כן היתה כי עתה מצאתי לי בחירי .

יתן ולא באו גרופי בני אפרים בעיניך עדינה, עניתי,
וה שיחה בכל שכיות החמדה בנעימות ובשעשועים ,
רים לימים לא ראינו טובה , וה׳ יפלטנו מריבי עם אשר
נג , שעשועים, דודים ואהבים , וכבוא כנהר צר הלא
וף נעורים מאשת חיקו , וכל מחמדי עין ילכו שבי לפני
כאשר תנוב חבצלת מחום צח עלי אור ומטל שמים,
מרים הנוה והמעונגה מרוב טובה בארץ שלום, לכן
דינה הלא הגדתי לך כי למענך בחרתי דרך סירים,
בי כי הדורים לפניך אישר , ועמדי תחלקי נחלתך.
מי תחלק נחלה ? ענתה מרים בנשאה אלי עיניה
מהון , רק אל תשחק עוזיאל בחרב חדה ומרוטה ,
אשם נפשי , גם מאבי הרף ואל תשימהו שחוק לכל
יתן ותבונתך תעמוד לך להסיר לב אבי מאחרי קטורה
נגעי

תועבת נפשי, ואתה נאמן בכל בית אבי ואיש עצתו, ופקחת
נא עיניו על דרכיו, הלא הדרך הזה לא דרך סירים הוא לפניך,
ובעצתך תנחהו מישור, ואנכי לא אשכח גמולך לנצח ומרותי
פעולתך טוב וחכר לעת מצא, רק הסירה נא שטן ומוקש
רע מבית אבי, כי רבות מחשבות בלבי, ואנכי אשמרה
לפי מחסום בעוד קטורה לנגדי, כי שומרת היא את פי.

מן העת ההיא עבר ירח ימים, ובעת ההיא דברה גם
קטורה עמדי תמיד רכות בחלקת לשון נכריה, ואת מרים חשבה
לשטן לה בביתה, ותדבר על לב שמיר אישה להחיש מעשהו
לתת את מרים אל זכרי, ומרים היתה תמיד עצובת רוח ותמאן
לשמוע שם זכרי, ויהי היום וקטורה התוכחה עמה ותאמר לה:
מדוע מרים יפתי עצובת רוח הנך, הטוב לך כי תהיי תמיד
נות בית ככוס חרבות בודדת בקנה? צאי יונתי מסתר המדרגה,
עשי חיל באפרים ושיטי בין כוכבי שמרון קנך, כי את
אשר תבקשנה בנות אפרים בדי ריק ובעמל נפש ובאנחות
לב, אותו מצא לך אביך הטוב בטרם תבקשי, כי מצא
את זכרי גבור אפרים נכון לך, לכן היי גם את נכונה לו,
עלי על הרי שמרון והיית לנס.

ומרים לא יכלה עוד לשאת את כל דבריה ותען ותאמר:
הלגרשני מנחלת הורתי את אומרת? נודי הרריך צפור, עופ
לך דרור אוהבת לנוע, הן כל כבודי אני בארצי, בקרית משוש
ובבית הורתי; ואת הומיה וסוררת, עלי לך בית אל ובקש
קרבת הבעלים בצל האשרות, שם טמון פח יוקשים לנשי אפרים
ושם כעוף יתעופף כבודך וצבי תפארתך יחלל. אנכי קרבת
אלהים אחפוץ, ובצלו אשב עם אישי אשר יוכיח לי ה
מבית דוד מלך יהודה וישראל, כי לציון תסוב ממלכת
ישראל חרף שואפיה, ועיניך רואות וכלות, ודעי וראי, כי צון
אטריך לי רעל, ותחת חלקות אשיב לך חרפה תמיד.

וקטורה שמעה חרפת מרים ותרגז תחתיה ותבא א
אישה

שמיר ראה דמעת אהובתו ויתעורר, ותצלח כאש חמתו
מרים, ויך בחרפה לחייה, ויאמר לה: אם עוד תוסיפי
ת אשתי, והשיבותי ידי עליך ומלאתי פניך קלון.
מרים נשאה בשרה בשניה ולא ענתה דבר, ושמיר הוסיף
את קטורה, ויכפר פניה בכל אשר שאלו עיניה; והיא
דרכה לבקש אהבתי. ואנכי השיבותי לה חן ונעימות
ברשת טמנתי לה, ומרים אשר לא הבינה לעצתי
דרכי על פני, ותאמר לי: הזה דבריך לי להסיר שטן
בי, כי אנכי לשטן לך על הררך אשר בחרת לך
את קטורה, חרפת אבי ותועבת נפשי, לכן אנכי
ה למען תתענג פה באין שטן ומכלים דבר.
ה זאת דלפה עיניה, ואנכי החזקתי בידה, אמרתי לה
ה לי אלהים וכה יוסיף אם לא טובתך כל ישעי וחפצי,
ם אשר אראך עצובת רוח נפקדים הם מימי חלדי,
שנותי לא יבואו, ובזאת תדעי מה נפלאה לי אהבתך.
בך מרים בדברי זאת, ותמח דמעתה מעל פניה
אי לכם גברים הלא בחבלי השוא תעתיקו צור
ואף כי לב אשה, ואת מי תגיד מלין, הלא קטורה
לב תמשכך בחבלי חטאתה, ותבקש אהבתך בקסם
בחטאת מרי, גם בחנתי מצהלותיה בעודה לנגדך,
תי עד כה כלא רואה וכלא שומעת, ואשא כעשי
ולא נסיתי להוכיח דרכיך על פניך ולהראיב נפשך
, אך גלאיתי כלכל אהבה וקנאה, כי הציקתני רוח
בן אחת אשאלך ידיד לבבי: לאהבה אותי לברי,
קטורה הסוררה לבדה, רק בטמאת השם זאת אל
שמי; ואתה זכר נא, כי את נחלת אמי, סגולת
הנני להשליך אחרי גוי למען אהבתך. הגדתי לך
כל לבי, ותשוקתי ממך עוד לא נסתרה, ואם כן
לם עמי, ותתהי את שאלתי.

מרים

אני בך אעלוזה, והיא תלחך עפר כנחש ותרקה שן ונמסה

דברי מרים עוררוני, והאהבה השוכנת ערמה והמתכימ
פתי נתנה הכמה בלבי לבצע חפץ ידידות נפשי בהשכל ודעו
שמיר ישב לבטח עמי, ובכזבים גנבתי את לבו, באמרי לו כ
וזרע אני זרע כחש בלבות בני גילי הצעירים בירושלים, ונמצ
כלם לבן רמליהו ביום פקודה, והוא חשבני לדוב אורב ולדב
באפל יהלוך, ויאמץ רוחי תמיד, ויאמר לי: כי כאשר יבצ
בן רמליהו מעשהו בהר ציון, תרום קרני בכבוד, וקצרו
לפי פעלי, וקטורה אשתו חשה עתידות לי, ותרא בי תפארו
אדם ורום אנשים, ותגל נפשה בכבוד הצפון לי, גם הביא
לי עצות מרחוק, ואנכי בנתי מה ירוזמון מליה, ואו
תקוה בלבה, ואת אוני עוריקם קרובי נגיד הבית גליתי ע
כל מועצות שמיר ומזמותיו.

הלא הגדתי לך כי שמיר פזר כסף רב לברא תענוגי
חדשים לבקרים לאשת זקוניו, על כן הכביד עלו על אנ
מעשהו האכרים ועובדי האדמה ויעבידם בפרך, ויהי כאש
קצרה רוחם בעמלם ויתאספו אל שמיר כמתאוננים רע באזני
וידברו אליו קשות לאמר: הן דבורה אשתך היתה אשה ירא
ה' אשר חמלה על אנשי מעשיה, ותמלא מחסורם תמיד, ו
זכרה לברכה בפינו, והנה איש בא מאפרים, אביר לב הרח
מצדקה ומחמלה, ונפשנו שחה לעפר, הלא עובדים אנח
עבודתך בשארית כחנו, ובזעת אפינו נשקה אדמתך, ועל
תלמיה יבכיון, כי כחנו תאכל ונפשות נשינו וטפנו עטופ
ברעב, אתה תשמן מכח ידינו, ובמשמנינו תשלח רזון
הוי מוחן פני עניים הלא תענה!

הוי עבדים נקלים מתפרצים מפני אדוניהם! גער ב
שמיר בחמה שפוכה, החרישו ושימו יד לפה, פן אדוש בשרכ
בקוצי מדבר וברקנים. בשרנו רזה יבש, נדף ואיננו, ע
האחד, לא נשאר לנו בלתי אם עורנו אשר כתנור נכמרו מ

וזלעפות

? Ili'

t transfer bureau
ets - shirts
h.

s & Alfasi etc /

ai's later

f periodid prices.

ם לאשתך בעוד נשינו קוטפות מלוח עלי שיח, לה על ההרים לנסך נסכיה מדם עניים ומזעת אביונים, רדות בבכי מחסר ומכפן, הלא כמונו כמוך בצלם ראנו, ואיך תקשיח לבך ממנו, תשכח ענינו ולחצנו? שתך דבורה הנדיבה מושל בכל הונה, הכבדת כי עתה בהביאך אל ביתך עלמה צעירה ויפה ומרוב אהבתך אותה מאסת כל האדם, לא חשבת ה תעשה ליום פקודה?

כלבים אלמים, ענה שמיר בחרי אף, ומי שם לכם עמי עזות? זאת דבר וישלח לקרא לשוטרי העיר שומע לא היה לו מאת השופטים, וילך לזעק מלך יותם, ויענהו המלך לאמר: הן רבו כיום המתפרצים מפני אדוניהם, ושמיר הבין מה ירוזמן במפח נפש לביתו.

י הצמדתי מרמה, הקימותי מן עבדי שמיר מלשין ח קטורה בעיניו ולהגיד לו כי אוהבת היא אותי תרת, ולהשיאהו לנסות דבר אליה, למען תראינה מעל אשר תמעל אשתו בו. ושמיר חרק שן בשמעו ר אל עבדו: זכר נא כי דברת סרה על גברתך, בה, הלא אדריש חרפתה מידך ודמך בראשך ר ענהו כאשר הורתיו, ויאמר לו: גם נא אדוני הגידה נא לה כי נוסע אתה בדרך למרחוק תך, ועיניך תראינה כי יבואו דברי.

ר זכר את אשר גער במרים בתו וימלא פניה קלון טורה, וירע לו מאד, כי היה נבהל ברוחו, ויקרא החדרה, הוא חדר משכיתו ששם כל שכיות חמדה; פנינים וכל אבני חפץ, אשר אצר בימי שבתו עם דר ההוא נשען על חדר משכבו, ולא שזפתו עין המפתח אשר לו היה בידו תמיד, ומרים הביטה ה, והכרת פניו ענתה בו, כי עת רצון הוא לו,

כי התמיד לבקר בדרכי

ושמיר אחר חשבו מחשבות פתח פיו בדברי מיכה המור
ויען ויאמר: אמת דבר נביא ציון, אויבי איש אנשי בי
ומשוכבת חיקך שמור פתחי פיך, ואני בך בתי אבטח,
תחריש, בראותך את אשר אתעולל בבוגדים בי, הנני לך
בערמה, כי אוליך אותך אל ארצי לתתך לאשר בחרתי
ואת אל תגורי כי עמי תליני מהר בחדר הזה, לכן דעי
בתי, כי הנני לעשות רמיה, ואחרי דברי אל תשני, כי
שמרי לפיך מחסום!

ומרים אשר לא הבינה לעצתו אמרה: כטוב וכ
בעיניך אבי עשה.

ממחרת היום ההוא אמר שמיר אל קטורה, הנני לע
יונתי מספר ירחים, כי אוליך את מרים בתי שמרונה ל
לזכרי הגבור באפרים אשר בחרתי לה, וישבה בתי ב
אישה, ואנכי ארדה משם מצרימה להעלות משם רכב וס
כי דבר המלך פקח בן רמליהו נחוץ, ואנכי אחד ממלא
ובשובי הלום ליום הכסא אביא לך יונתי תמתי אטון מצ
ורקמת צור.

ולב קטורה פחד ורחב בשמעה את דבר אישה, ובח
לשונה אמרה לו: מה נבוכה אני אישי בשמעי כזאת מ
כי אתה אלוף נעורי תרחיק נדוד, ואנכי אשב גלמודה ונ
בביתי, הלא אספור יום לשנה עד בא יום שמחתי לה
בשמחה את פניך, ואתה אישי הצליחה נא בכל דרכ
ובשלום תשוב אל יונתך תמתך, ואנכי בכליון עינים א
ליום שובך, יום שמחת לבי.

ושמיר הכין הכל לדרך השקר אשר בדה מלבו, ואת
משכיתו מגר ויחבק וינשק לקטורה, ויצא עם מרים את
לפנות ערב, וקטורה רצתה לשלחו, אך שמיר אמר לה:
נא יונתי, כי הנני מסתיר את דרכי, שובי לביתך והב
על עצבך, השקטי במכונך ותגי שמחה בלבך; וק
חבקה את מרים, ותאמר לה: היי יפתי ברכה באפר

ובשוב

רוני השתומם לדברי עוזיאל, ויאמר: מה נפלאה
ר ונפשי נכספה לשמוע איך התגלגלו הדברים
הלום, להיות נחבא בצור בראש אמנה.

ל התאנח, ויאמר: הן אלה וכאלה נקרו ויאתיו
עלילה, כי הוא יוצר עלילות, והאדם יוציא לפעלו,
הוא לו לבצע אמרתו או לשבט או לחסר, לב אדם
, וה׳ יכונן צעדו, אך שמעה אחרית העצה
קטורה.

. ערב יצא שמיר מירושלים דרך שער אפרים עם
שו וישובו ויבואו דרך שער הדגים העירה, ותתכס
, ושמיר לאט את פניו באדרתו ויבואו אל ביתם,
ן אשר גלה את אזן שמיר על דברת קטורה עשה
שכל ודעת, ושמיר פתח את הדר משכיתו, אשר
הגן, ויבא אליו עם מרים בתו לאט.

ה אחרי צאת אישה מירושלים לבשה את בגדיה
קרע בפוך עיניה ותרב רקוחיה, וריח שלמותיה
מיר אישה הנחבא בחדר משכיתו, ושפחתה הנאמנה
לי, ותאמר לי: גברתי קוראה לך לשאל אותך על
ר היא חפצה לדעת, זאת דברה ותפן ותלך.

באתי אל קטורה ההדרה, והנה היא יושבת על מטה
לחן ערוך לפניה, עליו מעדנים כל מאכל תאוה
ותאמר לי שב, ואשב, ותשחרני לאכל ממעדניה
הרקח אשר מסכה לי, ואנכי אמרתי לא אטעם
, כי נפשי שבעה ורויה; אנכי ראיתי, כי יהיה
ה לפח ולמוקש, והיא אחזה ביד ימיני, ותאמר:
י ונשתעה יחדיו, ואנכי ישבתי לפניה בלא חמדה
ותאמר:

אך

שמיר עם הספר הנתון לך מאת נתניה אחי בן אבי כהן
אל, ראה ידידי הגדתי לך מה אני לו, למען תדע כי ש
דבר נמצא בי, ואחי שמע לעצתי ומאתו היתה נסבה להב
אל בית שמיר, ומאתי היתה שוטה להביאך בצל קורתי,
עיניך הרואות, כי כל אשר שאל לבבי לא מנע שמיר מ
ומה הפצי בביתו? הלא כל ישעי וחפצי היה לרשת
הרב הצפון למרים, להנחילו לבחירי רצתה נפשי
וכבואי אל בית שמיר חקרתי דרשתי על דבר האוצר,
עזריקם נגיד הבית ואלקנה משנה המלך פקידים עליו, ע
חפצתי קרבת יהושבע המושלת ברוח אישה בחכמתה, ב
ובחין ערכה, והיא תוחלת מטושכה, ואולי נכזבה. ועתה
לי פה, ומה לי פה? הן שמיר זה האיש אשר שיבה זרקה
לכסות עינים הוא לי ולפרתון פה, ואתה ידיד לבבי,
לברך מחמד עיני, כי בראותי פניך והנני שכורה נעלמ
שכורת יין דודים, הן אתה בהודך והדרך תצית אש בעצמו
ולא תשית אלי לבך, כי על מרים פקחת עיניך בעבור ד
כי רב, זאת צפנת בלבך, ואני בחנתי וארעה, ועתה ידי
הן מרים איננה עוד וגם שמיר הלך בדרך למרחוק, ועת
לכונן אשרנו לנצח ולרומם קרנך, ועתה הגידה לי שאר
נפשי ההכון ירך עמי?

אמרותיך לא אמרות טהורות, עניתיה, ובהגיגך ת
אש זרה, לכן הרפי ודעי כי אישך זה רומם קרנך, הוא
חסדי, אלופי ומיודעי, אשר יתרו נמתיק סוד, ואיך אבגד
ושלמתי לו רעה תחת טובה? צוי נא כל אשר תצויני, וח
אשלים, רק אל תתעיני מדרך הישר, הוסי נא עלי ועל נפ
ואל תשיאי מות על שנינו יחדו, הן כל ישעי וחפצי לה
נאמן לך ולאישך, גם את שמרי אמתתך לאישך זה אהב
המלבישך שני עם עדנים, והמבקש ענג ושעשועים לנפ
שמעי

...עין ושעשועים לעת זקנה ,
...ט בצדי ולצנינים בעיני, ואהבתו לי לזרא ולמועקה
...לא תכלכלהו רוחי, ונבחר לי להיות שפחה חרופה
...גברת בהיכליו ; אין חפץ לי בסוסיו ובמרכבות
...עמך לא חפצתי מאומה, חי כמוש אלהי , וחי
...!

...כל דבריך קטורה לא בהשכל, עניתי במנוד ראש ,
...י דל חלקי בחיים, ולו נואלתי להקשיב לך , במה
...שך ?

...נבער מדעת, איש אובד עצות ! ענתה קטורה , אל
...לשטן לך , הלא שמיר הלך בדרך למרחוק, ובחדר
...יקר נמצא , בו כסף וזהב עם אבני חפץ רבות
...שית ידך עמי , והצלתי ממנו כל חסן וכל יקר ,
...ה אל ארץ מואב , שם קרובי הורתי , ומשם לא
...שמיר, הן הוא אמר להביא לי אטון מצרים , ואנכי
...צעיף אלמנות , ואתה עוזיאל ידיד לבבי תסיר
...נותי , ותלבישני מעטה ששון וגיל תחת מעטה
...אהיה נא עתה כאלמנה בעיניך .
...אחשבך לאלמנה , ואישך עודנו חי ? עניתיה .
...ו חי, ענתה קטורה , אך המות דופק דלתיו , ואם
...ו בערו , ועלה בחלונותיו .
...חלונות יעלה המות עליך נצורת לב , ענה קול שמיר
...יתו , וקטורה נבהלה נחפזה מפחד פתאם, נפעמה
...בר , ותקם ותגש אל הדלת כמשתוללת , ותחזק
...עול , ובראותה כי הדלת סגורה בעדה מחוץ , לא
...וד רוח, ותפן אלי ותאמר : הניחה לי , ואנוסה
...צים זאת, הלהרגני אתה אומר פה ? השוטטים
...ם מלכה אין בה ?

והתחברוני משתאה מאד לאיד קטורה, ויאמר אל עוזיא
ואיה שמיר, מדוע אחרו פעמיו לבוא כרגע החדרה לק
נקם? לו נפשי תחת נפשו, כי עתה בתקתיה בחרב נוק
בקנאה חמת גבר.

צדקת מאד ענה עוזיאל, אך שמיר אהב את קטו
אהבה עזה כמות, ובשמעו עתה נבלותה תקפוהו מכאוב
ייצנח על מושבו, ויספק כפיו, ולבו סחרחר; כן הוחיל
בוש מספר רגעים, ואחרי כן בא החדרה, איום ונורא
מראהו, ויגש אל קטורה, והנה הוא סופק את כפיו, עו
ומתבונן בה במנוד ראש באין אמר ודברים, ומרים גם
אליה תשגיח, אליה תתבונן ותריע עליה, ראי נא קטור
אמרה לה, ראי יקושתי לך גם נלכדת, כי בי התגרית.

וקטורה אשר חרפה שברה לבה, עמדה בפיק ברכי
ובשמעה את דברי מרים חגרה שארית כחה, ותזעק בחבלי
ותקרא ותאמר: הרים כסוני ומלטוני מחמת פר
השואפים לבלעני!

מה לך כי נזעקת? קרא שמיר, למה תהמי כיוני הגאיו
תקראי להרים, וגם הררי עד לא יכסו חרפתך, שאי מ
על ההרים, כי שם גלה כבודך, שם הומיה וסוררת,
בגדת בי ותפזרי דרכיך לזרים, בעת אשר פזרתי אני
להרבות תענוגיך; אוי נא לי כי מידי זאת לי, כי לא מנ
לבך מכל עדן, גאון שלות השקט היה לך, על כן שעו ע
אל תאות נפשך, והנה פתאם נחמסו עקביך על רוב מ
בי; את דלחת מים טהורים ותרפשים, עתה שתי או
והיו למים מרים ומאררים בקרבך, וראי כי עוזיאל זה אה
מאס בך, ומנגד נגעך יעמוד.

אויה נא לי אנה אוליך את חרפתי, קראה קטורה בנפ
לרגלי שמיר, ותתחנן לו ותאמר: כפרה נא לי אלופי
הפעם חטאת שפתי, ואל תמיתני.

תיסרך רעתך ותמיתתך משובתך, ענה שמיר, ואנכי
אעשה

אלה ולשבועה לכל הנשים, ותחת היותך אלמנה
ה טמני, ולבשת שק תחת אטון מצרים, והלכת אל
רוח זנוניך, ואל נקמות ירדפך ונתנך לזועה ולקלון.
ה נא עלי אישי אישון עיני, קראה קטורה, חוסה
בטני ואל תעש עמנו כלה.

את חרה אף שמיר, ויאחז בשערת ראשה ויטלטלנה
אמר לרמסה ברגליו כתולעת וזחלת, אך מרים
אביה ותמנעהו מבא בדמים, ותחל פניו לכסות
מסתרים, ולתת לה צמרה ופשתה וכל בגדיה
לשלחה אל ארצה ואל עמה.

! ראתה עיני נשמע קול מאחרי הדלת, עוד הרשע
רואה אותו מן החור. עוד הדברים האלה נשמעים,
נגיד הבית ולהקת שוטרים אחריו באו אל החדר,
ם השתוממו על המראה, נבהלו נחפזו, ועזריקם
לשמיר: קשר נמצא בביתך, בית המרי, דבר
בך, וכמוך בן נות ביתך אשת הזמה השגל הנצבה
מושכת צעירים בחבלי חטאתה, נפת על שפתיה
ו נקלה, ותעש את ביתך למערת פריצים, ולשמה
עדת מרעים, בוגדים שוקדי און אשר דבר לאט
ים הם לבית דוד בנכליהם; אך הם כחזיר ימלו,
שמיר כי נוקשת בפעל כפיך, נפלת ממועצותיך,
ומות זו חשבה אשתך נעות הלב, כי זה עוזיאל בר
את לבך ויסכל עצתך לפני עשותה פרו כחש, וזה
י אשר בו אתפאר, גלה הרפת אשתך ונבלותה לעיני
חטר מגזע המלוכה הוא, נאמן עם ה' ועם קרושים,
ב חצרים עם מתי שוא ועם נעלמים, לוהטים בני
זיקות בעיר אלהים, קריה נאמנה; כל זאת עשו
ניכם, וה' ימוד עתה פעולתך אל חיקך; אתה
ת במלך, ואשתך בגדה בך, והמלך ישטח בה

ובני

אלוף נעוריה, והוא ישא עוות ... כן הוא ...
והיום תצא בתך מעמק עכור, ובשמחת וגיל תובל אל ב
תענוגיה, ועיניך רואות וכלות, כי ביתך יהיה בית כלא,
ולאשת עברתך, ועיניך תראינה נגע לבבך וחבורת פצע
ונשאת מוסר כלמתך ימים על שנה .

ימרים בשמעה את אשר לא פללה, כי אני מזרע המלו
וקרוב אל עוריקם, ותגל ברעדה, ותגש אל עזריקם ותאמ
כי אדוני ואדברה דבר על אודות אבי, כי בתו אנכי, ותר
שברה לבי, ואולם זאת הרשעה קטורה תרפת נבל שמתו
והיא ראשית חטאת לו, ואתה ארוני הראית את אבי קש
ומדבריך נבהלו עצמיו וכאבו נעכר, סלח נא לי הפעם הז
והשיבה לי ששון ישעי, כי מוסר כלמתו רצח בעצמותי .

לך נאוה תהלה, ענה עזריקם, כי לפושע תפגיעי בא
אביך הוא; ואולם דעי לך אהובת קרובי, כי לא יחון המלך
בוגדי און, ולא ימנע הטוב מן ההולכים עמו בתמים ;
צאי כרגע עם בחירך מעמק עכור זה, הן נחלת הורתך
נתונה, ועוד תשאו משאת מאת פני המלך .

כדברו זאת אחז בידי, ויגישני אל מרים, ויאמר: קח
ידידות נפשך ולכו מזה . וקטורה בראותה כי עוזיאל זה אוה
הפך עליה לילה וידכאנה לפני עש, ותנהם כחיה רעה הגלו
כפת ותתגעש, ובחרקה שן אמרה אלי: צא איש תהפוכ
צא איש הדמים, והיית אתה לאש ומרים לקש, ובערתם שנ
יחדו, וכמוש אלהי ירדפכם בסערת נקמתו, ותדר נדרים לכמ
ותהי לשחוק לכל הנצבים . ושמיר הנפעם והנדהם מחלי
קצף וקלון, מרט שערת ראשו ויטרף נפשו באפו, ועזריקם
אל השוטרים: שימו על שמיר ואשתו משמר, כי אסירי ה
הם, ורק למען עוזיאל אל תשימו אותם בבית האסורים עם יו
חשך וצלמות . זאת דבר ויפן לצאת, ואותי ואת מרים
לפניו, ויקחנו ויביאנו אל היכלי ענג, ששם אורה ושמחה צ
ורנה, כי שרים ונוגנים קדמו פנינו בשירים ובקול קו
שלום רב לך עוזיאל האלוף ביהודה! וחן ושלו

מרים

ם בנשף השקנו, אנכי ארשתי לי את מרים ידידות
ושמחת עולם על ראשנו, כי אפריון עשה לנו
תי וכבור ידי לנגד עיניו, ואנכי אמרתי לה: גם
אב אכזרי תגדיל ערכך בעיני שבעתים, אך אל
פושעים תפגיעי, כי כאביך כקטורה טמאת השם
על נחלת הורתך, הלא כל רעתה בשמרון, שם
, ותגרש אשה יראת ה׳ מבית זכרי אישה רועה
בו בחר אביך לתתך לו, וזכרי הביא את התועבה
תו, והנקל היה לה לגרש מביתו את חפצי-בה
טובה, כי מְעלה מעל גם תחת זכרי בנשאה עיניה
י, ואַחריתה היתה מרה, כי גרש אותה זכרי,
קשתה, הקימה את מאהבה הכושי על חפצי-בה,
ן ולהמיתה בצמא, כאשר אמר זכרי לעשות לה,
נשאתני ותביאני אל המקום ההוא, הצלתי נפש
, הביאותיה אל בית הוריה; ומה נבהלה נפשי
ורה אשת הזמה לקוחה לאביך, וזכרך עלה על
תיבות מרמה להצילך יונתי מכף זכרי, ומפחים
רת הלב, ואסכל כל עצתה כאשר ראו עיניך,
א היתה אל הונך כי אם אל נפשך הערינה, יקת
וש, אך נפשך לי היא למן היום אשר ראיתיך
שלוה.

י וסגולת הוני, ענתה מרים, ועד עולם לא אשכח
חשקי; לך כבוד והון, לך זרוע עם גבורה,
עימות בימינך, ואנכי לולא האמנתי לראות בטוב
יהו בנות מלכים, לכן אליך אשא נפשי ובך
.

ה אלי מרים, ונפשותינו נקשרו, ימינו חלפו כנחל
שלום, ואת פני שמיר לא ראינו בימי היותו
ורה בביתו. אך בשלותנו התערבו נדודים ופחד
ברת אחז בן המלך היתה שמורה לנו, על דבר

צאצאיו אשר תלד לו מרים .

ויהי מקצה עשרה ימים לשבת קטורה עצורה ב
שמיר, כמשלש ירחים מיום בואה ירושלימה, ותלד בן ש
כעורב, וכל שומעי הדבר הזה שרקו ויניעו ראשם, ויהי ש
לשחוק, כי קראו לילד בן עורב, ואנכי ידעתי אז
דבר, כי לכושי ילדתהו קטורה. הוא אשר דברתי:
מים עמוקים, ורוחי ידלם עם הרפש והטיט.

ימים על שנה ישב שמיר עם נות ביתו, נגע
וצרת נפשו, וישא בשרו בשניו, ויקלל קללות נמרצות
ואת בתו, מרים אשתי האהובה, ולא השיב אל לבו לא
הלא מידי זאת לי, כי אני לבדי סלפתי דרכי, ועל
התמודה ואישה למה יזעף לבי?. לא כן גמלתיו אני, כי
שנה כאשר ילדה לי מרים אשתי בן, ותרב שמחתי ו
התחנתי לפני המלך יותם לקרא לחותני דרור, ויט לי ד
חסד ויאמר לי: רק למענך ולמען אשתך הטובה הנני
לך שאלתך לקרא לחותנך דרור, רק מקיף העיר וחוצ
יצא, כי ביום צאתו ממנו מות ימות, ואתה, אשר על
בא אל המשמר, לך והוציאו משם.

ובשמחת עולם על ראשי ברכתי את ה', ואקד ואש
למלך, רצתי אל חותני, בשרתיו חסד המלך, ולא
הגדתי לו חסדי בתו עמו אשר נתנה לו הבית הגדול
הוא שוכן בו, ואת הגן הנחמד אשר לו, והוא לא הבי
בחרות אפו בי, ואחרי עשותי את אשר היה לי לעשות,
למרים על דבר המתו, ותפצר בי לבלתי ראות פניו
ושמיר יצא למרחב, ויגרש את קטורה ואת בנה הכושי מב

הלא הגדתי לך, כי אהב שמיר נשים רבות בא
בעלותו בית אל, כן באת אליו אשה אחת ובידה היא ח
את בנה הילד אשר ילדה לו, ותתחנן לו לאסוף את בנו
ויצו שמיר את עבדיו להכות את האשה האמללה הכה ו
ולגרשה, והאשה יראת ה' יצאה ממנו וידיה על ראשה, ו
אל

לום.

אחרי גרשו את קטורה לקח לו אשה שמרונית,
שתך ואל אחותה יהושבע אשת אלקנה, כי אחות
תותנך, אחותו בת אמו אשר היתה לאשה לאחד
הגרים במואב; הלא היא דודת אשתך ויהושבע.
שה האחרונה הזאת, בקש קרבת אלקנה ויהושבע
ם מאחרי, ולמען הבאש ריחי בעיני המלך אשר
אך לשוא שקר שמיר על רעתי, וייעף ברי ריק,
המלך נאמן הייתי, ועזריקם קרובי נגיד הבית
המלך אהבוני. ואשת שמיר ילדה לו בת ושמה
הב אותה כי בת זקונים היא לו, ואשתו החרשה
ת עזריהו אחיה נתעו בשוא להאמין בדברי שמיר,
אותן לאמר: כאשר יבצע בן רמליהו מעשהו
ושלים ימליך מלך בתוכה את אלקנה; התקוה
אבן חן להטות לבה לאהבה את אפרים מולדתה
אותי תכלית שנאה, על בגדי בעם אשר אליו היא
שה, לרומם קרן אלקנה אישה, בכבוד מלכים,
רים אלה נסו להסיר את לב מרים מאחרי, בשפתי
חנף, משחיתות נפש, ומרים לא שמה לבה למרמות
שר חשבו אלה להפרידה ממני, כן דבקה בי
בראותה אהבתי הנפלאה לה, כי כל ישעי וחפצי
שה ולהשקותה ערנים מכוס רויה, חדשים לבקרים
ענוגות בני אדם, לא שערון הנשים השאננות
ת בהר שמרון, בביתי היה משתה תמיד ודלתי
ציון ומלכה, ואנכי אמרתי למרים: יראו שונאינו
נו ותרקו שן ונמסו, ואנחנו נרננה ונשמחה בכל
יהיה בית מועד לכל עלזי לב, השמחים בה'
ם אמרה לי: הן אמי מתה ותנחילני רב טוב,
ה רוחי, ומה לי עוד, אנכי אהבתיך גם בחשב
רים, ויתרף לבבי אז מתשוקתי, ומה תגל נפשי

שתה

ויאמר ליה: שאלי מרים, ואתן משאלות לבן, ואשרתי א
אחת שאלתי מאתך ה׳, שבתי בצל אישי כל ימי חיי, לחז
בשמחה את פניו, ולהתעלם בפרי אהבתנו זה ילדתי י

והבודד עצר במלין, כי נפעם ולא יכול דבר, וי
מן החברוני וילט פניו באדרתו, מספר רגעים נאנק דום וי
בבכי, והחברוני דבר על לבו וינחמהו ויאמר: עוד ישיב
ה׳ ששון ישעך, וישיבך אל קרית משושך, ואל מרים שכ
נילך. והבודד מנע עיניו מדמעה ויאמר: הן קץ שם אל
לימי אורי וישעי, בחלות המלך יותם אשר זכר לי ה
ואמונתי לבית דוד, ההה! לבי ליותם יזעק, הוי ארון,
הודו! איה מושל צדיק ואיה צדקתו! כי דור צדיק
ונגלה! ודור תהפוכות, דור אחז בא. את תעתועיו לא
עיני, אך לשמע און שמעתים, ותרגז בטני.

הטלך יותם חלה את חליו אשר ימות בו, ועניי
וחסידיה חפו ראשם, תרדו לרגעים, כי עשה יותם הישר ב
ה׳ על כן הצליח בכל מעשהו ובכל מלחמותיו, כי ה׳ הי
מחסה עוז, ואני בחלותו לבושי שק, עליתי אל בית ה׳ ל
בעדו רנה ותפלה, ויהי בשובי אל ביתי לעת ערב והנה בל
כי קול בוכים שמעתי מהיכלי, קול ידידות נפשי בוכ
תפרש כפיה ותקרא: אנא אלהי ישענו וצור משגבנו,
עזרך מקדש לבן דוד עבדך, מַגֵהו ותחלימהו, כי באור
מלך חיים לכל עמו, ימים על ימי מלך הוסיפה, השיבו
ששון ישעך ונשובה נחיה לפניו, כי הוא לנו מגדל עוז
אויב. וכראות מרים אותי מחתה דמעתה מעל פניה, ות
בי לאכל, כי השלחן ערוך לפני, ואנכי אמרתי: הן כל
נעצב אל המלך, ואיך אשב לאכול ולשתות? ישבתי
מקומי, ומרים ישבה לימיני, תמכה ראשה בין זרועותי, ל
פניה ותבך. הבליגי נא יונתי על יגונך, אמרתי לה,
הביטה אלי, ועיניה הזהירו מרסיסי דמעה, ותאחז בידי ותא
היה נא אישי תמיד משוש גילי ובצל ידך תחביאני, הי

ברוש

ה זאת נמסה מרמעה, ואנכי חבקתיה בזרועותי,
על לבה, בעת אשר חרד לבי בקרבי, בזכרי
מורה לי. אמרתי לה: הרפי ידידות נפשי וחמדת
לך, הלא אני צלך על יד ימינך, ואלהי מבטחי
אנו תמיד, המלך יחיה, ובאור פניו נראה אור,
תמתי השיבה לי ששון ישעי, התעודדי,
והביטי אלי בעיניך יונים, הסירי ממך רוח
ויחד נשא רנה ותפלה בעד מלכנו.

היה ליל חשך ואפלה, ליל ענן וערפל, והנה
נגיד הבית מתחפש ובא אל ביתי. המראה הזה
כי זה שנית ראינוהו בצל קורתנו, אחרי בואו
שוש בליל חתנתי, על כן הרדנו לקראת בואו,
איש נדהם, והכרת פניו ענתה בו כי חזות קשה
ידו לי קראני לבוא אתו חדר בחדר, ומרים
ה אחותה, ובהביאי את האלוף אל חדר משכיתי
כבב יהודה אסף נגהו, וככב נשף יחליפהו, ויחשיך
אתה הלא ידעת את עברת אחז השמורה לך
בר אלי יגנב כי יקומו בך עדי שקר וענו בך
עוזיאל אלהים ומלך, ואנכי לא אוכל לכסות עליך,
אתה, לכן הכינה מעשיך בביתך והחישה מפלט
מואב ונסתרת שם, ואנכי אהיה פה כצופה,
המלך וידעתי להשיבך דבר לשבט או לחסד,
כלתה אליך הרעה מאת המלך, וידעת כי
ברת לך למלט נפשך!

ר וימהר ויצא מחדרי, ואנכי אחריו, ומרים
אתי, ובראותה כי אימה חשכה נפלה עלי,
רור, ותספוק כפיה ותאמר: הן חץ פתאם
ידעתי מאין יעוף ואנה יפול, ועזריקם שב-

אלנוי

וגפל עזור, זאת דבר וילך לו.

ומרים נפלה על צוארי, כמו מתאמצת היא בי, ותש
קולה ותבך ותאמר: אל נא אישי מעוז ראשי, אל תסת
עמל מעיני, הנני רואה אותך נפעם ונדהם, איש או
עצות, ואנכי נמגה מפחד, הגידה נא לי אישי את ד
המבוכה הזאת וארעה.

ואנכי לא עצרתי כח בראותי את מרים כלה נמו
והרדה, ובחבקי אותה בזרועותי אמרתי: למה אסתיר ע
מנגד עיניך יונתי ורוח אפי? על יד נחל השלות ראיתיך ול
בך חיי רוחי, כן מצאת אותי כתפוח בעצי היער, וכל מרח
ארץ לא ראו מאשרים ועליזים כמונו, למצער שמחנו, על
ונתעלס באהבים בצל יותם מושל בארם צדיק, וצלנו הד
סר מעלינו, כי יותם מלכנו עוד איננו, ומגור לי מסב
מחמת אחז בנו, ועת לעשות לביתנו, כי טפחות רגעינ
ורבה התכונה, הן צרתי קרובה ועצתי עוד רחוקה,
משאת נפשי דעי לך, כי הנני להרחיק נדוד בלילה הז
ולא עת בכי והמס לב היא, כאשר אמר לנו קרובי האל
כי משנה צרה התרפות ביום צרה.

ועוזיאל חדל לדבר, כי זכרון הראשונות הרגיז לב
והבורותיו נמקו, ויבך בבכי יום צרתו, ובהשקט לב
מחה דמעה מעל פניו, ויוסף לדבר.

מרים אשתי העדינה בשמעה מפי את החזות הקש
ותמנע עיניה מדמעה, ותאמץ את לבבי ותהי לי לרוח עצ
ותכלכל דברינו במועצות ודעת, ובטרם בקר ואינני עוד בצי
ומרים שלחה אותי עד גבול העיר, ולפני הפרדי ממנה אמ
לי: אם תרחיק אישי נדוד עד אפסי ארץ לא תרחק מלב
כי פניך ילכו תמיד עמי, ולשטך ולזכרך תאות נפשי. ותמוט
תנחני, עניתי ואמרתי לה בחבקי אותה בין זרועותי. נשק
לה מנשיקות פי, רויתיה דמעתי ואפן ואלך.

אך

כי בפיך ובשפתיך אני.

א אלופי, ענה מנוח, הלא נשבעתי לך בשם ה'
ר, ואתה אל תירא מבוא בצל קורתי, כי לא
ת בבואה הלום, הן עין איה לי, ובכל זאת,
י מפיך את דברי האותות, כי עתה לא הכרתיך
ן היום אשר יצאת טירושלים שמנת עבית,
פמך שנה פניך, לכן השקט נא איש בריתי,
א בצל קורתי לזבח המשפחה אשר אכין בביתי,
שתי החדשה, ואת פני יהושבע אחותה הגבירה,
כי פה אתה, כי עתה שמחה לך, כי יקר זכרך
י תשמענה אזניך בדברה בך, אך השבעתני
דבר, ואנכי לא אחלל שבועתי; בוא אל
מטחות שאננות, ונפשות בוטחות בה', את
ת שולמית אחותו בת אמו, אשר זכרה לא יסוף
ראיה כמוה, ומה רמו דרכי שולמית, ומה רב
כי בהיותה בגלעד הכיתה את חפצי-בה אשר
דרוש ברופא ולקחת צרי למכאובה, ותקרא לה
ת במשכנותי, ותכלכל מחלתה שלשה ירחים,
פרה לי האשה את כל מכאוביה אשר סבלה מיד
רשעה, עד אשר אסרה הכושי מאהבה אל העץ,
שועה אשר עשה לה בן יהודה הנודע לה בשמו
ך לברכה בפיה תמיד, זה ירח ימים אשר נסעה
עדה, וטרם הפרדה משולמית אמרה: מה אשיב
ך עלי, כי הגדלת לעשות עמי? ושולמית אמרה
ותפלה בעד מחמל נפשי, והיתה זאת תורתך,
ור דברה, אגיד לך, כי בהיות שולמית בגלעד
צין אשר נהג מיהודה עלם נחמד, ותבך להולך
ישוב לראות את ארץ מולדתו, ומן העת ההיא

במשכנותיך ביום מחר וברכתיך בשם ה׳ .
וההברוני אמר : אקוה כי מעתה נראה איש את רע
יום יום ונשתעה יחדו . בדברו זאת פנה לררת בסלם ההבלי
ועוזיאל הלך לשלתו , ויברכהו וילך .

ה

החברוני שב אל מעונתו , פקד נוהו וישמח על הב
החדש אשר בנה , ויפארהו , ויכינהו להושיב בו את אש
החדשה , בת עזריהו ואחות יהושבע הגבירה אשת אלקנה מש
המלך . אשתו היתה צעירה לימים , יפת תואר וממרום
הארץ , על כן התעלס באהבתה ויתימר בכבודה , וששון
הגדיל עצבון שולמית הרחמניה .
מינקת שולמית הבינה כל היום ההוא מעדנים ומא
תאוה לגברת החדשה , ושולמית עוזרת ידה ואנחותיה התפר
לרגעים מקרב לבה , ודמעתה נראתה על לחייה היפות כרס
טל על שושנה רויה . אל נא בתי אמרה לה מניקתה : אל תדא
את לב אביך בעצבון רוח , כי לא מידו נגזרה אמך , לו
חייה ברצונו , כי עתה נתן את כל הון ביתו להצילה ממ
הלא אהב את אמך אהבה נצחת , כאשר ראו עיניך .
מי יתן ויגון לבבי כליל יחלוף , ענתה שולמית , הי
אכל לשלוט ברוחי ? הן נפשי תברך את אבי , ושמחתו
נחמתי מעצבוני , ואולם לבי עתה למחמל נפשי יועק , ש
הזית הנחמד , אשר הסיעוהו ידי עריצים מקרן בן שמן , לט
אותו על אדמת נכר , הלא בחן ובתחנונים הביט אלי .
היום פנה , הלילה בא , ויושבי הלבנון קדמו בפעם ה
לתת לעפעפיהם תנומה למען ישכימו קום כעלות השח
ושולמית לפני עלותה על ערש יצועה , נשאה תפלה
החברוני

דים ומסך דק מבדיל בינו ובין חדר משכב צפניה.
שנתה, אך לבה ער והולך אחר מראה עיניה,
והגיוניה, לבה ער, כי אהבה ועצבון העירוה:
צם ידם, אמה מתה, וזכרה לא יסוף מקרב לבה,
נראה אליה בגלעד בעד חלון חדרה נשקפה
הביט אליה, וגם חפצי-בה ראתהו אז, על כן
ה נדברה אליה שולמית ארותיו, ותספר לה
בהקיץ ובחזיונות לילה.

ילה הזה לא שקט לבה, וחלומות נעימים ואיומים
האהבה בקרבה, ותצהל קולה ותבך יחד בתנומות
לראש אשמורות, ותתחלחל מניקתה מקולה,
עורר את שולמית, ובחשבה כי לאמה המתה
ה במראות הלילה, ותאמר לה: רב לך שולמית
אמך בחלום ובהקיץ, הן בוא תבוא אשת אביך
לה בראותה אותך בוכיה לזכר הורתך, בעודה
אלי גיל, כי היא רק שמחה תבקש במעונה,
ון תמצא בך רוח כהה, ושמה אותך למפגע לה.
י בכיתי בחלום חזון לילה, ענה צפניה מחדרו,
ר לבי למשא מואב יזעק, כי שם מצאתי משאת
יפה והחמודה, וארורה גלעד קרית פועלי און,
מכני ידידות נפשי, ובלבי נשאר עצבון, הלא
הגדתי לכן בשובי מארץ מואב, שחרתיכן
, ושרש דבר נמצא בי, הלא ידעתן כי ערה
ות נפשי היא קרובה לאשת אבי וליהושבע
הן סרה תנומה מעפעפינו, לכן אספר לכן
נקרו ויאתיו, וכאשר ראיתים עתה עוד הפעם
.

לבנו ראינו שנינו הלילה הזה, ענתה שולמית,

אך

אֶצלה גם למחמל נפשי, כי אותו בקדש חזיתי; ולא אות
לבד, כי גם את אלקנה ואת יהושבע ואת קציעה בתו ראית
בחלומי, אך ספר נא אתה אחי את הקורות אותך במואב
אשר תעלים מאבינו, ואנכי אחריך.

וצפניה ענה ואמר: אל ארץ מואב לקחני אבי להביא
משם מקנה טוב ואילי מואב, ובלכתו שם בארץ לתור לו מקנ
טוב, הניח מחצית הכסף בידי ויאמר לי! שב פה בני עד שוב
אליך, ואנכי ישבתי בארץ מואב בתוך עם שאנן ושלו, כאש
יאמרו המושלים: מואב עם שוקט אל שמריו, אשר לא הרי
מכלי אל כלי; שם ראיתי נדדי יהודה, ובני מואב הגדי
עליהם בפיהם בגאון שלות השקט, או הסגירום לארום
הלא גאון מואב נשמע וגאותם מודעת בכל הארץ.

אנכי ישבתי שם בעת הקציר, ולנצח לא אשכח א
העת ההיא; עוד העם ששים ושמחים שמחת הקציר, והשמוע
הנה באה כי בלילה שדד עָר, מואב נדמה, כי צבאות רצ
מלך ארם בעלותם מעל ירושלים, אשר אמרו לשום מצ
עליה, צלחו את הירדן, הלמו ומחצו פאתי מואב ויקרקרו ב
שת; מקול השמועה הזאת רפו כל ידים, אילי מואב אח
רעד, נמוגו כל אביריו, העם הנרעש והנפחד עלו הבמ
לבכי, ספדו בחוצות, הגרו שקים ושמחת הקציר נהפ
לזעקה לבכי ולאבל, כי על קיצם ועל קצירם הידד נפל, והזעק
הקיפה את כל גבול מואב, באין מנחם ומושיע ורב, כי הל
מואב איש ידיו על חלציו, כלמו אנשים נדהמים, גבורים
יכלו להושיע, ותרב המהומה בעם, ועינם חסה על הו
ורכושם, כי עוד מעט והיה לבז ולמשסה, על כן יתרה ע
ופקודתם על נחל ערבים נשאו, ובהניהם וכמריהם בראותם
נלאו על הבמה, ויבואו אל מקדשם להתפלל ולא יכלו; ו
ענה גאון מואב בראותם כי לא ענה כמוש; נדמה כמו

ועמ

בין העַרבים קול נערה בוכיה, הומיה כיונה בעברי
אוי לך אמי! אוי הורתי! אנה הובילוך רגליך,
שת את בתך יחידתך? בשמעי את היללה הזאת
אות את המילת, באתי אל בין הערבים, והנה
באילת השחר, ודמעותיה כרסיסי לילה יורדות על
ה לנגד עיני, ועמה אשה מואביה זקנה ומשחת
אה היא ונגאלה, ושערות ראשה פרועות וסבוכות,
יתה. ראיתיה ואתנודד, ואפן אל היפהפיה ואשאל
את יפתי, ומה לך כי תבכי? יושבת ציון אני,
ה, שמי עדה בת שמיר, אחד מאצילי אפרים;
דני לזכרי גבור אפרים לכפר פניו על מנעו מסנו
בתו הבכירה, ואמי חרדה ופחדה מפני זכרי איש
כן חשה מפלט לה ולי בארץ מואב, לשבת פה
אחד מנודדי יהודה, ואותו לא מצאה עוד, חלץ
ראה לשוב ירושלימה פן יתנני שמיר אבי לזכרי,
און לשבת ומעטל כפינו אכלנו לחם. ויהי היום ואני
בחדרנו בנשף בערב יום, והנה אשה באה אלינו,
, ותוציא שכין מתחת שמלתה ותדקיר בו את
קול מר: חושו חושו לעזרה! אך לשוא צעקתי,
ים יצאה ברחה, ואמי המתבוססת ברמיה מתה,
לה עלי אלמנה זקנה בת יהודה, עמה ישבתי
וגם היא מתה במהומה ומבוכה הזאת, עתה
, אנכי נסתי אחר הזקנה העניה הזאת מצבאות
הערבים תועות אנחנו, ומגמת פניט הגלעדת,
אל ארצי ברצות ה' דרכי.

דבריה ותמרר בבכי, ותתחנן אלי לאסוף את
מגן ומחסה לה מפחד אויב ולהביאה אל ארץ
תמצא קרוב וגואל לה, ומשם תשוב ירושלימה,
ותה בת אביה, אשה כבודה, רחמניה; ותתאמץ

בי

לה: השקטי יפתי, כי את נפשי אתן בעד נפשך, ובי בעין
והזקנה אמרה: הן הערבים האלה קוצים סבוכים, והם יהי
עליכם סתרה, רק החרישו ודומו, כי הנה קול צרים נשמע
מרחוק הולך וקרב מאחרינו. ואנכי הקשבתי קשב, ואזני שמע
מאחרי המון זרים, ויחרד לבי בקרבי, אך לא נראתה אימה
על פני מאפל ומחשך, החזקתי בידה הולכתיה אל בין
העבותים, שם ישבנו לנוח, הוצאתי מצקלוני לחם וצמוקים,
ואתן לעדה ותאכל, ומן הנותר נתנה לזקנה האיומה.

משם קמנו ללכת צפונה, ובעקלקלות ונלוזים עברנו יחד
בין קוצים וסירים סבוכים, ורגלינו טבעו לרגעים בבצה, חציר
וגמא, לא דרכה שם רגל אנוש; עודינו הולכים לאט ברגלינ
כושלות, והנה הרחק כשלשים אמה ממנו, שובים ושבוייה
עוברים במסלה סלולה, החלוץ עובר לפניהם ולפידים בידיה
להאיר למו הדרך, ולנגה ברק אשם ראו עינינו את פני העושקי
והעשוקים, אלה עליזי גאוה ירימו ראשם ירעו ויצהלו, ואל
נכלמים, נאנחים ונאנקים יורידו לארץ ראשם, ירידו בשיד
ומשבר רוח יילילו, ואנכי ועדה והזקנה עומדים ומתש
בהלחלת לב.

פתאום התחלחלה עדה ותצעק: אויה לי כי נגזרתי
ואנכי חרדתי לקולה, ועצמותי רחפו מפחד, פן ישמעו זר
קולנו ונתפשנו, אך קול שאונם החריש קול עדה, הבטתי א
לנגה הלפידים, והנה כלה נמוגה מעצמת מכאוביה, ע
לנכחי הביטו, רחפו עצמותיה ויחורו פניה מאימת מות:
לך יפתי כי נזעקת? שאלתיה בלאט, ועדה תחת ענות ד
שלחה אלי את ידה השמאלית, ומה נבהלתי מראות, ו
נחש נורא מכתיר זרועה, חוגרתה סביב, כלו נצמד לה, כא
ידבק האזור במתני איש, ונוע ינוע ראשו בלטשו לה ע
הירקרקות, ובזעם לשונו יפריש כמו יריע על איבו, כי
בעצומיו, וישיש עליו בכח, וברגע יתפתח ויגהר על זר
לארכה, עד צואר יגיע, יתפוז לשום מחנק לנפשה, ו

קצפתי

מת מכאוביה, כי עיפה נפשה לעצב הנבזה,
ות, ואין לאל ידי להושיעה ממצוקותיה,
אולי תוכלי הועיל? הן לי כסף, אמרתי.

צחקה הגיעה אחרי ראש ותאמר: אנכי אסיר
, אך עוד יקר פדיון נפשה, ובדברה שרקה
יע קול כקול חליל, ותקח שוכת עץ, ותגע
א מתפתח, לוטש עיניו אל אויבו עז, ובזעם
נהר כרגע, ויצנח ויפול לארץ, ואנכי רצצתי
ץ. הבטתי לעדה היפה ותרעד נפשי, בראותי
מזעם לשון הזוחל הנמאס, אשר נשך אותה
שאלתי את המכשפה: מה לעשות עוד לעדה,
וקדת כאש בעצמותיה? והמכשפה צחקה
ומר: אך שוא הרגת את הנחש, כי הניח
יתה, ואם חפץ אתה להצילה מרעתה, ומצית
ושבה וחיתה, הוא אשר דברתי: יקר פדיון
אולי בזאת תשים אשם נפשך.

כי יש רפאות למחץ מכתה, השלכתי נפשי
ש פתן שפכתי לארץ מררתו, וכאשר הוספתי
ח לה; ומה עלץ לבי בישועתה, בראותי את
לי את עיניה היפות בשוב רוחה אליה, ותאחז
ה ותאמר: לך ידידי! לך נפשי, כי בנפשך

ת מות כסופה, וכזרם נחלי בליעל עברו צבאות
ים באו תחתם, ואחד מהם לא ראנו בסתר
ה ימים תעינו בין הערבים, אכלנו להם צר
לוני, שתינו מי בצה, עד אשר יצאנו למרחב,
ארץ הגלעד, ואלך הלוך ובכה, כי לא ידעתי
נפל בשביה, אם הרגוהו צרים? אמרתי
לשוב

ממנו הריפותי נדבה לזקנה, הגן לה, שמרת
בו את עדה ידידות נפשי, להניח לה מעצבה ומרגזה
מצאתי מיודעי ומכירי הקונים ממנו בשמים ויין לבנון, דו
על אדות אבי, ויאמרו לי לאמר: אתמול בא הלום
לבקשך. בשמעי זאת יעצתי לחכות לו, ישבתי עם
במעוני, האכלתיה למעדנים, השקיתיה עסים ורמונים,
לה אחותי היא, ואתהלך עמה ברחובות, ואדבר על
הגדתי לה כי אושיבנה אתי בלבנון בנאות חמדה,
אצלי שעשועים. ותחי רוח עדה, ותהבקני ותאמר
בך מחמדי אתנחם אחרי אמי, אך בך ישעי וחפ
מצרה הצלתני ותוציאני לרויה.

שמחתנו היתה עדי רגע, כי ממחרת היום ההוא הר
עם עדה ברחובות קריה, ותתחלחל העלמה לפתע פ
מה לך יונתי? שאלתיה. אויה נא לי, ענתה עדה,
אשת הדמים ראו עיני שם, גם שמעו אזני קול הקורא לה
קטורה, ועתה החישה גואלי מפלט לי, כי גם את נפשי
ואנכי החזקתי בידה ואדבר על לבה, ובלכתנו לשוב אל
אשר שכרתי לנו, והנה עלמה צעירה לימים רוכבת
מצרים וחמושה מגן, חרב וקשת, איומה היא מאד למ
כדמות גבר גבור מלחמה, פניה פני להבים ועיניה
רשפי אש כמו ערוכה היא למלחמה, ראוה נערים ו
בחורים — ויחילו מפניה, ויגידו לי יושבי גלעד כי היא
גבור אפרים, אשר לא תהיה לאיש טרם תנסה את כחו ב
ואחד צעירי אפרים, אשר מסך ה' בקרבו רוח עועים
את האיומה הזאת, חרף נפשו לערוך אתה קרב ויפ
לפניה מחרבה הקשה, כי הביאה בלבו הנצב אחר
ושם האיומה הזאת: רעומה. מן העת ההיא נפל פ
הבחורים, כי מי לפניה יתיצב? בגלעד היתה אז ע
אנה, אשר ילדה אותה לזכרי גבור אברים, בן הַ
וב

ה לי] או כי קשורה זאת היתה לפנים אשת
אותה בקלון מביתו, על כן עשתה נקמה
ה, זאת הגידה לי בלכתה עמדי לשוב אל
י בואנו שמה אמרה לי חושה מפלטי והחישה
י אל גאות אביך ואל משכנותיו, ואם לא
, כי לא יאמין לכל דברי, הן בטחתי כי לא
ני ויספחני אל שפחותיו. ואנכי חבקתיה
לה: לי את ידידות נפשי, ובעדך נכון אני
בי ולשבת אתך באשר נבחר. זאת דברתי,
, ויחדו היינו נכונים לצאת, והנה מבוכה
ר כהנים אל הדר מושבנו, ויאמר האחד אל
דה בת שמיר? ועדה התחלחלה ויחורו פניה
י זה ודודי לי, הלדודך את? ענה השני
טאתך והנך ברעתך, כי הנה שמיר אביך
כרי גבור אפרים אשר ייעד אותך לו, וישלח
כל גבולי מואב ולא מצאוך, כי אמך הלכה
, וכאמה כן בתה, לכן קומי יפתי ונביאך
א מחכה לך, וזכרי איננו עתה בביתו, כי
ית שטורה לו בארמנו עד שובו, ולמה

נבהלים ומשתוממים בשמעו כזאת, אך
עדה ויאמר: אל תיראי יפתי כי בארמון
כל עצב תשכחי ותתענגי על רוב שלום,
ה אחריו, ותבך עדה בכי תמרורים, ואנכי
נפשי באפי, נהמתי, בכיתי, ושומע לא
לא נתתי לעפעפי תנומה, ולאור הבקר
רתי, דרשתי, ועקבות עדה לא נודעו לי
א אתנודד ואתגעש בזכרי אותה.
, ענתה שולמית, כי אחרית החזון הזה
ות אנחותי על אמנו, כי ירדה דומה, ועל

מהמל

אני, וירפא לשבורי לב, וישלח פדות לשבויי חרב, הל
גם לקבץ נדחי יהודה, וגאולי ה' שבים מארם ועוברים
זבולנו, ירק ידיד לבי נפקד, מי יתן ועבר דרך משכנ
ואחזתי בו ולא ארפנו עד אשר יסוד אלינו, והגיד לי מ
ושם אלפו ביהודה, אך עוד תקותי בי, כי תקים תפ
את דבריה, הלא עוד מעט חג לאפרים בחמשה ע
לחדש השמיני, וחפצי-בה תבקשהו בהמון חוגג, וב
תמצאנו, הלא אל העיר ההיא ינהרו המונים המונים
אפסי ארץ, תמצאהו נא ותביאהו הלום, והסירות
כל הבלי השוא, תעתועי אפרים.

נפלאה את אחותי, ענה צפניה, הן תקותך זאת
קצוי ארץ ואת תאמיני בה. איך לא אאמין לדברי ה
ענתה השולמית, הלא כן הגידה לי בחלום, כי
תמצאהו, ובבתה לא תכזב.

עודנה מדברת וקול משרת ביתם דופק הדלת
קומה צפניה, כי שני פרדים חבושים לך ולאביך, ו
לדרככם לקדם פני האשה החדשה אשר תבוא היום

ושולמית נאנחה בשמעה את הקול הזה המדבר
גם צפניה נאנח, וכבן מקשיב קם, וירחץ, וילבש
אל אביו.

וצפניה עשה ככל אשר צוהו אביו, ובטרם בק
תליִם וקשתותם וירכבו על פרדים לדרכם, ושולמית
את בגדיה החמודות בלי חמדה, כי יגון בלבבה לא
הרוקם אשר התאבלה עליה, ותעד עדיה נזמה ו
ותשם צמידי זהב על ידיה וחריזים לצוארה, הנ
מתנוססת ביפיה ובהדרה.

השמש זרחה על הלבנון, ונגה כאור יקר קרני ה

עמה, התעוררה לקול צפרים ותערוך לה' תחת
במקום ההוא עמדה בבקר בבקר להתפלל
ה לפניו, ותשא כפיה ותען ותאמר:

את ה' אורי וישעי, המאיר עיניכי לחזות
נאדר בקדש אשר תנה הודך על השמים
שחר. אל שמחת גילי, אשר לבנון ושריון
ירנינו את לבבי, ושפתי רננות יהלל פי.
אשר לילה שחרתיך, הקיצותי ועודך עמי,
בתוך לבאים בין הררי טרף, המושיע אדם
שלום מפחד, ורועיהם ירביצום לבטח
מבועי שלום ינהלום, ופראים לא ירעו ולא
לנו. שמע נא גם את אמתך מצרה ויגון,
י. חוסה נא על עדה בת שמיר, הצילנה
לשואה יבקש נפשה והשיבנה אל אחי.
ך שבות מחמל נפשי אשר ארמה ולא ידעתי
הזה אליך אתפלל אלהי תפלתי, כי לזכרו
שר אצלת מהודך עליו ותגדל חין ערכו, כן
ד, ותחדהו בשמחה את פניך בקרית משושך
י תראינה אותו ביפיו כאשר הראיתני אותו
עשה נא עמדי אות לטובה, וידעתי כי
ל קוראיך.

תפלה אשר תשאי בתי? שמע אזני שולמית
עמדה מאחריה אכן לאלהים פתרונים, אך
ה אשר העירך לראש אשמורות; התכסי
א הסכנת?

מכחד ממך מאומה, ענתה שולמית, כי
את היית לי לאם, אך יראת ה' היא ראשית
תקדמהו, ענה אתרי משאת כפי לה'.
מי: בלילה הזה שנתי ערבה לי, כי עברתי
להכן מעדנים ומאכל תאוה לאשה החדשה

טגבולנו, ויגוני הלא טמון בסתר לבבי; אך שמעי דבר ו
שמור יהיה עמדי תמיד עד בוא דברו, הלא אמי הג
תמיד, כי ה' יגלה אזן אנשים בחלום חזיון לילה להש
הבאות; ותשאני רוח הלילה ותביאני אל עיר כלילת
קרית משוש, והנה מחמל נפשי בהודו ובהדרו שש ל
ויאמר: ברוכה את ידידות נפשי בבואך לציון, שאי נא
עיניך וראי, ספרי מגדליה אשר יעלו לעב שיאם,
לשבת עמדי פה. ובדברו לקחני ויביאני אל ראש ה
ויראני את נוהו, היכלי ענג, בתי שן וחדרי מש
ויאמר לי: הן אלה מכון לשבתך, וארשתיך לי ב
ובידידות, וידעת כי אני חשקתי נפשך מירכתי
ואושיבך בנאות חמדתי.

ואנכי מלאתי גיל ובנפלי על צואריו אמרתי לו:
משוש גילי, לך ערגה נפשי בימי צרתך, עליך הת
לאלהי ישעך, ובך דבקה נפשי ביום ישועה. ויקחני
ויעבירני בכל חוצות ירושלים, שם בחורי חמד לבושי
ובנות עדינות עדויות הוד והדר, וכל אלה הביטו
נפשי רויה ענג ועדן, וידי אוחזת ביד דודי; ויעביר
בין כל שכיות החמדה, והנה הר מועד, עליו בנוי כמו
מקדש אלהי יעקב, והמונים המונים אליו ינהרו וירוצון
נשמע מהיכל ומכל בתי משוש, קול אומרים: הודו
מה נעמה השירה אשר שמעו אזני, נפשי אויתיה ב
ואנכי עליתי עם דודי על ראש ההר חמד אלהים לע
נפלנו על אפינו ארצה, ובקול דממה דקה הביעו ע
תהלה ותודה לאל שמחת גילנו, ומרב שמחתי הת
נפשי, הקיצותי והנה חלום.

הלא לאלהים פתרונים, ענתה מינקתה שנית,
הראך בחזיון לילה אותה יביא לך בהקיץ. אכן עת
הגיעה לך, כי לא טוב שבתך עוד פה עם האשה ה
אשר לקח אביך, אך הס! מה אני רואה? שאי בתי

ורא

עם כל ההולכים לרגלו, ירדו מעל פרדיהם
רגל את המקום הזה עד בואם אל מעונתו,
לימים כבת עשרים שנה טובת חן, לבושה
נה על ימין החברוני, ומשמאלו יהושבע
צובת רוח, על פניה נראו עוד אותות הדרה
א לבושה רקמת משי שחורה, בגדי אבל
שנה המלך אשר הרגו זכרי גבור אפרים
ני אמר אל צפניה בנו: לך עם אחד עבדינו
קרא לי הלום את הבודד היושב שם, ויפן
ואל יהושבע ויאמר: האיש ההוא הבודד
מנה, עוז וגבור ציד הוא, אוכל לחם
ציד חיה לבנון; הן הציד לפראים יפעל,
מרץ, ואנכי קרמתי יום אתמול לקרא לו
אתי משוש.

י שלחת לקרוא לו, שאלתהו האשה
ע נתיבות מעונתך? ראה נא ידידי, אנכי
שלשום, ובכל זאת מצאתים. אכן ידידות
ני אותה באהבה, מצאת, כי האהבה
ך, על כן תעופי אל ארבתך ואל קנך;
י המתי סביב עיניך וראי, כי גם ארזי
בעלי כנף ירננו ויריעו לקראת בואך.
עיניה על הדר הלבנון והחרמונים, ותאמר
, אחותי בעבותות אהבה נמשכה למחר
לה ואל מנוחתו. אכן פה יפה נוף, פנת
שלום מפחד, ופה צוה ה' את הברכה.
ת בבורה, אמר החברוני, וראי נא ההרים
קראים פה צורי היעלים, הביטי אל העבר
יה, הנה הציר זקוף כקיר ים ונשא.

עודה מדברת בלכתה, והנה נאות החברוני נג
ועיני אחותה, ומעונתו לרגלי הצור על סלע כבד
וצלעותיו זקופים וגבוהים כקומת איש, במעלות י
ומעקה סביב לו ממעל על ארבע פנותיו, למען לא יפ
ממנו. והחברוני החזיק ביד אשתו וביד יהושבע, ו
על ראש הסלע רחב הידים, עליו בנוים בתי
מכלאות לצאן רפת לבקר, וארוה לסוסים לפרדים ו
ויאמר אל אשתו: ראי נא ידידות נפשי נאותיך, לר
מעבר האחד צור היעלים, ומעבר השני כרם נחמד,
כל נטעי נעמנים, ארז, שטה, הדס, ועץ שמן, גם
רעננים בתים לחסידה, בתוכו ברכת מים, מעין גנים
קרים וטהורים משיבי נפש, ומעבר השלישי גן ירק ר
הרים, הנותן מאכל לגרי ביתי, הלאה ממנו שדי
מצמיח חלב חטה; וברוך ה׳ אשר יום יום יעמס
ביתי כל טוב, הן עגלות בקרי עושות חמאה וחלב
כבשי לנו צמר צחר, אף שאר יביא לנו ציד לבנון
נצוד פה איל צבי ויחמור וכחול ימים עוף כנף, י
יין הטוב, וצור יצוק עמנו פלגי שמן, לא נחס
במקום הזה, כי גם יערות דבש לנו ונפת צופים,
אויב בנו, וסוררים יסורו ממנו. גם פריצי חיות
החבל הזה, לא ירעו ולא ישחיתו בגבולנו, ל
נשחק פה, כי ברך ה׳ חילי, ועבדי יוצאים לפ
חרוצים, על כן לפנינו תדוץ דאבה, יעלוז שדי
יער, פה נפשנו בטוב תלין, בהשקט ובבטחה
אין קץ, וגם את אשתי תעני: כי נאות עדן אלה.

הלא ידעת אישי, ענתהו אשתו, כי בהיכלי ש
בין כל שכיות החמדה עברו ימי ילדותי ונעורי, וכל
עיני, ובכל זאת פה אותי לשבת בצלך, ומי
באהלך עולמים, ובאין חליפות לנו פתול נרבה ימי
אש

ועת מלחמה, מאלה לא נסתרתי, על כן
תזנח משלום נפשי; הן פה חזיתי נוה שאנן
שים לכם כצאן משפחות, כי נחלת ה׳ בנים,
ה אשר ילכו יונקותיו ויעשו פרי אחרי מות
אישי משנה המלך נאסף במלחמה, ומה
הלא הן שתי בנותיו, קציעה היפה והעדינה
שולמית אשר ילדה לו בת הרוקם זעומת
; גם זכרונה כלהב עולה בקרבי, כי
תמיד, שנאת חמס שנאתיה על יפיה,
.

ת עדינה, ענה החברוני בראותו דמעתה על
רי הראשונות, אולי חשבת עליה רעה, כי
ך אל בית תענוגיך, אך אלהים חשבה
בצלי פה במנוחות שאננות, ולמה אכחד
ה כאישון עיני, וחבוקה בזרועותי השיבה
בתודה, כי ראתה עמי חיים, ואהבתה
תר שאת לאשתי זאת בחרתי לי ממרום
סתרנה נשים כבודות משולמית מולדתה
ה יתן ומה יוסיף לה כבוד חדש עמה
כבודה עם תפארתה יחד על עפר נחת?
צגתיה לפניכן.

ן אל אחד ממשרתי ביתו וישאלהו: איה
משרתו הנה היא בגן, וירד החברוני עם
הגן, והנה שולמית עומדת בין ערוגות הבשם
ל ומכל ראשי בשמים, ושני עפרים נחמדים
מרלגים סביבותיה לבקש טרף מידה, כי כן
נותנת להם אכלם, ושתי הנשים ראו כן
ותה, ותדבר יהושבע באזני אחותה ואישה
אלקנה לא ינכרו אותותיו בפני העלמה
אה עליה, וכדברה דלפה עינה מתוגה,

וינופף

יהיה שבתכן יחד שלום ושלות השקט :

אנכי לא שנאתי אדם מעורי, ענתה שולמית בתמ
ובנקיון נפשה, ואחרי מות אמי מה יקר לי החסד א
אלי העדינה הבאה אל ביתך ! . אלהים יחנך בתי
יהושבע בנשקה אותה מנשיקות פיה ; ותן ושלום יה
רעותי היפה, ענתה חנה אחריה בנפלה על צוארה ו
אותה בין זרועותיה, ויהושבע עודנה עומדת ומתבוננ
ורוחה מלאה עצות מרחוק, פתאם התעוררה וירזמון ע
החברוני, ותנופף ידה לי ותרחק מעט ממקום עמדתה, ו
הלך אחריה ותדבר באזניו לאמר : אנכי מצאתי את
נכונה מאד לעלם נחמד ושמו אליפלט, הן הוא עודנו נ
מה טובו ומה יפיו וגבורתו, רק הסתר דברי ממנה ע
נבחן לבה, אנכי אגיד תהלתו באזניה, והיא אל ת
ירזמון מלי, אנכי אגיד דבר גבורותיו וחין ערכו, גם לא
מולדתו, אליפלט עלה מבין חשוכים כיונק מארץ ציה
כארז בלבנון ישגא, כי גאות עשה ; מודעת זאת
ציון, על כן נודע ביהודה שמו, אך לא עת דברים
כי לבי חלל בקרבי, ונפשי עיפה מעמל הדרך .

זאת דברה יהושבע, והיא והחברוני שבו לב
ותאמר לה חנה אחותה : הן שולמית רעותי תגור ל
בראותה אותך נוגה מאד, וחפצה היא לראותך עליזה ו
כי לך נאוה ; ויהושבע האירה פניה את שולמית ותאמ
ה' עליזה תמיד ולא יסור ששון וגיל מלבך כל ימיך, ג
הייתי עליזה בימי נעורי, וכל יודעי אמרו כי נוצרה אני ל
וגיל, כן הייתי עמדי, לא מנעתי את לבי מכל תענוגי
אך כן הייתי בעוד אישי משנה המלך חי, וה' נתן לי
מיום האספו במלחמה, כי נאסף ממני שמחה וגיל, לא
ולא אנוח, נפשי שואפת תמיד אל מקום שם ירגיע
אבוא אל מחוז חפצי, וגם שם לא ינוח לי, כן יהדפ
דעת ממקום אל מקום אחר, על כן יגעתי באנחתי, א

מנוחה

גברת עליזה ועדינה ! ענה החברוני, הלא
עם רעיתי על סף היכלך, אנכי כחתן יכהן
ה כבלה בקשוריה, קדמנו פניך בכבוד והדר,
ת עדינה, צעירה וענוגה הנוצרה לשעשועים
ני ארם .

נתה יהושבע במנוד ראש, ועתה הנני כאלה
יסם, האף אין זאת ?. שאי נא אחותי, ענתה
מתי, כי בחיותי נחפזה לבוא אל מחוז חפצי
מנוח, כל הלילה לא ישנת, על כן רוחך
ך עוד מעט אניח לך אחותי במכוני, כי תתני
, והקיצות, אז ינוח לך .

אתי חן בעיניך גברת עדינה, ענה החברוני,
ך ממבחר פרי מגדים, מיין הרקח ומעסים
לעשות לך בריה להבריאך ראשית מטעמים
הרים, כי יש אתי מכל מאכל תאוה אשר
אך ראשית דבר, הבה ואביאך אל מנוחתי

ויאחז ביד חנה אשתו ותלך יהושבע עמה,
צל קורתו ויאמר: יואל ה' ובא ששון במעוני
ת נפשי, וה' יחדש רוח נכון גם בקרב אחותך
עצבותיה ; זאת דבר ויצו את משרתי ביתו
ן ממתקים ועסים רמונים, ויהושבע התענגה
ם אשר ברושים עבותים יכתירום, ותטעם מן
מו לפניה, ותטעם מהן חנה אחותה ושולמית
יש מאד ויאמר: צר לי כי לא באה גם קציעה
ת פה במשכנות מבטחים, כי פה תמצא
ות לה, ולמה תשב גלמודה בציון ?
היא, ענתה יהושבע, פי כל רעותיה באות

תמיד

ותשית את קציעה בתי , ושתיהן יחד באות תמיד א
מרים בת שמיר אשר היתה לפנים עטרת בעלה ע
וזה כשש עשרה שנה אשר דודה נסע ונגלה, והיא
גלמודה כאלמנה חית צרורה .

אנכי שמעתי את שמעה, ענתה חנה, הן שמה כשמ
גם בשערי אפרים , האמנם שמיר אביה היה בעוכרי נפ

כן היא אחותי, ענתה יהושבע באנחה, למצער
מרים עם עוזיאל אישה אלוף נעוריה ואלוף ביהודה , ל
שבעה לה נפשה עדנים ואהבה בתענוגים , ולארך ימים
ידתי קדם, כי חשך שמשה בעצם אורו , ובעברת המ
גרשוה מבית תענוגיה, ומצותו חזקה עליה לבל תזיד
מקיר העיר ותוצה , אז נותרה מרים בלי מגן ומחסה, כי ג
אביה נתכת עליה על עברה את פיו בלכתה אחרי עוזיא
חרמו , ותפחד לדרוך על סף ביתו , פן בעת אפו יעש
שפטים . בעת הרעה ההיא באה אל בית אלקנה אישי
המלך להתחנן על נפשה , ואנכי את חטאתי אזכיר ,
נעורי אשר נואלתי ואשר חטאתי במרים, כי הנקל היה ל
מנגד נגעה , ואשמח לאידה ביום צרתה , ובגאות עדינה ה
לבטח על סערה עניה, הרחבתי עליה פי לאמר: הלא טי
לך, על אשר מאסת את זכרי גבור אפרים אשר בחר א
ותלכי בשרירות לבך אחרי עוזיאל זעום אחז בן המלך, ו
דרכך ועל אולתך יזעף עתה לבך . כן דברתי להרעימה ו
עד עפר בעבור שנאתה את אפרים עמי ואת זכרי מגן ג
אויה לי אשה שתומת עין מראות , כי הגבור הזה ישי
עלי אישי , מחמד עיני , כגמולי שלם לי אלהים וימר
אל חיקי , אך אישי היה טוב ממני , כי נכמרו רח
מרים העזובה כמדבר , ויסתירנה בסתר אהלו וישלח
לשמיר אביה , ויבא , ויאמר לו אישי : זוביתך ו
לעיניך כי תקשיח לבך מבתך עצמך ובשרך .

אן

לטלן, אין לי עוד בת, הטיה עליו על לב
מבאיב, ומי יאמר לי כי מתה הארורה זעטת
ו וגמלתיו כל טוב.

ענה אישי בתמהון, אל נא תהיה אכזרי ככפיר
רחמיך לבתך השוכנת בין לבאים והצפויה אלי
למענה הלא תרחמנה בעבור דבורה הורתה,
עליך חסד נעוריה, ותביאך אל היכליה ותתן את
זה חסדך עמה כי תשחית את נחלתה, את בתה
ותאבד כל זכר לה? ומה פשע מרים וחטאתה?
חרי עוזיאל אשר רוממת על שפתיך, ותקרבהו
תק אתו סוד, ויהי נאמן בכל ביתך, וקטורה
שאה עיניה אליו, ותאמר להמירו בך, ומה ענה
? מודעת זאת בכל העיר, ולו יהיה כדבריך, כי
בדברו על לב בתך, הלא אתה הביאות את הפרס
ונה התמה; אכן תמה היתה מרים, לא נשאה
גבר, אז הביאות אל ביתך איש חמודות, ולמרים
שר, עיניה ראו חין ערכו, ולבה נמס כדונג
נא זאת אל לבך וזכר רחמיך.

זיאל נוכל ערום! ענה שמיר בחרקו שן, הלא
את מרים, חלל נזרה, כי לולא הוא, כי עתה לקחה
זר על ראשה כיום הזה, ומרים הלא הבינה מה
פון לה, ותלך בשרירות לבה ובתאות נפשה,
חמנה? אנכי זאת אעשה לה: אביאנה אל ביתי,
זה עוד, והניחותי חמתי בפרי בטנה.

ת הדברים היתה כי השיב אישי את מרים אל בית
שמיר כלה חמתו בפרי בטנה, כי העביר אותו
את הניח חמתו בעוזיאל, כי מחה זכרו, ומע
רחם את מרים בתו, אך מה יושיעוה רחמי

שמורה עברת המלך אחז על דבר מרים, והמת אפר
על דבר המעל אשר מעל בם, וזכרו לחגא לכהני ב
אשר התהלך אתם ויבגד בם. כל אלה באו על
הנדיבה; אכן רוח נדיבה בה, כי לא תזכר לי את הרא
אשר צררתיה ואשמח לאידה,

אך אחת אשאלך אחותי, אמרה חנה, הגרושה
עד כה מבית תענוגיה? לא אחותי, ענתה יהושבע, כי ב
מספר ירחים שבו בתיה לה על פי עזריקם הקרוב לעו
אך מה יושיעוה כל היכלי ענג, והם יזכירוה כל מחמדיה
היו לה ביתי קדם בשבתה עם אישה, ומבשרי אחזה
נפשה, גם לי היכלי ענג, ואבל ויגון בחדריהם ילינו.

זאת דברה ולא יספה דבר, כי נפעמה מאד; והת
אמר: אשתרך שרתי בציון, לכי עם אשתי בחדר המ
לתת לעפעפיכן תנומה, הנה שולמית בתי תביאכן ש
שלמה לכן מנוחתכן את הלילה אשר לא ישנתן בדרך.

אמצא נא חן בעיניכן, אמרה להן שולמית: הלא תב
אחרי אל חדר המקרה, שם ינוח לכן במנוחות שאננות.
ידידות נפשי ולכי לפנינו, ענתה חנה, והיא ויהושבע אח
הלכו אחרי שולמית אל חדר המנוחה, והחברוני השקיף
החלון לראות הבוא הבודד, ויפן ויצא.

ז

עברה עת הצהרים, היום עוד בוער וחמו יבקיע
הלבנון. במקומות אשר ארזיו מפורים ומפרדים ולא יתל
אלה באלה. יהושבע וחנה עודן ישנות בחדר המקרה.
ערוך השלחן בצל ברושים עבותים אשר יאריכו פארותיהם, וכפ
תרענה כמכסה ממעל למחסה ולמסתור מזרבוני קיץ,
השלחן

ומטתקים , כל אלה הכין החברוני ליום שמחת
הלך אחת הנה ואחת הנה בגן , ונפשו חכתה
אשתו ויהושבע אחותה .
תהלך , והנה צפניה בנו עם עבדו והבודד אתם ,
לקראת בואם, ויאמר : בוא ברוך ה׳ רעי הבודד,
אל-הגן , וצפניה ועבדו יצאו . ויאמר החברוני
תי מאד כי מצאתיך קרוב אלי, אך הגידה נא
חדש אשר אקרא לך בעוד יהושבע ונפשות
אלידע יהיה שמי , ענהו עוזיאל , אל ידע
צהו גליתי לך רעי ומיודעי בעת הזאת, כי ראשית
בלבי, גם נשבעתי למרים אשתי האהובה
כי לא תפצר בי לגלותם לך. אחת הגדתי לך
מנתי בחבי , וה׳ היודע ועד כי חף אנכי מפשע.
דבריך אלופי, ענהו מנוח , ואולם אחת הגידה
עתי אותך יום אתמול נושא תפלה בעד בנך
אשתך בברחך , הלא גדל ויהי לנער ומה שמו
נך על אדותיו, זכר נא כי שולמית היפה בת
המלך בביתי , ומה טוב קחתך אותה לבנך .
תאנח ויאמר : הן בודד אני פה , ואת מי אשאל
על אדות בני ? ואם יש את נפשך לבצע את
, וקטת ועלית ירושלימה ודברת זאת באזני מרים
והגידה לך חפצה . ומנוח נאנח במרירות, ושרש
שמועה אשר שמע מפי יהושבע, כי הקריב שמיר
ך , ויהי עוזיאל בעיניו כקשה יום הנתעה בשוא
ות כזב , מבלי דעת כי גם תקותו זאת בגדה
עוד לדבר על אדות בנו , ויאמר : אלכה נא
התעוררו הנשים .
בר ועבדו הנה זה בא, ויאמר : התעוררה
תה קמה גם היא , אך בכה ותבכה, ותנתוטוה
נבהלו

מנוח קם וילך וישב עוד מעט אל הגן עם אשתו ויהו
ועם צפניה ושולמית ; את כל הנפשות האלה הציג לפני ה
אשר קרא לו אלידע, ויגד לאשתו וליהושבע כי זה האיש א
גבור ציד ובר לבב , אוכל לחם אבירים מצידו ומעמל נ
ישבע, איש רחק מעשק ומגלוז וקרוב לה׳, ובהתו
תמים עם ה׳ , עזב דור תהפוכות לשבת בודד לו בלב

ותנה הערינה שמעה ותאמר : ואיה אשתו וצאצא
בגפו הוא ענה מנוח, ויהושבע נשאה עיניה אל הבודד ותת
בו ותאמר : אכן נפלא דרכו, הלא כאיש גבורתו, עודנו ב
תקפו, וימאס בחיים, כי לא יראה איש חיים כי אם עם הא
שאהבה נפשו, כי היא חלקו , ולא טוב שבת האדם לב

כן היא על דעתך גברת ערינה, ענה הבודד, אך
כן אנכי עמדי, אנכי ראיתי חיים , אך בני איש עצמו
מראות , וישטמוני וימררוני, על כן מאסתי תבל כמדב
כארץ נוראה, אחת אמרתי : מי האיש החפץ חיים הרוצה לר
בטוב ה׳, ישב בדד, מי האיש ירא ה׳ אשר יקוט בדור תהפוכ
יבוז לשאון קריה ולתשואות עיר ויושבי בה, יעזוב עמו ו
אביו לשבת במערות צורים ובערוץ נחלים , כן ברח אל
מחמת איזבל אשת הרשעה אל מערת חרב ששם נגלה א
ה׳ ברוח וברעש , באש וקול דממה דקה, ואנכי לא נ
ולא בן נביא, כי אם אוהב ה׳ ושונא רע. ראיתי ארץ יה
כי חנפה תחת יושביה, ואת ארץ אפרים כי-נוע תנוע, ע
עזבתי את עמי, נטשתי את נחלתי, ואת ידידות נפשי ב
אויביה הסגרתי, לשבת פה , כי כאשר ארחק מהמון זר
כן קרוב ה׳ בלבי, פה אשב בדד ואדום , כי המשכיל ב
הזאת ידום ; אך לא יתם ה׳, וקול ה׳ נשמע לאזני, קול ק
להרים לאמר : שמעו הרים את ריב ה׳! הן גוי אחד הוצ
ממצרים, ואהי לו אל אחד, ועם נבל זה התפוצץ בנבלי הר
וכלי חפץ לפנים , היה עתה ככלי אובד, לא דבקו בי על

התערה

ארצר, המעט מהם כי עצמו מצמיתיהם מחוץ,
אוכלת זרע יעקב מבית. אפרים יקנא את יהודה,
את אפרים, אפרים ובן רמליהו יעצו על יהודה
לארץ כסא דוד, ויקראו רצין מלך ארם לאפס,
יה ארמה מדם, ויעורר אחז שוט על שני מלכי
דביל שי למורא, וביד מלאכיו שלח שחד אל מלך
ות באפרים עם עברתו משלחת מלאכי רעים, כן
ברהם ממשך ומורט, כי יגורו עליהם עזים וחרב
ורת על ימין ועל שמאל, ה' ישמרנו מן הדור זו
תה מי פשע יהודה? הלא אחז, ומה רעת אפרים?
אל, משם יציצו כל פועלי און, חבר כהנים, עדת
בים ושטי כזב המהבילים את העם בהבלי שוא
הגרנות, כי כל דרך כסל יתלק את עם ה', יפלג
ת כל בית לרסיסים ולבקעים, ונפרד איש מביתו,
וכהני בית אל ינדילו את המדורה למען שפות עליה
בית-אל הסיר והעם הבשר בתוכו, והכהנים אוכלים
בכל פה. עד מתי ה' אלהים! עד מתי תהיה לנו
למוקש, למכשול ולפוקה לשני בתי ישראל; הסר
ך זה, השיבה לי ששון ישעך, תשפות שלום לנו,
אחד כימי קדם, וכימי צאתנו מארץ מצרים.

משתאה לנאום הגבר היושב בסתר לבנון, ותאמר:
בעה לה נפשי בנפול אישי בחרב צר, ואני תפלה לאל
המר את נפשי, מי יתן והיתה זאת מנוחתי לשבת
שמוע בנשאך מדברותיך על יהודה וישראל, ובלא
ה אגיד לך, כי פי פערתי ואשאפה לאמרותיך, כי
, אף כי לאחותי ולמנות אישה עלזי הלב, שיחי
ביום אור, אך צרות לבבי הרחיבו, האספר אל
לי? הן לא ידעתי ספורות, אני יהושבע בת עזריהו
ת משנה למלך, אשת אלקנה איש החמידות, ידעתי
אהבה

יהודה, את רוממותם ואת פרעותם, את גאונם ואת כשלונם
הלא ידעת אם לא שמעת, כי יותם ואחז מלכי יהודה הרימ
את קרן אישי, ויחסרהו מעט מכבוד מלכים, ואני אמרתי בשלוי
לעולם אהיה גברת, ומה רמו עיני, וה' נורא עלילה על בנ
אדם, משפיל עינים רמות וגאים נלכדים בגאונם, אמנם נקית
מפשע רב, אך גאותי היתה ראשית חטאתי, וקנאתי לעמ
איך היתה לי עתה כקשת רמיה, כי פקד ה' גאותי וקנאת
בשבט עברתו, השקני את קבעת כוס חמתו, ואנכי שכורה
נעלמה, ומבקשת תנחומים במרי שיחי. ואם אטמון תוגת
בחבי והיתה כאש עצורה בעצמותי, וכצרי מרפא לי שיר
מרי נפש, על כן שאוני נא.

ובכל זאת הבליגי על יגונך, ענה מנות, נאכל נא ונשתה
ואחר גברת עדינה תדברי דבריך, יגמר נא רע, ותמו כל
התלאות, ונסו יגון ואנחה, ואנחנו נתעודד ונבקש ענג באשר
נמצא, כי אם תפתחי ליגון רגע, ובא אליך כמהלך, ושב
בכל משכיות לבבך, והיה כאורח וכתושב בקרבך.

כחזון הזה תדבר אלי מרים רעותי, ענתה יהושבע
העדינה ראתה חיים ורב ענג, כמוני בימי נעוריה, עוזיא
אישה מגזע המלוכה אהב אותה כאישון עינו, וכן אהבתהו, אחרי
הלקח ממנה כל מחמדיה לא תשתוחח ולא תהמה בכל זאת
ובאין לה פרי בטן מצאה לה ילד מסכן ותאמצהו כבן לה
ותגדלהו, אף תקרא לו בני למען השלות את נפשה, הלא זה
דברה תמיד, ראשית חכמה סור מדרך עצב ובקש מרגוע לנפש.

אכן אשה חכמת לב היא, ענתה חנה, וארחותיה תאלפי
אחותי גם את, ולא תתני את היגון המשחית לעכור נפשך, הן
היא תתענג על עלם זר אשר לא ילדה, לא כן אחותי את
אשר קציעה בתך רבת החן מזכרת אישך היא, זכרון אהבה
וידידות, הביטי אליה, דברי על לבה, וחיתה נפשך בגללה.

ומנות אמר: הנה השלחן ערוך, הבה נאכל מטוב ה', כי
כל דברי לקח לא יועילו לנפשות רעבות, האף אין זאת חכמ

נשים

ר נקעה ממנה בגלעד קרית פועלי און, ששם תתפוה
ממנו, ויושיבוה בארמון זכרי גבור אפרים, באמרם
היא לו על פי שמיר אביה, זכר כל הדברים האלה
בו בהקיץ ובחלום, ושולמית גם היא עצבונה לנפשה,
מחמל נפשה נראה לה ביום צרתו, בלכתו שבי לפני
מרחוק ראתהו בהיותה בגלעד, והנה הוא קרוב לה
נפיה ובלבבה להגות בו ולשאת בעדו רנה ותפלה
קר, ושני בני הנעורים לא שמחו בשמחת האשה
שר לקח אביהם אחרי אמם; התבוא שמחה בלב
בסה שמו במשאון, אשר נטרדה דרכו ממרים אהובתו,
עד ראה עמה חיים, והנה הוא נפרד ונרדף ממנה,
בתם אשר נתנה לו? ותפלתו בעדה ובעד אליפלט
יה הלא נשמעה בראש אמנה, ואין אתו יודע עד
היושבים סביב לשלחן לא שמחה כל נפש, זולתי
ת ואשתו אשר התעלסו באהבתם בהביטם פנים
אף גם שמחתם ערבה בראותם נפשות נוגות,
י צפניה ושולמית נעצבים ביום שמחת לבם לאמם
טב חרה להם, על כן פתח מנוח שפתיו, ויאמר:
האלה, כי תחת שלום קפדה, תחת מנוחה גדודים,
ן יגון, אך לא טובה לנפש לתת יגון ואנחה לטשל
אם יבליג האדם על יגונו ויעלוז בסוד עליזים, כי
חית נפש, ולב שמח ייטיב גהה, זאת יהושבע
שים, אמנם יד ה' הויה בך, הקצר קצרה ידו לחבש
עודך יפה בנשים, וחכמת לב, תני פוגת לך, מנעי
, ועיניך מדמעה, כי עוד יאיר ה' פניו אליך, ינוחו
משכבותם, וזכרם לברכה, והחיים יחיו ויבקשו
שנת היובל באה ושב איש אל אחוזתו, ובני הנעורים
לבם. אנכי הלא אשובה עם אשתי אל אחוזתי
ואל

ברוחו ובנפשו, ואם שפל נולד, והתאמץ לעלות על גב
מרומי קרת, וכבודו מידו לו, כי הוא חלקו, ובצל גב
כערכו תשב שולמית שאננה, האף אין זאת?

כמראה הזה ראיתי באליפלט, ענתה יהושבע, בין חשוכי
נולד, אך כבוד נפשו עליו זורח, ומרים תשמח בו אחר
בנה בר בטנה אשר אבד ממנה, כאשר אספר לכם.

ומנוח בראותו כי נכונה יהושבע לשוב אל ראשית דבריה
להגיד את אשר עשה שמיר לילד בחקריבו אותו למולך, ויצ
לו מאד, כי ירא פן ישמע הבודד את אחרית בנו יחידו ונבהל
וספק את כפיו, ונתן את קולו בבכי, ונבעו מצפוניו, וישס
מנוח אותה בדברים, ויאמר אשתרך חכמת נשים בספרך
על ארות אליפלט, אל נא תתערב נפש זרה בכל דרכיו
כי רק אותו אני חפץ לדעת, ובדברך על נפשות החיי
אל תשובי אל המתים להזכיר יגונך ואבלך, לכן אל נא תגיד
לי רק את הדברים הנוגעים באליפלט.

שא נא ידידי, ענתה יהושבע, לא מחכמה שאלת ע
זה הפעם הזאת, התשאל מאת ה' להצמיח לה פרי בלי שרי
וגזע, בלי ענף ועלה רענן, הראשון אדם נולד אליפלט? א
נדל כפרא בודד לו? לכן שאני נא מנוח ואדבר כאשר הסכנת
וכפר נא לי אם אגיד לך, כי שמיר חכם ממך להרע, וברצור
להכרית גזע עוזיאל, השמיד פריו ממעל, כי הקריב פריו למולך
אם אֻמרי אספר לכם את החזון הנורא הזה, וסמר בשרכם מפחו
הה! חזיון משבר עצמות וגרם, גם את זה ראיתי במספר ימ
חלדי, המולך השקוץ המשומם, פסל עשוי מנחשת קלל כקומ
איש קומתו, כלו לוהט ובוער ברשפי אש, והילד שוכב ע
ידיו וצורח מר מעצמת מכאוביו, אמי! אמי! חושי הצילני נא
והכמרים נושאים קול שאון ברעש תופים, צלצלים וחלילי
להחריש אנקת הילד, עד אשר היה לשרפה; חשכו עיני

וצירים

היא סרה קנאתי ממרים העדינה הנהלאה ; אך שמעו
ממו, אני אמרתי, תשמע זאת מרים העדינה הנהלאה
זבין, או תתגעש וטרפה נפשה באפה מעקת לב, לא
מרים שמעה זאת ותבך יום תמים, אחר כן רחצה
על על הר בית ה', ותתפלל אליו על עוזיאל אישה
ה, לשמרו באשר הוא שם, ולשלח לו עזרתו מקדש
קראו אליו ; מן העת ההיא נפקחו עיני לראות, מה
ם ומה גבהו דרכיה, נפלתי על צוארה ואשאל ממנה
אחות לה, לולי היתה נעגנת לעוזיאל אישה, כי עתה
ת אלקנה אישי לקחת גם אותה לאשה ולא קנאתי
נהפכה קנאתנו לאהבה נצחת, ומה רבה יללתה
בנפול אלקנה אישי בחרב זכרי גבור אפרים.

פניה ושולמית בשמעם את דברי החזון האיום על
מלך, ועיניהם נגרו, גם הבודד בכה, ומנות השב
הוא על נפש בנו אשר הקריב שמיר למולך; ולא זה
עותיו, כי למרים אשתו העדינה עגמה נפשו. ויאמר
בע: לא על הנפש שרופת האש לבי דוי, כי אם על
הבוערת כאש אוכלת עד לב השמים, ועד נפש כל
, אך אשחרך גברת כבודה, התבירי עלינו במלין,
שון וכל עצביך תנגשי, כי יערב עלי שיחך בדברך
רם יחד, כי מה שמץ דבר אשמע בשבתי פה כערער
' שובי נא אל אחרית דבריך, ספר נא ונשמעה,
ת באזנינו, כי סרה קנאתך ולאהבה נהפכה.

הוא ענתה יהושבע, קנאתי סרה אבל אשמה אני על
שר הבאתי עליה קללה ברוב מועצותי, ובזכרי זאת לבי
וף, ויגוני יצוק בי כפלח תחתית, כי למי עוללתי כה?
הטובה! שמעו ואגידה לכם צדקותיה אשר היא עושה
ן אשר עשה אביה את השערוריה בהקריבו בנה למולך,

כמלון אורחים, לכל אביוני אדם הבאים מערים אחרות ירושלימה, כן כל אובד ונדח אשר אין לו מושך חסד, אליה יפנה ועדיה יבוא, וימצא עזרה בצרות, כי פתח תפתח ידה לו, ותנחומיה ישעשעו נפשו; ובאהבתה מאד את ארצה ואת עמה, יעצה נריבות להקים מבחורי ציון לגבורים, כי כן מצאה גם את אליפלט בדרך צדקה; הנער הנחמד הזה במסכנות נולד, ואביו ואמו עזבוהו ובשבתו בין חשוכים החל רוח ה׳ לפעמו, כי היה קולע אל השערה בחצים ובאבני קלע, וכל יודעיו ראו ראשית לו, ויתנבאו עליו לעתים רחוקות כי בקשתו יעשה נפלאות, ויבואו יולדיו אל מרים ויציגוהו לפניה, והנער תאוה לעינים, ויגידו לה משפטו, ותט אליו מרים חסד ויהי באוכלי שלחנה, ותתן לו ערך בגדים כאשר ילבשו נערי שרי המדינות, ותאמצהו כבן לה ותהי לדל תקוה. זאת מרים וזאת תפארתה על דרך צדקה וחסד, על כן יאדירוה אדירי עם ויאשרוה כל חפצי צדק, ירוממוה וישימו לה כבוד.

ומרים לא זרעה צדקתה אל קוצים, כי הנער אליפלט עושה חיל, ורעיו אמרו לה כי ה׳ קורא לנער, וגאות יעשה בחרבו ובקשתו לכבוד ולתפארת לארצו ולעמו, כמו חלב ודשן השביעו תנחומות אלה את נפש מרים, וכמשוש אם רחמניה על תפארת פרי בטנה, שמחה על אליפלט ותקרא לו בני מחמד עיני, אמנם נחמד הנער למראה באור פניו חיים, עיניו כספירים נוצצות, חן ואמץ רוח ומחלפות ראשו לו לוית חן, עד כי גם שמיר אבי מרים אביר הלב ימשכהו חסד, ולולי מולדתו ובית אביו הנקלה בעיניו, כי עתה נתן לו את עדה בתו היפה לאשה, ואנכי אמצאנה טובה ונכונה לצפניה, ידעתי כי ימצא חן בעיניה, וגם הוא יאהבנה אהבה נצחת. הן עתה היא עם אמה בשדה מואב שמה ברחו בשמען, כי יערה שמיר לזכרי גבור אפרים לספר פניו על מנע ממנו את מרים בתו הבכירה

בהיותו

י חשך דבריו לעת אחרת, במצאו את רוח יהושבע
נה, והיא נאנחה במרירות ותאמר: ה' הצדיק! מדוע
חיו! הן זכרי המר והנמהר מלא ידיו דם צדיקים, דמי
י בן המלך ועזריקם נגיד הבית והוא עודנו חי! עודנו
באשמיו, התנין האכזר הזה מלא כרשו מעדני, על כן
עוז בגבורתו, ואתה ה' טהור עינים מראות ברע, איכה
ד כפירים, טרף גוריהם, כפירה הוליד הכפיר הזה,
ומה, וזאת הרשעה קרבות תחפוץ עם בחורי אפרים
בתה, ולא תתן דודיה לאיש, כי אם לאשר תעוז ידו על
שנה בהיותו חמושה חרב מגן ותנית, ובחורים רבים
ה קרב וילחכו עפר מות, כן היא בת איש הדמים,
תה תשאף לרצח, ובתשוקתה תמצא לדם, הוי קין!
ביאה השדודה! בהגיגי בעריצים ובזרע מרעים מעי
לבבי כנהמת ים, מי יתנני שמיר ושית! אך אתנה פוגת
ואשימה קנצי למלין, כי בעלות על לבי זכר הבליעל
ונפשי ירעה לי, כי לא תמצא ידי לי, ואנכי הרביתי
יום, לכן אחשוך שיחי ליום אחר. הן אותך אדוני
איתי מר נפש, ולבבך נכון לשאת בשיחי, לכן היה
ר וספרתי לך על דבר המלחמה הנוראה ועל דברת
אך לא למנות ואשתו עלזי הלב דברי התלאות
ה, פן תשמענה אזניהם וערבה שמחתם.

פי נא אחותי, ענתה חנה, הרפי וחדלי עתה מדבריך,
דברים לא יחדל זכרון תלאותיך, והוא כעשן עולה
שמרי נא נפשך, כי בה קשורה נפש קציעה בתך
מי יתנגה עמך, כי עתה עצרה אותך במלין, פי
שיחי ותתעטף רוחך בקרבך, ועינך נגרה.
כת אחותי, ענתה יהושבע באנחה ולא יספה דבר
שבים סביב לשלחן אכלו ושתו ויברכו את ה', אחרי
וליכם מנות סביב למשכנותיו, ויראם את כל יפה

הנוף

עם אשתי, וצפניה בני ישב פה, ונטע עוד כרמים, והעלה יין לבנון הטוב אל ארץ יהודה.

האומנם תעלה ביהודה עוד מעט? שאל עוזיאל, התקותי לארח לחברה ללכת עמך ירושלימה להשתחות שם בהר הקדש? והחברוני השתומם לשאלתו, בדעתו כי צפוי הוא שם אלי הרב; אך השיב אל לבו, כי אמנם לא יכירהו שם איש ממיודעיו לפנים, ויאמר לו: נכון אני להשלים הפצך בכל עת אשר תרצה.

אך אפוא אשב שם? שאל עוזיאל, כי אולי אחפוץ לשבת שם ירח ימים. הלא מצער היא ענתה יהושבע, הנני לתת לך ספר כתוב אל מרים רעותי, והיא תתן לך נוה שאנן לשבת בו, אף תכלכלך כל ימי שבתך בירושלים, גם דברים רבים אשים בפיך להגיד לה ולבתי, אך מתי תעשה דרכך?

עוד חזון למועד, ענה הבודד, הן מנות ידידנו יקדמני ללכת ירושלימה, ואחרי הכינו לי מקום לשבת, אז אעשה דרכי ירושלימה, כי למה אבוא אל בית מרים רעותך הכבודה כאורח לא קרוא? הן מעודי לא הייתי על איש למשא. — לך יהיה כדבריך ארוני, ענתה יהושבע, הנני לקדם את פני מרים על ארותיך.

היום פנה ויאת לילה, ועל כנפי תרדמה הביא ענג ועדנים, עם עצבות ומרורות לכל נפש חזון לבה והגיוניה יומם, מעלזי לב לא יחשיך כל חשך, כי מאפל ומחשך עיניהם תראה חזיונות אור וחיים, ומה יתן ומה יוסיף לעמל אור, ושמחה מה זו עושה למרי נפש?

כל נפשות בית מנות והבודד אתם נמו שנתם, ולרגיעת לבבות נתכנו רוב שרעפיהם אשר היו לשעיפים חזיונות לילה.

ח

מי ישלל חזות הכל במקום הזה, אך אין זכרון לחזון ליל בהבקע

של אורות, מראה איש חמודות נראה באור יקר
מראה עוזיאל הפורש כפיו השמימה, החרישו אליו
, ברושים אלוגים ועצי שמן הקשיבו, כי תול כטל
לאל נאדר במועדי שחר.

יעץ פלא, מה נפלאו דרכיך, כי תביא עצות מרחוק
ממרחק, לסכל עצת מרעים בעת אשר תמתיק הרעה
כן היות לי לרוח עצה בירחי קדם, בשבתי עם מרים
עלת החן בהיכלי ענג, ובננו פרי אהבתנו עוד משעשע
שריה, ושלשתנו יחד חוסים בצל מושל באדם צדיק,
מישור שבט מלכות יותם הקורא בשמך, אז גלית את
ים ידידות נפשי, כי דבר בליעל יצוק בלב שמיר אביה
כים, והחושב מחשבות לכבות את גחלתי בעת אשר
ידו לי, ועל מחמד בטני יעץ רע לתתו להעביר למולך
ה' פניו מדור תהפוכות, דור אחז, אז יעצה-מרים
את בננו חיים, ותחליפהו בילד עמלקי כגילו ותקרא
בננו, ולפרי אהבתנו קראה אליפלט, ותתנהו לאומן
שר נגע אלהים בלבו, ואתה פלא יועץ הופעת על עצתה
צת אביה בקות, האח עוד בני אליפלט מקראי חי כי אתה
לטו, ויגדל כצמח השדה, ועיני הורתו ראו מרחוק לדעה
שה בו, ויעל כיונק מארץ ציה, והנה הוא עתה רך
פני אמו, ושמיר אביה בשוא נתעה, כי בצדקתה תקרבהו
תו ותאהבהו נדבה, כי אתה ה' יעצת, וערומים נלכדים
ואם הבנים שמחה, כן תשיש עתה ידידות נפשי על
בטנה, ופריה יציץ ופרח לעיניה לגאון ולתפארת; מפי
ע נגלה לי כל זאת, היא העדינה אשר רמו עיניה בגאון;
השקט, ותקנא במרים היושבת לבטח עמה, איכה נהפך
בה לאהבה את מרים רעותה באחות לה, כאשר פקרת
ה' וזון לבה, ותביאנה עד תבונתי כיום הזה לספר ל

תפארת

לאות ולעד כי עוד תשגה אחריתי, הלא עין בעין אראה כי עיניך פקוחות על כל דרכי, ותרחיקני מידידות נפשי להשקים לי מימי רעה ועוד תזכרני ברצון עמך, גם בלילה הזה הראיתני את נאות קדשך, ואת נות צדקי ומשאת נפשי, ובחלומי שמתני אלי גיל, שפכתי דמע שטון על צוארי מרים תמתי ועל צוארי אליפלט בני, אשר ארמהו אכנהו ולא ראיתיו ביפיו, הביאה נא לי ה׳ מבטחי את דברי החלום הזה, כי עלילות הימים וחזיונות הלילה מידך הם, הן השיאני לבבי ותשאני רוח ללכת ירושלימה, שימה נא לי סתר פנים ואל יכירני איש, החביאני בצל ידך ושמרני בכל דרכי, ובחסדך תנהלני אף תביאני אל קרית משושך ואל מחמדי נפשי, ותשיב לי ששון ישעי, אתה אלהי ישועתי.

כן שפך עוזיאל לבו לפני ה׳ וישמעו הרים שיחו ותפלתו — עצי ה׳, ויקם ממקומו לשוב אל נאות מנוח, והנה יהושבע לקראתו, שולמית מימינה, וצפניה משמאלה, ויאמר לה הבודד: השלום לך גברת עדינה? הן השכמת קום ותעירי שחר, אות היא כי נדה שנתך, ואתם בני הנעורים השלום לכם? מה יגל לבי בראותי נטעי נעמנים אלה כשתילי זיתים בנוה שלום, הן שלום בנפשם, כי בעמל אנוש אינמו, ולא חליפות כמו, ואת גברת עדינה הגידי נא לי מה שלומך.

שלום בנפשי אדוני, הן ישנתי כל הלילה ושנתי ערבה לי הקיצותי לאור שחר, קמתי, רחצתי, לבשתי ויקדמוני שני בני הנעורים, ומראשית שיחתם אתבונן, כי יגון קודר מצא גם נתיבות ביתם, וישביעם נדודים, אך אנכי אערבם, ולה׳ הרוחה, הן לקח ה׳ את אמם באשר הסיר עטרת ראשי, ובכל זאת נקוה, כי תנחומות אל לא תמנו ולא כלו רחמיו, הן מצאתי לצפניה את עדה אחרי מצאו אותה בשדה יער, בערבות מואב, בעת מהומה ושאון כמעט שש עליה, והנה היא לקוחה ממנו, ונהוגה אל שמיר אביה היושב עתה בנאות זכרי ויש הרמים בלב שב אל קיאו! ובכל זאת נקוה לה׳. אך

לשולמית

בתי, אך למה נעמוד פה בירכתי הבית, הבה
הכרם, שם אספר לכם חליפות עתותי.

רה יהושבע, והבודר וצאצאי מנוח הלכו אחריה
כרם, וישבו סביב לשלחן הערוך מאתמול, ויהושבע
חרית דבריה על אדות משפט הבנות ותאמר: הן
יפה כלבנה, ברה כחמה, ואך שוא אכביר מלין
ד תפארתה וחין ערכה, כי כמוה כשולמית בתארה
כל בני ציון, בני מרום עם הארץ השתאו לה; אך
בה מטנה, בראותם כי יעודה היא לדניאל בן עוריקם
נער נחמד למראה, והוא בראש נערי שרי המדינות.
ם נתנה מרים מהלבים גם לאליפלט, ודניאל שוקד
פתחי מימי ילדותו, הסכין כל דרכי קציעה, והיא
ניו ותחשבהו כאח לה. הלא כן משפט בנות מרום
רוח עועים מסוך בקרבן, כל קרוב רחוק מהן, וכל
למו, ואף כי קציעה בתי בת משנה המלך, ותמאן
דניאל, גם צדקה בזאת, כי אמנם דניאל נחמד
אין רוח נבון בקרבו, ואין מעמד לחפצו, כי כילד
עולה על רוחו, ותאותו שלהבת יה, אך עוד מעט
ת אחרת, ונשכחו הראשונות מלבו, ולא יעלוז גם
נו, כי ישגה בה ויעז בה, ואם יעבור ארצות אז ימיר
אלהים חדשים, נשען הוא אל בינתו, ובטוב ובישר
. שאלתי את קציעה, מה תחשוב על דניאל,
אם היום אלכה אחריו, ואהב מחר את תמורתי,
והבתי ממנו, ואהבני הוא אהבה נצחת; סוף דבר
כי נכזבה תוחלתו ממנה, ולא יסף לדבר על לבה.
נשא מעשיהו בן המלך עיניו אל קציעה ויתאו
פניה במנחה, בכתם אופיר ובכל יקר ראתה עינו,
בצות זהב לבושה, וידבר על לבה ידידות,
ת לשונו, ויאמר: לשית לראשה עטרת פז.

כאשר דרכו רגליו על סף הבית, ויאמר לה בן המלך: ...
קולך ידידות נפשי, וצהלה ורנה תשמענה אזני מכל אפס
ארצי, שירי, זמרי, ותרנן לפני כל קרית משושי, ויפצח
הררי ציון רנה, כי באור פניך אראה אור וישע לארצי,
וקראתי לך אורי וישעי.

וקציעה בושה מרוממותיה אשר שמעו אזניה מפי בן המלך
ותקדם פניו בכבוד, אך החרישה באהבתה, ומעשיה בן המלך
הפציר בה להגיד לו את לבה, והיא ענתהו בענות חן, כי לבה
לה׳ ולהוריה, המענה הזה לא הרגיע את לב מעשיהו אשר או
לשמוע מפיה, כי אליו היא נושאה את נפשה, ויהי כדבר
אליה יום יום, והיא לא השיבה אהבה אליו, ויתר ל
מאד, ובדעתו כי עוד דניאל מבקר בהיכלי, ויצו עליו לב
ידרוך עוד על סף ביתי; והנני לשוב ולספר על אדות אליפלט
למען תדעו ותבינו, מה גדלה קנאת מעשיהו בן המלך

הלא הגדתי לכם כי אליפלט אמון בעת ההיא אצל מרי
אשר אהבתהו ותאמצהו כבן לה, הוא קרא לה אמי, והי
קראה לו בני ואישון עיני, והנער הולך וגדול בתפארת אד
ובאמץ לבו, וקציעה בתי דברה במרים ותבקר בהיכלה, ש
הסכינה עם אליפלט, ושמו היה רומם על שפתיה, ויד
היום והאדומים פשטו על גבול יהודה, ויעופו צבאותינו להכות
ולגרשם, ורוח ה׳ לבשה את אליפלט ויואל לנסות גבורה
במלחמה, והוא ודניאל בין נערי שרי המדינות אשר מעשיה
בן המלך בראשם, ויהי כאשר קרבה המלחמה והנה בע
חצים עוטרים לבן המלך, כי אמרו לתפשו חיים ולהתעול
בו, וכפשע היה בינו ובין חרפת צר, כי נערי שרי המדינו
נבהלו וידיהם רפו, וירא אליפלט כי אין איש ותצלח על
רוח ה׳ ויתנשא כאריה, וירץ גדוד, וישלח ימינו להלמו
עמלים, ויגזר בחרבו על ימין ועל שמאל, טרף זרוע א
קדקד משנאיו, ותושע ידו לו להפיצם ולחלץ את בן המל
מחרפה, וישב מהם שבי נער אחד בן אלופי אדום, אשר נתנ

למרים

ויעש ... גבורות לעיני אביו; והמלך
אליפלט הנתמר ויקרבהו, ויאמר לו: ה' עמך צעיר
חיל, אתה הצלת את נפש בני מחרפה, והיית מעתה
שומר לראשו, ויהי אליפלט גלוה אל מעשיהו וישב
בת כבוד, ותגורי חרב עברו דרך חוצות ירושלים;
זה לו שם, ראוהו שרים ויהללוהו על גבורתו,
והו על תפארתו, ויקנא בו בן המלך ויהי עוין אותו
תמיד, וימצא עליו תואנות ויסירהו ממשמרתו.
מריבי עם כל איש בז ליום קטנות, כי מה קנאה
ד קנאת עם? הלא כבן רשף מול להב אש אוכלה,
בו גאות עשנה עד לב השמים, הלא ידעת אלידע
, קנאת אפרים כי קשתה, אשר מאחרית ימי יותם
מליהו מלך ישראל ורצין מלך ארם על בית דוד
תיהם, יען אשר לא אבו לשית ידם עמם להיות
להתיצב יחד בפני מלך אשור פחדם ומוראם,
ם נעלמים חרש לאמר: עלו ביהודה ודרכתם לשונכם
להפיל על יושביהם אימתה ופחד ולהניא את לבם,
בית דוד; בין נעלמים כאלה בחרו כהני בית אל
אל, אשר גנב את לבם בערמה למען הבט על
בשבתו בבית שמיר אהב את מרים באהבה
כי צעירה לימים בעת ההיא, וכשחוק היה לי כחש
יותם, ואחרית השחוק הזה יגון קודי בימי אחז.
ם הצמידו תמיד מרמה, נתנו מורא לבני יהודה
אשר יראו את מוראם ויעריצוהו ויאמרו קשר, כי
ת המשלשת, אפרים, ארם ויהודה. והנביא ישעיהו
א בגרון לבני יהודה וירושלים ויזהירם מלכת בדרך
ם קשר, ויאמר לשרידים אשר ה' קורא. ה' צבאות
והוא מעריצכם, ממנו יגור גם אשור ומשמו נחת
ובברית ממלכות לא יכניעהו. ועם תועי לבב
דברי הנביא, כי אם דרשו אל האובות והידעונים

באמרם: היום ההוא ירחק חוק, ויהי כנור ונבל תוף וחליל ויין משתיהם.

ויהי היום ולבית דוד הוגד לאמר: נחה ארם על אפרים, כי רצין וחילו פשטו על ארץ אפרים, ומשם יתחברו עם צבאות פקח בן רמליהו ויחדו יעלו ביהודה. כחץ פתאם באה השמועה הזאת לאזני אחז מלך יהודה, וינע לבבו ולבב עמו כנוע עצי יער מפני רוח, רבתה חלחלה בירושלים, אשתוללו אבירי לב, נמוגו אנשי המלחמה, ומרפיון ידים לא הפנו אבות אל בנים; ואנכי אשר רבתי ריב אפרים בימי שלום בדבר שפתים, שניתי עתה את טעמי, ורוח אחרת היתה עמי, בראותי כי יום ענן וערפל נכון לבוא, והיום ההוא לא ירחק חוק, לבשתי חרדות ומשנה שברון השברתי בשומי אל לבי, כי באפרים לי אב וביהודה הלא אישי ואלוף נעורי, ומרוב שרעפי בקרבי יומם, בעתוני חזיונות לילה, ובחלומי והנה אבי ואלקנה אישי ערוכים זה לעומת זה למלחמה, וחרבות שלופות בידיהם, והנה אישי נופל ארצה מתבוסס בדמו; החזון הזה הפחיד רוב עצמותי ואתעורר בחלחלת לב, כי כמו חי היה נצב המחזה נגד עיני, ומה רבה שמחתי במצאי את אישי חי, חבקתיו נשקתיו, אמרתי לו: היה אורי וישעי לפני וראה תמיד חיים עמי, הגדתי לו את החזות הקשה אשר חזיתי, ויחבקני אישי בזרועותיו ויאמר לי: השקטי ידידות נפשי כי חחלומות השוא ידברו, כי כעבור סופה תחלוף מלחמה, ואנחנו נתענג על רוב שלום, וקציעה בתנו שמחת גילנו תהיה לפנינו, ובן המלך ישיש בה משוש, הלא עת היא אשר תשא בתנו את נפשה אל בן המלך השוגה באהבתה, ויספר לי אישי כי צוה בן המלך לשום את אליפלט אל פני המלחמה, כי אמיץ לב הוא ויאמץ את לב אנשי הצבא, ואולם לא בעבור זה עשה לו ככה, כי אם חורש הוא עליו רעה בקנאתו, והנער חף מפשע.

ואנכי התאמצתי באישי, הגדתי לו כי לא אתנהו לרדת אל המלחמה, כי אם ישב עמי במבצר העיר, כן נבהלה נפשי

מן

ם את תשבי עם קציעה בתנו במשגב קריה,
לה בעדי ובעד צבאותינו, והלא גם מעשיהו בן
קם עמיתי נגיד הבית יוצאים למלחמה, כי אין נקי
שב אני לבדי בחבוק ידים?

תי כי נפלאה לו אהבת ארצו ועמו מאהבת נשים,
אחת אשאלך אישי ואתה אל תמנע ממני, עמך
לראות את המלחמה ולשאת אימיה, להתענות
גה אתה, ולהיות באשר תהיה אם למות ואם לחיים,
בתנו נושיב בבית מרים רעותי הטובה לה כאם,
ויאמר: ארחמך ידידות נפשי כי זאת בלבבך,
איך יפול דבר, וידעתי מה אעשה לך.

בשבתי עם קציעה בתי בגן ואגיד לה חפצי,
קציעה: התחשביני אמי ליונה פותה אין לב?
שלום בשבת הורי ברעש מלחמה? לא כן אמי,
טוך, כי בתך אני ורוח אבי תחייני, הן הורי יורוני
לעשות גם אני לעתות בצרה; ומדי דברה עמי
ארות הרעה אשר מעשיהו בן המלך עושה
י צוה לשום אותי אל פני המלחמה ביום קרב,
עגמה נפשי לאליפלט, אשר תומה היה לבן המלך
מנגד להציל את נפשו, ועתה היה עליו לטורח
תחנן אליו מרים להנחם על הרעה אשר דבר לעשות
שיהו כגובה אפו בל ידרש, לא ישא פני אשה
חן נער; ואנכי מאסתיו על פרי גדל לבבו, כי
ם קשה, והמכשלה הזאת עתה תחת ידי, ונפשי
ת לב מעשיהו ובכל זאת אנסה דבר אליו, ואדבר
למרתוק אולי ישא פני.

ו אני ובתי, וקציעה התהלכה בין ערוגות הבשם
ותלקט

כצרור המור, ובן אהיה לך. וקציעה
חן ותאמר: אל נא לנשים בן המלך, אל נא לנשים אהב
בעת מבובת מלחמה, הלא ארץ יהודה אליך תדרוש, וירוש
משושך וידידות נפשך, תגיש אליך בניה ובנותיה וא
מזוכם, הן אם הבנים זאת אליך תקרא, ואתה ארוני בן ה
שעה אליה, ואל תתננה בכף אויביה, הן שני מלכי הב
רצין ובן רמליהו היו לשוטט בצדה ולצנינים בעיניה,
תמיד מועקה במתניה ועתה עד צואר יגיעו, היה אתה ח
עליה, היה לה מושיע ורב, היה לרוח גבורה לש
תומותיה, פנה לאהבתה, ושטה עתה מאהבת נשים.

ומעשיה שמע ניב שפתיה כי נעים, ויתבקנה בזרועו
ויאמר לה: מה ידידות נרבות פיך חיתי ושמחת גילי,
משנה אהבה אהבתיך תפארת בנות ציון, ונעימות אמרו
אלה אזכרה ביום קרב ומלחמה, בהיותי נצב בקרב מת
מול מערכות אויב וצוררי ארצי, אזכרך ידידות נפשי ות
נוראות ימיני, כי רוח שפתיך לי רוח גבורה, ועתה למה
מימי רעה, הלא אפרים סיר רחצי, וחיל ארם מדשתי ובן
עם לא עצום כשפנים כלמו, כמו חי כמו חרון אסערם,
רבבות אפרים באפי וארמים מחנות ארם בחמתי, על
אבוסם, אשהקם כעפר על פני רוח, ארדפם כמוץ ה
ונפצתים והפיצותים לכל רוח, ועיניך ידידות נפשי תראי
אניעם בחילי, אקצץ עבות רשעים ובריתם אפר, וב
בשלום מן המלחמה, אביא לך עטרת גאות שכורי אפרים
ארם ויצקתים לרגליך כציץ נובל וכשבלת שדופת קדים, ול
אשית עטרת פז וארשתיך לי בה לעולם, וידעו בני י
ויושבי ירושלים את גבורתי ואמרו: בן המלך אהב
קציעה בת משנה המלך, ואהבתו היתה לו לרוח גבו
על כן גאות עשה; והיו הדברים אשר נדברנו היום
זאת, כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה.

וקציעה

...עטרה ותתבונן בשעשועיה, ותעמוד בקרבתו על
...ל דבריו, ותאמר לו: אמן כן יאמר ה׳ יבואו נא
...תיך כמושיע ורב, רק אל יתהלל חוגר כמפתח,
...י דוד אביך, כי מעוז ישועות הוא, והוא יושיע
...את יהודה, ואתה אדוני הלא תרור נא נדר לאביך
...ות שערי היכלו אשר סגר אביך המלך, ולפאר
...ו העזוב והנטש, אל נא לנשים בן המלך, אל נא
...תך, עת לעשות לה׳, כי אם לארצך תן כבוד,
...הבה, ולבניה — עוז ותעצומות.
...אתן לך ידידות נפשי? שאל אותה בן המלך,
...תשאלי ואתנה. אם אמנם לבך טוב לי אדוני
...ענתה בתי, אחת אשאל מאתך אדוני ותהי נא
...ניך עת רצון, להשיב חמתך מאיש ימינך, אשר
...ו חנם והוא גמלך טוב.
...ה האלה נפלו בלב מעשיהו כניצוץ בנערת? ותצלח
... ויאמר: הגידי נא לי שאהבה נפשי, היד אליפלט
... ואולם כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף, כי לולא
...תי, כי עתה עשיתי אתו כלה, היעוז הנקלה
...ם הזה ללכת בגדולות ולהתאונן רע באזניך?
...לנער לאליפלט, אדוני בן המלך, ענתה קציעה
...רה, ולמה תרה לך לפני רעתך שם איש חמלתי?
...י, אל לבן מלכים התעבר והתקצף, ואולם אנכי לא
...פניך, בראותי כי תשיב פני וכי תענה אותי קשה,
...ממך? אליפלט הוא הנער אשר הייתי לו לפה, הלא
...לך לעתות בצרה, וישם נפשו בכפו להצילך מתרפת
...אגיד אני ישרו ולא נכחד עצמו ממך, ואיכה
...ה לאויב לו? כי כלה ונחרצה שמעתי מאתך
... אל פני המלחמה; וה׳ לא יחשוב זאת עון לך,
...חטאתך לך למכשול ולפוקה.
...ט הוא מחמל נפשך? קרא בן המלך, אך הראיני
...ת נוהו, ושמתיו לראש השלישים ואבנטי אחיקנו,
... קציעה? אך רומם שמו תחת לשונך, על כן ...

ראש

ולא אשוב ממנה .

וזאת דבר מעשיהו ויברך אותי ואת קציעה, ויפן
מן הגן סר וזעף, וקציעה הניעה אחריו ראש ותאמר: אך
נבערה היא, כי אם ה' ישמור את אליפלט, אך שוא
מעשיהו על רעתו, תפשי ענמה לאליפלט מאד .

ואנכי הקרתיה לדעת, האוהבת היא את אליפלט,
הצלתי מפיה דבר אמת, ולא הוספתי עוד להתחקות אל ש
רגליה, כי מבוכת ירושלים הלכה וגדלה, בקרוב צבאות
הברית לבוא אל גבול יהודה, ויהי העצה היעוצה לי ו
לצאת מירושלים ולשבת במצדות, ובמבוכה הגדולה לא
מרים לבה אל מצות המלך עליה, לבלתי צאת מקיר
ותיצה, כי הואילה לשבת באשר נשב, העדינה הזאת
המון המיה וחסריה התאפקו מפרי בטן, היתה כאם רח
לאליפלט ותאמצהו לבן לה, ונפשה ירעה לה בראותה
כלתה אליו הרעה מאת בן המלך, ותצא גם היא מן
לשבת אתנו במצדות, ולמען תשמענה אזניה תמיד מפי
הצבא, אנה פני המלחמה מועדות ומה שלום אליפלט .

ויום ה' אכזרי בא כשוד משדי, יום ענן וערפל, אשר
על יהודה, פקח בן רמליהו מעבר מזה, ורצין מלך ארם
מזה, עלו ביהודה ככפירים בעדרי צאן, ירושלים באה ב
ומלכי הברית לא יכלו להלחם עליה, ותטש המלחמה על
ואני וקציעה בתי ומרים אתנו יושבות במצודה על הר
משם ראינו את פני המלחמה, ראינו דמות עמרב. גם רכב ופ
כי עצמו מאד, ופקח בן רמליהו מעבר מצבנו נלחם מ
תנופה בעם עברתו, ועל מרומי שדה רמה יד בני אפרים
רשף לוהטים בני ארם, אנשי מחות הנוהנים תהיתם בצ
צריהם; הלא מודעת זאת בכל הארץ כי בני אפרים
רומי קשת, ועיני ראו את המונם ושאונם ביום קרב, רצ
בצבאים בשדה, רוקדים כשעירים, ומשים כשרפים מעו
למראה עינינו התפלצנו אחזנו חיל, ופקח בן רמליהו

עשר

זעם לפקד צבאותיו וכלי זעמו, הוא נתן
תריו שאג קול סואן ברעש, רעם שרים
פירים לטרף, וינהמו כנהמת ים, ויתגעשו
סוסיהם כארבה וכילק סמר, ויתהוללו
ליהם כסופה וסערה, ורוצו רוכביהם,
רקים וכלפידים, רשפי קשת עפו כזבובי
צבאות אחז; אל נערץ נאור ואדיר, אתה
! כשחוק היה בעיני לפנים קשר וריב
ראיתי אחריתם, ונפשי נבהלה מאד.
רת, והנה מנוח וחנה. אשתו באים אל
רעהו ואשה אל רעותה לשלום, וחנה
אמר: הכרת פניך אחותי ענתה בך לפני
ונינו הבודד ישא בשיחך, כי גם פניו
נא אחותי ממספד ושכחי יגונך. הניתי
בע, המספד הוא רק לנפשי? אם עוף
אמרי לי שכחי? הלא אבל כבד הוא
מנותיו וירבין יתומיו, אנכי אבכה עד
עמו, אז גם מחץ מכתי ירפא, הן לבי
ים לא עמי עוד.

ו גם הם בבכי יהושבע, וחנה דברה
לנצח תכחד משולמית מולדתה? הלא
א אחותי לה את מולדתה ובכתה את
תמתי ענה מנוח, הגידי זאת לאחותך.
שבע אחותה ותגד לה באזניה ככל
לה יהושבע: הלא לפני ראיתי את
בת אישי ואחות קציעה בתי היא,
י ראותי אותה, והנני אחותי להשלים
י, ונתתי לה תחתיו אב מת אשר
, והיתה לך קציעה בתי שלומים,
ברעותה.

ואת דברת נתשב אל אישה, ויהושבע שבה אל
תשא מדברותיה, ותפאר אבלה בלשון למודים וב

ט

וצפניה ושולמית בני הנערים, נמוגו גם
יהושבע, ועוזיאל מחה דמעה מעל פניו ויאמר: גם
לנפשי ולבי לשבר יהודה יזעק, כי אך עמי הוא
הנפשות האלה, אשר תדברי בם המסו את לבי, כ
גברת עדינה בנפשות החיים והמתים, תתני בם רוח
אשר על שפתיך, והמלחמה וכל אימיה כמו נגד פ
כן היא למשמע אזנים, מה איומה החזות הקשה למ

אנכי חזות הבל חזיתי, ענתה יהושבע, וכמו ה
נצב החזון הזה לפני, על כן לשוני עט סופר מהי
לי תנחומות אל, כי קציעה בתי נמוגה ממראה עינ
כל היום ההוא, ועיניה לא ראו את הרעה אשר
מולדתה ואת עמה, אך עיני ראו חרון אף ה׳ שבט
זעמו, הוי שמיר ושית! מדוע לא נצמתי מפני ה
מיום חרון אפך ה׳ הרים נמסו, ואף כי לב אשה ע
לבטח כמוני, אשר ימי אורי ושלומי פנו בשעשועי
חדשים לבקרים, מאומה לא אצל אישי משנה ה
גם את המחזה האיום הזה צפן לי, לראות את המקום
נגעל מגן גבורתו! עין בעין ראיתי את מר המו
גבור אפרים איש הדמים, ירקב שמו וישל אלוה
שלח רזון במשמני יהודה, אכלה חרבו אביריו,
חמדתי, וימרר את חיי ביגון ובכי, אך אל מכאוב

זכרי איש הדמים, הראה רעם גבורותיו במ
בזעף אף, לפניו הלך רצח, ואחריו כליון חרוץ, שו
אפיקי יהודה, ויהי לרוח גבורה בקרב צבאותיו, ש
חיה לגיא-צלמות מלא גויות, ואנקת חללים תשוע

בית, הצועקים מעצמת מכאוביהם; מקול
ה ארץ מתחת, קדרו שמים ממעל, גם
מאור ושמש אספו נגהם, שע ממראה
רב, חזון אחים הורגי אחיהם; מי שמע
לה, מיום שים אדם על הארץ, מיום קום
הרגהו. אתה אל נורא! למה נתתה לי עינים
אה, וכח לשאת אימיה! כי הרג פקח
ותיו, פרצו באחיהם פרץ על פני פרץ,
מה, ואבדון ומות אמרו הון, כי ארץ יהודה
ה ועשרים אלף כלם בני חיל, אשר הרג
ביום אחד, באה קרחה על יהודה, שכול
באו לקרא מספד על הארץ.

בן המלך ועזריקם נגיד הבית נשגבו
י צבאותיה, מתי מספר, וזכרי עם בני
ת, הקיפו את הצור וישלחו מלאך אל שרי
העידותי בכם, אני זכרי גבור אפרים
עתה אל תקשו לבבכם ואל תמרו את פי,
כם, וגלגלתיכם מן הסלעים, ונפצתי
ובחמתי, הלא עיניכם הרואות, כי
הן הבריעה חרבי בחוריכם, ושאריהם
רסות נחושה, וידשנו עפר ארצכם
מות עצמותיהם, הן ידיכם רפו מאימה
מאשפה, לכן הכנעו מפני בן רמליהו
גליכם על הרי נשף, כן העיד בם זכרי
שובי המלחמה.

ענה אישי ואמר אל בן המלך ואל
יעצו שלשתם על דבר המבוכה הזאת.
המלך? שאל הבודד, הגם אז אמר
מרשתי ובן גרני, כאשר התהלל בגאוה
ת גדולות באזני בתך לבקש אהבתה?

ח"א)

דבר לאמר: נבחר לי מות מקלון, ואישי ענהו ל
עיניך ראו את גבורת זכרי אשר אכלה חרבו בחוו
לא תמתה, עתה בבדה המלחמה אלינו, ולשוא נ
חמות להתגבר אל תקיף ממנו, הן אנשי חילו
נאוה בגבורתם, ושרידי צבאותינו נכאי לב נרע
ולשוא נתגור שארית חמות, לכן הבה נרדה
אויבינו, והיו לנו נפשותינו לשלל, הלא בני א
הם, זרע יעקב כולנו ורחם ירחמונו.

חלילה לי בן המלך מנפול ביד צרי כבן
מעשיהו, או תרום ידי על צרינו, או אספה במ
מות גבורים, כי מה תקותי בנפלי ביד צר?
בי, ואם חיים וחסד יעשה זכרי עמדי, והייתי
ולא ישיבני אל אבי המלך, כי אם אחרי הס
ומלואה, ואחרי בן נהיה למלך ישראל למס
מי בעל נפש ישלוף חרבו ודקרני בה, ותברכ
מותי, הלא טוב לנו להיות בין יורדי דומה מר
ואת היא העצה היעוצה לנו, להתחפש ולהתב
אנשי הצבא, כן דבר בן המלך ויאמר למלאך
לאדוניך, כי לא נרד אליו, כי אם הלחם נ
רוח בנו.

וזכרי וגדודיו כעננים עלו על ראש הצור
להרג, זכרי פרש ידו בקרבם, וחרבו הרשנה
שם נגעל מגן גבוריה, לכן אל טל ואל מ
המשחית, כי דם שתית רוית, דם יקר ב
היה כמים המגרים, ממנו הרים נמסו, ואיך ל
אבכה על דמי אישי אשר רתחו באהבתו?
הרים, אל תשאו נהרות קולכם, כי קול דמי
ולבי עליהם יזעק, ואל יהי מקום לזעקתנו
מן השמים ויאמר לחרב דומי, ולשבורי-לב
גם את שולמית יפתי, הן עיניך נגרו למשמע א

למתי לך בתי טוב וחסר, תחת השביעי ברעות
יעי לך בת משנה המלך מה רם כבודך, אך
עריץ עולל בעפר קרנך וישפך דם אביך, ויקח
, עליה היו מפותחים הדברים האלה: חרב
ה' נתונה מאת המלך יותם למשנהו לאלקנה.
ולדתך כי רמה, והרימי קול נהי, ואחריך תענה
ותך מרחוק: אוי נא לנו כי גלה ממנו כבוד, והוא
ת צוררנו, שוד לנו כי לקח מעל ראשנו צבי

מית הליטה פניה, כי נפעמה מאד, נבהלה נפשה
רחפו, ותתן קולה בבכי, ותקרא בקול פחדים,
מאד! אמי ירדה דומה, וכבוד בית אבי עתה
נחת, גלמודה אנכי, ועתה מה לי פה ומי לי
לי המדברה לבכות עם תנין ובנות יענה, אך
איש אמי, הלא הוא אבי אשר שמו נקרא עלי
, אשאלהו, האומנם מוזרה הייתי לו מיום היותי?
תה צפניה אחי, כל חלקי בחיים, ונלכה יחדו אל
תם עצי שדי הלא תענו, כי בתי קרא לי תמיד
אני, הישליכני עתה מעל פניו? הירוממני אל
רץ ויאמר לי: רדי ושבי?

יברה ותאחז ביד צפניה, ותמשכהו אחריה לבוא
בודד אמר אל יהושבע, שאי נא גברת עדינה
יח דרכך על פניך, כי מה בצע בהעציבך
הן העלמה כלה נמוגה. לא, ענתה יהושבע, לא
, הלא אחת היא לה, אם היום או מחר תשמענה
ות מולדתה ובית אביה, תדע מי היא ולא
, ואני הנני לדבר על לב אליפלט לקחת אותה
נצת מרים תנחהו אף תביאהו אל מחוז חפצי,
א ימור, הן בן השוכים הוא, אך עוזו ותפארתו

הרימו

לעוזיאל, כי עתה לקח לו הנער קרנים בבמה בית א

עוזיאל בן מלכים היה, שרש מגזע אמציהו מלך יהוד
אך את אליפלט אספה מרים אל ביתה ותאהבהו נרב
ותאמצהו כבן לה, ולכבוד ולתפארת יהיה לו בקחתו
אלקנה משנה המלך, ובדברי בו אספר לך אחריתו במלחמ

הלא הגדתי לך כי מעשיהו בן המלך בחרות אפו
שמהו אל פני המלחמה, למען יקדמהו בן קשת, אך נפ
דרכי ה', כי מעשיהו נפל על במותיו חלל, וכל כלי משו
לא צלחו על אליפלט הצפוי אלי חרב, כי בעים רוחו
אליפלט על ימין ועל שמאל, הביא קרחה בגדודי אויב
יהנה בגדוד אחד, אשר בא עליו, עלמה אחת נוהגת, ו
מאורת חיל, תפארת בחורים כחה, וכגבור הודה במלח
ושמה רעומה אשר ילדה קטורה לזכרי לפני היותה לשמ
וגם זכרי מצא בה מעל, ויגרשנה בקלון, כאשר גרש א
שמיר אחרי כן, ותלך דמשקה, ותסכסך ארם ביהודה, ו
בין צבאות רצין, וכמוה נלחמה רעומה בין צבאות אפר
ואליפלט לא ידע מראש בת מי היא, בפגשו אותה בע
מלחמה, והיא חמושה מגן, מחזקת חנית וכידון, הגדוד א
היא בו, הפכו ערף מפני אליפלט ואנשיו, ורעומה נתפ
חיים ביד אליפלט, ואנשיו מרי הנפש אמרו להמיתה, ו
מתחננת על נפשה אל אליפלט אשר הכירה, כי רוח נד
בו, ותאמר לו: אם כתפארתך כן חמלתך, חוסה נא
נערה ענוגה אשר שמה נפשה בכפה להלחם לארצה ולעמ
ויאמר לה אליפלט? אל תגורי יפתי, העשויה חרבי לה
לטבח את הבנות היפות אשר כל תפארתן לשבת בי
ואם בואת שגית, כי סלפת דרך נשים ותרדי אל המלח
הלבעבור זאת אשחיתך? ורעומה אמרה לו: לכן תפא
בחורים אתה, וגמולך אשיב לך, ועתה קומה ולכה עמ
ויאמר לה אליפלט: ארוצה נא ואראה את שלום אמי
שלום הנפשות הקרובות בלבבי, ואת יפתי הגידי

אל

לבשת אתן, ולא יגע בך איש מצבאותינו לרעה.
ש אחרי רעוטה, ותתן לו חמש חליפות שמלות
שו שרי חיל אפרים, ושני שרי מאות הפקידה עליו
אשר ילך. ויאמר לה אליפלט: ימצא נא עבדך
כי אביא את הנפשות הקרובות בלבבי אל מקום
ח. ותאמר לו רעוטה: לך ועשה כאשר דברת
כי מצאת חן בעיני ואני אהבתיך, והצגתיך לפני
ויאמר לה אליפלט: רב גברתי כי מצאתי חן
צער הנני הולך מעמך, ועוד מעט אשובה אראה
תי לדעת בת חיל אשר לא שערו צעירי יהודה,
עומה בשלום, ותשחרהו למהר שוב אליה, ושני
עמו, ויספרו לו על ארות רעוטה ויגידו לו את
היא בת קטורה אחות נתניה כהן בית אל, ויגיח
קטורה במואב והליכותיה בשמרך, כי אהב אותה
רים ויביאנה אל ביתו, ויקחנה לו לאשה על אשתו
כמעט באה קטורה אל בית זכרי, והנה אשתו
לה לעיניו, כי שפכה עליה קטורה בוז, ותרכא
ואחד משני השרים האלה היה קרוב לאשת
נה ושמה חפצי-בה, ויקלל את קטורה ואת
קללות נמרצות, ויאמר אל אליפלט: הן רעוטה
אה עיניה אליך, ועתה ברח לך מפניה, כי
נכור שארך, ובקנאתה תטרף נפשך, הן רבים
ועצומים הרוגי אהבתה, קנאתה ותרמיתה, כי
ה, ובחלקת שפתיה תמשוך צעירים לאהבתה,
, אך באו עדיה ויחפרו, כי תהתל בם, ותקותם

אחד שרי החיל, אשר חשב כי שוגה אליפלט
ה, והוא לא הגה בה, כי בהיותו אמן בבית
דבר שערוריה אשר נהיתה בבית שמיר, וירע
בל

השבו, כי אבד. אולי אוכל להציל נפשות לקוחות ב
כל זאת ספר לנו אליפלט אחרי המלחמה.

ואני ומרים וקציעה בתי נפלנו ביד צרינו, אש
מאתים אלף נפשות יהודה נשים ובנים ובנות, ותרב המ
ואנחנו לא ידענו בעת ההיא כי נפל אלקנה אישי בתר
ונעש מספד על כבוד כי גלה מיהודה, וחרפה שבר
בראותנו את אחריתנו, ולנפש קציעה בתי יראתי, כ
משרי אפרים שם עיניו אל יפיה, וידבר על לבה ויאמר ל
לו, העדינה הזאת אשר מפניה נמס לב בן המלך, אש
לשית לראשה עטרת פז, ואיכה יחללו עתה זרים תפא
כי שרי החיל שכורי אפרים, בני בלי שם אבירי לב הר
ויריבו על בתי, זה אומר: לי הוא, וזה אומר: כל הנ
מות יומת, כי ידי תפשוה, ואתחנן אל החזק מהם לה
נפש בתי, ויענני בשחוק לאמר: אני אחוס עליה, ל
לאחר הודה, ותפארתה—ביד זר, כי לי היא, אני שב
כזאת שמעתי, ונפשי עלי השתפכה.

עודינו בוכיות והומות כיונים, והנה אח לצרה
כי מרחוק הכירה קציעה בתי את אליפלט, והוא לב
כאחד שרי החיל לאפרים, ואני בקראי לאליפלט אח ל
לא אכזב על דברתי, ומי יתן ושלח לה ה' פדות על יו
אחר, הן זאת חשבתי לאחרית דברי; ויהי כגשת א
אלינו עם שני שרי החיל, ותפול קציעה על צואריו ות
האח! ואלי חי! ולמען גנב את לב שוביה קראה לו
ותרמיתה זאת היתה לה לישועה, כי אמר אחד שובינו
אחים נתקוטט על דבר אשת איש, תהיה לאישה
תהיה לאחר מאתנו לעורר קנאה ומדנים.

ואחר משרי החיל אשר באו עם אליפלט אמר אל ה
בשם רעומה לשלח חפשי את כל הנפשות הקרובות אל אל
ויענו בני חיל לאמר: הן דבר רעומה יקר לנו, כי שרה
בחיל אפרים, ואולם לא נוכל לעשות דבר ופי שר הצ
שאלנו

שלח לה ה׳ פרות על ידי אליפלט, כאשר תשמע.

י

ויהושבע השיבה רוחה מספר רגעים ותוסף לדבר:
עה בתי הובלה אל מקום שוקט ובוטח, ואני ומרים
ינו שבויות בידי שובינו, מרים כסתה את שמה מפחד
, פן יפקוד עליה חטאת נעוריה, אשר הטאה לו במאסה
, ואנכי גם אני כסיתי שמי בעצת מרים, פן ישמעו
ינו כי אב לי בשמרון, ומשכוני אל מקום אחר, ואתנודד
עים וארגז בזכרי את אישי, אשר לא ידעתי אחריתו
ההיא, גם לנפשי יראתי מבלי דעת אחריתי. ומרים
ה תמיד על לבי ותאמץ לבי לנחמני ותאמר: הלא
ך קרוב, כי אב לך בשמרון, והוא יחיש פדות לנפשך,
ה גם נפשי בגללך, ותקותי זאת היא סמכתני, וכן
לונו עד הגיענו אל שערי שמרון.

ונשי אפרים העדינות היושבות לבטח, יצאו מן העיר
ים המונים לראות בשביה הגדולה, אשר הביאו הוריהן
יהן; בזכרי את גיא החזון הזה עלי נפשי תשוח, שם
ע ני חליפות עוני ולחץ, נפשות רעבות ושוקקות, נשים
שות ועורות, ותגורות על חלצים, חובקות את ילדיהן העטופים
ב, או את יונקיהן הרכים הגועים על שדים צומקים, נשים
ות מתופפות על לבבהן, ומיללות על בעלי נעוריהן,
לות יפות מתעלפות לרגעים, וסופקות כפיהן על דודיהן כי
בחרב, ונשי עמי פרות הבשן, היושבות בהר שמרון
ות הלב אמרו, להתעמר בנפשות השביה, ולכבוש אותם
ים ולשפחות, והנה שתי נשים בריאות נגשות אלי ואל
, ותאמר האחת אל רעותה: הן שתי הנשים האלה
נה לרקחות ולטבחות, קחי את האחת ואני אקח השניה,

ובדברן

[illegible]
לעבדי לאשה, וילדה לי בנים ובנות. כן דברה השניה אשר למשה עיניה למרים בהעבירה ידה על טוב צוארה.

ועוזיאל אשר שמע כזאת לא יכול להתאפק מבכי על מרים ידידות נפשו. ולולא השבועה אשר נשבע לה טרם הפרדו ממנה, לכסות מצפוניו מיהושבע אשת עברתם בעת ההיא, לולא השבועה הזאת אשר שמרה לפיו מחסום, כי עתה קרא לאמר: אודך ה׳ כי היית מחסה לאשתי ביום צרה, ועתה נשא כפיו לה׳ ויאמר: אודך ה׳ כי אנפת ביהודה עמי, ותתן את שאריתו לרחמים לפני שוביהם, כי זרח אורך לישרים, ורוחך לבשה את עודד נביאך לשפוך רוח חן ורצון, רוח חנינה ותפלה על בני אפרים.

הלא ידעת אם לא שמעת את דברי עודד, ענתה יהושבע, אך שם הייתי, לכן אספר לך: האשה אבירת הלב העבירה ידה על צואר מרים לראות הבריאה היא לשאת עול, ותתגעש מרים ותאמר: הוי אשה נמבזה אשר מאסתי נשים כערכך לרמוס חצרי, ואיכה נועזת לנגוע בי. העוד לך פה? קראה אשת שמרון, הגם תעני עזות? התדמי לשבת פה בצל אישך האלוף ביהודה? הלא כאשר עשית לשפחותיך, כן אעשה לך, מעט שנות, מעט תנומות, מעט חבוק ידים, ועבודה רבה עם יד תרוצים, כי כן אהבתי, ואם לא תדעי לך היפה בנשים, מה אנכי שואלת מעמך, הנני לתתך לעבדי זקן ביתי לאשה, והוא יורך את אשר תעשי להפק רצון מגברתך.

מרים שמעה, והיא מחרשת ומשתאה לעתק היוצא מפי אשה אבירת לב, עודנה נאנחה מחמת המציקה לה בדברי בלע, והנה עודד נביא ה׳ היושב בשמרון יוצא לקראת הצבא, וירא את העם נצים על דבר השביה, וישתומם ויען ויאמר: „שמעו נא בני אפרים, הן ידכם רמה כי ערכתם מטבח לאחיכם בני יהודה, ותהרגו בם בזעף אף עד לשמים הגיע. ואולם לא בחיל ולא בכח ידיכם עשיתם זאת, כי אם בעברת ה׳

ובחמתו

השלל הזה, שלל נפשות נשים עדינות, בנים יקרים
ת רכות ועגונות, ואתם אומרים לכבוש אותם לעבדים
פחות, ואולם רגזו מחרון אף ה' והשיבו אל לבבכם, כי
עליכם תעבר כוס חמת שדי, כבוא עליכם צר ואויב אשר
כצאן משפחותיכם, ועולל לכם כאשר עוללתם לאלה, וענו
ם ולא יתנו לכם חנינה, אז תקראו אל ה' ולא יענה,
כור לכם פשעכם וחטאתכם זאת לאחיכם, לכן שמעוני
בו את השביה, ואל תביאו אשמות אל שעריכם, השיבו
השביה, ושב חרון אף ה' מעליכם".

ה נמלצו הדברים האלה לנפשות נענות, שמן מרפא היו
ן מכותיהן, ואנשים נקובי שם משרי אפרים, ועזריהו
בתוכם, התעוררו ויצאו אל אנשי הצבא ויאמרו: לא
ו את השביה אל שערינו, הן רבה אשמתנו וקצף לה'
שראל, ולמה תוסיפו עוד אל חטאתינו ואל אשמותינו?
עזב החלוץ את השביה ואת הבזה לפני השרים והקהל,
ו האנשים אשר נקבו בשמות ויחזיקו בשביה, וכל
מיהם הלבישו מן השלל, וילבישום וינעילום, ויאכילום
ם, ויסכום וינהלום בחמורים לכל כושל, ויביאום יריחו עיר
ים אל אחיהם, וכן נחלצה גם נפש מרים העדינה מאשה
הלב אשר התעמרה בה, ותמצא לה איש, את עבדה זקן
; ואותי לקח עזריהו אבי אל ביתו בשמרון, ותחת היותי
ה, הייתי כבודה ועדינה בין בנות שרים, אך בחלה נפשי
עת ההיא בבנות אפרים, ונפשי נכספה לשוב ירושלימה
ישי ואל היכלי תענוגי, כי בעת ההיא לא ידעתי שברי,
עצרני תמיד מלכת.

הן מלכי ישראל מלכי חסד הם, מימות שאול עד בן
ו ואחז, כי גם בחרות אפם לא יעשו כלה, לא כן היו
רם אשר הרגו גם הם ביהודה הרג רב, שבו ממנו
גדולה, ובשביה ההיא הובלה אשת עזריקם נגיד הבית
יאל בנה, ולא שבו עד כה, וזאת אחרית המלחמה

הזאת

ותרב בבת יהודה תאניה ואניה, וקול נהי נשמע מציון:
אוי נא לנו-כי יצא מבת ציון כל הדרה.

ויהי כאשר התאמצתי ללכת ולשוב ירושלימה אל אישי, וישלחני אבי ביד משרתי ביתו, ויצו אותם להכן את לבי לקראת אידי, לבל יבא אלי כחץ פתאם, ויספרו לי בכל הדרך על דבר ההרג הרב אשר היה ביהודה, כי כל שריו יחד נפלו בחרב, ואנכי פחדתי לשואה מטרחק, אך גרשתי מלבי כל מרי עצב וכל יגון קודר, ובצפיתי צפיתי לראות את אלקנה אישי יוצא לקראתי במרכבת כבודו, מחבק אותי בין זרועותיו בקול ששון וגיל, בקול קורא: האח יונתי תמתי! עודנו חיים כולנו, עוד נתעלס באהבים.

במחשבות כאלה משמחות לב הגעתי עד גבול יהודה, ואראה מה רבה העזובה בו, כי אחרית המלחמה הזאת שכול ואלמון, שבר, פצע, חבורה ומכה טריה, אשר עוד הבאישו נמקו, כי ה' קרא לבכי ולמספד ולקרחה, והארץ ספדה משפחות משפחות, ועיני שעו מכל מחזה יגון. מהרתי נחפזתי לשוב ירושלימה אל משוש גילי, קרבתי לבוא אל מגרש העיר, ועיני צופיות מסביב, מאין יבוא אישי, ואין! פגעתי יושבי ציון, כל פנים קבצו פארור, יראתי לשאלם לשלום, פן ישיבוני דבר מר? באתי אל רחוב קריה, וקול שועת יושביה עולה באזני, המו כדבים כלם, הנו אך נבאים בבתיהם, כיענים במדבר, כי אין בית אשר אין שם אב שכול, אם שוממה, חתן גלמוד, וכלת נוגה, בכי ליושבי בית ולהולכי חוצות, אשר נעו כצללים ברחובות קריה, ומכל עבר ופאה נשמע קול קורא: הוי אדון והוי הודו! הוי מחמד עין והוי תפארתו! פגעתי זקן ושבע ימים הולך כצל נטוי, סופק כפיו ונאנק דום, ואמרתו מעפר תצפצף: אהה! בני יצאוני, מי ישית ידו על עיני ומי ישים קברי! כן נשאר בציון כעוללות אחר הבציר, עצמו יתומיה ואלמנותיה, שאו בתים רבים מאין יושב, וינתק מאהלם מבטחם.

נכלמים על עקב בשתם, ונשואי פנים חבשו
, בושו חפרו יחדו, כי הפכו ביום קרב, ותרפת
, כי היו חרפה לשכניהם.

אל מעונתי, והנה ארמוני נראה לי כאלון
יתי נשטה כמלונה במקשה, אבלה עלי שממה,
ה, אנו ואבלו פתחיה, עמדתי מרחוק ואתבונן,
יש ממקומי וללכת הלאה, ואדבר אל לבי: הזה
קום שעשועי! אנה הולך דודי, ואיה מרכבות
יונתו שבה אליו, מרוע לא יקדם פניה? באתי
בקשתי על ימין ועל שמאל, האם דודי נסע
אל ארמוני, והנה משרתי ביתי ואמהותי, ועפר
איה אישי ומשושי? שאלתים, והנה קול נהי
הה! אישי איננו חלץ ממני, הוזה ביתו? אהה
ר לכל חי. שאפתי צלו, והנה צלמות, אך
קולי, אויה לי, הה! השאת והשבר אנה עזבת
י—ידידות נפשך ובתך הרכה והענוגה?

ופקת כפי ומיללת, והנה מרים רעותי באה,
ארה, קראתי לה: ראי נא אחותי נאות
כלי שעשועי את אישי, משוש גילי, אורי
שודדה תפארתם, רוח ששונם. אוי נא לי
בחלונותיהם, ויטאטא במטאטא השמד, כל
ל מחמדי בירתי קדם נדעכו ממקומם, היו
תענוגתי אין שריד במגורי, ועתה מה לי פה

מרים, והנה היא כלה נמוגה מבכי ותאמר:
ת לי, וכן אקרא לך, כי כמוני חלית, אלי
כמוך גם אני אלמנה חיה צרורה, גם דודי נסע
ולא ידעתי איהו, הן נשכח מת מלב, אך
את עוזיאל רעי ואלופי, אשר למצער ישבתי
ים ואהבה בהענוגים, ודודי זה חמק עבר,

ואיפה

השמירה לו מימי קדם, הן צוררות היינו אשה אל
בטוב לנו, וכאחות היית בצרתה לי, ביום חמת א
מחמד בטני; מי יתן ושב ה' את שבות אישי, כי
הביאותיך אל ביתי, ותהי לו לאשה גם את, אך ע
אעשה לך אחותי, הן קציעה בתך יושבת בביתי
ואליפלט הנחמד, דברנו על לבה, מחינו דמעה מעל
והשבנו לה תנחומות אל, התנחמי נא אחותי גם את,
כפורים שפך אישך על ארץ מולדתו, וכפר אדמתו עמו

ויהושבע נתנה פוגת לה, כי לעו דבריה מקול בכי
שומעי מרי שיחה בכו עמה, על כן לא נפלא בעיניך
בכה גם הבודד, וחנה אחותה אמרה לה: לכן רומם יה
מרים תחת לשוני, ושבע ביום אברכנה, כי הגדילה
עמך. אשריך גברת עדינה, ענה גם הבודד, אשריך י
כי נתן לך ה' אחות בצרה אשה נדיבת רוח כמרים
בכל צרתך לה צר, ואשר מפיה לך חיים ותנחומות
מתת אלהים היא, רוח נדיבה לנפש נענה.

לולי מרים ותנחומותיה, ענתה יהושבע, כי עת
הייתי לגוע, כי שני ירחי עמל בכתה אתי ותנחמני,
אחז אמר לחבש שבר עמו, ולרפא מחץ מכתו בעשות
לו בארם ובאפרים לא בכחו, כי אם בפרשו כפיו ל
וישלח מלאכים אל תגלת פלאסר מלך אשור לאמר:
ובנך אני, עלה והושיעני מכף מלך ארם ומכף מלך
הקמים עלי, ויקח את הכסף ואת הזהב הנמצא ב
ובאוצרות בית המלך וישלח אל מלך אשור שוחד, ה
משל נשאתי לאמר: כפירים פרצו בעדר ויפרעו
ויקרא הרועה האוילי אל אריה משחית להשיעו.
פלאסר האריה מצפון שמע לקול הקריאה, כי עלה
לכד את דמשק, את עמה הגלה קירה ואת רצין ה
אפרים נכנע מפניו. אך מי יושיע עתה את יהודה מפ
הלא יהודה וישראל יחרו יחיו למלא כרשו, חוי מלחמ
פר

ויהי
לאסר על ארם, וילך המלך אחז דמשק לקרם
משם הביא דמות טובה הרש לבנות כמוהו
לא רוח חדש הביא אתו לעמו, ובכל זאת
עם הארץ כי רבו, ויאמר לנחם אלמנות
הם, ויהי דברו לתת את קציעה בתי לדניאל
הבית, ולא אכחד ממך דבר אמת, כי לא
תי בטוב הזה, כי הסכינה לראות את דניאל
אבה להיות לו לאשה, זולת זאת התבוננתי
שורה בנפש אליפלט, ואותו תאהב אהבה
כי תחריש באהבתה, על כן שמח לבי
טמנה אליפלט, בלכתו לרגל המלאכים אשר
תגלת פלאסר, יואל ה' ושלח פדות לדניאל,
ולקה לו את קציעה מטעם המלך, כי כל
תהיה קציעה לאיש, לא אשקוט ולא אנוה
פן יפתנה אליפלט והוליכה אל ארץ אחרת,
אהבה. אנכי לפני עזבי משכנותי ללכת
למרים אל ביתי, ואדבר באזניה תוכחת
תי, אמרתי לה: השמרי בתי פן יפת
ר את פי המלך וללכת אחרי אליפלט, וזכרי
עשה המלך לעוזיאל בתרות אפו בו, כי
הוא בארצות נכריות, כי המת מלך מלאכי
מרים בהיותה נלוה אלינו, ותצא אתני
נדות? והמלך שמע זאת וכמעט יצא מפיו
מיתה, ולולי עמדו השרים בפרץ, כי עתה
, לכן השמרי בתי לנפשך ושמרי פי מלך.
זאת מרים רעותך? שאל הבודד בלב
ו בכל מאמצי כח. מרים בכתה, ענתה
תלאותיה, וכזכר עוזיאל אישה אשר לא
בי זכרתיו בלא חמדה, למען הפיל על בתי
ברתו כי קשתה, ועל צוארי מרים נפלתי
לפני

את בתי אחר כבוד, אך את בחסדך עליו תקראי לו
ואם כחסד הזה תעשה לו בתי בקראה לו אישי, והיה
לה לחטאת וחטאה נפשה, לכן אחותי בידך אפקיד א
וקויתי כי לא תאנה אליך רעה, תהיה נא קציעה לך
כי בתי הלא תקראי לה תמיד באהבתך אותה מאד.

ומרים תקעה ידה לי לעשות כאשר עם לבבי, וב
אפחד ולא אבטח, ראה נא ארוני, לולא הפחד הז
עתה אויתי לשבת ביפה נוף הזה, אשר ישא כי תנחומ
פה יעבור עלי רוח ירחי קדם, יעלוז שדה וכל אשו
ולפני תדוץ דאבה; אך אנכי פה, ורוחי ידאה כיונה
ציון, הן רבים גאולי ה' השבים מארם יום יום, אולי
אליפלט ודניאל מארם, וקציעה בתי הה! יראתי פ
למדון או למות תוצאות, כי עזה כמות אהבה, קשה
קנאה, ואליפלט מר נפש, בדעתו כי אליו תשא בתי
ורק רצון המלך כקיר ברזל בינו ובינה, יראתי פן יהרו
ברב כח; הן אחרית מרים תמיד לי למשל ולזכרון ב
כי מה לא עשה עוזיאל באהבתו אותה?

הדברים מסתבכים אלה באלה, ענה הבודד
שבתי בציון, כי עתה הרימותי כל מכשול מדרך בו
והחישה נא ארוני לעשות דרכך, ענתה יהושבע,
שבתך בציון כאשר אמרת, כי רב טוב בפיך וב
אולי יש את נפשך ארוני להיות בן משק בית למרים
כי רבה נחלתה ורבה העזובה בה באין מנהל לה;
נאמן רוח ומשכיל על דבר מי ימצא, אם תא
הזה, הנני לשלח למרים ספר מגיד ישרך, והיית
גם לבתי.

עוד חזון למועד, ענה הבודד, הלא מחשבו
תכון, הן קרית ציון היא משאת נפשי וחמדת לב
אשית עצות בנפשי לכונן שם שבתי, כי לא טובה טל
עודנו מדבר והנה מנוח בא ויגד למו כי שול
ונמ

ש השמיני בעשרה בחדש בבקר ושני בחורי יהודה
קרית גלעד דרך שער דמשק, האחד עלם נחמד
דמוני עם יפה עינים, הנה הוא רוכב על פרדו, ופני
ו לירקון, והוא יושב על דבשת גמל, ונאנק דום
כאוביו, ובשפלת קולו אמר: נקח לנו מלון פה
שק, כי עיפה נפשי לרבים מכאובים. לו יהי
נהו העלם הנחמד, הנה מלון אורחים לפנינו,
אראה אם יש בו מקום לנו.

העלם הנחמד, וירד מעל פרדו ויבא אל המלון,
בעל המלון חדר רחב ידים. ויצו בעל המלון את
ת לו אחד החדרים אשר אמר. הנער יצא עם
ה נער כושי בא ויאמר: היש במלונך מקום לקטורה
ת כהן בית אל? יש, ענהו בעל המלון, ויאמר
: הנה קטורה מתהלכת עתה ברחובות קריה,
הגיד לה, כי חדר נכון לה במלונך, ויאמר בעל
והגידה לה.

האורח בן יהודה יצא אל רעהו החולה הננוע,
הגמל, ויביאהו אל החדר אשר פנה למו משרת
כיבהו על המטה, ויאמר לו: מהר אנהגך
ופא גלעד. ומדוע לא היום? שאלהו החולה,
ל ידידי לשכנו והביאני אליו, רק אל נא תגיד
, ואת שם עזריקם אביך פן יבלע לך.

ידידי אל תירא, ענהו דניאל, אנכי לא אתימר
בי. עודנו מדבר והנה משרת המלון שב, ויאמר
שר אחזה לי, בני יהודה אתם ולדרוש ברופא
הנה, לכן דעו לכם כי לא תראו פניו, כי אם
הין יין ענושים, ואת היין הזה יאגור פאת

החולים

הנער המשרת דבר דברו ויפן ויצא, והחולה אמר
דניאל: אויה נא לי כי אנוש כאבי ויתקפני לנצח, וא
דניאל אורי וישעי עליך נסמכתי, ידעתי כי הייתי ע
למשא, הן בשבתנו בדמשק בכלא בין יושבי חשך, גם
חליתי, מי יתן גועתי במקום חשך, כי עתה לא נשאת
טרחי ועמלי, אך השקט דניאל ידידי כי לא אוסיף להוגי
הן המלון הזה אשר באתי אליו, לא אוסיף לצאת ממנו,
קרוב יומי, ופה יבוא קצי ונפשי יודעת מאד.

למה תדבר כזאת ידידי? ענהו דניאל, לו חפץ
להמיתך, כי עתה לא שלח לנו פדות על ידי אליפלט, א
באור פניו ראינו אור וחיים; השקט ידידי, כי עיניך
תראינה ציון, והיית לי תמיד לרוח עצה; הן דרכי נסתרה
אני, אחרי הלקח מעל ראשי נזר תפארתי, עזריקם אבי א
בכבודו התימרו כל קרוביו ומיודעיו, מי יתן ידעתי וא
פה משאת נפשי, ותהי זאת נחמתי, אך איה אפוא תקותי
חזק נא ואמץ לבך, כי עוד נראה טוב, רק אבצע מחשב
כאשר נדרתי בצר לי.

אך שוא תנחמני, ענהו החולה באנחה, הלא זה י
על שנה אנושה מחלתי, ותשלח רזון במשמן בשרי, האם
אבנים כחי? אל נא דניאל ידידי, אל תנחמני עמל,
אנכי כאשר שכלתי שכלתי, ידעתי כי לא אחיה עוד, ע
מאסתי חיי, אך לך עגמה נפשי, הנך חסון כאלון, ו
אש לוהט, זכר נא כי לא בתוך עמך אתה יושב, כי
בגלעד קרית פועלי און העקובה מדם, וחבר כהנים או
כבלבי ציד לצעדי כל איש, ואף כי לבן יהודה עם עברו
הלא תזכור את החזון אשר ספרתי לך, בשבתנו בכלא,
אדות הנער המסכן יליד באר שבע, אשר עשקו בן
ביהודה בקחתו ממנו מחמד עינו, את רעיתו האהובה?

זכר אני את החזון ההוא, ענהו דניאל, וגם את

הנער

הוא, ענהו ההולך, הנער עמיהוד מת מעצר רעה
חמסו ושארו היה על כל בני אלופי יהודה, קרא נא
עליך, והיה לך מגדל עז, ואת שמך כסה במשאון,
ד תראינה ציון, ומיודעיך ישמחו בך ובכל שבי אדם,
הנה גאולי ה׳ אלה, מארץ אויב שבו בנים לגבולם;
ל השמחה, כי לא לנצח תאכל חרב מלחמה, הלא
בון יהודה לבטח, ולא יוסיפו בני עולה בני אפרים
ליה שואה, כי זרועם ארם נשברה, יהודה תשכון
נפשי השכון דומה ולא תראה בטובה· הלא אחרי
ר להורי, כי זכרתים על ערש דוי, ולאליפלט
אמר כי ברכתיו בשם ה׳ אשר הגדיל לעשות עמנו,
תי נחושה ויוציאנו מבית כלא, כי לולא הוא,
הזמנו לגוע שם באפל ובחשך, כי גם ביום אחרון
ת אור ה׳ בארצות החיים.

ט ידידי, ענה דניאל, עוד חיתך באור תראה, הנני
קדם פני רופא גלעד בשחר והביאותיו הלום, ומצא
לה למחלתך; הנך אומר לי: שמח כי חלקך בחיים,
י לשמחה מה זו עושה לי? כי סח חפצי בביתי.
בודי ומרים ראשי על במותיו חלל, כי זכרי איש
גו ויחלל צבי הפארתי על הררי טרף, ובמותג
יהודה, גלה כבודי; ועל דבר אליפלט הלא הגיד
המלך יעד כי את קציעה בת אלקנה משנה המלך
לו את הברכה הזאת, אשר לה נכספה גם כלתה
יהו בן המלך, ואנכי אסובב בכל שערי אפרים,
שאהבה נפשי אשר חזיתי פה, ממרחק נראתה לי
, בכתי שבי לפני צר, ועיני ראו דמעתה על
ה-פיה ההיא בכתה עלי, הניפה ידה לי, הניעה
יפיה והמון רחמיה וחסד נעוריה, עלה תמיד על
לי להתחלות, וגם בבית כלאי היתה דמעתה
רתה לי, אמרתי אני בלבי: הן אמי מתה בשבה

אהובה ורחמניה הבוכיה על שברי , על כן לא יסוף זכ
ממני גם ביום ישועתי, אנכי אשים אותותיה לפני צע
גלעד, והם לא ינכרו אותותיה, או אסובב מכן ועד באר שב
לבקש את שאהבה נפשי , ואם אמצאנה בבית איש טו
שאננה ושמחה בחלקה, ואמרתי לה: היי אחותי מאושר
והיתה זאת כל נחמתי בחיים, ואם אישה גבר לא יצלו
ופדיתי בשלום נפשה מיד האיש ההוא; אך לא אשוב ע
לראות את ירושלים, עד אשר תהיה קציעה לאליפלט,
בו רצתה נפשה גם בהיותה יעודה לבן המלך, על כן
אהיה למו למפגע .

קציעה לא רצתה בך אז , ענה החולה, כי חשבה או
לנמהר לב, השוגה בכל העולה על רוחו, כי לולא זאת ע
כי עתה אהבתך קציעה גם אָהוב , כי נחמד אתה למרא
ומולדתך הלא ממרום עם הארץ, אך פחז כמים היית ,
כן רחקה קציעה ממך ותבחר באליפלט , אבן עיר פרא היי
בנאון שלות השקט , כי בטחת ברוב גאונך, אך ס
רוח ילדותך, מפני התלאות אשר מצאוך, ועודך שונה באול
כי ראו עיניך עלמה יפה-פיה ביום צרתך, וכרגע החל
לחזות חזיונות ולהלום חלומות, הן תאמר לנוע בכברה
בנות הארץ, ולחפש בגרות עלמה לא ידעת שמה , ונתפ
אתה, אז תשים אשם נפשך , ראה דניאל הזהרתיך .

ברוך אתה לה' כי תזהירני , ענהו דניאל , וגם א
אזהירך, קרא נא לי עמיהוד בשם הנער מבאר שבע, א
אמרת כי תארו כתארי ולא נכר הוא לפני, עד כי במותו בכ
בדמשק אמרת לי: אבן סר צלך ; אמנם צלי וצלמי ראו
כל יודעי, ואת החזות הקשה אשר הגיד לך ארותיו , א
אספר בי , ככל החזון אשר בריתי לי, השקט ידידי
מצוקותי אלפוני דעת, בצרה ובינגן מצאתי חכמה, ובפ
לי עתה לתושיה , הטרם ארע פתר ופתח פה על כל מרוך
תל , לבן עזריקם נגיד הבית? מודעת זאת בכל שערי אפ
ובמנשה, כי תכלית שנאה שנא אבי את שמרון ומלכה, ה
עיר

פקד עלי שנאת אבי, והרכי עוזיאל קרובי איש
גנב את לבבם בערמה, ויגל מצפוניהם, ויסכל
ספרתי לך את כל עלילות עוזיאל קרובי, הנה
ם בארץ מצרים, הן אבי היה מחסהו ויגדלהו
ל פיו היתה לו מרים רבת החן וההון לאשה,
ר שמיר אביה אותה לזכרי, הוא העריץ ואיש
י שפך דמי אבי ואת דמי בן המלך ואלקנה, הן
לבי גם בשבתי בכלא, אז נדרתי נדר לאמר: אם
ממסגר נפשי, לא אראה ציון עד אשר אשיב
יאת דברי אקים ויעבור עלי מה, אנכי אתערב
אל, אבוא אל מקדשם להתפלל, אתהלך אתם,
רי יהודה, אשר השליכו נפשי מנגד, וישימוני אל
חמה, כמטרה לחצי אויב, וברבות הימים אמצא
זכרי ושבועתי אקים.

הניע ראש ויאמר: הן אהבה ונקמה סוערות
ה שתיהן מאזרות זיקות בלבבך, זכר נא כי
אש קודחי חמה וחרון, לכן השמר לך פן תעשה
נו מצפוניך, הלא ידעת את אחרית עוזיאל אשר
מה, והוא אז בתוך עמו יושב בירושלים, אביך
ההיא, ואנחנו פה היום בארץ נכריה, ואתה
אהבה ובשלהבת נקמה, והנפשות אשר אתה
יחוקות ממך, לכן השמר לך פן ישאוך אהבתך
בור שאון, אשר לא תצא עוד ממנו; זכר נא את
אשר בדית לך, והיה לך למחסה עוז, רק אל
, כאשר הסכנת בימי שלותך, ואל תהיה פחז כמים.

בר, והנה בעל המלון בא עם נער אחד, ויאמר
ה שמך ושם עירך? ויאמר לו דניאל: עמיהוד
רי באר שבע. ויאמר לו בעל המלון, אשאלך
הודיעני כמה ימים תאמר לשבת במלוני עם רעך
ר אשר יקום רעי ויצא ברגליו מבית מהונך, ענהו

הנקוב

קטורה הכבודה אחות
ראש כהני בית אל , גם היא צותני לפנות לה חדר ב
ואנכי פגיתי לה את החדר הנשען אל החדר הזה , ו
הכבודה אשר אמרת , לא אמצא כיום חדר במלוני
הגידה נא לי צדקיהו, מי היא הכבודה אשר אתה חרד לרו
וצדקיהו ענה : מה לך ולשמה, אם אין במלונך לה
לגור ? גם היא עלתה הגלעדה לדרוש ברופאים ולקחת
ויפן צדקיהו לצאת, ובעל המלון הלך אחריו , ובהיותם
אמר : ראה אראה בך צדקיהו כי שבית שבי, ומי
האשה הכבודה אשר תכסה שמה ממני ?
האשה הכבודה, ענה צדקיהו , היא בת עזריה
בשמרון, הן היא היתה אשת אלקנה משנה המלך אחז,
נפל בחרב זכרי גבור אפרים, ואחרי מות אישה נחשבה
על אפרים, ועוד חזון למועד אשר אגיד לך את הדבר
הביאני אל משכנה, ואתה אל תגד שמה ושבתה פה פן ה
עצתי, עוד מעט אשובה שנית הלום, ואתה שמר נא ד
השקט , ענהו בעל המלון, הלא ידעת כי נאמן
אני עמך .
ודניאל אמר אל רעהו החולה אחרי צאת בעל ה
לאמר : הידעת מי היא קטורה אשר קרא לה בעל ה
כבודה ? הן היא חרפת נשים, ובהיותי בבית אבי שמעתי ק
דרכיה בימי עלומיה, ואת החרפה אשר עטה עליה עו
הקרוב לאבי , גם אבי דכא לעפר חיתה , ולו ולעוזיאל שמ
עברה, קנאה וחמת נקמה, ובחמת עכשוב הרעישה א
אפרים על יהודה, הציתה אש בלבות שריה, ותלך אל א
ארם, וברמשק השמיעה קולה כנחש , ותסכסך גם שרי ר
בבית דוד, וקנאתה לבשה אותה רוח גבורה , ותאזרנה ח
למלחמה, ותצא בין צבאות ארם, ועיניה ראו בעם עברת
ביום אדם; ובכל זאת לא שב אפה , והמתה עוד כלפ
יבער , כל הימים אשר עוד יש נפש חיה מנפשות עברתה

והיא

ין אשה ואיש יחד .
כן השמר לנפשך , ענהו החולה באמרתו השחה ,
מצא ימצא בגלעד איש או אשה אשר אתה נודע
תשמענה קול קורא בשמך מאחריך , השמר לך ,
אחריך , והיית כאיש אשר לא שומע , ובספרך את
ן אשר ברית , השמר מטוקש שפתים , כי אוי לך
שמך לצריך ; אוי נא לי כי הוכחתי במכאוב על
א אוכל להיות צלך על יד ימינך לשמרך ממוקש .
החולה מדבר , והנה מן החדר הנשען אל חדרם ,
צעדים באים , ואחרי כן נשמע קול מצהלות אשה
מר : חי אלהי כמוש , כי לפני ראותי אותך עובר
תי בך .
ל שמע את הדברים האלה , ויגש אל מטת החולה
ו בקול דממה דקה לאמר : אשר אחזה לי אני ,
אשת הרשעה אשר רבות נדברנו בה , לכן
עתה עמיהוד .
שר הבדיל בין חדרם ובין מעון קטורה , היה קיר
מדבר נשמע מחדר אל חדר , ודניאל הוסיף
ב , והנה קטורה מדברת עוד לאמר : ראה עמרי
ה בלבי , כי עודני הוגה בך , והנה אתה נצב לפני .
ך בית אל ! ענה עמרי , גם אנכי הגיתי בך היום
אזכור יום שבחי את קטורה , אך לא פללתי
בניתך כאשר אראך עתה , כי שמנת , עבית ,
ישיש גבר צולח , חי נפשי כי עודך תאוה לעינים
בר , וכמו חלב ודשן תשבע נפשי , בזכרי את
עשית בדבר שפתיך , הודעת שמך לצריך ,
על שרי רצין , ותסכסכי ארם ביהודה , ועיניך
, כי היה למו דברך מות .
לא יצלח , ענתה קטורה בשחוק , הרק בדבר
גדולות ? ואיפה היית בלבשי בגדי נקם לצאת
ם , ברברי את אויבי בשער , ובעופפי חרבי
על

אך מה לך עתה פה אשת חיל למלחמה ? שאל עמ
מה לי פה ענתה קטורה, הן פה לי מראה עינים ו
שפתים, תחבולות ועצות, כי לא אותך לבדך הכרתי
כי אם עוד גברת ציון המתנכרה בגלעד, אכן לא או
היתה בירחי קדם, ומי יתן תהתיה פה את אשת עברתי ! ש
נא עמרי, בצאתי בין צבאות ארם שמחתי באומרים לי
ירושלים נבקיע, ששם כל נפשות עברתי, התאורתי
עטיתי כמעיל קנאה, אמרתי אמחץ ברם שמיר ומרים ב
ארצץ קדקד עזריקם נגיד הבית, וחית אשתו וצאציו א
לעפר; ותקותי זאת לא באה, ואזני שמעו כי ידי זכרי
בעזריקם, מי יתן והרגו איש את אחיו והיתה מגפה
לשניהם, ומלכי הברית לא יכלו להלחם על ירושלים, ונ
עודנה שוקקה לתת נקמתי בנפשות עברתי, אך יסלה
כמוש כי חסרו נשיתי, שמעה כי נצורות אגיד לך: ב
עם מחנות ארם ושבויי יהודה עוברים לפנינו, עברנו
הירדן, וגדודי ארם פשטו על ארץ מואב, וישסוה, וישורד
ויקחו נפשות מן הבא בידם, וגם נדחי יהודה הנודדים בכ
נפלו בשביה, והנה אשה אחת ובתה נגשו אלי ותאמרנו
כי מבנות אפרים הן, והאשה הגידה לי, כי אשת שמיר
והעלמה היפה היא בתה, ויהי דברי אל השובים לשלחן חנ
וישמעו לי; אך למה אכביר לך מלין ? את האשה של
בדרך טובה אשר לא תשוב בה עוד, כי אל רפאים מעגלו
אחרי הביאי אל קרבה הנצב אחר הלהב, צידה לדרך, ה
עתה את ידי ? זאת היא ראשית דרכי בזעומי נפשי.

הלא כאשה בתה, ענה עמרי, כן היא גם רע
בתך, רעם ומות לגברים, והם עוד יוסיפו אהבתה, כי א
ינהרו ואליה ירוצון חפצי קרבתה, אך כל חפצי קרבתה קר
יתפצו; ומי לפניה יתיצב ביום קרב הלא רבים חללים הפ
מן הנערים אשר קמו לשחק עמה על במות ישחק.

תן זה בשוש ודבה, ענתה קטורה, אלה כרעו ונ
לפניה

הלוקחים למו קרנים
לא נתתני לכלות דברי , את אשת צורר נפשי
, ואת בתה מצאתי פה בגלער, הסגרתיה ביד בן
י , אשר יקבץ בתולות יפות אל ארמון ארוניו לקדם
בו ממצרים, היעלוז לבו בהן ? עוד תשוב תראה
חנם קראו לי בארם אשת חן ובעלת כשפים ?
י .

דברים האלה שמעו אזני דניאל מעבר לקיר ,
ו מפחד ומסגיר, והחולה הנעוה משמוע התנודד
יקשיבו שניהם קשב והנה קול עמרי עונה לאמר :
ת חן ובעלת כשפים את , ואולם כפרי נא לאיש
מימי נעוריך, כפרי לי ואשאלך , עד מתי צפור
לנוע, עד מתי תעופי , עד מתי תתחמקין ? הלא
מנוחה בצל איש אשר תבחרי בו , כן רבות
י אני ואחיך הכהן איש אל רעהו .
קראה קטורה ברגז קולה, האתה תשיאני לבקש
איש , זכר נא יום עלותי ראשונה בימי נעורי
ל שרי אפרים חזו בי , וזכרי גבור אפרים נמוג
ר רגלי , בכה ויתחנן לי , עד אשר נעתרתי לו
ז דודי , וישמח ויעלוז . למצער ישבתי עמו ,
לבו , ובקנאה חמת גבר אמר להמיתני בצמא ,
יה מגן לי , כי עתה עשה בי שפטים נוראים ,
וחו , באמרו להביא אל ביתו את מרים בת
תן אחי לשמיר על פי עצתך עמרי ; הלא עיניך
ות עתותי , ראו אחריתי בבית שני האנשים ,
מיר יצאתי וידי על ראשי , על כן בגברים חרה
עומה בתי יצקתי רוחי , אורתי בה זיקות חמה
בם , על כן הצבה בבתורים , הרגתם בלי
ם הגנו בבית אל , הקרישה סאהביוז חפצי
ה תבוא בלבם . לא באישים חלקי , ושם
על שפתי , הראני נא צפעני , פתן ונחש
ערום

ואיש כלבבך מצאתי לך, ענה עמרי, אי
בנחש וכוסה מזמות, חמת לו כדמות חמת עכשוב ו
היא נטפת כנפת צופים.

אולי איש כעוזיאל, ענתה קטורה, הלא גם אות
אלי בציון, ואקרבהו אלי באהבה נצחת, והוא ג
לבבי, וכנחש נשכני בסתר עקב, ומה הן הגדולו
עשה איש תהלך אשר תהלל כי עתה?

גדולות ורבות עשה, ענה עמרי, אך הס!
כחולה שמעתי מאחר כתלנו, אלכה נא ואראה מ
אלכה גם אני אמרה קטורה.

כדברם זאת יצאו מחדרם ויבואו אל חדר
ויראו את החולה שוכב על ערש דוי, ועלם נחמ
משכבו בחמלה וברחמים גדולים, ויאמר אליו עמרי:
עם אתה עלם נחמד, ואי מזה תבוא עם רעך החול
שמך ושם עירך כי ארע?

ודניאל הקרוב לעוזיאל ידע דרכו בימי נעוריו, וה
עם כהני בית אל, ועם עמרי אשר הציגו לפני כהן בי
והכהן הביאו אל בית שמיר, ואשר גלה עוזיאל א
שמיר לעוריקם אביו, ואת זמת קטורה לשמיר, את כ
ידע דניאל, על כן הביט אל פני עמרי וקטורה, ויהיו
כשתי מצבות זכרון, לדברי הימים הראשונים. עמרי ה
אשר שיבה זרקה בו, ועל מצחו חרות בצפרן שמיר כ
עמל ואון, וקטורה הליפות עברו עליה עד הגיעה אל חצ
קטורה עוד יפה למראה, עודנה לא זרה מתאותה, עוד
גחלים הלהט, ובת עינה נוצצת בעיני נמר שוקד ה
מאפל ומחשך, ואף גם זאת בקראה ריב על כל גבר לא
עין מדניאל, כי חמדה יפיו בלבה, ודניאל היה בעיני
נרחה בפגעה בפריצי חיות ביער, ויתחלחל מאד בשמ
דברי הבלע בעד הקיר, ואף כי בראותו דוברי הנבלה פנ
פנים ויחרד לבו מפניהם, אך הסתיר חרדתו בכל מאמצ

ובאשר

לא צלחו בימיהם,
בת איש כערכי בעיר מכורתי באר שבע,
ד, והיא אהבתני, והנה אלוף ביהודה, בא
ת נפשי כי טובת מראה היא, ויקחנה מבית
, ואזניו אטמו משמוע צעקתה, כי אביר לב
קל ממנו קחתו את שמחת גילי, ויבקש את
בשוט לשון, כי הבאיש את ריחי בעיני השרים,
ם האומרים קשר, והבוחרים לבן רמליהו ולרצין
ם את רעי זה אשר אמר לקחת את אחותי הכה
שון, ועל פיו שמו את שנינו בבור, ויהי כעלות
יהודה, ויעלונו מן הבור וישימו אותנו אל פני
רר נפשנו נשאר נקי לביתו, לשמח את אשתו
ר קשורה בנפשי, וצלם אישה תבוזה, ואני ורעי
פני המלחמה, עלינו עפו חצי מות ולא נגעו בנו,
חרב הרבותיהם על ראשינו, וכל כלי משחית
ו, כי את אשר הקדיש אלהים ליום הרגה אותו
, והנכון לכעש ומכאובים רבים לא יפחד מחרב
, כן עברה חיתנו בשלת, נשאנו חרפת
, גם שמענו קול נוגש בבתי כלאים, אמנם
יעי, חלה ויחלש כאשר הוא למראה עיניכם,
גם אותי יהרוג כעש, תמיתני קנאה, בזכרי
י בכף אויב.

שר שמעה מרי שיחו וכעשו באזנים קשובות,
אל פנת החדר ותדבר באזניו לאמר: העלם
ח אש קנאה ונקמה, וקרבו שער קטב להפית
כמוש אלהי גם בזה, הוא הקרהו לפני, הנני
ר בו זיקות חמה ורשפי קנאה, יהיו לאש
ני בו זעומי נפשי, והיה הוא לאש והם לקש.
ותדבר אליו לאמר: עמיהוד ידידי, עודך צעיר
אותיך, מידי שרי ארצך זאת לך, המותנים פני

מדם, ואלקנה ועזריקם ראשי שריהם נפלו בנופלים,
על דלת עם הארץ כי נשפך דמם חנם; אך הגידה נא לי
נפשי, היש את נפשך לשוב אל ארצך, לראות פני
חמדתך אשר אהבת מאד? הלא ערגה נפשה לך,
ביום תזכרך, ועיניך תרדנה דמעה, האף אין זאת?
נא ידידי אליה לנחמה, אנכי מבשרי אחזה מגנת לב
רק גבר אחד תאהב אשה, ובהלקח ממנה מחמד עינה,
ממנה כל תאות נפש, כל חמדת החיים; עגמה נפשי לך
כי ידעתי מכאובה, אי לכם שרי יהודה, כפירים בעדו
אדם! עד מתי משניכם לא תשליכו טרף?

והעלם נאנח במרירות ויאמר: אכן שרי יהודה כ
בעדרי צאן, ומהם אירא לשוב אל ארץ מולדתי,
נכונו לי שפטים, כי יזכרו לי עונות ראשונים, כי ד
אשר טרף את יונתי ישיא מות עלי, הה! נסתרה דרכי
מעמי וממשאת נפשי, בהגיגי בה תבער אש, ומש
קנאה עצמותי כמוקד נחרו, על כן בארץ נכריה אלך
ואולם בזאת ידעתי, כי עוד לא סר צלי מעלי,
ואספרה את החזון אשר קרני: כאשר הביא רצין את
יהודה אל עיר ממלכתו דמשק, ויצו לדרוש את בני ד
עבדי אחז בחרוצות הברזל, ושם היה דניאל בן עזריק
הבית אשר תארו כתארי, ויתכחש לשרי רצין ויתאמ
חשובים, ועלי הגיד כי בן עזריקם אני, ויקריבו השרי
הדבר הזה אל המלך רצין, ויצו להושיבני בין ית
השביה שלשה ימים ולקרא לבן עזריקם לפתע פתאם
והיה אם יאמר: הנני! אות היא כי הוא דניאל בן עזר
ונשא משפטו החרוץ. וכאשר צוה המלך בן עשו, ואחרי
אדע, כי אותי הושיבו בכלא עם רעי זה, שם ישב
בכינו, אך מודעת היא כי דבר מלך לא ישוב ריקם,
לא קויתי עוד לראות אור, אך אור נגה על יושבי
צלמות

ה הוציא ממסגר וישלחם חפשי, וישובו אל ארצם,
אשוב, וארצי ארץ גזרה לפני?

רה שמה עיניה על העלם ותאמר לו: האומנם
ר בן עזריקם? השקט ידידי, גם זאת לך לישועה,
ך על דרכיך והכם, הן בני עמך נתרו בך ויביאו
ה, ולבי הומה לך ורחמי נכמרו עליך, התלך עמדי

גבורתי ללכת אל כל אשר תשלחיני, ענה דניאל.
ענתה קטורה, הן תארך כתאר דניאל בן עזריקם,
תך טובה, ועתה שבה לי פה, ואני אלכה מזה
ת הרופא אל רעך החולה, למען תראה ותדע כי
ם אוהבות גר. זאת דברה ותפן ותצא, ועמרי יצא
ך עמה, ובלכת עמרי עמה ברחוב העיר, אמרה:
הנער הזה תמים דרך ואין ברוחו רמיה, וכמו חלב
ע נפשי, בשמעי משפט בן עזריקם צוררי, אין זאת
כמוש עושה פלא, כי היא תורני נפלאות, כמוש
ם כל זעומי נפשי; לו היה דניאל חי, כי עתה
ירושלימה, כי יעד לו המלך את בת משנה
ר ילדה לו יהושבע רעותי הטובה בירתי קדם,
חסדה ואמונתה.

יב

הוא אחר הצהרים ועמרי ההולך עם קטורה ברחוב
א בפי יושבי קריה, רחוב הבשן. הרחוב רחב מאד,
ומזה ברושים נטועים, ואנשי קריה מתרוצצים הנה
איש אל אשר תשאהו רוחו; אלה אל בתי היין,
דבר עשק ומזמה, כי גלעד היא קרית פועלי און
ם; שם חבר כהנים, יוצאים גרודים לפעלם בחבי
ליבים הכה בהמון אנשים רבה, ויעלו את האיש

עם קטורה, הלבושה שני עם עדנים, ועיניה משוט
מימין ומשמאל. ויאמר לה עמרי: האומנם קצף לך על
אשר בשם איש יכונה, ולא תבקרי בין גבר לגבר?

אחת דברתי לך עמרי, ענתה קטורה, הזכירה לי נחש
פתנים, צפעונים ועקרבים, דבר לי בכפירים, בנמרים; ונ
משלחת מלאכי רעים, ושם איש ובעל אל תזכירני, לא אח
בם ולא אשא שמותם על שפתי, כי רבת צררוני מנעו
הלא בעל קראתי לשמיר, איש המודות—לעוזיאל, ולזכרי
גבר גבור, וכלם בגדו בי, על כן כלה ונהרצה מאתי על
איש ועל כל גבר, כי מגפה אחת לכלם, הראני איש א
יכריע את הבוגדים האלה, ואהבתיו כנפשי.

הנני להראותך איש כלבבך, ענה עמרי: איש ע
כנחש ומפריש כצפעוני, להמית טרפו מרחוק, והוא עומד מנ
אשר אם תמתיק בפיו רעה, לא ידו תבצע מחשבת או
כי אם ימצא ידים לפעלו, ומה רבים אנשי מעשיהו אשר יק
למו: חכי איש, כי ישליכם כחכה במצולות ערמה, ויע
את האיש אשר הוא מבקש, מרורת פתנים בקרבו, ודב
וחלב תחת לשונו, כי יפגע באיש יקרא לו לשלום, ידבר ע
בדממה וקול נעימות דברים רכים משמן, ובמתק שפת
הוא לוקח נפשות, ומשך אבירים בכחו, אל מקום זה יכ
להם, והם יעברו בטח ונפל בעצומיו הלבאים.

ומה שם האיש הזה? שאלה קטורה בנפש תאוה
הראני נא אותו ואת נוהו.

שם האיש הזה זמרי, ענה אותה עמרי, בעצמותיו נפ
רבים, כי עצומים עושי דברו; התפארי קטורה עלי, כ
אנכי מצאתיו, אף הביאותיו אל נתניה אחיך כהן בית אל
ונפשו תברכני בגללו, כי הוא עתה העמוד הימיני, אשר כבו
בית אל נשען עליו. הן דברת קטורה באזני לאמר: דבר ל
בכפירים, בנמרים, ושם איש אל תשא על שפתיך, וראי נ
כי מצאתי לך איש אשר לא יערכוהו נחשים, פתנים

צפעונים

ך אביאך, ועיניך תראינה אותו, ואזניך תשמענה
עמו ושמחת בו, ואמרת: הנה האיש אשר
מה תחשבי קטורה? הטרם תאמיני לי? הטרם
בעיניך על פי דברי?

ענתה קטורה, כעוזיאל אשר מצא חן בעיני
על פי דבריך, כי מלאת אז פיך תהלתו ותין
אלי את ערמתו, ובערמתו הה! כרה שוחה
לבטח עמו, אנכי אהבתיו, ואת אהבתי שם
אהבתו נשיתי, וחמתי לא כליתי בו.

קרא עמרי, הלעד תשמרי לי עברה, אל
ונות ראשונים, כי לא לבדי שגיתי בעוזיאל,
ן בית אל, אשר יביט אל פני גבר ויבין
הוא נתעה בשוא הזה, וגם את קטורה הבטח
תורי אחרי לבבך ואחרי עיניך, כלנו כיונות
עוזיאל, כי לא חקרנוהו ימים רבים, והוא גנב
המשגה הזה לנו לבשת; לא כמוהו זמרי אשר
, וכל עלילותיו נתכנו לאחיך, אף כי נעלמות
איש, כי זמרי בערמתו ישנה טעמו לפי רוח
לו עמו. והנני לספר לך ראשית דרכו: זה
בא בית אל, ערום בלי לבוש וערום כנחש,
מו דברים, ויכירהו לאיש מזמות ויספחהו
לא ארכו הימים, ואחיך אמר לי: התפאר עלי,
בחנתי את לב זמרי, ואמצאהו נכון לפניו
צה ומזמה, כי משנה הוא פניו וטעמו לרגעים,
חבר הכהנים הנטושים על ההרים, לשמור
שערי ציון והעולים בחגים לבקר בהיכלה.

הזאת היתה נתונה מאת אחיך לזמרי, ויכירהו
חבר כהניו היו פח למצפה, ורשת פרושה על
ציון לא מצאו נתיבותיהם, ורגליהם התנגפו
היום וחננאל אחד משועי שמרון, אשר עלה
חות לה' בהר מועדה, חננאל זה מנע את

ביהודה, וירא ויצר לו מפני חבר הכהנים, ויהי
זמרי בסתר לאמר: הנני חפץ לעלות עם בתי
למועד חג הסכות, ועתה הואל נא וקח מידי מ
מאתים שקל, והעבירנו שלום בלי מכשול ופגע; ו
בועט במנחה, ויגל אזן אחיך, וישאלהו הלקחת א
ויאמר אחיך: יען אשר הראית אמונתך לבית אל,
נושא פניך, קח מאתו תשורה, והיתה לנפשך,
ויגד אל חננאל ואל בתו: ברכנוכם מבית אל,
ושלתתיכם בדרך טובה, הן שחד יעור תמיד עיני פקח
מעקשים למישור. זמרי לקח משאת הכסף, וחננאל ו
שלום ועיני הכהנים לא ראו, וחננאל בתתו את הכ
יעצהו לקנות לו חלקת שדה קטנה ולמצא בה חית
אמר לי, לא איש עמל אני העשוי לעבור עבודה
כי המלאכה נמבזה ונמס בעיני, הן לי נתן אלהים
ולמה אשחית את נחלתי? הנני לעשות בכסף
ומסכה עם אפוד ותרפים, ויהיו לי מרכבות ישוע
ארכב ואצלח, והייתי מן הכהנים והנביאים הסוחרים
וכל דורשי יחלו פני במנחה.

ולא נפל דבר מכל החזון הזה, הנה זמרי ס
בכל שערי אפרים, ויתר שבטי ישראל, הכהונה
הדבש; זמרי לא גבר שתום עין הוא, כי עפעפיו
אדם, ויודע הוא מקטנה ועד גדולה, איש אש
מה נאוה לך קטורה?

וכמה ימי שני חייו? שאלה קטורה, בן של
הוא, ענה עמרי, הן כתו במתניו וערמתו בלבו,
שנים נולדת לפניו, הלא פחז כמים הוא ונכליו ה
הם! התראי שם אשה יושבת תחת האשרה לפני פת
הנני רואה, ענתה קטורה, אך מי היא, הלנו אם
הנני להגיד לך, ענה עמרי, רק השבעי לי לבל
לה מאומה, כי דורשת היא ברופא גלעד והוא
ביין ענושים אשר יצוה את התולים להרים לבית
גל

פן ותהיה אדמת גלעד לתגא.
! כי לא אעשה לה רעה כי אם על פי דברך,
ועתה הגידה נא לי, מי היא? האשה ההיא
א חפצי-בה. וקטורה התגודדה, ופניה רעמו
בעתי בבמוש, ולא אעשה לה רעה כל ימי
בהיותה בדרך לשוב אל עירה, והקימותי
קתת נפשה.
ציל אז את נפשה בהרגו את מאהבך הכושי?
נודע לי הדבר, ענתה קטורה, הלא הוא
, איש חרטי. וגם איש חרטי הוא, ענה עמרי,
לכל כהני בית אל, מי יתנהו בידנו ומבשרו
רב לנו לדבר בנפשות וזעומות, כי הנה
משכן זמרי, הבה נסור אליו. הנני להשלים
טורה בלכתה אחרי עמרי.
על הסף, והנה לקראתם איש צעיר לימים,
גור אפוד כאשר ילבשו הכהנים, עיניו
בין עפעפיו יציץ כחש, וכראותו את קטורה,
ויאמר: עתה ירחיב לי ה', כי הנשים היפות
, האח ראתה עיני! ועתה ארעה נא,
ה הזאת אל ביתי? ואולם נחשתי וארע,
באה לי מבית אל, המשם תבוא לי גם

טה אל זמרי בעפעפיה הבוחנות קרב ולב,
ר, ותאמר: הברכה אחת אני לך איש
תבתר עמרי לשון ערומים, ותהפוכות
הלגנוב את לבבי אתה אומר? רע לך
לבבי מכל משמר, וכל חצי לשון עליז

קשת באתי אליך אשת חיל? ענה זמרי,
ה פניך, אחרי שמעי תהלתך מפי אחיך
לא איש חיל למלחמה, והצים וקשת
לא

ממלכת אפרים, הבואת אקדם פניך קטורה, אתו
ומיודעי? היטרוף הכפיר את הכפירה אשר אליה ו
את נפשו? ולמה אכחד ממך דבר אמת? הן אליך נ
כי ברצונך תהיה עזר כנגדי לעבוד עבודתנו לבי
ואת כל ישעי וחפצי, ואולם לא בחיל ולא בכח, כ
מלמדי מלחמה אין לי, אך רב חילי, ורבים ה
למשמעתי, היוצאים לפעלי, על פי יצאו ועל פ
ופקודתי שמרה רוחם, אך הבה אקחה יין ונסבאה
על כן באתם בצל קורתי ותתנו שמחה בלבי, שבו
לשלחני, ואנכי אצוה את נערי להביא לנו ונשתה
קטורה רבתי בנשים.

ובדברו זאת הושיב את קטורה ואת עמרי לשלו
את נערו וימהר לעשות כדברו, והנה על השלח
יין ושכר, עם כוסות וגביעי כסף, וזמרי מסך יין וי
ולפני קטורה ועמרי, וישת הוא ויאמר: על יין וכו
אפרים; הלא זה דברי תמיד. ועמרי שתה כוסו
חי דרך בית אל; ואחריהם שתתה קטורה ותאמר:
אלהי אמי, כי מרי קטרי לו לא יחסר נפשי מטוב
צאתי מירושלים אצליח בכל דרכי. וזמרי מסך
וישנו וישלשו, וכטוב לבם ביין אמר זמרי אל קטו
אשיב תודה על בואך בצל קורתי?

לעמ״י רעך, ענתה קטורה, הן פיו ענה בך
ערום אתה כנחש, ונורא ככפיר ותנין, על כן
אסרה נא ואראה את המראה הזה, כי הנני לתת טר

הן כל שונאי אפרים טרפי הם, ענה זמרי, וכ
בית אל אנשי חרמי, ומה רבו צריהם היוצאים
אני אדרוך קשתי, ובני אשפתי יעופו אל אנשי
ולשואה יבקשו נפשם, ובאו בבליותיהם, ועינם לא
סורם. הן חליפות וצבא עמי בצאתי לפעלי, זה ל
וזה לי אזנים, אלה—ידים, ואלה—רגלים, ואני ה
תמ

נבאים, והכהנים רודים על ידיהם, ואם
הרסון, ונפוץ אפרים ככלי אין חפץ בו; אני
ים, הדוברים על בית אל, המנדים אותה
תי את און הנביא, והוא חזה עליהם חזות
החזון, כי פה אכלה אש את החלק, ושם באו
ז וביתו, ומריבי כהן בושו חפרו, נתנו בעפר
כי אש תצא מבית אל, ושד מאת נביאיה,
ל זאת, הלא אני! הנביאים נבאים והכהנים
! הנה דרכי בית אל הומות עתה מארם,
בית אל ישלח יין ענושים. הלא תשאלי קטורה:
פה בגלעד? הן רבות עשיתי גם לרופא גלעד,
רכו כי לא יחילו, מאנו להצליח, ואורהו עצה
בריאים ושלימים, אשר כל מום אין בם, ואשר
, לחרשים ולאלמים, לאלה נתן הרופא צרי
שלישי, והנה הפסחים צוערים בצעדי און,
, והאלמים מדברים, וכל העם רואים,
עד באר שבע, כי רופא גלעד עושה פלא, ומן
המקום בגלעד מהמונים המונים אנשי מכאובות
הרו אליה, ועל פי עצתי לא ידבר הרופא את
יתנו לו יין ענושים לבית אל, באמרו למו
מחלתם האנושה, וכן אעשה גם אני בבוא
ה לדרוש בתרפים, והיה ראשית דברי למו
ת אל; כן רויתי נפש הכהנים דשן, ויין
ינו בבית אלהים, וכל ישעי והפצי להבריאם
חת ישראל. כן אנכי עמדי, תרמיתי היא
אירא גם בהמר ארץ אפרים, כי אם נוע תנוע
ארץ יהודה למקלט, ועתה מה אני מבקש?
אותם אמצא בחכמתי, כי נבונותי, מי יתן
גדי, אשה למורת רמיה, אשר תעשה מלחמה
פיפיות, ואשר תשלח חציה מדן ועד באר
שבע

לא מצאתי, אפרים אמר לא בי היא, ומנשה—א
ראיתי פרות הבשן היושבות בהר שמרון האומרות ל
הביאה ונשתה, המהן אבחר לי אשה, להיות ע
לצודד נפשות? הן לבן צפון משכל.

ובדברו זאת התאנח, ובהביטו אל פני קטורה
אמר: אך בך אשה דגולה מרבבות חברותיך,
ערמה וצדיה, חן ושכל נפגשו, לשמע אזן שמעתיך
מכירנו ומיודענו, עתה ראוך עיני, גם שמעו אזני
נעמו, ואם בכל הגברים געלה נפשך, יען כי לא הכי
והפלית לך אחד מרבבותיהם, אשר לו עינים לר
לדעת הליכותיך ועלילותיך, ואשר השלים חפצך ולא
כי בבקשי נתיבותיך שמעתי, כי חמה לך על שמיר,
ועל עהיאל, ועברתך שמורה למו; אך התפארי עלי כ
משחית לחבל את שמיר היושב לבטח, כי בחפ
מצאתי אשה עצובת רוח, עניה היא ומלאה חמה,
ושמו צדקיהו, נער שובב ופרא אדם, ואנכי חקרתי את
לדעת שמץ דבר נמצא בה, ותגד לי עצבה ורגזה,
בנה לא שמע ואלה דבריה.

„שמיר העריץ הרוני לענה וראש, שאננה הייו
אבי לא ידעתי דבר רע, והנה איש בא בשנים ושמ
יליד שמרון בא מציון, ויגנב את לבבי באמרו: לקחת א
כבוד, ויפתני ויוכל לי, כי האמנתי בו למרות עיני א
בהה בי, עשרה ימים ישב שמיר עמדי ויעזבני לנצ
בי אף אבי ויגרשני מביתו, ואנכי הולכתי את הר
אחת ערי אפרים, ומקץ תשעה ירחים וצדקיהו בני ראו
ואשא את בני אל שמיר ירושלימה, באתי אל מש
ואתחנן לו לאסוף את צדקיהו אל ביתו, כי בנ
ויתקצף שמיר ויצו את עבדיו להכות אותי הכה ופצו
יצאתי מאת שמיר ודי על ראשי".

בדברים האלה ספרה לי האשה, ותגד לפני צרו
העליס

...האשה, בקרתי ממנה את
ל אחת הכהנות, והנה הוא כבן עשרים שנה
בכל דרכיו, לו שבע עינים לארב על כל פנה,
ם ממנו, כן יודע הוא כל באי שערי גלעד,
א לדלות כל צפון מבורות עמוקים, ולהוציא
מה, רק מולדתו נעלמה ממנו. ולעת מצא
יתגעש כחיתו יער, וחרה אפו בשמיר אביו
הוא אשר דברתי לך: אותו בראתי משחית
בקנאו את קנאתך, עוד מעט יבוא הלום, כי
כני, ומה תעני עתה?

משתאה לכל דבריו התזיקה בידו ותאמר: הן
מעתה, יד כמוש עשתה זאת; ואולם בשתים
, בקנאתך לי, ובבצע אשר תבצע מועומי
אגודתנו במשאון, אנכי לא אקרא לך אישי,
לי אשתי, עד אשר נכריע את אויבי, צוררי
ת עזריקם הרשתי רעה, אך הוא נפל בחרב
שבעתי בכמוש ביום צרתי, לבער גם אחרי
רה לפני עלם נחמר בן יהודה ושמו עמיהוד,
עמו ושריו, כי לקחו ממנו חמדתו וישליכן
שימוהו אל מול פני המלחמה להכרית מארץ
לפני צר, ויהי נחבא בכלא ברמשק, שמה
יאל בן עזריקם נגיד הבית, אשר התכחש
אביו, ויקרא שמו על עמיהוד, כי בדמותו
עמיהוד המתכן הוכיח במישור, כי בן דלת
נפשו ממשפט חרוץ, וחמתו בערה בו על
הוא נרח ממנה, ועל שריה אשר רדפוהו.
אליך, והיה שמור לך לעת מצא.

יהיה לי גם הוא, ענה זמרי, הן שפתיך עט
צליח דרכו בין חבר כהנינו, וכבא צדקיהו
שכו אל בית אל, אך שמעי נא קמורה והביני
דבר

בן נבט המלך הראשון לישראל, אשר התפרץ מפנ
שלמה ויברח מצרימה, ומשם הביא את משפטי הבעל
בן יעצתי גם אני לשום פעמי אל דרך מצרים, לראות
כהניה, וללמוד חכמת חרטומיה, ובשובי משם מלא
ודעת, והייתי כהן ונביא, נודע ביהודה ובכל שערי
ונהרו אלי אנשים ונשים וחלו פני במנחה; הלא תארחי
עמי להברה, השמיעיני חפצך.

האח שמעה אזני! ענתה קטורה, משכני
אחריך ארוצה, כי שם כיום נמצא את זכרי איש חרמ
עוזיאל ועום נפשי; זכרי ירד מצרימה, הוביל שמ
מלכה, ועשיתי לו כאשר עשיתי לאשת שמיר במואב
תקברהו, בחלקות אשית לו להפילהו בשחת, וגם את
הנודד שם אולי נמצא, והשיבותי לו שבעתים את ח
הן בטח לבי, כי כמוש יצליח דרכי וחפצי ישלים,
כפיר, כי כפירה אני למוחת טף, ובואת אני לך.

עודנה מדברת ומשרת זמרי בא, ויגד לו, כי
עומד בחצר וחפץ לראות פניו. יבא הלום ענה זמרי. ה
יצא, וזמרי אמר אל קטורה: נסי נא דבר אליו, ורא
ידים יהיה לבצע חפצך בשמיר איש עברתך. עודנו
והנה צדקיהו בא הביתה. השלום לך צדקיהו? שאלה
התעבוד עבודת כהנתך אשר לא יבושו בך חבריך. א
ושלום לי, ענהו צדקיהו, הנני מושך אבירים לבית
אמשכם בחכה, ובסירים סבוכים יעלו בה, גם הפעם
עלה דג במצודתי, כאשר אגיד דברי באזניך.

זאת דבר הנער, ועיניו משוטטות מזמרי על קטורה
שאלה אותו: ההדר אתה על דבריך, כי תחמול עליהם
הוציאם משפתיך, דבר דבריך באזני זמרי ובאזני, ו
לבי גם אני בפעלך לבית אל, הגידה נא לי עלם
מלאכתך, בן מי זה אתה?

בן

אלוף לשנה.

אתה, אם בעל אשה? שאלתהו קטורה, ואם אמנם
ת אתה, מי היא האשה אשר עלתה או אשר תעלה
. הקשית לשאל גברתי, ענה צדקיהו, הן אחת
שבתני בחבלי ארם, אמרתי ארוצה אחריה והיא
עודני הוגה בה, והנה זר מתערב בנו, כי גם לו
, ולב לרעת מה טוב, הנשים עם לא עצום,
לפני עצמת כשפיהן.

ע הידות לי, ענה זמרי, ואולם הגידי לי דבריך
ואל תחשוך שפתיך מפני קטורה הכבודה, אחות
ית אל, הן אוניה כאזני. כאזניך? ענה צדקיהו
בתמהון, ויפן אל קטורה ויאמר: הלא משכנך
ם פלוני אלמוני, שם שוכן גם עלם נחמד בן
נהו החולה, הן שם הנער עמיהוד, נער נקשה
ריצים אשר נשבה בו ותשיבהו עד דכא, וחמתו
קיו כח. לשמע תלאותיו התפלצתי, ואתנעש כחיתו
נהפך לבי בקרבי בהתבונני מאחרית דבריו,
י זה נצב לי כצר על דרך אהבתי, אך לא אאריך
ואספרה, ומלפניכם משפטי יצא: במנוחות
החרמונים שוכן איש עשיר ושמו מנות החברוני,
בגלעד, ולו בת עלמה יפה-פיה, שושנה פורחת
חרמון; זה מספר ירחים ראיתיה בגלעד, כי
ם לרגלי החברוני, ראיתיה, ואהי כמשגע ממראה
ץ כפרא אשר חצי המורה עמו, הוי! אמרתי
שוקד, כי עתה באתי עד תכונתה ואטרוף כל
אפי ואקחה לי את שולמית, זה שטה, ואשאנה
ן היום אשר ראיתיה אתהפך מסבות בתחבולותי,
ודה עם אמהותיה עולה אתמול הגלעדה, ותשאל
ה פה מקום ללון, ואנכי לא מנעתי מחפצה

הביאתיה

בלבי , מי יתן והיה לבבה זה לשולמית לאהבה אותי,
וזאת פניתי אל אבישג , חקרתיה על דבר גברתה , ובאו
אותי לא חשכה ממני דבר , ותגד לי סודה, כי גברתו
יהושבע אשת אלקנה משנה המלך אחז , אשר נפל ב
זכרי גבור אפרים ביום מלחמה . ויהושבע האלמנה
מאישה, נתנה את אחותה הצעירה לחברוני לאשה, ואנכי ב
את שם החברוני, שאלתיה לנפשות ביתו , ותגד לי : כי ל
ושמה שולמית היפה כלבנה והמשגעה מטראה עיניה
בהיותה בגלעד זה שנתים ראתה עלם נחמד בשביה ,
הביט אליה בחן ובתחנונים, ומן העת ההיא תהגה בו כל
אף תראהו בתנומות עלי משכב , תקום ותשא בעדו
ותפלה לאלהי ציון ; וזאת שמעתי ולבי נמס כדונג בקר
אבישג דבקה בי בכל נפשה ומאדה , ואני בחלקות אשיר
למען הצל מפיה כל דבר נעלם . היום בבקר השכימה יהוש
ותשאל ממני לבקש לה מלון אחר , ותאמר לתת לי את אב
שפחתה לאשה, אחרי צאתה ממנה לחפשי בעוד ארבעה יר
ואני שחקתי בלבי לדבריה , אך יצאתי החוצה לבקש לה מ
באתי אל מלון פלוני אלמוני , שאלתי את בעל המלון, ויגד
כי את קטורה גברתי שוכנת באחד חדריו , ובחדר הנשען
עלם נחמד בן יהודה עם רעהו החולה . ראיתיו פעמים ,
חפצתי לדעת דרכיו , והנער דבק בי בראותו אותי סר לש
לשלומו , ויגד לי דרכיו ואת כל הרעה אשר עוללו לו
יהודה וישיבוהו עד דכא ; באחת אדבר , הנער מלא זיו
עברתו שמורה לשודד חמדתו ; אך אל נא אאריך לש
הגדתי לך זמרי אלופי, את עקת לבי , ולמשפטיך אני עומ
עוץ עצה להלצני מתמהון לב, כי עבדך אני , משרו
עושה רצונך .

כנים כל דבריו , עתה קטורה , ואנכי אראה מה ע
תביא לנער הזה . עצתי ? ענה זמרי , הלא זאת היא הע

היעצה

[illegible] תרומם בעיני
וחזיונותיהם, הלא ידעת צדקיהו דרכי.

זר לי הדרך הזה, ענה צדקיהו, האלך לנסות דברי
, ענהו זמרי, עשה דבריך בהשכל ובדעת, כי בהם
ובה, וצדקיהו שמח לדברי זמרי ויפן ויצא. וזמרי
קטורה: הלא כחצים ביד גבור כן בני הנעורים,
ת יעופו אל המטרה, ואם רוח אהבתם תשאם, ומשך
אבישג שפחת יהושבע בתשוקתה, ונמשכה היא
ידה לו כל סתום ותתום, אשר תשמע בבית גברתה,
קיהו אחרי שולמית, ונמשכה שולמית אחרי עמיהוד
עמיהוד לבית אל על פיך עמרי ידידי, ויצא
ובאו אל מחוז חפצנו.

ה הביטה אל זמרי בעיני חן ותאמר: עתה ראיתי
א תמשכני אחריך, בהשכל ובדעת קשרת גם את
לה, ואת עמיהוד שמת בראש הגדוד, ולו אמצא עוד
יל, כי אותו תמשוך גם רעומה בתי בחבלי קסם;
יא נמשכה אחרי עלם נחמד, מבחורי גבורי יהודה
בטלחמה, ועקבותיו לא נודעו לה עד כה, הבה!
ידידי את ידך. הן כל אלה תעשה ידך קטורה
, ענה זמרי. ואני עוזר ידיכם ענה עמרי. אמנם
כות הן, אך יד רמיה תעשה תושיה.
מסך עוד יין וישתו וישכרו עד הלילה.

יג

רב יום ארבעה עשר לחרש השמיני, בא זמרי בית
בית נתניה ראש חבר הכהנים, והוא איש זקן,
תו קדמה בואה בעצם היום ההוא, ותספר לאחיה
ית אשר כרתה לזמרי, ויאמר לה אחיה: הקימות
ברי, כי זאת היא העצה היעוצה לך, הן זמרי

הנה

פרשת בעם, מה טוב מחסה גבר חכם בעוז .

כן דבר כהן בית אל לאחותו, ולא יפלא עוד. מ
את זמרי בדרכו על הסף: האח אחי וראשי! קראה קט
הנה אישי בא, שלום בואך זמרי גבר עמיתי, קרא
בנפלו על צוארו, הנני מברך את אגודתכם, עשו חיל
לפעלכם במועצות ודעת, וירדתם מצרימה לעשות
בעוזיאל, אשר התל בעמנו במרמת ערומים, וישפוך בוז
אחותי ויחלל כבודך, ומדותם ראשונה פעלהו אל ה
ואתה זמרי ידידי, תלמד במצרים את משפטי כהניהם, ו
חכמיהם מימי קדם, והביאות אותם הלום, וסמכתי
עליך, והיתה כהנתי לך מורשה .

הן לי תכי איש ענה זמרי, גם עתה נמצא לק
אשתי נער בן יהודה, מר נפש, אשר חמתו נתכה כא
שרי יהודה, כי עשקוהו מאד, את ידידות נפשו גזלו
זרועותיו, ואת נפשו השליכו מנגד אל פני המלחמה, ותוש
זרועו למלט נפשו מתרב מלחמה, אך נפל בשבי אשר
רצין, בדמשק שמוהו בכלא, וישב במחשכים, ובנפול
ועמו ביד תגלת פלאסר מלך אשור, נקרא לנער
לשוב לארצו, אך מתעב הוא את ארצו ואת עמו, ע
השכילה קטורה לבחר בו .

התפאר עלי זמרי ידידי, ענתה קטורה: גם לי לב ל
אנשים, נסיתי דבר אל העלם, ואראה כי נפשו גחלים ת
באהבת נשים, באש קנאה ובחמת נקמה, על כן אמרתי
אשר אלה לו, יצלח לכל חפץ, גם רבה אמונתו בכל
ישמע, וכיונה פותה האמין לכל משאות שוא אשר ספרתי
לכן נשים רסן מתעה בלחייו, למשכו בעבותות אהבה, ואל
יהיה רותנו, שמה ילך, ואשר יעשה יצליח, אבן חץ ב
יהיה לי, לירית לאנשי חרמי ולנשי עברתי; ואנכי טרם א
מה יהיה משפט הנער ומעשהו עמדי, עד אשר אבתנ

הגידה

אוה אחותי לך זמרי , ענה הכהן , הן מוט תתמוטט
חש ובתרמית אולי נרפא שבריה, זאת העצה
ולאדם יחד ; כן נתהלך עם אשור, מפניו נכנע,
יד בסתר לרכב ולסוסים . כן הימים האלה לבית
כשלה ברחוב אמת , ונכחה לא תוכל לעבור בטח,
שקר מחסנו . כן הוא אלופי , ענה זמרי גם הוא.
ומה בתי ? שאלה קטורה את אחיה הכהן , איה
שות ?

היא , ענה הכהן , כי בנות שמרון רעותיה הביאו
זבחיהן, ותקראנה לה לאכול מזבחן ולשתות יין
זים המו מיין עד נטות צללי ערב , ותשב רעומה
ילת עינים מיין ; אז נסיתי דבר אליה, ותגל לי
לבה, כי שומרת היא עברה לזכרי אביה, על דבר
בגד בה, ושוגה היא באהבת גבור צעיר מבני
חיים ותפר עשה עמה במלחמה , ותאמר ללכת
חמק עבר , חלץ ממנה ; ראו נא , כי היין בוגד,
בשערים, ובאהבתה את העלם ההוא, תקוץ מפני
ים חפצי קרבתה , אשר יסובבוה כדבורים
יתו לה, ירוממוה ויאדירוה בשערים, אך היא
תם ליום החרוץ, ליום מחר , ועל במות ישחק
צעירי אפרים , עמודי ארצנו כי רופפו ; התעלו
ות ישחק ?

עלה זמרי ידידי שמה ? ענתה קטורה , נתחפש
לוט הלוט עלינו , ולא יכירנו איש , שם תראה
י בין בחורי אפרים , ככפירה בעדרי צאן . הלא
, ענה זמרי בשחוק ; הבה נראה מחר , מי הוא
זוכה בעיניה . ומה ישמח לבי , במצא אותו נבון
יה כלבבי , ענתה קטורה , אז אסיתהו בזכרי ,
רמונו בתולות יפות , ותאותו תפילהו ותמותתהו ,
מיהוד לזאת ?

ל אלה ימים יודיעו , ענה זמרי . כן הוא , ענה

עד חצות ליל, והמרי א
אנסה דבר אל עמיהוד הנער, לשום אותו כלי למעשהו ע
צדקיהו; הן שמתי בפיו דברי גדופים וחרפה, אשר ידבר
נביאי בית אל באזני עמיהוד, והדברים כתובים עמי על ה
אשר אתן לנביא, והגידם באזני עמיהוד, והשתומם על הו
ואמר: אכן נביא בית אל יודע כל סתום וחתום.

השחר עלה, ונתניד כהן בית אל עולה אל מרום הרים, ש
בנוי היכל נהמר, נשען על עמודי שיש וקרוע חלונים, ההיכל
הוא מקדש בית אל, אשר היה לאבן נגף לבית ישראל מימי מ
ירבעם אשר עשה שני העגלים, וישם את האחד בבית
ואת השני בדן, ויאמר: אלה אלהיך ישראל; כי משך את
בני ישראל בחבלי השוא, מדאגה מדבר, פן יעלו ירושל
להשתחות לה' בהיכל קדשה, ונפתה לבם אל יהודה וקר
ונסבה הממלכה הראשונה לבית דוד, וזה החלו לעשות
מקדש לבד ולהעביר מועד חגיהם; כי לעומת חג הסכות א
עשו בני יהודה, בחמשה עשר לחדש השביעי, עשה ירב
חג בחמשה עשר לחדש השמיני, ויהי החג הזה לתגא
החרדים לדבר ה', ומקדשי בית אל ודן—לפח ולמוקש ל
בתי ישראל; ולמען תת עוז ותעצומות לעם ולאלהים החדש
ברא ירבעם על מכון בית אל, כל תענוגות בני אדם,
מחמדי עין, ויבן במות ישחק, ובמות יער בין אשרות וע
רעננים, שמה עלו הנשים לקטר לכל צבא השמים, והגב
קמו לצחק, שם כעוף התעופף כבודם.

הכהן בא אל היכלו, וינהרו אליו המונים המונים, וחצרו
מלאו אדם כילק, והכהן זבח את זבחו, והנביא ראה בכב
ויען ויאמר: חזות קשה חזיתי על שונאיכם ומנדיכם בני יה
האומרים: היכל ה' אתם, ובית אל יהיה לאון, ומקדשי ישר
חרבו, ואפרים יתת מעם; ועתה שמעו את החזון אשר חז
על יהודה וישראל, ראיתי גפן אדרת, רבת הענבים השול
נטישותיה קדמה וימה, אל הברוש והאלון התומכים אות
והנה גפן בוקק לעוטתה, בודדת בהר מטעה, ורוח קד
נשבה

הגפן הבודדת וישרשנה , ויכחש בה מקומה. הר
בודדת, יושבת טבור הארץ בראש הרים, הבוטחת
בלה , אך שוא מבטחך , כי הנה חזות קשה הֻגד
ה תחרש , ירושלים עיין תהיה , והר הבית לבמות
ראש אפרים יציץ נזרו , יציץ ופרח על ראש גיא
רון תנוב בשיבה והיתה לגפן אדרת ; שמעו זאת
וידעתם כי לא מציון ומהיכלה , כי אם מבית
ומשא ביד נביאיה .

העם האוהבים משאות שוא , ודברים אין להם
הטיף למו ראש התוזים , המון העם התענגו על
שר דבר להם חוזה השוא , ויאמרו איש אל רעהו :
לנו הנביא , רמות ונשגבות מראש כוכבים , קול
רב לאפרים , על כן לא נירא ממשא נביאי יהודה.
ת אל קראו נדבות , השמיעו , ויקריבו איש איש
ויברך אותם הכהן ויאמר : לכו לשלום ועלזו
אך טוב ושלום לנו בימים יבואו . והחוזה אמר :
אשה מרי נפש אלי יבואו אחר הצהרים ,
דרכם .

הרב הזה , עמד גם דניאל עם צדקיהו , ודניאל
, כי לפני צאתו מהגלעד מת רעהו החולה , ומותו
מאד , בראותו , כי בודד הוא בארץ נבריה ,
מצאו את צדקיהו נער נבון לפניו ונאמן רוח ,
לבו וינחמהו , ויאמר : הבה ידידי נלכה מזה, כי
וה נשיאים ורוח , ואין גשם נדבות להשביע נפש
ה רוח נכאה . כן ארמה גם אני , ענהו דניאל
חוזי בית אל מגנבי דברים מאת נביאי ירושלים,
הקשה אשר חוזה על ציון , שמעו אזני מפי
י בשערי ציון .

צדקיהו , לכן הבה נלכה לראות את גיא
ת ישחק , שם תערוך רעומה קרב עם בחורי
ו אליך בני שרים ואלופים חפצי קרבתה , ואשר
יתענה

נכר לפני רעומה שוע לפני דל, כי אם גבור לפני ת
הלא מלמד מלחמה אתה ידידי, ואם יש את נפשך ל
בסוד בחורים, שאל ממני ואביא לך חרב, קשת מגן ו
מבית אחר מיודעי פה, וישמח לבי גם אני לראות ע
ואולי תעלה ידך על יד רעומה, ונפלה לך חבל בנעימ
יפה היא מאד ורבת חן. הבה! ענה עמיהוד, הביא
מגן חרב וחנית, והנני ערוך לקרב. טוב הדבר,
צדקיהו; עלה על במות ישחק, כי זה כמעט יצא הש
רעומה עוד תבוא שמה בצהרים, ואנכי אמהר לבוא
עם הנשק והמגן, לא תאחר מועד הקרב.

צדקיהו מהר לרוץ, ודניאל הנקוב עמיהוד, עלה ע
נחמד, שם כר נרחב מאד כעמק שוה, וסביבותיו יערות
עצים רעננים, אשרות, ברושים ואלונים עבתים, מפה
נאו תמרות עשן עולה, עתר ענן קטרת אשר קטר
הנשים, והמון אנשים רבה, גברים, נשים ועלמות אין מ
נפוצים על ההרים ועושים הלולים, כל פנים פני להבים
יין ידליקם. ודניאל עובר בכל מקום, ועיניו בכל תצ
אולי יראה את סמל אהובתו ומשאת נפשו, ויפן כה וכה
וילך ויבא אל בין האשרות, ששם במות לבעל, והנה
ערוך, עליו בשר זבחים ויין ושכר, וגברים נשים וע
משוטטים סביבותיהם, אוכלים, שותים, וחוגגים, ומשל
ומהתלות ולצון ושחוק, נשמעים מכל עבר, נשי שמרון
הבשן נועות, אומרות הב הב! הביאו ונשתה, ובנותיהן
לחול במחולות, וברגליהן תעכסנה לצודד נפשות. ו
התבונן כי אליו תשעינה עיני עלמות רבות, אשר הניפו
נתקראנה לו אל בין העבותים, אך זכר משאת נפשו
אהבתו היה מגן לו, כי לא כן ראוה עיניו ביום צרה
אותה ראה בוכיה ברוח חן ותחנונים, ומה הוא רואה פ
במעט שעבר מאלה, והנה מחזה אחר נראה לו, המון
נשים ועלמית, אוכלים אל ההרים, ושותים יין נסיכם, וכ

מבואים

ציון, כל אוהבי אפרים.
ה, הלעיבו בנביאיה,
בית אל, כל שותי יין,

שתר יין במזרק ויאמר: יהי אפרים ויחי
חרין שתו שכורי אפרים, ופרות הבשן נשי
קול גדול: הן אפרים חיה יחיה גם יהיה לעם,
רשת יעקב, חיה יחיה חרף שואפיו בני
נדינו ליום רעה, אשר יסיתו בנו את אשור.
רים! ענה השני בקול נחר מחמת יין,
את החזון אשר חזה נביא בית אל על יהודה.
ון מאת הבעל, ענה השלישי נבר הלום יין,
יש גבורים ביהודה אנקר את עיניו, הלא
דה כנשרי שמים על ארבת יונים, כל חק
ת, ומר בכו יוני הגאיות, הגו תאניה ואניה.
י הודה היפות, ענה עלם אחד רך, ועלמה
ו ותאמר: דבריך אלה ישובו אל גרונך,
? כי יצאת למלחמה על יהודה, ונשיהם
גם שבוך שבי, עתה כאשר ידליקך
צוף על לשונך דבר מר, וכחשך יענה
י אל בנות יהודה תערוג נפשך.
הודה, ענה העלם, כי אם אל בת אפרים,
ה. העיני תראינה אותה? ענתה העלמה
א ידידות נפשי, ענה העלם, עיניך תראינה
משאת נפשי, חי דרך בית אל! כי אליה
!

ל בוגד כזה! ענתה העלמה ופניה רעמו.
אל רעומה? הלא היא צפע משרש נחש
תה, הלא תרותה היא בצפרן שמיר על

מצחה

כי עוד אחרת אהבתי לפני רעומה בשבתי בגלעד,
משכני נשקפתי, ואראה אותה עוברת ברחוב, יצ
בקשתיה ולא מצאתיה עוד, לכן דעי לך עגלה שלי
תהיה לי כפרה סוררה, ורעיתיך במקל חובלים.

עוד דניאל שומע את דברי העלם והעלמה, וא
הלומי יין אשר שחקו על המהתלות האלה, וישא
והנה נער אחד מיודעו עומד תחת אשרה, חניתו מ
וחרבו חגורה על ירכו, ועיניו מצפות דרך הככר,
דניאל ויחרד העלם אליו ויקרא: דניאל בן ארוני!
חי! ויהם דניאל את הנער ויאמר: אל נא יואח
תקרא לי פה דניאל, כי בנפשי הוא, קרא לי
זה שמי במקום הזה, והיה כי ישאלך איש לבית א
כי פעם אחת ראיתני בציון ותכירני פה, ועתה הג
איך באת הלום?

את יום צרתנו הנני מזכיר הפעם, ענה יוא
אביך מצאני בן חיל, ויבחר בי לעמוד לפניו ולהיות
כליו, אוי נא לי, כי לא שכותי לראשו ביום נשק,
הדמים הרגו, ואותי העמיד חי, ויתן לי את ח
תניתו, וישימני במספר נעריו, וברדתו מצרימה, לקח
בתו האיומה לנושא כליה, בקרבות אשר תערוך
אפרים, אשר לא יתיצבו בפניה, כי לביאה היא
היא נוטה חסד, באשר תקוה נשקפה לה, למצא
העלם אשר גברה ידה עליו במלחמה, ותעש עמו
ולא הניפה חרבה עליו, וישבע להיות לה עבד ע
שבועתו כי ברח ממנה, ועברתה שמורה לו.
הוה שקר, ענה דניאל, ויהי להפך, כי היום
העלם עמה, ותשא רעומה עיניה אליו באהבה נצ
תחץ ממנה.

כן התבוננתי בה גם אני ענה יואח; כי מד
ו

דבר אל רעומה בקרב , ואתה אל תתמה על
אהבתה אבקש , כי איך אקח את בת קטורה
השודד ? אך רוח אחרת בלבבי , ואתה אל
יתאזרו בחורי אפרים עוז, ללכדה ברוח אהבה
חרת תעודדני לעשות חיל , רק היה נאמן לבי
והמני שדי אשר המר לי , וזכרתיך כטוב לי .
, והנה להקת רוכבים באים מבין יער האלונים
חורי אפרים לבושי מכלול , כלם אחוזי חרב
ועלמה איומה ורבת חן בראשם , פניה פני
ציצות כלפידים , יושבת על סוס מצרים , יהיר
נים אשר בצוארו , ויותר מהמה—ברוכבתו
: הנה צוארה העתק לבוש רעמה משבצות
ב שולים , וכנפותיו כנס מתנוססות מרות
וץ סוסה כשטף עובר . ובגשתה אל מקום
הנה קול אחד מבחורי אפרים קורא : סורו
לתפארת אפרים , תפארת גבוריה , והדרת
גודל לרעומה , קרא השני , להדר כבודה
חוצבת רהב , המפללת חללים .

קראו קול אחד: תחיה רעומה רוח גבורתנו !
סוסה , ותגש אל השלחן הערוך , ותשב
ויאמר העלם האחד : מה לך לביאה בין
דברת , ענתה העלמה העוינת את רעומה
ה , כן ידידי דברת , הלביאה הזאת למרה
ואשר לא תתנק היא , תבתר מחנק נפשו .
ענתה רעומה את העלמה בגאוה וגאון , הלא
בני שחץ , ובין גורי אריות רבצי , ומה לי
יהיו טרף לשני ? הלא תרמסם רגלי , ואתן
ות , שמענה ריבי עם צעירי אפרים חפצי
ולא בכח כי אם באות נפשם , ואנכי

תפצה

בקרב גאותו, חצב בצעירי אפרים ההולכים לרגלי,
לפניו חללים, ואותר אני לבדי, וגם עמי נאבק בחיל וכו
שכ׳ל, אמנם עיפה נפשו לכפירה האחת באפרים;
לעשות אתו כלה, ויתחנן אלי הנער, הרבה אלי ת
לעשות עמו חיים וחסד, וישבע להיות לי עבד עולם;
כאשה רבת חסד, ברגז רחם זכרתי, והנער ברח מיד
ההוא, מי יתן ידעתי ואמצאהו, כי עתה טרפתי נפשו
ודעו לכם צעירי אפרים עליזי גאוה, כי לא בגבורתכם
בבני יהודה הגבורים, כי אם בחמת ה׳ עליהם, כאש
עודר בשערי שמרון, הוא אשר דברתי: לביאה אני וב
אריות רבצי, וצעירי אפרים עם לא עצום כשפנים,
לא אבחר בתעלוליהם, ובקהלם אל יחד כבודי, ובכ
נעתרתי לצעירי אפרים אלה, לנסות כיום את כחם ב
אחד אחר יערכו לקראתי, ואם יתקפני האחר, ותמו ק
כי לו אני, ואם פצועים ישובו מלפני בבשת פנים, או
בני אפרים מאשור, כי יבא בארצנו, תרדו, כי רק
אחת לכם!

עודנה מדברת והנה יואח בא עם דניאל ויאמר:
הזה ושמו עמיהוד מבני יהודה הוא, ונפשו חפצה לנסו
עמך גברתי בקרב, ורעותה הביטה אל מראה העלם ו
ערכו ותאמר אל דניאל: הנני למלא משאלתך, אך הי
להיות ראשון לקרב בעוד זרועי מושלה לי, בעופפי חרב
בעים רוחי, ואם לא יפול לבך עליך, הכון לקראת
בטרם ינטו צללי ערב ונודע משפטך בעמק החרוץ
או לחסד, ואם דבר לך בארם העיר, דבר דבריך ב
היום גדול, ואני עוד אעלה פה עולתי ואקריב שלמי, ו
בצהרים; היש לך קרוב או מידע פה, אשר ישמח ברומ
או יבכה על מפלתך?

לבתי בעלמות, שרתי באפרים, ענה העלם,
באפרים

נוף, כי יהודה עמי הרפני, השליך נפשי מנגד,
ם הרגה, את הורי אכלה חרב מלכי הברית
תרי מות רעי החולה בגלעד, ואני נותרתי עתה
ה, ואם עלה נדף תערוץ ידך מי יבכה לי?
לי אם תקרבני ימינך.

שמעה דבריו בהביטה אליו במנוד ראש ותאמר:
בעיני הורי, קרובי ומיודעי, ואם תתקפני,
כל עמי, כי יאמרו באפרים ובכל שבטי ישראל,
ה האיומה, איך היה עוזך לבשת? כי בא הצעיר
השיב אחור ימינך, לכן הכון לקראתי, כי
מי לחפצי קרבות, אנכי אתאזר עז, ואתה קום
!

רה, ותקרא ליואח נערה ותאמר לו: משמרת
בן עמך הוא. ובחורי אפרים השתוממו על
איש אל רעהו ויתלחשו עליו, ורעומה אמרה:
ראשון הוא למקדשי אשר הקדשתי ליום קרב
כנוגע בבבת עיני, הן שוטרים אפקיד עליו
ש הוא לחרבי אחרי מצותי פי אליו.

מע דבריה ויקד וישתחוה לפניה, ויפן וילך
הרחיקו ללכת, והנה שנים נגשו אל רעומה,
, כי מסכות נסוכות עליהם, וקול קורא
ורעומה הכירה את קול קטורה אמה, והנופת
אל מקום לא אדם בו, שם אמרה לו קטורה
יך בתי, בכל בית יהושבע נאמן הוא,
הנושאה עיניה ונפשה אליו, תגלה לו כל דבר
ה לו, כי שולמית יושבת הלבנון, יעודה
הורי יהודה הגבורים, אשר גאות עשה במלחמה
ם הנחמר, אשר ראית במלחמת פקח ורצין
מן הוא אצל מרים אשת עברתנו, ושלוח
ם אשר שלח אחז אשורה, ויהושבע מצפה
שערי דמשק, אלה הם הדברים אשר גלתה
בעת הזאת: גם הגידה לו, כי שולמית

התעלפה מדברי יהושבע, וטרם תדע מה שרש דב
בה. הן אבישג עתה פה, כי נתנה אותה גברתה
במות ישחק בבית אל, והיא מסוררת עתה לשוב אל
לכן היי נכונה בתי לקראתי לפנות ערב, ויעצנו מה

ורעומה שמעה את הדבוים האלה, ויפג לב
יכלה דבר, והנה שני צעירי אפרים באים ויאמרו לה
והשרות חלו פניך רעומה שרתי באפרים, לשוב א
אם אין פניך אתם, ונפוצו על ההרים, וערבה כל
ירעומה אמרה אל אמה: נכונה אני לפנות ערב,
נדבר. זאת דברה, ותשב בלי חמדה אל סוד העליזי

יד

וקול המון בהרים, ששם מקדשי בית אל, וגם
לבעל כג׳ים על תלמי שדי, כי הרבה אפרים
לחטוא; הכהנים זובחים את זבחיהם, ונביאי הבעל
ורוקדים כשעירים סביבותיהם, מתגודדים כמשפטם
יברטחים, עד שפך דם עליהם, לב התל—המו
ויחשבו כי בזאת תנוח עליהם הרוח. ובני אפרים
אוכלים אל ההרים, שותים, חוגגים, מיין אשר ידל
ויתגעשו, ולבם כתנור בוער מאופה. ובעת עצמו מ
שמו למו סתר פנים, ומפני המסכה הנסוכה על פנ
ובתולות ופני הלוט הלוט, לא ידע איש את רע
את רעותה פנים אל פנים. זאת היא העיר בית א
יצאה התנופה אל כל יושבי הארץ.

ודניאל הלך עם יואח הנלוה אליו, ויעמדו
אלון אשר מול אחד מזבחות הבעל, ויאמר דניאל
אולי בחפזי פציתי פי אל רעומה, ושפתיה ענו בה
בלבה, ותקדישני ליום הרגה, גם התאזר עוז ותשו
כי להכריעני, למען רבות קלון על יהודה ותרפת ע
בכל זאת לא ירך לבבי, כי אמיץ לב אני, ולא נ
סמך; לכן אתת ומתי, דברתי, אף גדרתי בצר
נק

בי ומה חיי; גם זאת אהבתי בעת צרתי, לא
קצתי בחיי, לכן אשליך נפשי מנגד, כי
ם.

ני, ענה יואח, אל נא יפול לבך על רעומת
אני, תתאו יפיך בלבה ותחריש באהבתה.
חין פה לפני שרי אפרים ושדותיהם, תערוך
ות ישחק, ונלחמה אליך ולא תוכל לך. לכ
תאושש! הן חרבה לא תבוא בלבך, גם
מצחך, ולא תשרוט בה שרטת בבשרך.
ים בצל האלון, והנה להקת שכורי אפרים
גם בחורים שובבים ובתולות משובות,
הלוט. ויקרא אחד מהם ויאמר: גשו הלום.
יך לקרב עם רעומה, הביטו נא אל מראהו.
כל העדה הזאת הקיפו עליו, ויאמר האחד:
בערבה, לבו הם ונהפכו פניו לירקון. לא
ה השני, מראהו כערבי במדבר, עוד מעט
, והשך משחור תארו, והיה כעצב נבזה
עליו יד רעומה. אל נא אחי, ענה השלישי,
ל, כי מה רמות תערכו לו; לא כן אראהו
תה ככבש במרחב, כי יחזה לו מרחוק
עומה, עוד מעט והנה הוא ככבש אלוף
נא גם לכבש אזנים קשובות, על כן
עו, כי רעומה לא עצם מעצמיו; כן היא,

יתם בין, ענה הרביעי, על כן לא תחוו
הזה יספר כל עצמותיו, כי עוד מעט,
רעומה, ולא ידע ספורות למו, אך אל
, כי ילקטו לאחד אחד וזרום במזרה,
ורת חמור גרם תהיה למו.
פעונים אשר אין להם לחש! ענה קול אשה,
מרעת, הלא גר העלם הזה בתוכנו, לכן אל

תוסיף

אחזה לי אני, הן אחרית לו שלום, אם יבתר בתו
הן נביאה בתוכנו, ואנחנו לא ידענו, קרא או
וגלה אחד פני לבושה. הס! ענו קולות רבים, אל
לגלות בהר הזה פני הלוט הלוט, פן יבלע לו. הר
יאדברה אני עם העלם הזה, קרא קול אחר, ד
שבורים ושבורות, כי נגידים אדבר. ויהס את ה
ושאגם קם לדממה, ויען הדובר ויאמר:
הוי בן יהודה! עלם יהיר, מי מסך בקרבך ו
רוח שגעון, להתערב עם רעומה ולהתחרות אתה?
גאונך זמות, לשום בין כוכבי שמרון קנך, ועיניך רמו
בת זכרי גבור אפרים, אך חצה השנון כעוף השמ
פלאים, הלא היא תחת גבורים, ובאבירים תתקלס
בלבבה, אני ואפסי עוד, כי שמיר ושית היא במלחמ
אשתוללו כל גבורי יהודה, כי כסופה וסערה היה ה
אותם אחור, ואתה שדוד מה תעשה? הלא בשטף
החרב מידך, שבבים תהיה, ותקעו עליך כף כל עלי
ואמרו: הנה בן יהודה על במותיו חלל! והיית ב
רואיך, ונשאת כלמתך את יורדי בור אשר מידה נ
הניחה את הכפירה לגורי אריות, ואתה לך אל הש
שים קנצי למלין, וקץ לדברי רוח, ענה שנית ק
ודניאל הכיר קולה כקול קטורה, בראשית דברה
נלעד. עדת המרעים האלה נפוצה על ההרים, ומס
אשר עמדה מרחוק, נגשה עתה אל דניאל הנדהם,
דבר סתר לי אליך, וינופף דניאל ידו ליואה, וי
והמסכה ענתה ואמרה, האח ראתה עיני! ראות פניך
כענבים במדבר מצאתיך, וכשושנה נחמדה בעמק
אתה חותם תכנית וכליל יופי, מה לך פה בין שכו
אשר בכחש יסובבוך, השיאוך גם יכלו לך, ויפתוך
בקרב עם רעומה הלביאה בת הכפירה קטורה, הסרה
המוכרת גוים בזנוניה ומשפחות בכשפיה, מה לך ולב
הללה מלדה, מבטן ומרריון? תשכל מנשים אמה
שב

תנקש בנפשך, כי כל איש וכל אשה אשר אתה רואה
ם צורי יהודה שומרי צלעך, הלא ידעת אם לא
יעומה איומה מאד; השולחת רזון בבחורי אפרים.
פשות בכשפיה, והטורפת צעירים בחרבה, על כן
כי אנוש לשברך, ומידך זאת לך, כי התאוית יום
א עיניך וראה, כי סבבוך סירים סבוכים, עדת
ר יצודוך למדחפות, אך עוד לא רחקה ממך ישועה,
ק ה׳ מכליותיך, ואם נגע ה׳ בלבך, עזב נא
את הרשעים, עזוב בגדך, וערום תנום מזה, לכה
קתך אל שורק נטוע בגן אלהים, אל גפן אדרת אשר
ה חן ויופי, לא שערוה כל אוהבי פאר, ופריה—
והמלה, נחלת צבי תהיה לך ואתה תהיה-לה כהלל
ותברכני נפשכם יחד. אך למה תחריש ולא תענה?
עזבך, חושה נא והצילה נפשך, היקרה לנפש תדרשך.

את, כי כן תנודי לי? שאל דניאל, איפו ראיתני,
ש אשר תדרשני? מי היא ומה מולדתה ועמה?.
ך פה שמץ דבר, ענתה האשה אשר מסכה נסוכה
מה ולכי עמדי.

ה בן יהודה אשר אתה מבקש, ענה קול מאחרי
פן דניאל אליו ויאמר: ומה לך אלי? ויאמר אלי
ש אליו: הנני שלוח אליך קשה, כה אמרה לך
אל ישיאך לבך להמלט מבית אל, כי שומרים
ליך מסביב, זאת דבר ויפן וילך. והאשה שטעה
שב אחור בספקה כף, בראותה כי נוחלה אבדת
לט נפש העלם; ודניאל אמר אל יואת! אחרי
תי, ואקלל את יום צאתי מגלעד ללכת לבית אל,
ת תראינה עיני, אך תהפוכות תשמענה אזני פה,
ומפלט.

נו מרבר, והנה עדת שכורים רועשים והומים, ואחד
אליו, ויבט אל מראהו ויאמר: האתה זה בן
רוך לקרב? התדע כי קרוב לבא עתך, וטרם בא
השמש

עליך היום, כי כלה ונחרצה רעומה עישה עמך, הן רא
עליך בראש שבלת, הלא מודעת היא רעומה, בשלחה י
להלמות עמלים, ונפלו לפניה בחורים כשבלים מאחרי הקוצ
ואתה אל תעשה בנפשך שקר להתחרות אתה, הן אזני שמ
באמרה לך: קום קרא לאלהיך, ההצל הציל אלהי ציון את
יהודה מיד רצין מלך ארם, ובן רמליהו מלך ישראל?
יציל אותך מיד רעומה, אשר תזבח עתה זבחיה לכמוש א
מואב ולאלהי חן, ולבעלים ולעשתרות, ואתה מחשה, הה
גם אתה במעוזה, אולי תוכל הועיל.

ודניאל אשר שמע נאצות וקול פחדים, מפי שכורי אפר
מבלי ענות דבר, נחם עתה על אולתו אשר עשה, ו
כה וכה, לבקש את האשה אשר דברה על לבו, ותמשכהו ח
אל נפש יקרה, אשר מלאה פיה תהלתה; ויאמר בלבו,
יודע אולי היא היפה-פיה הנשקפה אליו בגלעד ביום צרת
בהשתפך עליו נפשו, וזרם דמעה עבר על לחייו, וה
צדקיהו בא ובידו חרב וחנית, גם מגן וצנה, ויאמר אלי
שא נא לי עמיהוד רעי, כי אחותי עד כה, ולא פשעי,
מודעי אשר לו הנשק משך יהו את לוצים הלומי יין, ו
נתנני ללכת, עד אשר אלהם בנעמיהם, ואשתה יינם מכבו
אכלתי בשר עגלי מרבק, שתיתי יין ושכר, רויתי נפ
השוקקה, מעדנים ומאכל תאוה, ראיתי אור וחיים, גם נר
לי משאת כסף, ובלילה יעשו בהר הזה משתה שמנים, ואכ
ושתו ורקדו בחורים ובתולות לקול מנגנים. הן צעירי אפר
חפצי חיים ישמחו יעלזו ויתענגו, ואנחנו הלא כחגבים למול
כי קשי יום אנחנו, הן ביה אל הבל, ואך הבל יהמיון
דורשיו, ובכל זאת נפשי חפצה בכל מחמדיהם, ומה בצ
כי נלך קדורנית? שמעה נא ידידי, בלכתי לבוא הלום ראי
את רעומה בהמון שרים ושרות עלזי לב, כלם אליה י
ואליה יצהלו, ומה מאשר הנער אשר תטול לו רעומ
חבל בנעימים; החילה ידידי, כי אשר אחזה לי אני
עת קרב ומלחמה לרעומה היום, ואתה תוכל לה. או אשי
אתך

עך תבכה כי הלך למנוחות, הלא אותי שלח
ך, להיות לך לרוח עצה בצר לך, הלא אחים ורעים
כמוך משלח ונעזב אני לנפשי, את אבי לא
י העניה מבקשת טרף מידי, ובכל צרתי לא צר
תן עצבון ויגון למשל בי, כי אם אבקש תמיד
משמחי לב, ועתה מה לנו ולעצבון, הלא צעירים
, ומי יודע, אולי יום מחר יביא לנו רוחה וברכה
לא יפיפית גם חכמת, ובאלה תשכיל ותצליח,
ך לך וקרנך תרום בכבוד, כי הליפות וצבא לאנוש
לא חכם לבך, התאושש והתעודד ואלהים יסעדך.

מן אנכי מאלוה, ענהו דניאל, וחכמת מה לי,
י וגבורתי, כי אבטח במו? עודני רך וצעיר, ומה
ת אשר עברו עלי, חוזה שוכב הייתי בירחי קדם,
ט היתה רפידתי, כן עברו ימי נעורי, אז הקיצותי
ת מלחמה, כמעט עברה הויתי בשלח, ויצילני
ב מלחמה, ויושיבני במחשכים, ואנכי לא ידעתי
ם בצר לי, ולפני מי אשפוך שיחי, צעקתי מנהמת
באין אמר ודברים, יגעתי באנחתי ולא הונח לי,
מצאתי רוחה לנפשי, עד בוא יום אורי וישעי,
ת כלאי, וקול קרא לי דרור, שמחתי, עלצתי
עתי, ולא ידעתי, למי אשיב תודות, וכצרתי כן
על לבי, חזיתי כי עם אל אלהיו ידרוש, ובשמו
ילים, וכגוי כאדם יחד, כי איש איש יקרא אל
עליו צרה, ויודה לו כטוב חלקו, ואנכי בדד גלמוד,
ם גדלתי, ולא ידעתי מה אלי וציר ישועתי
תפארתי אשר עלי, הלא כסוס כפרד אני, אשר
ו רעמה וישימו עליו רסן, כי כן היתה תפארתי לי
עה, או מה אתהלל באור חכמה הזרוע לי,
הרקיע, וככוכבי השמים ומאורותיהם, המזהירים
ולא ידעו מימיו, כי אור נגה עליהם, כי כן לא
ה האור הזה אשר יאיר אל עבר פניה.

את

האלון ולא התבונן, כי אזני איש מבלעדי צדקיהו ק
לדבריו, והנה קול קורא מאחריו, מה לך ידידי,
נפשך עליך תשוח? ויפן דניאל ויבט מאחריו, והנה
נצב עליו, ויאמר דניאל: הלא שמעת שיחתי, ואתה
איש בחצי ימיך, גם שיבה זרקה בך, הורני נא,
אמצא אל קרוב לי בהשתוחח עלי נפשי.

אכן ענה עמ״י, כן יתנודד גבר אשר אדדה
מלבו, כלה תמה נכרתה מקרבו, הלא עליך משל
ומליצה חידות לאמר: מאורות הרקיע הזהירו בים ש
ויתפאר הים ויאמר לארץ: ראי נא, מה אורו פני
חשכו פניך, עוד הים מתהלל, והנה רוח סערה מכה ב
ומשברים, כל פנים קלקל, וינהם הים ויזעף ויהי לחרדת א
והארץ ראתה ושקטה; כי כן אור חכמה זרוע לנפשך,
מתהלל בה, והנה יגון קודר עוכר נפשך, ושבר על שבר כ
ים, משברים את לבבך לגרש זדון מקרבו, אז כהתה ו
חכמת אדם התבלעה, על כן נפשך תהמה ותנהם כנהם
ואתה הולך שולל בקרב צרה, מידך ידידי זאת לך, כי
בחכמתך, הלא האיש הנשען על בינתו, כמחרף נפשו
ארחות ימים בסירת דוגה, אשר פעם ישאוה משברים השמ
ופעם—יגלגלוה גלים ויורידוה תהום רבה, והאדם היוש
היה לחרדת אלהים; ואולם אניה בנויה מאז, אשר רב
הנוהג בה יורע בים דרך, והמלחים נסו להחזיק במשוט
על מים אדירים. ועתה מה אנית אפרים? הלא בית א
רב החובל בה? הלא ראש החוזים, ומי מלחיה? הלא
כהנינו ונביאינו; אכן עדת קדושים יחד חבר כהנינו,
בית אל אנשי רוח המה, ואף כי ראש החוזים, איש ה
אשר כל סתום לא עממוהו, כי לו נגלה כל סוד,
תעלומות, נתכנו עלילות, וכל חזון נפרץ לפניו, ה
רחוק יראה, ולימים יצרו יביט, גם יגזור אמר ויקום לו,
נא בן יהודה, אם לבבך אנוש, הלא צרי בגלעד
רוחך כהה ותשכה, הלא מזור בבית אל, הן אוב

...ראש ויאמר:
פתאים מאמינים לכל דבר, אנכי באות נפשי
, לראות המון חוגג בחורים ובתולות, ולא
; הן חקר אלוה אם נבקש, נעו מעגלותיו, ולא
ו, שאל בני איש, איה אלהים? ועדת לאומים
יהללו לך אלהי דמשק, אלה את כמוש אלהי
ת דגון אלהי עקרון, בני אפרים יורוך דרכי
הגלגל, ובני יהודה ירומון לך מסלות ציון,
מבלי דעת, אל מי מקרושים תפנה; הן זאת
אי בית אל טחי תפל, מצפצפים הם ומהגים
שחר.

עמדי, ענה דניאל באנחה, אנכי בארץ יהודה
ליתי, אך בית אל עליתי, התבוננתי ואראה,
ישר בעיניו, ודרך רעהו נלוז ועקש נחשב לו,
תהלה בנביאי שמרון, ונביאי שמרון ילעיבו
ן יקלעוך עמים מקצה תבל ועד קצותיה,
גבר, ואתה נבוך מבלי מצא נתיב לרגליך,
! ולא נבוא עד תכונתו.

ידידי, ענה צדקיהו, הנני לנסות דבר אל
שר רומם שמו תחת לשון כל הדורשים בו,
קשו נתיבות בית אל, אם יש בם מועיל, ואם
כה גם אתה עמי, נשאלהו דבר סתר, ויגיד
ענות דבר לאשורו, כי עתה אנקר את עיניו
ל ערום אחד, עיני רבבות אלפי ישראל?
אני, ענה דניאל, אשאלהו לאחריתי,
עם רעומה, ועוד אחת אשאלהו, והיא
ה היפה-פיה אשר ראיתי בגלעד, ואשר בה
שתי אלה יגיד לי, והיה לי כמלאך אלהים;
לך אל רעומה ושאל את פיה בשמי: האלך
ת אל, פן אאתר מועד הקרב.

הנני

ואמר: אביט אל ארץ מתחת, אשא מרום עיני, א
אתכם מאורי אור, שמש, ירח וכוכבים, מי קרא א
מחשכת תהו, ומי צוה אתכם מאין, ותעמדו יחד? הל
עולם לכם, יומם ולילה לא תשבותו, כן תסבו וכן ת
תקופתכם, ועתה אם אדונים אתם, מדוע לא ת
במכונכם? אכן משרתי עליון יאמר לכם, ולא אלהים א
כן יגידו השמים, אשיח לארץ ותורני דעת לאמר:
האשרות האלה, אשר נקדשו בין בני אפרים, גם הם מתב
לעובדיהן, וברגש ענפיהן אשמע קול, כמו מתלחשים
בקול דממה דקה לאמר: אכן אל מסתתר! בשמים חביון
והארץ וכל צבאה, שמעה שמץ גדולתו. אנא אל הכ
הערה נא רוח ממרום על תעי לבב, וידעו היצורים את יו

עודנו מדבר אל לבו, והנה צדקיהו בא ויאמר: ר
עתה בסוד עליזים, בין שרי אפרים ושרותיהן, כלמו
יין, שמחים מפזזים ומכרכרים לקול עוגב, והקרב ע
יהודה נשכח מלבה, אך ראיתי המונים, אשר
אל הנביא, הבה נלכה גם אנחנו לדרוש בנביא, ול
מה יגיד לנו, נהיה כאחד רבבות אפרים לשמוע מית
היש לך תשורה להקריב לנביא?

יש עמדי כסף, ענה דניאל, והנני ללכת אתך ו
דבר אליו, כי איך אצא מבית אל ופני הנביא לא רא
אולי יגיד לי מאומה על דבר משאת נפשי, ומה א
גם אני, כי נבקה רוחי בקרבי.

עודנו מדבר, והנה רץ אחד בסוס בא בקצר רוח,
אל יואח: חושה מהרה אל רעומה גברתנו, ואני אשא
תחתך, להיות שומר לעלם הזה עד שוב, הנה העל
אל מקדש בית אל לדרש בנביא, ענהו יואח. ויפן וי
רעומה, וצדקיהו ודניאל באו אל בית הנביא אשר בו
מקדש בית אל.

הנביא

אשר אליו רבים ידרשו, ישב בעת ההיא בלשכה
חזיונות שוא, לפניו ינגנו מנגנים בכנור ועוגב,
מקדש מלא אדם כילק, המון רב מאד, גם
חים, אנשי מכאובות וידועי חולי, עקרה ויולדת
הל גדול באו שמה, קשי יום יחלו פני הנביא
ידרשוהו על דרכם הנסתרה, ושלוי עולם—לבל
ם צרה, ולמען יחילו דרכיהם בכל עת; המון
את רעהו ידחקון, ומשרת הנביא רובץ כחטאת
בירים אחד אחד כצאן על ידי מונה, ויאמר:
יחיב לו!

ו הדף את המון העם בארבות ידיו מעבר מזה
ה גוזרת גלי ים, ודניאל הולך אחריו, ובגשתם
הקריב לו צדקיהו את המתן אשר הכין לו, ויעט
עט במנחתו, ויאמר: מנחתך מנחת שוא, הלנקר
מר? הלא כלבים יהמיון ויסובבו עיר, ואל
אל לא יבואו, הלנסות אותי בחידות באת?
ם נבהלו נחפזו ויתלחשו, וצדקיהו התבושש,
חידותיו, וישתומם על איש הפלא, הרואה קרב
ק. והנביא גער בצדקיהו ויאמר: סור מזה,
נך לא אוכל, צדקיהו שמע מוסר כלמתו, וירחק
ת העם, ודניאל אתו, והנביא פתח שפתיו
העם לאמר:

י אפרים והאזינו אמרתי, אמרו אחיכם שונאיכם
יהודה, היכל ה' אתם, ובית אל יהיה לאון
, גם נביאיהם חזו חזות קשה על אפרים,
ה'; כי עוד מעט אפרים יחת מעם, לעגו בנו
נביאי יהודה, אשר יהרסון אל ה' גבוה מעל
בר בשמו, ואליו נושאים הם את נפשות בני
להם: עבדו את ה' אחד יוצר אור ובורא
שלום וקורא לריב ולמלחמות, היותן הדך ת

יתהלך, אך עורים הם ההוסים אל ה' לראות, ...
הוא עליון נורא על כל צבא מרום, ויאצל מהודו על
צבא השמים, על השמש הירח והכוכבים, וישם משט
בארץ, בם אלהי חסד ואלהי זעם, אלהי מלחמה ואל
שלום, וכרבות צבא השמים, כן רבו עלילותיהם באר
הם הם בני אלהים הנגלים לנביאינו בחלומות ובחזיונות ליל
והמודיעים לחרשים מאשר יבואו עלינו; לכן שמעו
יודעי דרך בית אל, בואו בית אל במנחה, הביאו לב
ובחיכם, ולשלשת ימים מעשרותיכם, כי טוב ושלום הז
לארצנו, כי עוד תטעו כרמים, ושתיתם את יין ענביכ
והתענגתם על רוב שלום, תנו עוז ותעצומות לאלהי הח
אשר משכנותם בית אל, והשכותם בדם זבחיכם חמת א
זעם, ושב חרון אפם מכם, וחל על יהודה, כי הנה רבה העזו
בקרב ארצה, וקרוב לבוא עתה, עוד מעט וגלה כבוד מיהוד
ונשבת חזון מציון, וממלכה מבית דוד, ואפרים יפרה בין אחי

אך בין נטעי נעמנים יפרה גם רוש, אנשים נמהרי
החורצים לשונם לבית אל ולכהניו ולנביאיו, לו מארץ יה
יצאה התנופה הזאת, כי עתה ההרשתי, אך בקרב אפ
ראיתי שערוריה, וחכמים בעיניהם אומרים: אבד חזון מנב
כן יביעו יתאמרו, עד אשר יבואו אל מקדשי בית א
אז יראו כי חכמתם מאפע, כי אשר פצו שפתיהם בפ
אותה אגיד נגדה נא לכל עמי ונגד השמש, הוי חנ
חורצי לשון, הוי תולעים חובקי אשפות ומתהללים בחכמ
היתרבו מקדשי בית אל בהניף עליהם תעלולים יד? הי
נביאים מועם לשון טחי תפל? היעצמו אלה עיניהם מרא
לכן שמעו כל העדה אשר נאספו פה, הן נר אלהים
יכבה בבית אל, גם עוף השמים יוליך את הקול, גם
כנפים יגיד דבר מר, הלא עיניכם הרואות כי רואה
חזות הכל, למען תדעו ותבינו, כי יש נביא בישראל
בבית אל.

ממנו סלין, ולאט פניו כמו לבכות, ויתאנח
: אוי נא לי כי חטאתי בשפתי, כי זדון לבי
שוני, עתה חרפתי שברה לבי והנני ברעתי,
רפס לפניו.

את קם ממקומו, וילך ויגש אל הנביא, ויחזק
ויתחנן אליו לאמר: ארוני ואדירי כל חפצי בך,
בדך וברגז רחם תזכור, אמנם הסכלתי ואשגה
ן חטאת שפתי היתה לי לפוקה ולמכשול לבי,
אליך איש אלהים? הוספת ארוני חכמת אלהים,
כל השמועה אשר שמעתי, ואנכי תולעת ולא
פי ברעה.

ת, ענהו הנביא בחמה שפוכה, הלא ידעת כי
מצפצפים ומהגים דברים אין להם שחר, ולמה
?

רים האלה שמע דניאל וישתומם בראותו, כי
נביא בית אל, וכל סתום לא עממוהו כאשר
. וצדקיהו התנפל לרגליו ויקרא: חוסה ארוני
ידעתי, כי אם תסתיר פניך ממני, והשך
שה עמדי אות לטובה, העבר חטאת שפתי
ן ישעי, אנא חוסה נא!
א בו ויאמר: אך שוא תעתיר עלי דבריך,
אליך קשה בדבר ה', אנכי אל רעך בן יהודה
לכן בואה אלי החדרה, כי דבר סתר הוא,
ריו בפיק ברכים החדרה והחוזה סגר הדלת

אל עם הנביא בחדרו חדר חדרה גדולה, פן
והנביא השקיט את רוחו ויאמר: אל תרגז
ה אליך כנהר שלום, שאל ממני מה תשאל,
נביא טוב לו, ויאמר: אחת אשאלך אבי,
רצין, בעברי דרך גלעד ראיתי שם עלמה,
אשר

לה ערגה נפשי בחלום ובהקיץ , ומה לי עתה לעשות ?
השמר לך ענהו החוזה, פן יפתה לבבך על מ
נפשך מאז , כי אחרת הוכיח לך ה׳ לא מציון ויהודה,
מגלעד והלבנון יבוא עזרך , כי אם מבית אל, בחר לך
נחלתך פה, ובנית לך בית נאמן, אז ינות לך מעצבך ומ
כי תשמח בטוב אשר מצאת, אילת אהבים ואשת חיל,
חמדוה רבים ולא מצאוה .

ודניאל רצה לתת מתת כסף לנביא , ולא אבה ל
קחת, ויפצר בו דניאל ויאמר : אמצא נא חן בעיניך
אלהים , וקח מנחתי הדלה, ואמנו נא דבריך אלה וכב
אך שא נא לי אדוני נשיא אלהים, הגידה לי מקום העל
אשר ראיתיה בגלעד , אראנה שנית ולא אוסיף, אחר
מפיך , כי לא לי הוכיח ה׳ אותה , וכי טובה ממני נכונ

בין התרמונים תראנה, ענהו הנביא , רק השמ
ושמור את נפשך ואת נפש העלמה, פן תשגה באה
ושניכם נכונים לצלע. חלילה לי ענה דניאל , אמותה א
אריח על משאת נפשי רעה באהבתי, תחיה ותפרח
פרי תאר בראש אמיר , או תאיר כאילת השחר ב
אשר לא תגע ידי בה, אראנה שנית ולא אוסיף, אראנה ו
תודות לה , על דמעתה אשר שפכה על צרות נפשי, ו
לה כי שלח לי ה׳ פדות .

הן נכון אתה לקרב עם בת גבור אפרים, ענה הנ
הרצתה נפשך בה ? ירא אני אותה, ענה דניאל, הלא
היא , ואנכי לה כצבי וכאיל, התאהב נפשי את אשר ת
הן יפה היא ואיומה .

השקט ואל תירא אותה, ענהו הנביא, הן עיניה נש
אליך , ונלחמה אליך ולא תוכל לך .

אם כיונה תמה תהיה לי ואהבתיה אהבה נצחת ,
דניאל , הן נפשה אליך תשא ענה החוזה, רק אל תמר
פיה לכל אשר תשאל ממך , ותחית ורבית עמה בנוה

ת

וה לדבר דבריו, ויברכהו ויפן ויצא, ודניאל
הו וימצאהו נבוך סר וזעף, ויאמר לו: ומה
ר החזיון הזה? ויאמר צדקיהו: יראתי לענות
החוזה על כל סביביו, ומה ענה אותך, ומה
טוב ושלום הזה לי, ענה דניאל, אמנם נורא
ביביו, ואזניו קשובות לכל דבר סתר, על כן
בר בו, פן נחטא בשפתינו — ואנכי נערתו
קיהו, על כן אלכה אל אחד מיודעי ואשאל
ת החוזה ממני, כי חמת הנביא מוקש רע,
קש שלום.

ם, ענהו דניאל. וילך צדקיהו סר וזעף,
מרחוק וירא והנה יואח שב, וישאלהו
רה עליו רעומה את התרדה הזאת? ויאמר
סירים בחרת לך ארוני, וה׳ ישמור רגליך
ני רעומה האומנם דניאל אתה בן עזריקם
בעתי לה, כי רואיך מרחוק יחשבוך לדניאל,
אתה מקרוב, ועתה הגידה נא לי ארוני מה
א?

נה דניאל, גם אני לא ידעתי האשחק?
חר? אך עוד מעט אראה היבוא החזון
ם אין.

ר יתמלאון במקדשי בית אל ובחצרותיהם,
ר, עבר מועד הצהרים, נטו צללי ערב,
אשרות עם יואח, והנה ערת אנשים נאספים
יש אחד לבוש מעיל עומד על ראש גבעה
סורה נא ואראה מה ההמון הזה, ומי האיש
, אמר דניאל. האיש הזה עודד נביא לה׳
ו יואח, הוא עודד אשר העיר את בני
ת יהודה, והנה דבריו נשמעים לאמר:
עולי בית אל, עם סבל ואין לב, הן אל

מפניהם נבהלו אבירי עמים, וישראל היה נורא למלכ
כי היה גוי אחד, אשר לו תורה אחת ומשפט אחד, ומי
בין אחים שבטי יה? הלא הוא ירבעם הנרגן, אשר הפרי
משארית נחלתו, את בית דוד מיתר שבטי ישראל,
זרע יעקב, בשני העגלים אשר העמיד בבית אל ובדן,
ירבעם כתובה בצפרן שמיר על קרנות מזבחותיהם
אחד פרץ ירבעם בעם, ופרצות עתה תצאנה כל
יהודה וישראל אשה נגדה, כי אלה מקטרות לאלהי
ואלה לבעלים ולעשתרות, ולכל אלהים חרשים מקרו
ואשר יצרום יוצרי פסל, בעבור עליהם רוח עועים. וא
משה ושמואל ושאלו: איה העדר הנתן לנו, וענו
והארץ ואמרו: העדר ההוא נפוץ, כי רועים רבים
ויפוצצום וינפצום, כי קמו נביאים רבים, ויציצו כהני
על תלמי שדי, נביאים פוחזים מתנבאים תרמית לב
חומסי תורה הרודים על ידיהם, כלם סוחרים אל ארץ,
בנפש צרם, חבלים יחלקו באפס, חבל אחד להח
חבלים להמית; הן יקים ה' תמיד נביא לעם, קול ש
להריע אל תפוצות יהודה וישראל ולהגיד למו, כי
כסל למו, וכי חלק לבם עתה יאשמו, מי יתן וש
ישמרו את הדעת הזאת, ויורו לעם להחזיק במעוז א
אבותיהם, כי זה כחם וראשית אונם בהתלכדם יחד
זה תרום ירם על צריהם; אך נביאיכם אתם, מהביל
בהבלי נכר, ומתעים תמימי דרך במשאות שוא ו
למען ספות אולת על אולת ותפל על תפל, כי ב
חלקם, והכהנים יורו כל נפתל ועקש, כי על תע
יחיו, וירא אפרים כי מוסדי ארצו ירגזו, ויבקש מ
וישת ידו עם ארם להכות את אחיהם בני יהודה ח
מעוזם היה עתה לבשת, כי הנה ראש ארם דמ
מעיר, כי את כל חסן העיר וכל יגיעה ויקרה, ל
פלאסר מלך אשור, את עמו הגלה קירה, ואת ר
ב

ך אשור, ובדרך תחתים ואפלה דרך מצרים,
אלה למס עובד למלך אשור. אך על יין וכחש
כי נכנע מלך-ישראל מפני מלך אשור, ומצרים
להושיעו ברכב ובסוסים, ובשם אלהיו לא
פרים תמיד כיונה פותה, נפתה אל כל אשר
קר, אשר צרר אותו בכנפיו; מצרים קראו,
ותחש על מרמה רגלו, הוי פוסחים על שתי

עו סוררים, הן חגיכם נהפך לחגא ומשושכם
נדמה מלך ישראל, כי קשר מצא בו מלך אשור
שלחו שמרון וראו והבינו לאחריתכם, ככה עשה
ככה-עוללו לכם נביאיכם הפוחזים, הלא תבושו
פרו מאשרותיכם, מלך אשור ראה כחש אפרים
ם, וכל מבטכם עתה מצרים; אך גם בתחפנחס
גם מאת סוא מלכם, מבטכם, יצאו ציריכם
שט. אפרים כקיר נטוי, וסער מצפון יפילהו
, ומקדשי בית אל—יניעם בחילו, ונגדעו
ית אל, כאשר דבר עליו הנביא בימי ירבעם,
זרע יעקב ופליטת בית ישראל, התחברו
שובו אל ה' בטרם יתנגפו רגליכם על הרי נשף,
שמע משמרון: בושנו מאד, כי מלכנו אסור
רים אבד, שובו וקראו אל ה' בזוקה אולי
ף.

ורא בשם ה' הקיצו שכורים, כי פחד פתאם
הם, ויבלע בהר הזה את פני הלוט הלוט, חרל
נשף השקם היה להם להרדה, לא קמה רוח
נים נראתה מבוכה. עוד העם מתלחשים זה
ומר בכה, והנה רוכבים באים משמרון ויאמרו:
ת ראשנו, מלך ישראל נאסר בכלא ביד מלך
פרוע לשמצה, עתה נאמר להרים כסוט, כי
(א״ש ח״א)

נפוץ

האלה שאל את דניאל את אשר הוא חפץ לעשות,
לו דניאל, על נביא בית אל אשתומם, הלא הוא ו
חזות הכל כרואה ללבב, ואיך נס״ם ממנו חזון עמו?
היא בעיני, אך נכספה נפשי לחזות עתה את פני
ולדבר עמה פה אל פה; כי עתה קרבות לא תחפוץ
הבה אראה האהיה לחן בעיניה כדבר הנביא?

רק השמר לך ארוני, ענה יואח, הן זאת ידעתי כי
לך רעם גבורותיה, בחיל בן רטליהו כי זה דרכה, וב
על דבר הרג הרוניך אל תתגעש, פן יעלה עשן באפך
מצפוניך, ונשאת עון כחשך; ועתה הבה נלכה, ו
כי אין מפלט לך מזה, כי אורבים שמה רעומה לכל הלי
לכן השכילה ארוני ותוסה גם עלי.

ודניאל אמר השקט ידידי, כי לא אעשה מהזה
יהיה עם פי ויכונן צעדי. כן דבר דניאל וילכו יחדו

ורעומה היתה נכונה לקראת קטורה אמה, ה
מתהלכות בין השיחים, שם פתחה קטורה פיה ותען ו
הלא עיניך בתי הרואות כי רבה המהומה באפרים
יודע אולי עוד מעט תמוט ארצנו, ולא טוב עתה
לשבת בדד, אנכי מצאתי לי מחסה עוז בצל זמרי
ולך בתי עגמה נפשי, כי כל חלק ונחלה אין לך בב
אביך איש עברתי, הן אנכי מכרתי את עדה בר
לבן משק ביתו, ואת עשי דבריך בערמה, והיתה ל
מוצא לכסף, כי מרים מכחה תשחד בער אחותה
אליפלט העלם הגבור, תפרשי רשתך ועלה במצודתך
תשיתי כפר גם על נפשו, כי פדה תפדהו מרים בכ
באהבתה אותו כבן בטנה, וכאשר תצברי לך ה
תבחרי דרכך עמו לקרבו אליך או להרחיקו.

מי יתן ידעתי ואמצאהו, ענתה רעומה ב
כי עתה לא אעזבהו עוד, אך מה אעשה עתה ל
לשית כפר נפשו? האשים עליו משמר? התאמין
כי דניאל הוא.

אב

ים נגיד הבית, ואנכי שמחתי לדבריה, אפרתי
ן והיה זה דניאל, אך לא נתתי את אבישג לגשת
אה שגיאתה.

נפעמה בשמעה זאת ותאמר: הן יואח־היד נער
א כליו, והוא אמר לי כי אמנם מראת העלם
ק, אך לא כן הוא מקרוב; ואולם עוד אנסה
רעה, ואם אראה כי דבקה נפשו אחרי וגנבתי
תיו לחפצי, הוא יביא לי כסף כפר פדיון נפשו,
את אליפלט מקראך, כי אליו תשוקתי.
דניאל תגיד כזאת? שאלה קטורה, ומה ימריצהו
צא לך את אליפלט? ראי בתי כי לא יתכן

ל׳ אמי ענתה רעומה, הניתי לבתך אשר צדיה
ה לה, הן עמיהוד או דניאל נמשך אחרי, החנם
יוך קרב עמרי? הלא תקותו תרהיבהו בנפשו
שו בכפו, אותו אשלח אל שולמית להסר לבה
י בחרתי לי, דניאל מקראה יוליך את שולמית
שוא, כי העלם הזה שונה באהבתי, ונכזבה
תו ממני בהיותי לאליפלט, ונכזבה גם תוחלת
כי אם תאבה ואם תמאן תהיה לצדקיהו, ולדניאל
בת שמיר, אם לא תפרה אותה מרים.
תה קטורה, זכרי נא כי כל חלק ונחלה אין לך
ורי, ואם לא תמצאהו ידי או יד זמרי אישי מה
בתי הסתירי נא אגודתנו ומגמת פנינו מצריטה,
צר לבבך, כי אם אל הבצע, כי היא ראשית
עה הזאת, במוט ארץ אפרים; לכן זאת עצתי:
מי כאורב לחפצי־בה אשת עברתי, הנה היא
ישת ברופאים, וביום צאתה מגלעד ושלחת את
הכושי ההולך לרגלי, גם הוא ערום כנחש,
עיניו תראינה, ונלוה להם אחר מחבר כרגי

כן יעלה עמרי ירושלימה לדבר על לב שרי המלוכה
את דניאל מקראך ברב כפר, ואת מרים ימשוך אל
אפרים בחבלי השוא, באמרו לה: כי עזיאל אישה
נפשה מסתתר שם, ומי יתן ונפלה היא בידך, כי
תתן את כל הון ביתה בעד נפשה.

הרפי נא אמי, ענתה רעומה בנשאה עיניה וב
אצבע, הרפי נא כי הנה יואח ודניאל באים, לכן קר
ליואח נערי והרחיקי ללכת עמו, ואנכי ארבר עם ד
ראשית עלילות תהיה עתה לי ראשית דברי עמו, וחפץ
בידו יצלח.

עודנה מדברת ודניאל ויואח נגשו, ויאמר דני
רעומה: הנני נכון לקראתך שרתי העדינה, צוי נא גב
סרה אני למשמעתך, צוי לשבט, או לחסד.

וקטורה הניפה ידה ליואח ותאמר לו: לכה אתה
וילך יואח עם קטורה, ודניאל נותר עם רעומה, אשר
ותתבונן בו מספר רגעים, ואחרי כן פתחה פיה בחן ו
האמנם חפץ אתה קרבת עמדי? לא כן אנכי עמ
וחפצה אני קרבתך, ומה תענה על זאת ידידי?

ודניאל השתומם על דבריה משנה שממון, בזכ
דבר הנביא אליו, ורוח אמונת שוא החלה לפעמו, ו
פני רעומה בתמהון, ויען ויאמר: כמצחקת את בעיני,
שרתי היפה, ואם לא אפוא מה תחוי בי, כי תשיתי אל
הלא את השיבות פני שרי אפרים בחורי חמד, בני
עם, ובמה מצא עבדך חן בעיניך, אני הדל באלפי
אך זאת כי אם מצחקת את שרתי.

ורעומה הניעה ראשה בחן, ותען ותאמר:
הלא עיניך ראו היום, כי סבבוני אדירי עם
אפרים, סביב שתו עלי וישיחוני נעימות, וירוממוני ו
ואני ידעתי מתי שוא אשר יביעו יתאמרו, בחלקות
לשונם, חלקו מחמאות פיהם, ולבם טפש בחלב וצפון
על

שתם לבתיהם, ואנכי השיבותי אל לבי השבתי
סתי שרי אפרים, שנאתי המונם, שאונם וגאונם,
מה יחד ובעת פקודתם אבד לבם, צר כחם וכל
ע, האבחר אני בתעלוליהם? אמרתי אני בלבי,
הם איש צר ומצוק, איש נכאה לב אשר תלאותיו
ר עני; על כן נדיבות יעצתי לשום שפלים למרום,
בחירי רצתה נפשי בו מסתר המדרגה, אם צר לו
ב לבו, אמעהו שורק בהיכלי תענוגי, וישגשג
לעשות עמו, וכארז בלבנון ישגה, ופריו יהיה
תורה ואהבת עולם, בזכרו תמיד כי אני רוממתי
עתי נפש שוקקה ונפש תאבה מלאתי.

י זאת עלה זכרך על לבי, כי אותך הזיתי מוזר
עמורה אשר השליך כוית נצחך, הנחילוך
שוא, אני ידעתי שאתך בחיקך מכאובים רבים,
ל וכעס תביט, תחרוק שן ותמס בקרבך בראותך,
נשאו ראש, ואין לאל ידך להשיב גמול על גאים,
אל גיא צלמות ויאמרו למחות את זכרך מתחת
צרות לבבך כי תקפוך דרשת בנביא בית אל,
הבל, ויגד לך דרכך; התאושש נא ידידי, משנאיך
עירי, והנך כתוב עמי לחיים, הם דמו להביא
רצת, ואני אחליץ עצמותיך, כי אהר כבוד
בתי כל אנחתך, ובחרתיך מעוני והרימותיך מן
ר נשפה לעין רואים, ורואיך אליך ישאו ראש,
, ואמרו: ראו נא מטע ידי רעומה להתפאר,
שפילה עינים רמות, וכל הבא לקחת אותה בכח
שב מטנה נכלם או נפשו לא חיה, הלא היא אשר
כבירי כח, הפצי קרבות עמה, ולא מצאו כף
דיהם, ותבחר באשר רצתה נפשה: אך למה
במלין ידידי, להגיד לך דברי גבורותי והין ערכי.
בה לבקש את האהבה מעלם מסבן, ואזניך הלא

עמש

ומליהו על יהודה עם עברתך, שם הפיצותי לבאים בני א
יהודה עושקי דלים ורוצצי אביונים, שכלתים מאדם, זרי
כמיץ ברוח משפט וברוח בער, כי חרב נוקמת הייתי לא
אדם, גם את נקמתך ידידי נקמתי בלי דעת, הלא
הגדת לאמי את אשר עשו לך שרי יהודה, ועזריקם נגיד ה
בראשם, התפאר עלי ידידי כי עיני ראו נקמתך ממנו
אשר סחבו אנשי חילנו את נבלתו ואת נבלת אלקנה מ
המלך חללי חרב אבי, ויריעו צבאות אפרים ויקראו ע
הידד! הידד!

ולב דניאל אשר נמס כדונג מנפת אמריה בדברה
ידידות, לב דניאל התעורר על דבריה האחרונים בש
אחרית אביו — וחמת נקמה היתה לסער מתחולל בקרבו,
זכר את דרכו ואת מגמת פניו, ויתאפק בכל מאמצי כח, וי
אל רעומה בערמה לאמר: מי מלל לי כי רעומה רבת
והאומה תהיה לי כיונה תמה הומיה לנפש תדרשנה, ה
ממני כי תאהביני נדבה, ולבך מתעורר עוד להשיב
לצרי, ומה אשיב לך עדינה על אהבתך הנפלאה?

נפלאת לי אהבתך, ענתה רעומה, כי אם מסכן אר
הלא כדמות בני אלופים עשך ה׳, האומנם תארך כתאר ד
בן עזריקם? כן הגידה לי אמי על פי דבריך, לכן דניאל א
לך מעתה, אכברך כבן אלוף, ואחמול עליך בזכרי את
עוללו לך שרי עמך, כי רבות צררוך, ויעציבוך וימרר
וירדפוך זדים ארורים על לא חמס בכפך, ארור אפם
וגאותם כי קשתה, אך אנכי השיבותי גמול על נאים וידע
ידי, ואותך רוממתי כבן שרים; לכן שמעה דניאל מקור
ארחמך אהבתיך נדבה, ובאהבתי אותך מאד, הנני לא
את שאהבה נפשך, ואם ראית אחת בבנות אפרים ותבחר
הביאה אותה אלי ואהבתיה כאחות לי, והלבשתיה שני
עדנים; ועתה ידידי מה אשאל מעמך? לא כתם אופיר
עדי עדיים לצוארי אשאל מעמך, כי אתה לי מחרוז נב
דניאל

תעלים ממני מכל אשר אתך, כי רב טוב צפון
אשמעה נא מה בפיך .
אגיד ואדבר לך שרתי באפרים , ענה דניאל, יה
שם חדש ורוח חדשה יצקת עלי, הן מחשבותיך
י, גם לא אשית לב לחקרן, כי במה נחשב אני
ן חפצת ותרוממיני, ותשאלי מעמי להגיד לך, אם
אתת בבנות אפרים, ולמה אכחד ממך דבר אמת,
השביה אשר נהג רצין, בעברי דרך הגלעד, ראיתי
פיה ונפשי חשקה בה לפני דעתי שמה ומקומה,
אתי אל מקדשי בית אל וכל תעלומה יצאה אור,
ה שולמית, ומקומה בין ההרמונים , ואחרי הגידו
נשא נפשי לאשר לא פללתי, העלה לשמים שיאי
את רעומה עדינה , חמדת צעירי אפרים תשפילי
עבדך, ומה אוסיף דבר אחרי ראותי, כי מכל
פל דבר ארצה, ואל מי מכל בנות השרים אפנה
רי שמעי מפיך עדינה ככל החזון הזה ?
דמיתי לשמוע מפיך , ענתה רעומה, ובשחקת
היפלא בעיני כי תאהבני, ועמי לא תחפוץ כל
תפארת נשים ? ידעתי כי לא כראותך אז תראה
ולמית , והבל יהיה יפיה בעיניך ; ואולם אשלחך
ר נפשה ולהסיר לבה מאליפלט , אחד צעירי
הודה, אשר היא יעודה לו ; אליפלט זה נפל שבי
ויתחנן לי לשלחו חפשי, באמרו אלי כי דל חלקו
לא תשיג די כפר פדיון נפשו , ואנכי האמנתי
בדרך טובה, והוא רמני , כי אמון הוא אצל
עדינה ועשירה בציון, ולו צפון חילה ואוצרותיה,
קוראי היה נכון ללכוד את הערום הזה בערמתו,
וצא לכסף רב .
נכון לכל אשר תצוני שרתי עדינה , ענה דניאל
ידי לעשות אעשה .

כשבוי תהיה בעיניהם, כבן עזריקם אשר נפל בידי, ו
יבינו כי שבוית נפש אני לך.

ובדברה זאת ראתה מרחוק, והנה יואח בא, ות
לדניאל ותאמר: ארחמך ידיד לבבי. ויואח נגש אליהם ויאמ
הנה קשורה אמך קוראה לך גברתי. לכן ענתה רעומה,
משמרת יהיה הנער הזה עמך. רעומה הלכה אל אמו
ודניאל נשאר משמים, ויאמר לו יואח: הלא אשר קוית א
מצאת ודרכיך יחילו.

הן מצאתי אשר לא בקשתי, ענה דניאל כי לא
רעומה בקשתי, כי אם את נתיבות בית זכרי אביה
חרמי לבצע בו את אשר זמותי, את נפשו בקשתי, ואמ
את אהבת בתו, בשפתים דולקים נשקה לי, ונשיקו
על שפתי כאש צרבת, והנני נבוך לא ארע עוד נפשי,
נפשי היתה עתה טרף לאהבה ולנקמה, כי פגשתי כפירה
הררי טרף ואתחלחל, והיא נגשה אלי באהבה יה, ובל
רכה החליקה אמריה לי, וחשקה בקרבה כלפיד יבער, ו
נקמתי גם היא צלחה כאש מתלקחת, והנני חותה
גחלים בחיקי, ומה יחרד לבי מדרך התהפוכות אשר קר
אנכי יראתי פן יכירני פה איש, על כן קדמתי להגיד לקטו
כי תארי כתאר דניאל, ובשמו תקרא לי רעומה מער
התצלח כל זאת?

בער אנכי מאיש, ענהו יואח, הלא מראש ידעת
הדרך אשר בחרת לך מלאה סירים סבוכים, כמעט ה
רגליך עליה ותחרד. שמעה נא יואח, ענה דניאל,
ידעתני בשבתי בגאון שלות השקט בבית אבי, וק
קראה לי אז „רודף קדים" כי שניתי את טעמי חרשים לבק
ולא היתה בקרבי נכונה, כעגל לא למד הייתי בימי א
אך ימי השך הורוני דעת בבית כלאי, שם זכיתי לבי,
ירחי שוא ולילות עמל כתשוני במכתש צרות רבות ור
ויסירו ממני אולת הקשורה בלב נער, השביתו כל
בקרבי

תי , והנה באה עלמה ותסכל עצתי ; אנכי חפצתי
לא לתאוה בקשתי , כי אם לנקמה , והנה שתיהן
באו עלי , ולבי נחר עתה בין שני מוקדי עולם אלה,
אשית דברה עמי החליקה לי אמריה, קנתה כליותי
ברה ידידות הוציאה דבה רעה ותספר אל מכאוב
חלל בקרבי בשמעי כי התעללו תעלולי אפרים בחללי
חסידיו, וכרצח בעצמותי התהלה רעומה לאמר ;
ב ודשן שבעה נפשה בראותה חרפת עמי , קלון
, אשר סחבו את נבלתו לעיני אנשי חילם, כחומץ
לי דבריה, ואתגעש ואתפלץ, ותבער בי חמת נקמה,
ה בעיני כמתלהלה היורה זקים לבעבור נסות אותי
י , אך נשקה לי לפני הפרדה ממני , הלא עודני
, ורעומה רבת חן , אך רגע שגיתי באהבתה ,
לה באזני, קול דמי אבי הצועקים אלי מן האדמה
ית כפירה תמלא ? הלא אביה העביר חית אביך
תראה חיים עם האשה אשר תזכירך מות יולדך
קול הזה כקול רעם פורק נפשי ומשבר עצמותי, גם
זכה בעיני, כי מה תחזה רעומה בי, כי תבחרני
אפרים ? אין זאת כי אם דבר לאט עמה, וכל
לצפוני , ותבחר בי להיות בידה כבלי חמס,
אובד , ראה נא כי באתי במצודה , נוקשתי
בי—סירים סבוכים ומה אמולה לבתי ! ומה תענה
?

אני ומה אחוה לך דעתי ? ענה יואח , אכן מצאת
עומה בתפארת בחורים, אשר תהיה מגן לך משור
מת פריצים, דע לך אדוני, כי שבתך בתוך אנשי
השואפים להשחית ולבלע נפשות בעבור הבצע
ני, קטורה וחבר כהנים מתלחשים על אשה אחת
בה, הנה הם זוממים לקחת נפשה בשובה מן
נה , והאשה הלקוחה למות יושבת עתה לבבח

ולא

תשית לה, וה' ישמור רגלך מלכד.

השקט יואח, ענהו דניאל. אני אפלס מעגלי רגלי ולב אשית ללכוד ערומים בערמם.

טז

חמרי שלח את צדקיהו לפניו הגלעדה להעביר קול, כ נפל דניאל שבוי בידי רעומה, למען יבואו הדברים באזנ יהושבע, והוא וקטורה אשתו החדשה ורעומה בתה, גם עמרי דניאל ויואח נותרו בבית אל. שם נועץ זמרי עם נתניה כה בית אל על כל אשר לו לעשות במרים, לקוסם הדיסוו אפרים, כן נועצו עם נוכדו יחד על יהודה לצרור לה.

ויהי מקץ [illegible], וצדקיהו שב מגלעד, ויאמר: אנכ העברתי קול כי [illegible] דניאל שבי ביד רעומה, וכבוא השמוע לאזני יהושבע ויפג לבה, ותשלח לקרא לי ותחקרני, ואנכ הייתי בממאן להוציא דבה רעה, כירא יהרד מחבר כהנ בית אל ומחמת נביאם אשר חוה עלי חזות קשה, וגערה מלאתי, כי כשונא בית אל אני בעיניה, ותפצר בי ללכת בית אל ולשאל את פי דניאל, היועיל לו כפר, אם תוכ לראות פניו?

ותאמר אליו קטורה: שובה והגידה ליהושבע בשמי כ נשאתי פניהם, וראה תראה את דניאל מרחוק, וברב כפ תפדהו. ורעומה דברה אל צדקיהו בסתר לאמר: הלא דניא שוגה באהבתי וברצוני אטהו לכל אשר אחפץ, לכן הגידה ליהושבע, כי לא ברב כפר לבד תפדה את דניאל, כי א בהביאה לי תמורתו גם את אליפלט נוסף על כפר נפש דניא כאשר תבצע צדקיהו דברי, והשלמתי חפצך גם אני בהבי לך את שולמית משאת נפשך.

וצדקיהו נאנח במרירות ויאמר: אך שוא לך עדינ כן שלות נפשי בתקות שוא, כי זאת העלמה שולמית ב

...ותהי א ענתהו רעומה , כי גם לי נגלה סוד
...רי, וברבר שפתי ארומם קרנך, אעלה שיאך אל
...רץ, וידעת כי לא נופל אתה משולמית, הן ישדה
...ו על פי יהושבע , ושוגה היא באהבת העלם
...בשביה , אך העלם הזה שוגה באהבתי, הנפלאה
... אסיר לבה מאליפלט , ולך תהיה , אנבי
...ידי תבקשנה , רק היה תמים עמי , ועשה
...ל ובדעת לבל תעשה מדחה.

...נכי כנחש , ענה צדקיהו , כי גם את לבבך
... כי אל אליפלט תשוקתך ולא אל הנער המסכן
...ל נקרא עליו, וערבון הוא עמך להביא לך את
...י ונוסף על כפר פדיון נפשו, לכן הנני להשלים
... ופתיתי את יהושבע לשלח רצים קלים אל
...ו מדמשק, ואת תשכילי לעשות לטוב לי ,
...שוב הגלעדה .

...א ידע את זמרי והליכותיו עם קטורה, וישב
...י בית אל , וזמרי וקטורה שמו לדרך מצרים
...י ורעומה הלכו לשלחם עד גבול צידון, שם
...עמרי וישימהו תחתיו לפקיד ולמנהל לחבר
...ם אל ארץ, וקטורה הפקידתהו על רעומה
...ה בעצתו, ותצוהו לשית כפר רב על עדה
...גברתה , ועל דניאל מקראה , ולשים אורבים
... על רחוב שער דמשק, ובאחרית דבריה
... אל תנקה עמרי את חפצי-בה אשת עברתי,
...חרמי תפרוש רשתך, ומשכת אותה בחבלי
...פרים, באמרך כי עוזיאל אישה מסתתר שם,
... האותות אשר תתן לה, ידעתי כי תאמין
...ת האלה. ומי יתננה בידך ונתנה כל חילה
...פשה .

... דרככם , ענה עמרי , ושמתי לב תשובו
אליט

ורעומה ועמרי עם דניאל ויואח שבו לבית אל יהו
שם חמשה עשר יום, ובראותם כי לא שב צדקיהו, וי
הגלעדה, ובעצת עמרי העבירה רעומה את דניאל מקו
לפני משכן יהושבע, ותהי המהומה גדולה במעונתה, ו
יהושבע אל רעומה להתחנן לה על נפש דניאל, ותאמר
רעומה: חן חפץ הנער קרבות עמדי, אף נפל שדוד, ו
עתה בידי, ולא אשיבהו כי אם ברב כפר ובנפש אלי
אשר תביאי לי תמורתו. ותאמר לה יהושבע: הן שלחתי
אל המלך, וגם אליפלט שלחתי להשיבו הלום מדמשק,
אעשה אם לא יאבה לבוא הלום? או, ענתה רעומה, א
הון עזריקם אבי דניאל תתני כפר נפש בנו. כן נדברו יהו
ורעומה, ודניאל היה עצור בחדר המטרה, ואחרי צאת יהו
אמר לה דניאל בערמה: האומנם תמירי אותי רעומה
בכפר נפש? הארצה עוד אור וחיים בלעדיך אחרי ראותי פ
השקט ידידי ענתהו רעומה, כי לי אתה, לא ארפך
אעזבך, והנני לנסותך הפעם בשלחי אותך עם יואח אל ש
להוליכה שולל ולדעת צפונותיה, כי אולי ערם
יהושבע, והעצה היעוצה מעמי לתפש גם את אליפל
מרים מבחה תשדד בערו, ורב כפר נמצא ונמלא ביתנ
או אז נתעלס באהבים בשפע כל טוב.

הנני יפה ועדינה! לכל אשר תשלחיני, ענה דניא
בעשרים וחמשה לחדש העשירי כאשר יפוח היום,
יואח נערו הגיעו אל החרמונים ויפגעו בהלך וישאלוהו ל
ולשכנו, ויאמר ההלך: מן ארם ינחני ה׳ אל ארצי יהו
מגאולי ה׳ אני, הלהם אשר היה עמדי אזל מכלי, ונפש
מאד לזלעפות רעב ואתנהלה לאטי, עד בואי אל בית ה
נוה הצדק, ולו בת יפה פרי תאר, וכיפיה כן צדק
ברוח נדיבה ובשפתי חן ואמרי נעם אספה אותי הבית
מלא כל טוב, ותבריאני מראשית משמנים, ואנכי

בשם

שעה ושלח אלי את האיש אשר כלבבי , ועל
לל כל הדרך , הנני ממהר לרוץ ארח לשוב אל
אצאי , אך אורה אתכם הדרך לבוא אל נוה הצדק ;
מזה תלכו דרך ישרה , ועברתם ראש אמנה , אז
מין והלכתם בדרך ישרה עד בואכם אל נאות החברוני.
: דניאל עלץ מאד בבשורת ההלך ויברכהו וילך .
ו שמרו את הדרך אשר התוה להם ההלך עד הגיעם
אמנה , מקום משכן עוזיאל , שם נוכח יואח עם
אמר לנטות משם שמאל , באשר הוא יטין ההולך
ברוני, ודניאל אמר לעטוף ימין כדבר ההלך, והנה זה
ה וזה אומר בכה , ויאמר דניאל: לכן זה יהיה לי
דרך אמת נתני ה׳ אם לא , אנכי אימינה, ואתה
ות בית החברוני על שמאל, והיה אם אבוא אני
חפצי , וידעתי כי הצליח ה׳ דרכי , ואם אין ,
נסתרה דרכי מה׳, לכן לך יואח דרך שמאל, הציבה
דרך הלכת , וכן אעשה גם אני .
רד מאד כאשר נפרד דניאל מעל יואח נערו, וילך
אחז , וצורים וסלעי מגור עוו נתיבותיו , כאשר
ת ויתע בסבך עצים עבותים, אשר סגרו עליו הדרך;
, נטו צללי ערב , ונאות החברוני לא נודעו ,
ה ומחשבי היער הפילו עליו אימתה ופחד , וינחם
בחר לו , ויאמר אל לבו : כרוח רעה התעוררה
נקמה , והיא תוליכני שולל למן היום אשר נקרא
את רעי החולה עזבתי על ערש דוי, אז אמרתי
ת אל אשאל בנביא ויזהירני מלכת בדרך הזה,
י נואש, ואלך בדרך לבי , והנני עתה בודד
ח מני רגל, מבלי מצא לי מוצא . זאת דבר ;
פו ואימת מות נפלה עליו , בשומו אל לבו פתי
, ותהי העצה היעוצה לו לבחר בעצים עץ רם
לות עליו , ויפן כה וכה וירא ברוש רענן ויעל

עליו

הוא , אם ראש שניר וחרמון ? וקרני השמש הבא הזהי
צור בשארית אורן על ראשי העצים רמי הקומה, ועד ארגיע
היה נגהם , והחושך כסה ארץ, ויהי לילה, ותרמוש כל חי
יער , וישאגו כפירים לטרף, וינהמו אריות ונמרים , ויצו
כל בעלי כנף מורדי אור . דניאל הקשיב קשב איום ונורא
סמר בשרו מפחד , ועצמותיו מלאו חלחלה, ויקרא אל
ויאמר : האל הפודה אותי משבי ארם ! פדני הלילה ה
ממהומת מות, ושגבני מפריצי חיות , שלח עזרתי מציון
מבית אל , מן המקום אשר אתה שוכן בו , כי תם אני
ארע, איה מקום כבודך , אכן כבודך מלאה הארץ,
שלח לי עזרי מאשר תשלח והעמידני .

כן קרא דניאל אל אלהים עד חצות ליל , ונפשו עי
לתנומה , ויקח האזור אשר במתניו, ויקשור את קצהו הא
בגזע העץ ואת קצהו השני—מתחת מתניו, ובכל זאת התנו
לרגעים ויתחלחל, ושמלותיו רטבו מטל חרמון, המכסה כ
הר וכל עץ בו , ובחלומו והנה כפירה לוהבת רגליו ושוא
לטרפו , והוא קורא אל ה' מאימת מות, והנה זקן עו
מעיל נגש אליו ויאמר : קרא לה' השוכן בציון , כי הוא יצי
משני כפירים ומחלקת לשון נכריה, אמריה החליקה למ
נפשך , עלה בראש צורי היעלים, שם ערוכה ושמורה
יעלת חן מראש צורים תראנה .

אמן כן יאמר ה' ! ענה דניאל בהתעוררו, ובפקחו ע
פנה למעלה , הביט אל השמים , והנה עב טל בעד כב
יחתום , ולא נתן עוד דניאל לעפעפיו תנומה עד אשר נשמ
קול צפרים , בעלי כנף מעירי שחר , אז נשא רגליו , ו
ויגשש כעור , ומסלות הצור בלבבו , ולא יפחד כי יב
בדברי החלום . ובהגיעו אל הצור עלה בו על ידיו ורגלי
ויגשש תמיד כי לא ראה מאומה , ובהגיעו עד חציו
לעלות עוד בראותו כי הצור עלה כקיר זקוף, שם הוחיל
בוש

יצא השמש ונפוץ הטל אז אמצא נתיבותי,
ה בכליון עינים לצאת השמש , והנה קול באזני ,
רא אל ה' מתחת רגל הצור בדברים האלה :
ה' יוצר רוחי בקרבי , אליך רוכב בערבות אקרא
ערש יצועי ובקומי , לך יוצר הרים ובורא רוח ,
מוריד הטל . לך נפשי הומיה כיונה מסתר המדרגה,
לעדיך בשמים ובארץ , יחיד אתה לי ובידך אפקיד
לא בידך עתותי , עת ילדותי וימי נעורי , כטל
ה לי עת ילדותי , אז לא ראיתי דבר לאשורו ,
אמרתי אבי אתה , אמי נאספה ואתנחם באבי
ו ימי הנעורים ויעירו ויעוררו את האהבה , לא
תיה, כי אם חמלתי הולירה אף הצמיחה , כי עלם
איתי בשביה ורחמי נכמרו עליו , ודמעותי כרביבים
בתו בלבי ; הן עת דודים הגיעהלותהבי, ו א
ב טהור יצרה חזיונות קדש בקרבי , אהבתי את
דש חזיתיו תמיד במראות הלילה , גם אלה הלא
לי , והנה אשה כבודה באה מציון יהושבע הגבירה
רוח , מקוננת על אישה ותחדש בי אבל חדש ,
ה הכשיל עליה לשונה , דבר מר שלחה בי , נפל
בלבי ואתעלף , פקחתי עיני , והנה טורה אני
כאב , פניתי על ימין ועל שמאל , והנה שכולה
, כי אבי ואמי עזבוני יחד , ואני יתומה עזובה
י מאד , ומה כל נחמתי ? הלא אתה ה' אלהי ,
יתומים ודין אלמנות , לכן בך חסיה נפשי אלהי
אבטח , כי תשמע תפלתי ונתת לי רחמים , כאשר
ל נכאי לב , ונפש נענה אשביע ; הן גאותינו
עבור גאולים אשר פדית , כן שלחה פדות גם
, ולמה השיבות רגליו מזבולנו ? הן שלחה יהושבע
בשרני, כי בא יבא אליפלט הלום , וכי דניאל, הוא
אובד ונדח בבית אל , שבוי בידי רעומה המרשעת
פת ארם מצדקיהו הצופה לי , ששון ופחד השיגוני
לאון . ואתה ה' אלהים שמרני מבן פריץ הצופה

לי

הביאה נא את דניאל, אתרי הודיעך אותי את שמו; הל׳ אח
פרית אותו מיד עריצים, פדהו נא עתה גם מיד רעומה נצור
הלב, ומעם תועי לבב המשמרים הבלי שוא, אל נא יתע
מדרכיך, ואל יקשיתו את לבו מיראתך; קחהו נא והביא
הלום, והשיבותי את לבבו ליראה את שמך; ויחדו נע
ירושלימה ונשתחוה אל היכל קדשך; אתה אלהי קרושי הבו
בליות ולב, דע נא את לבבי ויחד את לב בחירי לאהבה או
כי באהבתו אותי ילמד ממני לאהבה את הטוב והי
בעיניך, הביאהו נא הלום, ויחדו נעלה אל קרית מוע
ואל דביר קדשך, שם אראה מקדשך בנוי כמו רמים, על
חמדת לשבתך, והמונים המונים אליו ירוצון ויכוננו, כמרא
אשר הראיתני בחלום חזיון ליל, שם ערב ובקר וצהרים או
והוספתי תמיד על כל תהלותיך, כי רחמת על יתומה עזו
ונפש דאבה מלאת; וכרוב רחמיך פנה אל תפלת עד
והשיבנה אל צפניה אחי מכף עריצים, שפך נא רוח חן ור
על קציעה אחותי, ואל אהיה למפגע לה בבואי אליה לחר
בשמחה את פניה, תהיה היא סגולה לאליפלט בחירו
ואנכי אהיה לדניאל בחירי, גם על חפצי-בה התסה, א
אתפלל, הן שבתה בין אנשי דמים ומרמה האורבים לנפש
שמר נא רגליה ממוקשי מות, שעה נא אל למושעות
תפלת שולמית אמתך, וקח משאת נפשי לרצון.

מי ימלל עליצות דניאל, בשמעו קול ידידות נפשו הקרו
אליו, ובהקשיבו צפונות לבה אשר הגידה לפני ה׳, א
תשוהו לנגדה תמיד! הן תטול התפלץ בראותו כי בע
ילין בכי על הררי טרף הרי נשף, ולבקר והנה רנה ותפ
ספי חמדת לבבו המתפללת עליו; בלילה שבע נדודים וא
מות, ועתה רויה נפשו ממשמע אזניו, אז ראה עין בעי
מה׳ מצעדי גבר כוננו, ורצון עליון בדד ינחהו אל המ
אשר יעד אותו שמה, ויקלל בבית אל ובנביאיו אשר
חזיונתיהם משאות שוא, האח! קרא בהמון לבו, הן
חיתי והידדתי אליך אלהים קורא, אודך ה׳ אלהי כי ע
עמדי

ט הנה לאמר: הקשיבי עדינה לקול אליך קרא,
בלא שפתי מרמה, ואמרתך אמרת אלוה צרופה
נש, ואם חסד נעוריך כחן שפתיך, תיקר נא
ש אובד דרך, כנפש בחירך אשר עליו תשאי רנה
ן עב טל עוה נתיבותי, השגני בדרך, חשכו עיני
לבי עזבני, לכן אילותי לעזרתי חושי, והצילי רגלי
רי עלי אלי יעלת חן.

זה מחרף נפשו לעשות דרכו בראש צורים ובעב
ה אליו שולמית קולה, מי זה מדלג כעפר האילים
תר? הן הנתיבות צרים ותחתיהם פערה שחת
ההרים הגבוהים האלה ליעלים, רק הם יעברו בם
לא לאדם דרכו בם, ואולם הוחילה לי כי אנכי
קומות האל, אנכי אעפיל לעלות בצורי היעלים,
וה רגלי באילות, ולא ימעדון קרסלי, עמדה נא
ממקום רגליך לנטות ימין ושמאל, הנני עולה
יצאתיך למרחב, רק דבר נא, כי לקולך אלך
בותי.

ה זאת הרימה פעמיה לעלות באילה שלוחה בצורי
מסלותיה ירומון, כמו נשואה היא על כנפי שחר, פעם
ים, ופעם תאחז דרך עקלתון ומעקשים, עולה היא
געים, השקט אורח! כי הנני הולכת וקרובה לך,
ני את קולך. והנואל עונה אמריה לאמר: מה
עדינה ומה נמלצו נדבות פיך, הנני עומד ומצפה לך.
מר על נחלים, כי ארכו לו הרגעים עד ראותו פני
שו, הערוכה בכל הגיוניו ושמורה בלבו, ויל...
תו לבלתי הבהילה לפתע פתאם.

ת בהיותה קרובה אליו קראה אתה אורח? ויעג
נה דניאל. ותגש שולמית אליו, והיא מצניעת
שמה עיניה עליו להביט אל מראהו, כי אם להציל

רגליו

ציד, גם האדרת גם עב טל שמו לדניאל סתר פנים
והשולמית לא הכירתהו. ותתן ידה לו ותאמר: החזיקה נ
ביד ימיני, ואני אנהגך אעבירך שלום בנתיבות צרים, לא עד
עליהם שחל, בארח ברגליו לא בא איש, רק עצום עיניך
פן תביט לארץ ותרעד ונטו פעמיך.

את עיני עצמתי מראות כל מכשול ומוקש, ענה דניא
עצמתי עיני, כי את תהיי לי לעינים, תהיי אור לנתיבת
ובאורך אראה אור, ועפעפי סגורות, הן הפארתך מאיר
עינים, ומנגה נגדך ינוס חשך, ואחריך תאירי נתיב, האח
דרכיך דרכי נעם, ומה טובה אתה למוצאך! ולא יכול דניא
לעצור ברוחו, וישק ידיו לפיו בדברו זאת. ושולמית התנודד
ותאמר: אל נא אורח יקר, פן באולתך תעשה מדחה וכא
שפכו אשוריך, הגידה נא לי מאין אתה? אך פלס נא מעג
רגליך במקום הזה ואחר תענה, בטח בה' כי הוא שומר רג
החוסים בו, והוא יעבירנו שלום, האח! ה' שמרנו, כי עבר
נתיב צר מאד, אשר מעבר מזה ומזה גיא צלמות, אך
המעברה הזאת אין עוד מגור מסביב, אכן התוסה בה' לא ימו
שחת, עתה הרחיבה צעדיך; הנה ברושים רעננים מעבר מז
ומזה שתו עלינו כליל צלם נוסף על עב טל, החזיקה בענפיה
בידך השמאלית, עתה הגידה לי מאין אתה?

משנתי בציון, ענה דניאל, ומארם ינחני ה'; ומסלו
ציון גם בלבבי, ענתה שולמית, שם אחות לי. האומנ
מסלות ציון בלבבך עדינה, הבה נעלה שמה יחדו, וברצונ
תנחיני ותנהליני, כי נעימות בימינך, ואשרי האיש אש
תקרבי ותבחרי עמו חיים, כי ימינך תנחהו מישור, וצדקת
תאשרהו ומאשר יהיה בארץ.

אנכי בחרתי לי את נחלתי, ענתה שולמית באנחה, בחו
מעם יהודה אשר ראיתיו בגלעד הולך שבי לפני צר, ראית
תרדנה עיני פלגי מים, ולבי אמר לי: הנה זה בחירך רצת
··ך בו, זה בחמל נפשך הולך בגולה, וכן שאי לבך אל כפיך
אל

ותתפלל על מחמל נפשו ; וה' שמע קולי ויקרא
וזה לבי בשמעי מפי שפחת יהושבע אשת אבי,
הוא ממרום עם הארץ, ושמו דניאל בן עזריקם
יושיעני והוא נשבה שנית ביד רעומה הזעומה,
אחרי בואך בצל קורתי, אך גל עיניך אורח
ה' תודה, כי שלחני להוציאך למרחב, כן ישלח
פני בחירי להוציאו לרויה, האח! הנה רגלינו
, עתה אשחרך לבוא עמי בצל קורתנו .
ביך? שאל דניאל בכסותו פניו באדרתו. אבי
ענתה שולמית באנחה, נפל בחרב זכרי גבור
בן המלך, ועם עזריקם נגיד הבית , ועל
ה, ספדה ארץ יהודה משפחות, משפחות ,
בארזים, על אלקנה אבי משנה המלך ,
עתה ביד זכרי גבור עריץ .
משנה המלך היה אביך עדינה? שאל דניאל

י, ענתה שולמית בענוה, אלקנה היה אבי,
חרש עמדי, ובטרם אתימר בו, והוא גלה
אבי על עפר נחת, הן טמון בקבר כבודי
ה, הלא ידעת את אבי בעודנו חי, כי בן
ראית תפארת גדולתו .
עני, ענה דניאל, ויוסף וילט פניו באדרתו,
להתודע אליה, וטל וקפאון שמו לו סתר
את פני שולמית. הן כל איש יהודה
את גאון אביך ואת תפארת גדולתו,
לך היפה בנשים, כי מזרע המלוכה אני,
ני, ונקם אשיב לזכרי איש הרמו כי אבלה
ארצי .
ע המלוכה ארוני אתה? ענתה שולמית
הד על ההרים כטל בקר ואיה משרתיך?
תי אתי, כי עתה לא תעיתי, ענה דניאל.

ילולא

תעיתי ליל אמש לא אוסיף עוד לתעות מדרך השכל,
שמעתי את דבריך כי נמלצו, נעמו מאד, כי קרוב ה'
ובלבבך ואהבתו ערוכה ושמורה בהם, מבשרך
אלוה, ומחן תפארתך — מפלאות אל עושא פלא, בג"ל
את מנפש עד בשר, ובהביטי אליך אביט אל יוצרך, ולב
דבר טוב, וכל עצמותי תאמרנה: הלא אתה ה' יצרו
אהבים זאת, אנכי תעיתי, ואת היית לי מורה לצדק

ושולמית בושה מתהלות הארח הזה, ופניה אדמו
וכרגע התעודדה ותופע עליה נהרה, ותען ותאמר
יושב ציון אתה, שם נראה ה' בכבוד, יופיע
קדשו, על כן אשתאה ואשתומם באמרך, כי מבשר
אלוה, האומנם שכחת אותו עד כה? הישכח גבר
אש — אישון עינו; לא כן אנכי עמדי, כי בכל לב
עודי, ובזכרי את שמו לבי ובשרי ירננו לו, שמ
בן ציון ואחוה לך דעי, אך עלמה אנכי ומה או
דעת, האנכי אשכילך ואורך?

ודניאל התאפק בכל מאמצי כח, ובשמעו ספ
נפשו, על דבר חקר אלוה, אוה להאזין עד תבונותי
יתודע אליה, ויאמר לה: אשמעה נא יעלת חן מה
דברת אלהים, למדיני נא לקחך, למען אזכרה
הזה כל ימי צבאי.

לכן, ענתה שולמית בקמתה, לכן שמעה נא
לקח עלמה יושבת יער ומקננת בארזים, אנכי מפחד
את ה', כי לא נטשתי תורת אמי אשר למדתני בילד
זה דרכה עמדי בילדותי, בתתה לי מאכל תאוה אשו
אמרה לי: ראה שולמית חמדתי, הן על ידי נת
מעדנים לנפשך. בררת טל ומטר אמרה לי: הן נת
מטר על הארץ, להצמיח לך שולמית בתי פרחים ו
הלא הוא המצמיח הרים חציר גם לבהמותינו, כי
הטוב וארצנו תתן יבולה. כאשר זרחה השמש, ותש
וראו

על נאותינו , וכאשר הרעים אל
לי : ראי נא שולמית בתי , הן טוב ה׳ לנו
נורא הוא לאשר לא ידעהו , הלא ראו עיניך
שם בנים שובבים מרגיזי אל , כי לא שמעו
על כן עליהם אלהים בשמים ירעם , והבנים
מנערתו , ויראה ורעד יבוא בם , גם אל נערץ
רי טרף , כי יחסרו כפירים ממעונתם ואריות
קול ה׳ החוצב להבות אש המרגיז לבנון וחיתו
ן ; וכאשר גדלתי הוסיפה לי אמי לקח
אלהים על כל מדרך כף רגל ; כן הסכנתי
ערב אתפללה לו במקום אשר ראיו , הלא
חסדו יומם , והשומר אותנו מפחד בלילות ;
פה בתוך לבאים , והוא שומר אותנו , וגם
ר ; הלא עיניך ראו הפעם , כי בכל מקום
שמו , והנה הוא קרוב אליך , יאמר לך הנני
על ידי ; שא נא עיניך השמימה , וראה כי
ותיהם הם עדיו , זאת היא תורת אמי , לקח
ה ודבריה חיים בקרבי , עיני לא תשורנה
בחזיון לבי , כי בקראי אל אלהים , והנה
ה ושמחה לפני , ועתה אדוני אחרי השלימי
אל בית אמי ואל חדר הורתי , להשביע
הבריאך מראשית מטעטים , אל נא תמנע

, ואורו נגה על פני שולמית הטלאים כל
יכול עוד להתאפק ולהתעלם , וישלת אדרתו
שמה עיניה עליו נבהלה , נחפזה , ובספקה
אל ראי ! הלא את מחמל נפשי הביאות אלי
ן מחמל נפשי אתה , נגינתי בלילה ורנתי
ראיתיך בגלעד בך הגיתי ועליך התפללתי
, וה׳ אלהי תפלתי האזין אלי ויראני פניך
תי לראותך , ועתה הגידה נא לי שאהבת

נפשי

זאת דברה וזרם דמעה עבר לחייה היפות, ודניא
גם הוא, ובאחוז ביד ימינה נושא עיניו השמימה ,
ה' אלהי ! בושתי להרים פני אליך , כי מפי משאר
מגילתי זאת יסדת אמונתי , ובחן שפתיה בראה לי ל
ותחדש רוח נכון בקרבי, וחיתי מעתה באור תראה,
לי אלהים אילת אהבים זאת והעמידנה לפני , נצור נא
שולמית הנאוה והענוגה כאישון בת עין, כי תורת ה
לשונה, ומקור חיים בפיה, ובאהבתי אותה תוסיף
לדבקה בך, כי אתה היוצר יחד לבותינו, הן ר
נוצרה אהבתנו ביום צרתי , ולארך ימים תנוב ,
יהיה לנו השחר הזה כל ימי צבאינו .

ואחרי דברו זאת חבק בזרועותיו את שולמית ו
וישק לה ויאמר : אכן דניאל בן עזריקם אני , כבת א
דמיתיך , ונפשי דבקה בך, ומה יעלזו לבי עתה בשמ
כי בת משנה המלך את, דעי יפתי כי כאהבתנו ה
כן עזה אהבת קציעה אחותך ואליפלט, אשר חיים וח
עמדי ; אנכי ראיתיך בגלעד ביום רע, ראיתי
וזכר תמונתך האיר תמיד אפלתי כצהרים בשבתי ב
גם את התפללת עלי יונתי ולא ידעת שמי , ואלו
תפלתך , ולמענך שלח לי פדות על ידי אליפלט , ל
תהיי וחלקי בחיים, חכי נא יונתי עוד מעט בסת
שיתי מייל צלך, אל תראך עין זרים , כי לי את,
מלבנון אילת אהבים , אתי מלבנון תבואי, מה
וממעונות כפירים אקחך ירושלימה , בשמחה ת
ובשלום תובלי אל היכלי תענוגיך , שם אפליא ח
ארומם תפארתך , וראתך קציעה אחותך העדינה
בך, שם אלבישך שני עם עדנים, ויסודתיך בספי
תשירי לה' שיר חדש , שיר ציון חדשים לבקרי
ה', ושפתי רננות יהללו פיך, רננות לא שערון כל
העדינות , שם נתעלס באהבים, נרננה ונשמחה בב
לבקרים תוסיפי לוית חן , והיית נאוה כירושלים ועטר
לראש

[illegible] שעות גיל כאגלי טל אורות,
ניאל בדברו ותאמר לו: הן רבות יפעל אל
הצילך מכף עריצי אדם, אף קרא לך דרור
בזריה, והנך הולך עתה קוממיות, כן יפליא
תמיד בעיר קדשו, בשבתנו יחד שקטים
ים ועליזים, מלאי רצון וברכת ה׳ ככל החזון
מות.

למועד, ענה דניאל, אכן הגידה נא לי שאהבה
פה אבישג שפחת יהושבע, אם הגידה לך
רתה?

תה פה, ענתה שולמית, רבות ונצורות הגידה
ועצבת בלבי, כל אלה אספר לך משוש
בצל־קורתי, ראה נא כי ראשך נמלא טל
תיך רטובות, לכן הבה אורי וישעי, לכה נא
משכנותינו ואעשה לך בריה ומטעמים כאשר
א לי אתה ואני לך, ואיכה אוכל וראיתי את
א לנת דניאל מחמדי?—על ברוש רענן ענה
היה מושבך ידידי, ענתה שולמית בשחוק, מי
י עתה לקחתיך אל מעונתי, הן אומני, איש
ם יהושבע וצפניה אחי עמם עתה בגלעד,
ם עתה לי, למינקתי ולגרי ביתנו, ואנכי
טמך ודרכך, והיית בעיניהם כארח נטה ללון,
ת ונצורות, ואותך מלאכי אשלח להציל
מות, את נפש עדה אחות מרים הכלואה
ץ, ואת חפצי־בה הנכונה לצאת מגלע,
ל אותה הרב, מפי אבישג שפחת יהושבע
כן היא הבאישה רוח בן־פריץ בעיני,
ור מחבר כהני בית אל אשר נודע לי עתה
, ויתגעש ויזעף על אביו אשר עזבו,
להשחית נפשות בזעם אפו בכפר

אקוה כי פיך יהיה כפי, הלא עוד חזון למועד א
ידידים ביתה, האף אין זאת משוש לבבי ?

ודניאל השתומם על רוחה הנדיבה, וישק לפיה,
שאלתהו שנית מתי תקחני ידידי לשבת אתך לארך
מתי ? ענה דניאל באנחה בנשאו מרום עיניו, אב
לבבנו לרחיש היום ההוא, אך עוד קירות ברזל נצ
ובינך משאת נפשי, ואנחנו נקרא לעליון הגומר על
כל מסך מבדיל ולהביא לנו יום שמחת גילנו, וא
לי אני בא יבוא למועד חדש האביב, ובראשון בא
אבוא הלום ולקחתיך ירושלימה והצגתיך לפני המל
לו לברך את אגודתנו ולהושיבנו על נחלת אבי,
לא ימנע הטוב מחפץ בן עזריקם נגיד ביתו וב
משנהו, אל תפחדי ואל תרהי אילתי, אילת אה
אתי מלבנון תבואי, ממעונות אריות ומהררי נמרים,
תהיי לי משחקת לפני על גפי מרומי קרת ובמרום צ

עודנו מדבר והנה יואח נערו הולך אחרי איש
ושולמית נשאה עיניה ותאמר: הנה הבודד בא מר
לכן הבה ידידי ואביאך אל משכנותי, ודניאל הל
משכנות החברוני, ובבוא שולמית אל ביתה גלתה
מינקתה, מי הוא העלם הבא אתה, ותצו את מש
ואמהותיה לטבוח טבח ולהכן מטעמים, ולא זרו ב
ביתה, כי כן הסכינה בבית מנוח להביא אורחים ב
חזות מעדנים לנפשם.

תם חלק ראשון

בר בו בימי אחז מלך יהודה ופקח
והושע בן אֵלָה מלכי ישראל

מאת

הם בן־יקותיאל מאפו

זִכְרוּ מֵרָחוֹק אֶת ה'
וִירוּשָׁלַיִם תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם
ירמיה נא נ

חלק שני

ישראל ראזמאווסקי בבארדיטשוב

АШМАӨЪ-ШОМРОН

т. е. Козни Самаріи. Соч. А

Томъ 2.

Бердичевъ, Типо-Литографія Я.

אל לך בנאות נגוה, וכל נרי ביתו חשבוהו לעבר
טה ללון, זולתי שולמית ומינקתה הנאמנה אתה
שסו והרכו. וממחרת היום ההוא רצה דניאל
, ותעצרהו שולמית עוד יומים, ואחרי שבתו
ימים נפרד מאת שולמית ידידת נפשו, ויבכו
ל השקיט את לבבה, ויאמר לשוב אליה שנית
האביב, אחרי ראותו את אליפלט, ותשלחהו
אש אמנה, ותשב לביתה.

מהר לרוץ ארח, ויפגע במקום וירא והנה עלם
יפה תואר, מחלפות ראשו יורדות על כתפותיו,
עלומים, ושני נעריו עמו; שלשתם יחד נתנו
ם, וכלב עז נפש רובץ לפניהם, וכראותו איש
לו לשונו. וישא העלם את עיניו ויקרא: האח
האח דניאל רעי וידידי! מאין אתה בא? הן
הגידו לי הרצים אשר שלחה לי יהושבע,
חפשי אתה לפני.

היתה זאת, ענה דניאל גם הוא, האח אליפלט
לי משוש דרכי, כי הקרך ה' לפני בעת
בך. זאת דבר, ויפול על צואריו. וישם
. ויאמר לו דניאל: עתה הגידה נא לי ההצלית
מנסת עוד?

ירושלימה לשמחת לב כל עליזי גאותי . ועתה הגידה נ
גם אתה את שלום מרים הכבודה , ואת שלום קציעה מ
נפשי , הלא ידעת אם לא שמעת , וראשית דעת ארע
מאין אתה בא ואנה מגמת פניך ?

ודניאל אחז בידו ויקחהו וירחיקהו מאת הנערים , ו
לו : בדרך אמת נחני ה' אל הררי שלום ואל עמק בר
הביאני אל מעונות אריות והררי נמרים , תעיתי בעב
עליתי על צורי היעלים כי אובד דרך הייתי , והנה
ממעמקים קורא באשמורת הבקר , קול עלמה נושאת
ותפלה בעד מחמל נפשה אשר ראתה בשביה . קראה
להוציאני למרחב , ותעל כאילה שלוחה על ראש ה
ותחזק ביד ימיני ותנהלני , ועב טל ואדרתי שמו לי סתר
אנכי הכרתיה , כי היא יעלת החן אשר ראיתיה ביום צ
בעמי דרך הגלעד , ואשר הגיתי בה ימים על שנה
ידעתי שמה ומקימה ותולדתה ; בנתיבות נפלאים נח
ויראני משאת נפשי , ואשמע את לקחה הזך אשר ירית ב
ה' ; ראיתיה כאילת השחר , ומה נעמו לי נדבות פיה
אמרותיה , אשר הרהיבוני , גליתי פני ואתודע לה ב
דניאל בן עזריקם נגיד הבית , ואהי בעיניה כמלאך של
מאת אלהי תפלתה , ותדבק נפשה בי , אף נודעה לי ב
שולמית בת אלקנה משנה המלך , היא אחות קציעה י
נפשך , אבנם הורתה לא היתה בת שרים כיהושבע , א
ערכה בנות פרום עם הארץ , כי ביראת ה' גדלה את
חמדת שעשועיה , במקום קדוש , שם לא תשכן המ
קנאה וחמת אדם לא ידעוהו ; שם מעון אילת אהבים
חסד , שלום , אהבה וידידות סביבותיה ירבצון , שם
שולמית כראשית בכורים אשר תבכר עת רצון לה'
יסתירנה אלהים מעינים רואות ברע , כי גם חית ה
השלמו לה , במקום ההוא ירית איש ביראת ה' , והנפש
בנקיון במקה עבור , שם זכיתי לבי גם אני , נהפכתי
אשר

..., ודמע נדבות עיניו תטופנה; ראיתיה, גחנתיה,
...י למראה עיני, שמעתי כי בת אלקנה משנה
..., ויעלוז לבי, שלשת ימים ישבתי עמה, ואהי
...ר עברו יין, בכיתי, שחקתי, נשיתי עמלי והוות
...מה.

...' קצות דבריך מפי הרצים, ענה אליפלט, ידעתי
...ד לפני רעומה, אשר שתה עליך כפר רב עם נפשי
... תמורת נפשך, ויהושבע שלחה אלי רצים נאמנים
...ת בדרך גלעד קרית פועלי און, פן אפול ברשת
... רעומה, ואני ידעתי כי לא תבקש רעומה נפשי
... אם את אהבתי היא מבקשת, ואת תשוקתה
...לחמה, אך יקחנה אפל ולא אני, אני לקציעה,
...מאז הגידה לי קציעה, כי עוד אחות לה אשר
...ם לאביה, גם דרשה וחקרה לדעת מקומה ולא
...שמח לבי בשמעי כי שתים הקרה ה' לפניך, כי
...ל אהבתך אשר לה כלתה נפשך, מצאת את
...ת משנה המלך נכונה לפניך, תחת קציעה משאת
... לך מטעם המלך על פי יהושבע. עתה סרה
... רוח רעה, וברית אהבת עולם ביני ובינך, כי
...ולמית, לא תוכל עוד לקחת את קציעה אחותה;
... זאת, ועתה הגידה נא לי, איך שלחה אותך
... הלקחה הכפירה כופר לנפשך?

... תחשבני לכפיר יושב במסתרים, ענה דניאל,
...וד המת נודעתי לה, ואין יודע אתי עד מה,
...די. ויהושבע ראתני מרחוק ותחשבני לדניאל,
...ומה לשלח אותי חפשי, ותען אותה רעומה
... לא אשלח את דניאל חפשי, כי אם ברב
...ליפלט תמורת נפשו; יהושבע יצאה, ורעומה
...קט ידידי, כי לא ארפך ולא אעזבך, כי לי
... אל שולמית להצמיד מרמה ולארב לך, הן לי
...ש אתה לחפץ בצעה, כי מרים אוהבת אותך

באם

את אהבתך, ואומרת לגנוב את לבבי, כי מוצא לכסף
לה בערה; וגם אני חכם בגנבי את לבבה, בהראותי כי
כמות אהבתי אותה, וכי בלעדה לא אחיה, והכפירה כי
פותה להאמין לי, כי אתנן קולי וכי אאנח לפניה, מאר
גלויה ומעברה מסתרת השמורה בלבי לזכרי אביה; כי
בגללו בקשתי קרבת רעומה, למען תמצא ידי להכו
ילהצמיתו, ולקרא דרור לעדה אחות מרים אשת חסדך. ראה
רעי וידידי, גם לך משפט הגאולה, למען מרים הכבודה ול
קציעה ידידות נפשך, ויהרו נתיעץ על זכרי בשובו ממצרי
ודמי אלקנה עליו נטוש. ועתה אליפלט ידידי, הנך הולך לי
ירושלימה, ואני אשב עוד בגלעד, כי לא אוכל ל
מרעומה, עד הקימי את השבועה אשר נשבעתי על
בצר לי, לכן אשר היה לי לעשות עשה אתה. הנה א
אחת יושבת בגלעד, ושמה חפצי-בה, לפנים היתה א
זכרי, וקטודה אם רעומה הדיחה עליה רעה גדולה, ול
עוזיאל איש מרים כי עתה נגזרה מארץ החיים, ולא
דברים לספר לך את כל תלאותיה, כי תקום עליה פע
צרה על פי רעומה האיומה; כפי שולמית אהובתי נגלד
זאת, והיא שמעה הדבר מפי אבישג האוהבת את צדקי
אחד מחבר כהני בית אל אשר התהלך עמי בערמה, צד
ה לא ידע מה שרש בארץ גזעו עתה נגלה לו כי בן ש
הוא, ועיניו צופיות לשולמית, ועיני אבישג נשואות א
אבישג אהובה לנער אחד המגלה לה סוד מרעים, ו
נודע לה, כי צדקיהו ושני מרעיו יארבו לחפצי-בה, כנת
עלי דרך בשובה אל עירה נוב, לכן ידידי קדמה
הרוצחים והכריעם, כי זה צדקיהו הנוכל חורש רעה גם
מרים, באשר הוא בעיניו כנוגע בנחלתה, ראה ידידי הנ
לך נצורות, ואתה חושה להציל נפש לקוחה למות;
יהושבע הזהירה את חפצי-בה מרעתה, על כן תקח הנ
אנשים עמה לשלחה עד גבול יהודה, אך מי יודע
יצילוה אלה? הן גבור אתה וידך תושע לך, להכריע א
דמים

אהן ·

ה כי ראיתני, ענה אליפלט, וכי מצאת את
, הגידה לה כי הפצתי מאד לשוב אליה ביום
הניאוני וימנעוני מחפצי, ומירושלים שלחתי
כיו אשורה, ועתה אמרתי לשוב ירושלימה
רים, בהגידי לה, כי הולך אני לקחת לי את
למען תנהילני הון עתק, ואנכי אקח אוצרותי,
הם את פני רעומה למצא חן בעיניה. הגידה
אעשה זאת להגיד בירושלים כי נפלת שבי
יאו לה כופר נפשך, וכי השבעתיך לעורר
כן תרבה לה כובים להשלות נפשה, ושלחת
בספר, וידעתי להוליכה שולל, וידעה היא
רתי, וידע גם צדקיהו-הכפיר אותי, כי תנוח
תיו.

ם לך עם מרעים? שאל דניאל, כי חבר כהני
פוצים על כל ארח. השקט, ענה אליפלט,
סף וזהב ואבני חפץ, ונערי חיל אשר שלחוני
שר צבאם החונה עתה בארם, ומהם נשאר
לוח אל שראצר, ... שרי חיל אשור החונה
והוא יתן לי אנשי חיל לשמור אותי ואת כל
גם זרועי תאמצני, הלא מחנות אשור הפשו
ה מלך ישראל, ופחדם נפל על אפרים וחבר
מה יעשו לי האודים העשנים האלה? אכן סר
ה' אתנו, האח! יחי יהודה!

אליפלט, ויקח עגל ויבתרהו לשנים, ויאחז ביד
בין בתריו, ויאמר לו: ראה כרתי עמך ברית,
עה ידידות נפשי, ואם תעזוב את שולמית
ה' עד ביני ובינך, ויאמר דניאל עד ה'!
תה נכון לבי בטוח בך, לך ושובה הגלעדה,
הושבע בסתר פנים, אל תגד לה את דבר
כי לא לרצון יהיה לה ראותי את פני קציעת

בתך

פני מרים כבודי ומרימת ראשי, ואת פני קציעת משאר

ודניאל נפל על צוארי אליפלט, וישקו איש אח
ויאמר דניאל: כאשר כרתנו את הברית הזאת, כ
את זכרי, וכל צוררי יהודה כרות יכרתון, הנה מחנו
נטושים עתה בכל ערי ישראל, וה׳ יצליח את דרכך
אל מחוז חפצך בשלום.

ואליפלט אחרי הפרדו מדניאל הלך לדרכו, ויתנ
אשור אנשי צבא לשלחו עד גבול יהודה. ויהי בהיו
והנה יושב ציון אחד לקראתו, והוא רוכב על פרדו,
את אליפלט בין מחנה אשור, ירד מעל פרדו וי
ויאמר האת ראתה עיני! הנה אליפלט הגבור הנבח
יהודה, הנך שב מאשור לשמחת לב כל דורשי שלומך
הנכספים לראותך, הן מרים לך כאם רחמניה, ובכל
היא מחכה לך, וקציעה בת משנה המלך, נשקפ
בעד חלון היכלה, לראות מתי יבא אליפלט.

אין כל דבר נעלם ממך, ענה אליפלט, ועתה ה
לי, את שלום מרים ואת שלום קציעה ואת דבר לכ
מגמת פניך? הנשמעו הרשות בציון, הלא תגיד לי
שלום כה לחי! ענהו האיש, אך שמיר מת, ול
התודה את חטאתו אשר חטא במרים בתו, ואת מעלו
בדבורה הורתה, היא אשתו אשר הרימה קרנו, גם
ביהודה ובירושלים התודה; ואני הנני נושא ספרים ל
על דבר דניאל הנשבה באפרים, ועל דבר עדה אחו
ושמיר מת! ענה אליפלט בתמהון, אמנם הר
ואכזריות חמה, הדית רעה גדולה על מרים, בהפר
איש תמורות, את עוזיאל גישה אשר לשמו ולזכ
נפשה, אך מת שמיר ובמותו נרצה עונו, ואלהים י
את נפש מרים הנוגה, ועיניה עוד תראינה את איש
נפשה, וממצהרים יקום למו הלד; ועתה לך לדרכך
ואל תגיד ליהושבע הגבירה, כי שב אני ירושלימ
לרצון תהיה זאת לה.

משדה

ליפלט הלך לדרכו, ונערי חיל אשור הלכו עמו עד
והו, שם עזבוהו, ובחצות לילה סר אליפלט עם
מלון אורחים הקרוב לארץ יהודה כאלפים אמה,
יו לאבול, והנה אורחים באים, וקול אשה מדברת
מע בחוץ, באמרה אליהם: ברוך ה׳ כי באתי עד
אבטח ולא אפחד, לכן הא לכם שכרכם, ושובו
ה. ואנכי ענה האחד, אנכי הנני לעלות ירושלימה,
בה ושובי בשלום לביתך, נשמע קול אנשים
אחד.

בא החזון אשר דבר דניאל, אמר אליפלט בלבו,
ום בטח ושאנן מפחד. עודנו מדבר אל לבו והנה
בשר באה אל המלון ואחריה זקן ביתה, שפחתה
חד. האשה ראתה את אליפלט יושב ואוכל, ותשם
ועל נעריו ותשאלהו: מאין אתה אדוני? בן יהודה
ליפלט, ושב אני מארם; וכאשר שמעה האשה כי
הוא, נחה רוחה ותאמר: הן שפתיך ענו בך כי בן
ה, מגאולי ה׳ השבים מארץ צר, עודך צעיר ורך
ת חרפת צר, אך חרפתם אל חיקם שבה.
וא ענה אליפלט, נשבתה ממלכה מארם, דמשק
, רצין מלכה נפל בחרב אשור, ועמו הָגלה קיר,
ר שם נציבים בארם, הציב חיל וחסן בכל ערי
אלה ראתה עיני!

ארץ ארם! ענתה חפצי בה, תאשם ארצה הטלאה
ציון במפלתה יראו, ונודע ה׳ משפט עשה, וחרדו
כל גוים שכחי אלהים, וחרד גם שכן שמרון, ואחזת
ת אפרים, ואלפי מנשה הצוררים ליהודה בנכליהם.
אשה קשת רוח את, ענה אליפלט, זאת אחות לי
ה נא לי מאין תבואי ואנה מגמת פניך?
ר אני באה, ענתה האשה, ואל ארצי יהודה אני
ה אני, והכרת פני ענתה בי לפניך, חולה מכעס
כי הכעים אותי אפרים תמרורים, ואיש הרכי הָרוני
לעת

ויהי שוא ישבתי בגלעד, וירפאוני רופאי אליל, ולא גהו
מזור, ובכל ימי שבתי שם, הייתי חרדה לרגעים; הלא מודעת
בכל הארץ, כי גלעד קרית פועלי און עקובה מדם, שם יס
אפרים במנשה ומנשה באפרים. ואת שניהם יחדו ביהודה,
עריצים יצפנו לנקי חנם, וגם עלי התגודדו, ואשכר לי ח
אנשים בגלעד, אשר שלחוני עד הלום; פה עזבוני וישובו ל
הגלעד, וכעלות השחר אשכים לדרכי, עמי זקן ביתי, ש
והגלעדי ההולך לשלחי עד נוב עיר מגורי, וברצות ה׳ ד
הנני מתר כנכון היום בגבול יהודה, וברוך ה׳ כי הו
למרחב; הן שמי חפצי-בה, ומה שמך אתה כי ארע?

בן בלי שם אני ענה אליפלט, כי אבי היה מדלת
אך בחסד אל המרים אביון מאשפות, התרוממתי, ומבית
יצאתי לראות אור, כבוד וישע, יחי עמנו יהודה! וי
אפרים את חליו ויבוש מפחזותו, כי הנה גמלה רעתו! נג
השמים משפטו, וה׳ אשר יעץ על ארם רעה, יפקוד ג
אפרים עונו; הנה באה שנת פקודתו, והושע בן אלה מלכ
מכסאו, הורד גאונו ביד מלך אשור אשר הושיבו ב
ומתנות אשור נטושים בעריו, ויהי אפרים למס עובד.

כן הוא ענתה חפצי-בה, הכה אפרים, ומחמם
יהודה תכסהו בושה, הנה גלה ממנו כבוד, נשיו היו לח
ובתולותיו לא הללו, כי זרים באו אל גבולו ויחללו את כ
הלא ידעת את זכרי גבור אפרים, אשר אכלה חרבו מ
שלישי יהודה, הוא ירד מצרימה להמתיק סוד עם שרי
ותהפנהם לסכך מצרים באשור, ורעומה בתו כשפחה נח
לשראצר נציב חיל אשור; הלא היא רעומה אשר גבה
ביפיה ובגבורתה, איך נהפך עתה כבודה לקלון! כן יא
כל צוררי יהודה. הן לי קרוב בציון ושמו נתן יליד שמ
ומהלכים לו עם בני הנביאים למודי ה׳ בציון, ונתן זה
מאז חוות קשה על בית זכרי ודבריו יבואו.

אין תדברי מרוב שיחך וכעסך על זכרי ענה אליפ

משבט יהודה ומגוריו בעיר נב, ויושבי ירושלים
ה' הוא מעוזו, ולא פנה אל רהבים ושטי כזב,
ן עפרה, אמי, מולדתה בשכם, ואנכי בתם
הייתי מאד ורכה, הורי גדלוני ביראת ה',
ייתי. ויהי היום ואמי לקחתני אל בית אביה
אני זכרי בן שר אפרים בחור מעם וגבור מלחמה,
בי וימשכני בעבותות אהבה.
ודי נער דורש ה', יליד שמרון מבני הכהנים,
י ירבעם בן נבט, המלך הראשון לישראל, נתן
מתת אותי לזכרי איש הדמים ואויל משריש
לי שוא, מראש חזה לי חזות קשה, כי מרה

את נתן ואת שיתו, ענה אליפלט; הן עתה
, ומהלכים לו בין בני הנביאים למודי ה',
ם הוא מדשן בית כרים הנדיבה; אך ספרי

הוסיפה לדבר, ותאמר: נתן הזהירני מרעה, אך
הדבר נכון לפני, וישלח לקרא לאבי שכמה לבצע
ני ובן זכרי, ולא אחר אבי לבוא, וגם שלמון
וישאל את פי, החפצה אני בזכרי? ואנכי לא
יראתיו, ולא מריתי את פי הורי, ואהי לזכרי
השמחה בימי כלולותי, ויעשו הלולים שבעת
אמונה ארשני זכרי, ואחר כבוד לקחני, ויביאני
ריו, גרוהו זרה לי, אך התכחשתי ואדבר אתו
ן לבבות ראה צרת נפשי.
אביו הזקן עשה משתה גדול בבואנו שמרונה
קול צהלה ורנה נשמע בחצרותיו, ובנות אפרים
הקרואים נמוג וילך, ושלמון הזקן קרא לי ולבנו
אל זכרי: ברוך אתה בני לה' וברוך טעמך,
שה יראת ה' כלבבי, היא תאשרך בדרך ישרה.

ישנה, כאשר צוה ה' ביד משה עבדו, שם תקח תו
כהני ה' צבאות, ומלך ביפיו תחזינה עיניך, תראינה א
מלך יהודה, מושל צדיק ביראת אלהים, אז תשיב מ
רגליך, בסוד כהני הבעל וכהני האשרה לא תבוא ול
בעצרותיהם, בל תלחם במנעמיהם ובל תסיך נסכיהם
לך בני לעצבים ולפסילים אלמים אשר שקר ותהו נסכם,
כהניהם מעשי תעתועים, ראה בני חיים עם חפצי-ב
נעוריך, אילת אהבים זאת בהרת לך ברצות ה' דרכך,
תשמור עליך, שימנה כחותם על לבך, והיתה תפאר
דרך החיים, אז תנוח עליך רוח גבורה לעוף בכתף פ
ולהלחם באדום, עמון ומואב וארם, ובכל אשר תפנה
ואם לא תשמע בקול אשתך זאת, והתערבת בהוללים
יעבטון ארחותיך, ואכלה הבושת יגיעי, ונהלתי אשר
עליך הבוק תבוק והבוז תבוז על ידי כהני בית אל,
הוני כילך, ובעוף יתעופף כבודך.

מתוכחת שלמון חמי ומלקחו הזך, התבוננתי ד
בנו בראשיתו, אך לא שמתי לבי לדאגה מרחוק,
זכרי לסלף דרכו, כי בטחתי בתפארתי ובאהבתו או
כי מושלת הייתי ברוחו להטותו לכל אשר אחפוץ;
את רוח בני אפרים אשר שכרון למו ראשית חטאת,
בזכרי ויהי על פי נזיר מיין ומשכר, ושלמון חמי נ
תמיד לה', על הברכה אשר הביא ה' אל ביתו, אכן
הייתי בביתו; בן ארכו ימים על שנה, אנכי הסכנתי
זכרי, ולבי נהפך בקרבי לאהבה אותו.

ויהי היום ואשה זקנה ויראת ה' באה אלי ות
ובדברה עמי שאלתני: האמנם נזיר זכרי אישך?
עניתי. אולי נזיר הוא בפיו ובשפתיו, ענתה הזקנ
ראש, ואולם חי נפשך אשה עדינה, כי אוהב אישך
שבמה, ויחלל נזרו. מגפן שבמה? שאלתיה מבלי הבן
כן הוא ענתה הזקנה, ואם לא תדעי לך היפה בנש
דברי, צאי לך בבקר מבית תענוגיך ועלי על הרי

ורא

ומה ורבת המשטמה לנשים שאננות , ובעלת
היתה כסמל הקנאה גם לבתי , ותגרש אותה
בצודדה נפש אישה, לכן הבה נתחכמה לה לבער
ואת מגבולנו , כי השחיתה התעיבה עלילה .

יתי משמוע את דב־י הזקנה, ולא אביתי להאמין
כי בטח לבי באישי ; ובבקשי חשבונות רבים
ה אותות , כי בחנתי דרכי זכרי , ואתבונן כי
די, כאשר קנני ראשית דרכו . והזקנה אמרה
כמה זאת לא תלך אחרי מאהביה , וגרן ויקב
אם אחריה ילכו מאהביה , והיא תקלס מהם
; ואתננה לא יאָצר ולא יחָסן, כי לכהני הבעל
אחר שמעי כזאת אמרתי אשמרה דרכי עוכר
לה נדדה שנתי מעיני, ובטרם בקר ואיננו ,
שכמתי אל הרי שמרון, ראיתיו מרחוק בין
עתר ענן קטרת עולה משם, שמעתי מצהלות
בקה בקרבי, בפיק ברכים קרבתי אל מקום לא
זכרי אישי יושב תחת עץ רענן, בעלת הכשפים
הבמות לעומתם, ויחד המה אוכלים זבחי מתים
ם, אנכי ראיתים, והמה לא ראוני, כי נסתרתי
קטורה מסכה מורק יין ותתן אל זכרי ותאמר :
יה כזה יום מחר גדול הרבה יתר מאד . וזכרי
שיקות פיו , והיא שחקה ותאמר : לו ראתה
ה, כי עתה טרפה נפשך בצפרני שמיר, וזכרי
אל פיו ויאמר : על יין ואהבה יתיה אפרים ! הן
שתי, אך לא זה שמה אשר קראת לה , כי שם
ה : לא חפצי־בה , כי רק בך חפצי אחרי רעתי
מנם ידידי הסכלת עשה, ענתה קטורה , כי
ת ציון אל ביתך למשל בך , התאמר הפתיות
מטה, שים קץ לממשלתה, ראה צויתיך , ואם
יהי חפצך בה !

אך התחוקתי ואצא ממחבואי, התיצבתי לקראת זכרי
נגרות, ובספקי כף ומעקת לבי לא יכולתי לדבר דבר.
מסכה יינה ותאמר לי: חג היום לכמוש אלהי, ופה
לו נדרי, ואקרא גם לאישך ותבואי גם את, לכן שתי
מסכתי; וזכרי לקח הכוס מיד קטורה, ויתן לי ויאמר
ואנכי מאנתי לקחת את הכוס מידו לשתות, אמרתי
מרמי נסכת היום נסך לכמוש אלהי המואביה, ואו
תחתי, וכמוש יהיה בעזרך בכל אשר תפנה, ועתה
ספר כריתות, כי מה לי פה ומי לי פה בשמרון! אלכה
אל בית אבי כנעורי, וזכרי הלום יין הגיח כוסו אל פי
לא ידע עול בשת, ויאמר אלי: לכי לך מזה פתיות, פ
בך כהני הבמות. עיני חשכו, רגלי כשלו ברדתי מן
באתי אל חמי ואבך ואתאונן רע באזניו, על תעתו
ויתחלחל הזקן ויאמר: עתה שבו מכאובי, כי שב בני
שב אל עונותיו הראשנים לחבורתי ולפצעי, כל יגיעי
כספי וזהבי יעשה עצבים, ועוד יפרק נזמך וחליתך
לבשת, לכן עזבי אותו בתי לנפשו, ושובי אל בית א

וזכרי שב הביתה לעת הצהרים שכור ונבלע
ויוכיחהו אביו בריבות שפתיו, ומכשול עונו שם נ
ויאמר לו: העידותי בך בן מביש ומחפיר, כי עצבי יאכ
ואתה תהיה עצב נבזה כעצביך, ובאה קרחה על נחלה
אמר נואש, כי בדרך לבו ילך ולא לאשה לספור צע
וינבל את אביו, ועלי מסכה חמתו, ולא אבה שלח
שלשה ירחים מת שלמון אביו מעקת לב ומשבר רו
נותרתי בלי מגן ומחסה. עברו שלשים ימי אבל, וז
את קטורה אל ביתו, ותהי לו לאשה, ותכעיסנ
ותשפילני לפני יתר השפחות, הפילה אור פני, ו
בחרפה ובוז, וזכרי שגה באהבתה, ולא דבר עמ
ועד רע, וביתו בית המרי היה פתוח לחבר כהני
ולנביאי, כי היה ירדי אל רהליה ... ... יעל ש
ש

מורעת זאת כי אוהבי עשיר רבים, ואף כי עשיר
כזכרי, אשר היה סגן לחבר כהני בית אל ולנביאיו,
רי הבלי שוא תועי בדרך השכל, וכל עולי בית אל
ר נתיבות ביתו, ויתאספו אליו כאסף החסיל,
דגן ותירוש אשר מלאו אסמיו ויקביו; ולא נגל דבר
החזון אשר חזה לו אביו, כי באה קרחה על נחלתו
גל יבול ביתו ולא שם על לב, בביתו היה משתה
ורה לא הסירה יינה מעליה; רב תבואות אסף
ת השנה, אסמיו מלאו בר, ויקביו השיקו יין,
מספר ירחים נשמו טמגורות, ואין יין ביקבים,
מונים העולים בית אל, וכהניהם ונביאיהם הסותרים
ושש יבול הרים, יובישו נחלי יין, ויאבלו יגיעי
ה, ובית זכרי היה בית מועד לחבר כהנים, מורי כל
, ולאספסוף נביאי תפל החוזים משאת שוא, אשר
גבורים תלד לו קטורה אשתו האהובה, גבורים
ת אשר יצליחו למלוכה; וחלף משאות שוא נשאו
חה מאת פני זכרי וקטורה, אשר האמינו אל כל
והבל הם, אשר נבאו למו לעתים רחוקים להרחיק
קרב נדבות ידם, וקטורה ילדה לזכרי את רעומה

ולעה ונרחה פקחתי עיני על כל דרכי זכרי, כי אלה
תו מעבר מזה, וקטורה הבוגדה מעבר מזה צדוהו
כרי יצא תמיד למלחמה ויעש חיל, וקטורה אשתו
יה בביתו, כי נשאה עינה אל אחד משרתי ביתה,
; ויהי כאשר יראה אותי, פן אראה און ואתבונן
ב זכרי לתת לי ספר כריתות ולשלחני מביתו,
רזון בעצמותי. וגם אמנם קנאת ביתו אכלתני
. ולא מנע זכרי מחפץ קטורה, ויתן לי ספר
חני מביתו, ויתן לי משאת כסף לשוב אל בית
תרתי בבית הזקנה אשר גלתה אזני מראש על

[illegible]

אל זכרי, לגלות אזנו על דבר קטורה
בוגדת היא בו.

וזכרי פקח עיניו על דרכיה, וימצא בקטורה ערות ד
ויתגעש ויתקצף, ובאש קנאתו אמר להמית את קטורה ב
אך אחיה כהן בית אל היה מגן לה; ואנכי שתיתי כוס הת
כי בשומי לדרך פעמי לשוב אל בית אבי בנוב, קרני ה
הכושי ויהרוג את נערי, ואותי קשר בחבלים אל עץ להמ
בצמא, כאשר אמר זכרי לעשות לקטורה; כמעט עיפה
לצמאון, וה' שלח את מלאכו הטוב, את איש יהודה
סר מני דרך ויראני ברע, והכושי עומד מרחוק ורואה בי,
מושיעי על הכושי ויהרגהו ואותי הציל, אך מי הוא מצ
הלא הוא עוזיאל איש חמודות, איש מרים הנדיבה,
עתה נודד מיהודה; אך ירחמהו עושהו באשר הוא
וישיבהו אל מרים נות ביתו, תפארת נשי ציון, אנכ
הזכירי את שמו אברכהו ואתפלל בעדו, ואל רחום
ירחמהו וישיבהו אל נות צדקו.

אמן כן יעשה ה', ענה אליפלט, הן דברים בלבי
עמך, אך עמל דרכי נסך עלי רוח תרדמה; לכן א
ואישן פה, ואם אינך חפצה לחכות לי, ועברתי דרך נ
מכורתך וסרתי אל ביתך.

ברוך תהיה בבואך בצל קורתי, ענתה חפצי-בה
לעפעפיך תנומה, כי עיפה נפשך לשינה; ואנכי מ
לעבור אל גבול יהודה כעלות השחר ולרוץ ארח עירי,
הנפשות הקרובות לי מחכות ליום שובי, ואתה תנוח
ושכבת לבטח, וערבה לך שנתך, והקיצות אז תלך
דרכך, אולי עוד תשיגני וארחת עמי לחברה.

ככל החזון הזה ספרה חפצי-בה אל העלם הנח
ארצה. ואליפלט, אשר ישב לבטח במלון ההוא הק
גבול יהודה, לא שם כל פחד לנגד עיניו, ויעל על ער
לתת לעפעפיו תנומה, וחזיונות אימה הרגיזוהו כרגע
מ

מן המלון
, וירכבו על הגמלים, ואיש אחד גלעדי נותר מן
שלחו את חפצי-בה הלום , הגלעדי גם הוא
ללכת עם חפצי-בה .

רחיקו מן המלון ויעבת דרך חורשת, והנה מבין
שני נערים יוצאים , והאחד הוא נער כושי ושניהם
ות וברמחים . פגע אתה צדקיהו בזקן , אמר
אשלח ידי באשה. ויהי כראות חפצי-בה את
חל , ורוחה נבקה בקרבה , ותקרא לו לשלום.
שלום , בפיו דבר שלום לאשה, וידו שלפה חרבו
ויביאנה בלב זקן ביתה , אשר צנח מעל הגמל,
תבוסס בדמו , ואימת מות נפלה על חפצי-בה
הגלעדי ותקרא : קומה והושיעני ארוני ! אל
, ענה הגלעדי כי במה אושיעך , איך אתיצב,
ים אחוזי הרב ? הה ! חשך ישופני , קראה
נח מעל הגמל , תעה לבבה ושרעפיה אשתוללו,
ה ויסחבנה אל החורשה , בעותי אליה צמתוה ,
לב , נתכו כמים שאגותיה , והפראים האלה,
בו אפס , ותתחנן על נפשה אל צדקיהו ותאמר
לא אדם אתה ולא חית טרף , שמעתיך מדבר
ע , חוסה נא על נפשי , כי מה בצע בדמי ?
תגרעי שיחה, ענה צדקיהו , אך הבל תפצי פיך
ם , כי אזני הכו הזה כבדו משמוע , וגם אם
מלין ודבריך לעו , כי מות אביו וחרפת אמו
ן ידידי מדבר , נה בן הכושי, נקמת אבי היא,
אמי השמורה לך , ובלענו למסת נקיה במשוש
וא בוטה עוד מדקרות חרב , לתתות נחלים על
לו לשון עד מים ויתלוצץ לאמר : אל תיראו
ם , ואל תרגזי אלה נובלת , הן כי ימיך פני
ת שבעה לה נפשך , ותדרוש ברופאי גלעד ,
כי אם לב רגז , כליון עינים ודאבון נפש ,

ונטי כבגו אכלו עש, ואני נואלן פקחתי עיני ואו
נפשך יבשה וימיך כצל נטיו, ואתעורר לשום קץ למכא
ולהנית לך מעצבך ומרגזך, כי אני רופאך, ולא עוד ר
לעלות הגלעד אל רופאי אליל המרפאים שברך על נקלה
נא המעֻשקה יושבת טב, כל אנחתך השבתי, רופאי
שלחו רצח בעצמותיך, השליכוך לעטלפים, ואני חי
אלהי אמי אשר מנעני מבוא בדמים, אני לא כן עמדי,
משכמי תפול אם אשלה רצח בעצמותיך היבשות, ג
לעטלפים אשליכך, כי אם אחר כבוד אקחך, ועיניך
תראינה מטתתך כבוד.

ובדברו זאת אסר אותה בעבותים אל ברוש רענן וי
הן זאת מנוחתך עדי עד אשה נהלאה, ושכנת תחתך
תרגזי עוד, פה תשאפי צל עץ רענן, וכמוהו עצ
תפרחנה עוד מעט לתקופת האביב, כחום צח עלי אור,
בבין חציר, והעריפו שמים טל, והיו שקוי לעצמותיך

והפצי-בה מתעלפת מאימת מות אשר נפלו ע
לרגעים צרחה קול מר, אך עוד מעט והיא נאנקה דו
עיפה נפשה לכושי, אשר חזק מוסרותיה ואמר: אל
פתיות, כי לא תשבי פה גלמודה, כי זיז שדי עמך, ו
אליך חיות, ובאו אליך האריה והכפירה, האריה מלך בב
יער, אחר כבוד יקחך, ותכבדהו נפשך, כי יחבקך,
על לביאתו רוח קנאה, והתגעשה והרעישה יער וכל ש
ועשית שלום ביניהם, כי תתני מעדנים לנפשם ילנ
גוריהם, גם יברכוך בעלי כנף, כי תביני שאר למו,
למו מנות מן הנותר מבשרך.

ובדברו את דבריו האיומים פער בשחוק פיו ויאמ
ראי נא כי משלם אנכי לך טובה תחת הרעה אשר
לקשורה אמי. הנה פניך קבצו פארור, חשך משחור ה
נהפך עורך לאור כושי ותהי כמוני, על כן לך נאוה כב

ותפצי-בה הנמסה מאימה וממגור התעוררה, ו
מרה בשארית כחה, וצדקיהו אמר אל הכושי, מלא פיה
ואל

גם בה, גם בשמיר אביה עוד
ענהו הכושי.

חפצי-בה נגזרה, והנה קול כלב נובח נשמע
הכושי התעורר, שלף חרבו, והנה הוא
א, וכמוהו עשה צדקיהו, והגלעדי נס למלט
א היה לו, אך אבד ממנו מנוס, כי נפל
, והרבם באה בלבו, ואליפלט הלך לקול
אחריו, ויבוא אל המקום אשר חפצי-בה
וצדקיהו נצבים לקראתם, וכראות אליפלט
ת הכושי הרוצח אשר קם על חפצי-בה
להמיתה בצמא, ויצילנה עוזיאל סידו,
תו, ויקפוץ עליו בחרב שלופה, והכושי
וניו, אך אליפלט הביא בלב הכושי הנצב
ו שדוד, ויאמר: לא עוד תוסיף לאסור
כי כלתה אליו הרעה, וישם רגליו כאילות
י אליפלט דלקוהו וישיגוהו, ויכוהו מכת
ת נעריו לקחת את פגרי הרוצחים ולטמנם
ם כמצות ארוגם, ואחרי נגש אליפלט אל
רותיה, והנהלאה התעוררה ותתעודד,
תברכהו על חסדו עמה, כי שלח מלאכו
נה מן הכושי ומחבר מרעיו, כאשר הצילה
ותספר לאליפלט את דברי הכושי ואת
זממו לקחת נפש מרים אחרי עשותם אתה
וך אתה, בחור יהודה לה', כי הכרעת
ל ידי חרב, דרכם בראשם נתת, ותציל
לקוחות למות, ועתה הגדל נא חסדך
ביתי ואל קרובי, כי נפשי נבהלה מאד,
והסד עמי. אל נא תעזבני, עד אשר
בי.

פלט, הנני להשלים חפצך, כי למענך
פשך, ולהכניע זדים, וגם על שולהיהם
ברוך

אשר עוללתי, ואנכי אשים לי סתר פנים במסכה
יהביאותיך בשלום אל ביתך, וישבתי שם בסתר א
מאנשי המקום שבתי, צאתי ובואי, במחשך יהיו
ומאופל ומחשך אשלח חצי אל לב הארורים אשר ת

ואליפלט הרכיב את חפצי-בה על הגמל
צז מסכה למען לא יכירהו איש, וכצאת השמש
אפרים, וילכו לבטח דרכם עד בואם אל נב,
חפצי-בה, שם ישב אליפלט בסתר אהלו תמשה
עד שוב חפצי-בה לאיתנה.

ב

שמיר היה איש קשה ורע מעלליה הלא העתו
ידעיו, ואף גם זאת בעברו. נפש מרים כתו הע
לא מרהה ולא עצבה את רוחו כל ימי חייו, ובמו
עליו שלשים יום, ותבך בבכי אביה לאישה הנור
ושלשים יום לחודש האחד עשר, שלמו ימי אב
והיום ההוא היה יום הולדת לה, ותשלח לקרא
אלקנה משנה המלך, ולהרצה אשת ידידיה שר
למלך, לאכול ולשתות עמה ביום ההוא, אשר הי
באורו ובחמו; הצנים נראו בארץ ועיר שם ועיר ש
היו פתוחים לרוח היום. ולחום צח עלי אור, י
משחקים ברחובות ירושלים, כי עת הזמיר הגי
ומרים לבשה את בגדיה החמודות, ואמהותי
השולחן כל מגדים ומעדנים, והנער מגדיאל הארו
ויאמר. בעלות השחר סר הלום איש אתר חברוני
ה

ממני להגיד לך גברתי, כי דבר סתר לו
תה? דבר סתר לו אלי? ענתה מרים
הביתה וישמיעני דברו; אולי חפץ הוא
ני, תחת הסוכן אשר גרשתי מעל פני.
את הספר החתום אשר הביא לה איש
תב כמכתב יהושבע רעותה, ובטרם קראה
ר שיבה זרקה בו נגש אל מרים ויאמר:
בר סתר לי אליך גברת עדינה וכבודה,
שפתי ולפצות פי אליך. ותאמר לו מרים:
לבב אתה למה זה באת אל ביתי

פן כה וכה, וירא והנה אין איש ממשרתי
ה בבית, ויחנן קולו ויאמר: הן נבאשו
בני יהודה, ואולם לא כן אנכי עמדי, עד
אטונה דרכי, ואמת תהגה לשוני; ואולם
שמר נא פתחי פיך מאבן מקיר ומקירות
שולח אותי יקר לך מכל יקר מה נחנת
פית, ומה ישיש, על חן תפארתך,
אליך חרש להגיד לך, כי מסתתר הוא
באפרים, ואין איש יודע מסתרו זולתי,
ר אהלי, מפתי הוא אוכל וממשקי ישתה,
התלאות אשר אפפוהו מיום קהתו אותך;
ך נמס לבי בקרבי, והוא אמר לי: לך
ות נפשי ידה לך: כה אמר לך עוזיאל
ה נפשי בשנים הרעות אשר נדרתי, ועתה
וקים מסתתר אני באפרים, במקום, אשר
אשר אני שולח לך, ועתה, זכרי נא לי
עוריך אהבת כלולותיך, זכרי אלה לאישך
ו, ועזבי קנך וארבתך להרות במחה
שם: ראי לך על אברות אהבה, כי לך

ותבך ותאמר : אל תאמר בן אפרים , כי אלך אחר
פני אישי , ודע לך כי מטעם המלך לא אוכל לצאת מ
ותוצה , כי בנפשי הוא , ועתה לו ידעתי , כי כני
כי עתה אמרתי , אעופה כיונה אל אישי , ויעבור עלי
תן לי אות אמת , כי פיו דבר לך את הדברים הא
אשים פחד מות לנגד עיני , אראה פניו ואמרתי : אמו
רק אות אמת תן לי , כי פיו דבר אליך , כי אות נר
הפרדו ממני לדעת , כי פיו הוא המדבר אלי , ומדו
לך ספר כתוב אלי ?

אותות תשאליני עדינה , ענה בן אפרים בא
בהמון לבו לא נתן לי כל אות , ומי יודע , אולי בתלא
אשר אפפוהו שכח את האות אשר נתן לך , וספר
אליך , כי במקום מושבו אתי אין גליון , ודברו ה
ואנכי הייתי נחפז ללכת ; על כן מאומה אין אתי זו
אשר שם בפי , צר לי מאד לשוב אליו ריקם , ירא
נפשו בראותו כי יונתו איננה עמי ; כי לא ידעת
נפלאה לו אהבתך , ואחת מני אלף לא הגדתי לך

אחר דברי לא אשנה , ענתה מרים , הלא כא
אותי , כן תאהבהו נפשי , על כן אות אמת אשאל מ
דברה ותפן לבוא אל חדרה , ובן אפרים , הוא עמ
יצא מאת פניה במפח נפש , כי לא הצליחו דב
יוצא , והנה תרצה אשת ידידיה שר הרכוש עם ש
וקציעה בת משנה המלך באות הביתה , ימד
קוראה את המכתב אשר הביא לה החברוני , והנה א
אליה להגיד לה , כי הקרואות באו אליה , ותאמר
אמתה : ולמה עזבת את החברוני ? כי ישנת גבר
אמתה , וגם אמר החברוני : אל תעירוה , כי ש
סלין אשר יגיד לה פי היום .

ומרים יצאה מחדרה אל אולם הבית , ותש
תרצה וקציעה ותאמר : ברוכות אתן לי בצל קורתי ,
וילדי תרצה . ותרצה יפה בנשים , ושני ילדיה יים

השק לט מרים ותאמר : אלהים יחנכם מחמדי.
ך, ברה כחמה ויפה כלבנה במלואה, פניה
ומים, וחן וחסד נעורים נשקפים מעיניה, ומרים
ר משכיתה רחב הידים ותושיבן שם. ותרצה
האיש אשר אך יצא מביתך, הסוכן יהיה על
פרים הוא רועה רוח, ענתה מרים בשאט
בוז במסלותיו, גם הכשיל עליו לשונו,
אך שמעה קציעה בתי, כן אקרא לך קציעה
אותך ואת אמך מאד, הן באזני היום דברי
רשות אגיד לך, לא ידעתי התשמחי אם
הן מצאה אמך אחות לך אחותך בת אביך,
ת הרוקם.

לאה גיל, ותופע עליה, נהרה ותאמר : תבוא
אשר היא שם, והושבתיה בקרב היכלי
ה, כי בת משנה המלך היא כמוני. הן
מוע מפיך, ענתה מרים בנשקה לה שפתים,
לקרא את הספר באזניך ובאזני תרצה
לא אכחד מאומה.

ם כן לבי אליך, ענתה תרצה, אך מתי אשמח
צר לי בצרתך? הן רב חילך ומה יושיעך
עליו פרי בטנך? כי זה העלם אליפלט
לך, אמנם חמודות הוא לכל רואיו, אך
, ושמחתם מה עושה לך?

רחמניה על בר בטנה, כן אשיש על אליפלט,
ון עינים אחכה ליום שובו הלום. לכן, ענתה
על פניה, לכן אשמח את לבך מרים הכבודה
ד שבעת ימים יבוא אליפלט בצל קורתך,
אחד יושב טב אשר יביא לך היום מכר
גיד לי האיש כי שלום לו, וכי שב הוא
ים, גם חלק שלל דמשק עם עצומים.
ניעה, ותכחידי תחת לשונך! ענתה מרים.

מרים

מצות אמי לי לבלתי שאת שם אליפלט על שפתי וזכרו
לבי, אמנם מצות הורתי עלי הזקה, כי איך אמשול ב
ותרצה אמרה לה, אכן תמשלי ברוחך, אם רוח המושל
עליך, הלא תזכרי יפתי את רצון המלך אשר לדניאל
הלהפר עצתו את אוטרת? אך זכרי נא המת מלך ושכ
אליפלט, עזבי אותו לאהגת מרים הכבודה, ואת שאי
אל דניאל, לבן נגיד הבית, אשר תפארת אבות נוס
על תפארתו, ומה מגרעת מצאת בו?

תרצה דברה דבריה, וקציעה כלא שומעת קראה
בתה הילדה ותאמר: גשי הלום צפור חיה, כנף רננים נ
ותמר הילדה נגשה אליה ותאמר: הנני כי קראת לי. ר
אמרה קציעה אל תרצה בקחתה את הילדה על זרועותיו
נא, עיניה כעפעפי שחר, כפיקות רשפי אש, תגדל
ותדל בחירה, ובעיניה תקחנו; הגידי לי תמר תפארתי
יפעת עינים? לתמר! ענתה הילדה, ולמי חן ויופי? ל
השיבה הילדה שנית בתמתה. הכל לתמר, ענתה
בשחוק, אך מדוע לא לקחת את עוריקם רעך הילד
הלום? אנכי לא אוסיף לשחק אתו, ענתה הילדה, כי פו
בי ובאחי יתקוטט, ועל ילדי אביונים ישליך צרורות
על כן לא אקרהו, גם בעלותנו אל בית הקיץ אשר ל
הזיתים, כי מאסתיו מהיות חבר לי.

וקציעה הניפה את הילדה תנופה ותאמר אל אמו
צגולה היא לאמה, וכן תהיה לבחירה, ראי נא כי תור
על לשונה, כי תריב ריב הלשים מיד חזק מהם, וה
בעוריקם ונפשה תקוץ בו, ואם תבקר היא בין טו
סבלי דעת, ומי יחשוב עון לי, אם בדעת אבדיל ב
לנחמד? ראי נא תרצה רעותי, מפי עוללים יסדתי לך
על שאלתך, הן בתך בראשית דרכה תבחר דרכה.

אך לא זה משוש דרכי, ענתה תרצה, ומרהו
מלחמה, ובדברה זאת העבירה ידה על לחיי בתה וה
מלחמה לך באביך בתי, ולך נכון שבטים. והילדה
פניה

בי אשחק את תימן אחי, ואני עזריקם לא אביט
תרצה, אמרה קציעה, הן בתך הילדה הגישה
חפץ לי כי אצטדק? בתך לא תחפוץ בעזריקם
לא אחפוץ בבן עזריקם הנער, אשר עודנו מתזיק
תשאילני תרצה: מה מצאתי בו מגרעת? וגם
פארת אבות נוספה על תפארתו, כי חטר הוא
ה; ואולם ראי נא תרצה, אשר עמו לא אבחר,
ת נתנה לו הורתו, כי רך ויחיד היה דניאל לפני
נוער בנה ותשלחהו חפשי כעיר פרא, וכדרור לעוף
; ויהי דניאל אמון עלי תולע כילד נולד למרום עם
הילד ויהי לנער, ודעת קרושים לא למד,
ה ממנו, היפלא כי יאהב נער נבוב משובות
ליקהת אם? דניאל היה פחז כמים ואוהב לנוע,
ון בקרבו התהפך כחמר חותם, ויהי אין בדבריו,
נו לבחר ולמאס תרשים לבקרים, ככל העולה על
משך אחר הבל נדף, ושוא היה תמורתו ביום
א שתה לבה לפתח מושבות כסיל וחזק מוסרותיו
, כי כמצחק היה בעיניה; והנער הלך שובב בדרך
אשר היה רוחו ללכת, וכפשע היה לו בין אהבה
כבוד לקלון, ויגדל דניאל ויהי לנער, ועודנו
ביו, ויתנהו אביו בין נערי שרי המדינה, ויתן לו
השרים, למען יהיה לאיש; והנער עודנו מתנכר
ואהבוהו שרים למראה עין, ויהי בעיניהם כיפה
סר טעם, גם אנכי אהבתיו כאח לי באשר
מימי ילדותו, אך שתקתי, לעגתי על כל מעשה
בלי טעם ודעת, והוא אהבני אהבה נצחת;
מי: התבחרי בו בתי לאיש? לא אבחר בו,
עודנו נער, וימי נעוריו ימשכו, הכזה איש אבחרהו
ינים, מנהל בימי שלום ומשען ומחסה עז לעתות
תיקי אשאהו כאשר ישא האומן את היונק? האפלם
אם אהיה נר לרגלו להאיר אחרי נתיב? המספר

התרצה נפשי בו לשומו אלוף נעורי ?

המאס מאסת את דניאל, אם במעשיהו בן הנ
נעלה נפשך ? השיבה תרצה אמרים לה, הלא אחת היא א
הסירה לבבך מכל גבר, וזאת היא עמך, הלא היא אהב
את אליפלט, האף אין זאת קציעה יפתי ? ואם רוח אח
אתך מה היא.

אם ככה תחקריני רעותי, ענתה קציעה, הנני לה
לך אחרת, ומי כמוך יודעת את אחרית בית יורם ? הן יו
האלוף ביהודה לקח שתי נשים, את נעמה ואת חגית, ובא
נשבה יורם בידי הפלשתים, ונעמה האהובה שלחה את משכנ
אישה באש וחגית ובניה היו לשרפה, וזאת היא תורת הקנא
קנאת אשה מרעותה! ועל כן מאנתי להיות לבן המלך,
יקח נשים אחרות לצרור לי ולהשיא עלי עון אשמה או מו
ומי יעצור גם את דניאל מקחת עוד נשים מאשר יבחר,
בן מרום עם הארץ הוא; לא בן חלקי בלבתי אחר אליפל
אשר כבוד בית אבי ירוממהו, ובאהבתי מאושר יהיה באר
מי יתן וימצאני כי עתה אחת אהיה לו.

בזאת עוד לא צדקת, ענתה תרצה, הלא גם ידידי
אישי ממרום, עם הארץ, ואחת אני לו; והשנית, הלא המל
יעדך לדניאל, ואיך תשני אחר דבריו ?

אחת היא בלבי ולא אשוב ממנה, ענתה קציעה באנחה
אליפלט קנני בראשית דרכו, כי כל יקר וכל מעגל טוב ראתו
עיני בו, ועיני שעו מבן המלך, להביט על זה בחרתי מעוני
ואף כי אחרי הגדילו לעשות עמי ביום צרה, חומה היה עלי
ואת חיתי חשך מעבור בשלח, פדה בשלום נפשי, הרק עינ
תחזינה בו כל טוב ? הלא כל אדם חזה בו; הן תפארת בחורי
כחו, כל איש ישגיא פעלו, ועין ראתהו ותעידהו, וכאשר אנ
הו, כן הוא לי, נפשותינו נפגשו ואזני לא שמעו מפיו דבר
ידידות, אף כי אמרתו צרופה, זך לקחו ומתק שפתיו ירנ
כל לב; ואולם לו נתכנו עלילות וגבורת ידים, ודבר שפתים
לו למותר בסופה ובסערה דרכו ביום קרב, אך בימי שלום

דרכיו

ת נחלת איש חמודות, ומי יחשוב עון לי כי אבחר
ון נחלתי? אני אגיד תהלתו אל המלך, אפיל תחנתי
יתי כי לא יכלא ממני את מחמד נפשי.

יבי נא קציעה שאהבה נפשי, ענתה מרים בזנחה,
רתי, כי אנכי אהיה לך למשל, אכן נעמה היא
ענוגיה, כעץ החיים אשר נטע אלהים בעדן מקדם,
כיו להט החרב המתהפכת, וכרובים שומרים צעדי
יהרס לבוא אליו, הלא ידעת אם לא שמעת מפי
ך, את מכאובי ואת מחמדי בירחי קדם, כי צפויה
ת טרף לזכרי איש הדמים, הלא ספרתי לכן גורל
ושבת עיר נוב ואחריתה בבית הבליעל; וקטורה
עה עוכרת נפשה מצאה נתיבותיה גם אל בית אבי
ה רעה, וה׳ שלח את מלאכו לפני, ועמק עכור
תח תקוה, ואבחר לי את גאון נחלתי, את עוזיאל
מראש באפס תקוה, כי קול הורתי נשמע לי מקבר
ל תלכי בתי אחר בן חשוכים, כי לזרע המלוכה
ומה שמח לבי ביום אורי וישעי בראותי כי אהבתי,
את נפשי, מתאימות יחד עם מצות הורתי, נקבצו
בנפש עוזיאל משוש גילי; וביום שמחת לבנו,
אתנו ישמחו השמים ותגל הארץ, ישבתי עם עוזיאל
ו חמודות לכל רואיו, ובהלו נרו על ראשי, נמוגה
ר פניו, וכאשר תנוב שושנת עמקים מטל אורות,
מטל אמרתו הצרופה. כאשר יצא עוזיאל מבית
אלתו תמיד: מתי תשוב אלי משוש גילי? ובבואו
ראתו, נפלתי על צואריו, אמרתי האח! הלא לי
מו עלי כל יושבי חלד, ובאור פניך אראה שלום
ם זעף אחז בן המלך אשא, כי מה יעשה לי,
שי לי מחסה עוז.

בן המלך היה למלך, וכל שעשועי את עוזיאל שעו
דמוני ימי עוני, למצער התענגתי על גאון שלות
ארך ימים נשיתי טובה, אמנם במצער ימי צורי

ושל, צי

ימי צבא אנוש, ואהי כזולל וסובא אשר יתן מערנים לנפש מספר ימים, בכל הונו אשר פזר למו, וחסר יבואהו ביתר שנותיו הה! אחריתי היתה כיום מר, כי הפרידוני מאישי, אשר ב כל חיי רוחי, ואשר חיתו הייתי, ויגרשוני מבית תענוגי להאביד כל זכר למו, וכל יודעי שלותי בירחי קדם, אלי ישגיחו, אל יתבוננו ויאמרו: איכה תהיה עתה מרים נפרדה מאישה הנודד קצוי ארץ? לא נודד הוא ללהם, כי אם למצא מנוח, ואותה לא ימצא רק בשבתו עם מרים משאת נפשו, הלא תביני לי תרצה הברוכה בנשים, ודברי לא זרו לך, כי ברכך ה' בכל אשר נאצל ממני, וה' ישיתך ברכות לעד, ושפרה נחלתך גם על תמר בתך החמודה, גם עלי שפרה נחלתי בשבתי עם אישי בהיכלי ענג, שנינו מלאי ברכת ה' ושבעי רצון ונחת, למצער ישבנו יחד, ולארך ימים נפרדנו, כי מצות המלך עלי חזקה לבלתי צאת מקיר העיר ותוצה; לולא עצרתני מצות המלך, כי עתה סבותי ארצות ואיים רחוקים, כי עתה לקצבי הרים ירדתי לבקש את אישי, מי יתן שבתי עמו על פנת גג מדור בהיכלי שן, לו יום או יומים אשוב אחיה לפניו, ואמרתי: האח! ראיתי חיים, אמותה הפעם!

מדברי אלה הלא תתבונני קציעה, מה ערגה נפשי לעוזיאל, ובכל זאת לא אחרף למות נפשי לצאת מקיר העיר לבקשו, כי אם אבליגה פחדי על תשוקתי, ומפני רוח המושל אשר תעלה עלי לא אניח מקומי, ללכת שמרונה ולפדות את עדה אחותי מארמון זרים, בעת אשר אין זכרי העריץ בביתו, הנקל הוא לי לתת את נפשי בעד נפש אישי, אך מי הוא לידי יתקע, כי בנפשי אשיבהו למנוחתי? על כן בה' שתי מחסי, כי הרבה עמו פדות, וברצונו יכניע שאון זרים, והיתה לעדה אחותי הרוחה ויצאה למרחב, וברצות ה' דרכי, ואני חבוקה בזרועות עוזיאל אישי; הוא אשר דברתי אנכי אבליג פחדי על תשוקתי ולא אמוט. הלא ראיתן את בן אפרים אשר בא בצל קורתי להגיד לי, כי ציר אמונים הוא שלוח מאת עוזיאל אישי, לקרא לי לבוא אליו ולחרות בשמחה

את

מות המלך , ואנכי בכל אות נפשי לראות את פני
נבהלתי ברוחי להאמין לו , כי אם אותות שאלתיו ,
ידע לענות , ואברכהו וילך ; לא כן את קציעה
כי כל רחוק קרוב אליך מאד , לא תשיתי לב לכל
אשר לרגליך . ואחרי דברי לך כל זאת הנני להראותך
אשר שלחה לי אמך מן הלבנון .

ה זאת שמה את הספר לפני קציעה ותאמר: קראי באזני
צה רעותנו , וקציעה קראה מעל הספר כדברים האלה .

ג

עותי כאחות לי ! הלא תדרשי לשלום יהושבע רעותך ,
ם תזכריני , זאת ידעתי , כי בשבתך עם קציעה בתי
בן , לכן אגיד לכן עתותי , הלא ידעתן כי מגמת פני
עדה , לקחת צרי לשבר רוחי ולאבלי , הלא ידעתן כי
כה לא נושן עמי , כי חדשים לבקרים הקדיר עלי
רש ענן על כל מחמדי עין , לא האמנתי עוד שוב
, ולא קויתי עוד לתנחומות אל , עד אשר באתי עם
בת אתה בירכתי לבנון , בצל מנוח אישה החברוני ,
תותיו שאננות בין החרמונים , הררי עד , אשר
שעשועים לנפשם , ולמן היום אשר נשיתי טובה ,
שלות הנפשות האלה הקרובות בלבבי ; כן אשיש
חנה אחותי , אשר יאהבנה מנוח אישה כאהבתו אז
נעוריו , הלא היא נועה צרתי בת הרוקם , אשר
שבה בצל אישי למרות רוחי , ותלד לו את שולמית ,
היתה למנוח ותלד לו את צפניה בנה ; את שולמית
שושנה ענוגה בשדה יער , בצלם קציעה אחותה , על
ה לאליפלט אשר כבן אמצת מרים לך , יעדתיה לו ,
ידו מקציעה בתי היעודה לדניאל מטעם המלך ,
מנוח הלא מצא את עדה אחותך בערבות מואב ,
ה ומושיעה ביום שאון ומהומת נסים . אך ידי

עריצים

במעון עריץ, בארמון זכרי איש הדמים, וקן רעותי [illegible]
הגאולה להשיב אהובה אל אוהבה.

כל זאת יעצתי אני לטוב לנפשות האלה כל הימים, אך מי יודע עצת ה׳, כי דרכי דניאל סירים סבוכים, בההלכו עם רעומה בת קטורה וזכרי, בערמה, כאשר יגיד לך פי מנוח, ואנכי טרם אדע התעמוד לו ערמתו, אם אין, אך כפלים עתה לעצבי, ולמה אכחידנה תחת לשוני? בשבתי בגלעד, ודניאל התגנב לבוא אל נאות שלום, משכנות מנות, ותחשק נפשו בשולמית, ונפשה אשר דבקה בו מאז שוגה באהבתו, חידה אהודה לך, ומצות יפתרנה, הלא אם יקח דניאל את שולמית, לא יוכל עוד קחת את קציעה אחותה, ומה רבה דאגתי לבתי אשר נפשה קשורה בנפש אליפלט, אשר חומה היה עליה ויסף לראשה ביום נשק, ואהבתם לא אז נבראה, כי אם בעוד מעשיהו בן המלך חי, והיא כפורחת עלתה נצה, ותשגשג בלב קציעה, ואף כי פיה היה לי כספר החתום, כי הסתירה בתי את תשוקתה ותכחידנה תחת לשונה, אך אין נסתר מעיני אם הצופיות בבל, כי עין בעין ראיתיו הולכת וגדולה מיום ליום, ואלקנה בשמעו כזאת מפי ויאמר: „האהבה בראשיתה תולעת אחלת הולכת על גחון, ומה איומה אחריתה בקומה כלביא, כי אז לא תשוב מפני כל ותשחק לכל פחד, לכן רמסי את התולעת בראשיתה, את קציעה בתנו, הרחיקי מבית מרים, ששם אליפלט, ומנעי את הנער מדבר שפת יתר באזני קציעה, כי למה יחתה גחלים בחיקה? ואם גם בזאת לא תצליחי לשרש מלב בתנו שרש פורה רוש, אז מנעי את אליפלט מבוא בצל קורתנו", ואליפלט בא אל ביתי לרגלי בן המלך אשר לא אחר לפקח עיניו על אהבת אליפלט נערו לקציעה משאת נפשו, ויחר אפו בנער וישימהו אל מול פני המלחמה, ואחרית דבר הלא ראינו, אליפלט הציל את בתי מחרפת צר לבקש אהבתה, אך לשואה יבקש נפשה, כי אחת דבר המלך, ומי יבוא אחריו לשנות אחרי דבריו? ראי נא מרים רעותי, המכשלה הזאת תחת ידיך, משמרת
קציעה

בי אלי עוב את בתו מחמד נפשו להכין אותה
, דעת ויראת ה׳ , ומה יהמה לבי לה , כי
אשר אין לה רועה , ואין מנהל לה לנחותה
ולהסיר כל מכשול מדרכה, לכן אליך רעיתי
לבה מאד , אך עצתה נמהרה על דבר אליפלט ;
אחריתה וסכלי כל עצה נבערה, שלחי את
נתתי לו חמדת הבנות , את שולמית בת
תברכני תמיד .

שב עוד בלבנון עד כלות ימי האביב , ואם
הלא אשיש משוש את אחותי , הן כל מראה
את אישי . לא כן אנכי פה , כי הנני בעיני
ארץ אני , בראותי מראות עתיקי יכים ? פה
ת, אלידע שמו איש יודע ציר ויודע דעת
עזב דור תהפוכות לשבת בדד בראש אמנה ,
שכנותינו, צרתי לפניו אגיד , ואזניו קשובות
טות אמרותיו הטהורות אמצא תנחומות אל ,
ילות דור ודור , אשר אבותיו ספרו לו ; הן
רכו נסתרה מה׳ וממתים מחלד, מהון ומנחלה,
א נחלתו , לו שאר רוח, מתק שפתים ואמרי
ו בעת יכונן לחקר ארץ ומלואה , ומה נמלצו
לי רוחו על ראשית דרכי אל ועל מפלאות
גידו לי תהלוכות חכמה , דברים אשר לא
ע , אפער פי ואשאפה אמריו כי נעמו , ולבי
ה זאת המנוחה לנפש עיפה , וזאת המרגעה
לה מעצבה ומרגזה ולהשיב לה ששון ישעה ;
ת, איך יפיק תבונה מכל מראה עיניו, והחכמה
ענני בהן שפתיו לאמר : הלא בחכמה ברא
אם , ארץ ומלאה והכמתו גלויה בכל מראה
ים אראנה , ומארזי אל אשורנה , ובדברו
ורי היעלים הקרובים אל משכנותינו , ויורני

את

עליהם כתבה העת דבר ...
אנוש, כי אם במכתב אלהים כתבה אותם, לה כל סלע
וכל צור גליון-גדול, בספר דברי הימים הזה אלף שנים
אחד, ואם ברוממות אל רב העליליה, יתבונן גבר, והי
בני חלוף כתגבים, וחלדם כאין בעיניו, אשר יגונם ה
ושמחתם ... גע, ומה יתאונן אדם חי ומה יבכה לו
אשר נפקדו מספר רגעים מצל ימיו

הדברים האלה יצאו מפיו כרשפי אש, ומנגה נגדו
יגן ואנחה, ויוסף אלידע וידבר אלי בחזקת היד לאמר
ה' ונשגב לבדו, וגם כל הגוים יחד כאין נגדו, ומה
אנוש! רם הוא, ונפלאה הבריאה אשר ברא, ומה נהדרה
במקום הנחמד הזה, כי פעם תתהדר ברקמת ארגמן כ
יפה-פיה המיטיבה דרכה לבקש את אהבת בחירה, ופעם
זועפים, כפני אשה אחרי מות אלוף נעוריה, פה ארא
ירוק דשן ושמן מתנוסס ביפיו ובהדרו, כארץ יהודה בימי
ושם סלעים כעצמים יבשים, דמיונם כאפרים, אשר נס
ויוסף ויאמר: אני ראיתי ארץ אפרים בימי חרפי, ואקו
פתאום, ראיתיו כהר נשפה, אשר על ראשו יתרף
הנורא, יזרח השמש ולא יחמם עוד, ותחתיו עוד יצע
נחמדה המתהדרת במעטה פרחים ושושנים כי דמיונם
באפרים, המשפילי לראות כל שכיות החמדה, ולא יש
להביט, כי שיבה זרקה בו, עוד מעט ורוח מצפון נשב
ונבלו כל שכיות חמדתו, ויבשו, ונדפו, ואינם; ...
דברתי, כן ראיתי בו, הנה יד מלך אשור הויה בו
הכפתור וירעשו הספים, כי את הושע בן אלה מלכו אסר וי
בכלא, והעם פרוע לשמצה, כי נתן מלך אשור עונ
הארץ, ואפרים ומנשה היו למס, ושרי אשור נוגשים
דוחקים ולוחצים אותם, וזכרי ושרים רבים מאפרי
מצרימה להפיל תחנתם לפני סוא מלך מצרים, וגם
יצאו וידיהם על ראשם, כי יהיה מעוזם לבשת ול
ולפוקה, לעורר שבט אשור. וזאת אחרית אפרים, כ
כרגע

אור, ובמוצאי בקר תראה עוד גאות ה',
שכיל.

איש החמודות זה יום יום, הנה מסלות ציון
פה לשבת ירושלים, ואני שרתיו לשבת
לא יאבה איש החמודות הזה לאכל לחמו
כן גבורתו ואמץ לבו, פה הוא אוכל להם
ן וחיתו, לא יירא חמת פראים, וכל פחד
הגדתי לו, כי רבה נחלתך, וסוכן נאמן
להפקידו על רכושך, ואחרי שמעו מפי את
עמך ורוחך הנדיבה, ויואל לשבת בציון
בישרו ובתבונות כפיו, ולמה אכחד ממך
ם לבבי, הן אלקנה וכל כבודו לא ישובו
ואנחתי ינוסו, אז תבקש נפשי לשוב
ב להסות בצל איש החמודות הזה! ביני
ת לבבי, ואם לא טוב שבת אדם לבדו,
שה בשבתה גלמודה, ונפשך יודעת זאת
פצך אל מנוח, למען ידע אלידע הנהמר
יב את שבות אישך, ועיניך אותו תראינה
צון, ובשמחתך תשיש גם רעותך יהושבע.
קוראה את דברי אמה מעל הספר ודמעתה
גדיאל הנער האדומי בא, ויאמר: מנוח
י להגיד לך גברתי, כי הנה בא.

כי בא מנוח, ותאמר לקציעה: הניחי יפתי
ה וכהנה נשמע מפי מנוח, ותפן אל מגדיאל
את מנוח החברוני הלום.

מי יצא ומנוח החברוני הנה בא, והוא לבוש
רים לקראתו, ותאמר לו: ברוך בואך איש
יהושבע רעותי נכבדות הדבר בך, וכבוד
קציעה בתה נגד עיניך, וזאת שלישיה לנו,
הלא

עליה נפשה, ורוחה היתה לה, וברבות הימים כל עצב
חי נפשך מרים הנבורה, כי כן הוא, ענה כנו
נם בלבנון לא נלמורה היא, כי שוש תשיש בשלות
היא נות ביתי אשר ירון הלקה עמדי, לרגעים ת
קציעה בתה משוש-לבה ואת מרים רעותך העדינה
תרצה הנדיבה תזכור, לא ימוש זכרכן מפיה עדי
אשר תתעצב על לבה, והנה אלידע נבר עמיתי
ומיודעי בא, הוא יפתח שפתיו עמנו, וכל אזנים
לאמרתו הצרופה וללקחו הזך, באחת ארבר, ע
במקומנו, הלעולמים תתעטף נפש אדם בצרה, המ
תנחומות אל ?

כן דברת, ענתה מרים, הלא גם אני הלכתי בק
ויהושבע רעותי הלא הגידה לך את כל מחמדי, ח
ואהבת כלולותי, כי כל מאויי נתן לי אלהים, הוש
איש חמודות, אשר לשמו ולזכרו תאות נפש, וא
שעשועים, למצער שבעה לה נפשי נעימות את פנ
חשך שמשי בצאתו, כי יום אכזרי ועברה הפריד
אלוף נעורי, ויגדל כים שברי, ורבים אמרו לנפש
תשב מרים בדד, ואיכה תחיה ואין עוזאל אתה ?
נם אני, ואולם לא ידעו ולא יבינו אלה, כי שם א"ש
וזכר רב טובו יחייני ויתן תקוה בלבי, יש אשר אזכר
פגש אותי בחג המצות על יד נחל השלוח ואת ראש
עמי בלשון רמיה, מספר רגעים נדברנו ונפשותינו נ
אשיבה אל זכרון הראשונות, ונמס לבי, וזכרון י
ממני ימוגגני תושיה, ובכל זאת עוד תקותי בי, א
רחוקה היא כרחוק אישי ממני קצוי ארץ, אך זאת
לבי היד ה' תקצר להביא נחמתי ממרחק? אולי יש
ושב וקבצנו יחד, הלעולמים יזנח ה'? אולי תבוא
ידי, ושבו לי מחמדי הראשונים בשוב אישי.

קורתי, הלא תגיד לי נצורות על דבר שולמית
ושבע אחות לקציעה בתה.
ד גם לי, ענתה קציעה, את שלום אחות אמי
, נות ביתך האהובה, ואת שלום אחותי אשר
בינו בעודנו חי ולא ירעה מרת נפש במותו,
ה היא ומה תארה, כי ארע, הן נכספה נפשי
ה בזרועותי.

אחותך נאוה מאד בתארה, ענה מנות, וכמעט
ברטותה, ואולם אותך הזיתי כשושנה פורחת
יתה כפרח-לבנון, וכיפיה כן צדקתה; תכונתה
עד כה גדלה בביתי והתשבני לאב לה, אך
ספרה אל מכאוב חלה באוניה ובאזני אלירע
יה בטלין תקרא את שולמית לאבל, והעלמה
יתה, וששונה ויגונה כהמם יחד הבהילוה,
לא אכלה שלשת ימים, ואחרי עבור ימי בכיתה
ם קציעה אחותה, ושבע ביום תזכרך עדינה,
לראותך ולחדות בשמחה את פניך; אך עוד
אשר תפגשנה שתי אחיות יחד, ועתה אליך
ים דברתי, נצורות אגיד לך לא באזני רעותיך
ברי לך לבדך. הלי לבדי דבריך? השיבה
עמדי אל גני, ושם תדבר אלי דבריך.
יה אל תרצה ואל קציעה: שבנה פה רעותי,
בריו, ושבתי אליכן. מרים לקחה את מנות
אמרה אל קציעה: אין זה כי אם דבר הורתך
י, האף אין זאת? גם אנכי כמוך ארמה,
נחה, הן מנוח איש דודתי שלוח אלי קשה,
ה אשר ביני ובין אליפלט, אך עצה נבערה
ר מתהולל לא ישרש אהבתו מלבי מה
תים?

ובכף רעומה האיומה, אשר תשית עדיה רב כפר, הלך ש
משפט הגאולה, כי מי יחמול עליה זולתך ? הן צפניה
מצא אותה בערבות מואב ביום מהומה ומבוסה, וימלט נ
מחרפת צר וממות; באחרית הימים האלה נודעה לי כל ז
ביום צרה נקשרו נפשותיהם, ויד קטורה אשת הדמים הפ
ביניהם הלא היא. קטורה אשר שלחה בעצמות אם עדה ר
בעברתה כי קשתה על אביך מאד, ועוד זאת אגיד לך
דניאל מתהלך עם רעומה בערמה, כי יום נקם בלבו, לה
נקם לזכרי, ומי יודע אם יבצע עצתו, אך בזאת לא ה
דרכו, כי נחבא לבוא אל משכנה, וירא את שולמית,
ראתהו מאז בלכתו שבי לפני רצין בגלעד, ותשא תמיד
רנה ותפלה, ואחרי דעתה עתה שמו ומולדתו, הנה היא
בו תמיד, והוא שוגה בה למרות פי יהושבע ופי מלך, כ
יקח דניאל את, שולמית לא יוכל עוד קחת את קציעה אח
ראי נא עדינה, גם המכשלה הזאת תחת ידיך, הן ק
תשמע בקולך לכתוב ספר אל דניאל לקרא לו באהבה, וש
כל מבוכה, ובאחרית דברי אשאלך על דבר אלידע, הת
את לבחר בו למכן על נחלתך ?

האלה הן הנצורות אשר חשכת מאני תרצה וקצי
שאלה מרים, ועפעפיה בתנו את מנוח, הגם דבר א
שבנך סוד כמוס עמך, וכל דבריך אלה הלא ידועים לה
ולקציעה לפני בואך, ואשר אחזה לי אני גדולות מאלה בל
ואותן תכחיד תחת לשונך.

חי נפשי, ענה מנוח, וחי נפשך שרתי עדינה, כ
על דברי שלש הנפשות האלה: עדה שולמית ואלידע, ל
עמי דברים, כי גם אלידע זה קרוב מאד, בפי ובלב
ובחסדך תתני לו יד ושם בביתך ובנחלתך, למען תברכני נפ

הרק לבעבור זאת חרדת עלי את כל החרדה הז
שאלה מרים, אלידע הוא נבון, ישר באמונתו, הנה, כ
הלא

דבר ריק הביאך הלום !

נה מנות, אבן אשה משכלת את ועפעפיך יבחנו
עי קרב ולב עמוק, דעי לך שרתי כי מקור
, ואם ארבר דבר, וכל אנחתך השבתי ; זאת
ור נגה על פני מרים, תעה לבבה, כמו רוח
נות בקרבה, ותבט אל פניו ועצמותיה רחפו,
ח: מה יקר חסדך ארוני, האמנם בידך עתותי
פתיך? התשיב לי ששון ישעי, את אישי משוש
בי, אם זאת עמך, שטור לפיך מחסום, ואל
גם אבן מקיר, כי עוד מבקשי נפשו חיים,
חשב, זה לי כשש עשרה שנה, מיום נסע
כולה וגלמודה אני, ואזני לא לקחו שמץ מנהו,
נה עורי ?

ינה לבטח, ענה מנות, הרחיבי מקום אהלך,
, התחדשי כנשר נעוריך, גלמודה היית עד כה,
ור הלבנון אליך יבוא לפקוד נוהו, ועין בעין
אדיר כארז בלבנון, וראית ונהרת: כי תהיי
עטרת תפארתו, הן עוזיאל אישך הנקוב בשם
לתבש לעצבותיך, אף התפארי עלי, כי אנכי
ש אמנה, וזולתי אין איש יורע אתו עד מה,
לא הכירתהו ולא תכירהו.

הלה נחפזה מבשורת מנות, אך עצרה בהתגלות
ו: הן בשורתך תרנין לבי ותמוגגני תושיה,
ן אתה היום לבשרני, כי בן אפרים בא אל
ר לי דבר סתר, כי אישי שלחהו אלי לקחת
הנסתרה במקום פלוני אלמוני באפרים, ואנכי
תת לי אות, כי אישי שלחהו, והוא לא ידע
ראיתי כי מרמה בפיו ואשלחהו וילך ; לא
דברך נכון, כשתר נכון מוצאו.
אמיני לקולי. ענה מנות, הא לך ספר חתום

כתוב

רק לכם לבדכם, ואין לזר אתכם, והיו לך הדברים לא
בוא אישך מקץ שבעת ימים, וראוהו עיניך ושמעו
אמריו, נאום הגבר אשר נסתרה דרכו ממך עד כה.

ובדברו זאת נתן לה את הספר ותפתחהו כ־ים
בו שתים ושלש דלתות ותאמר: זאת ירך אישי הכתוב
ואלה דבריך, שובי נפשי למנוחיכי, כי ירחי קדם יבו
שבעת ימים אחכה עוד לאישי בכליון עינים, והם יאר
כשנים הרעות אשר עברו עלי באפס תקוה, ואתה ארוני
נא לאישי ונודע לי בשם אלידע הבא להיות כסוכן על נ
ואתה תן לי פתחון פה לפני תרצה וקציעה, באמרן
הזהרתני מעצת נוכלי אפרים אשר נוסדו עלי ללכדני
רמיה; הלא ראית את חדר משכיתי, הנה דלתו פתוו
הגן, ודרך הגן הזה יבוא אישי אלי בנפול תרדמה על א
למען לא תראה עין זרה בהתודעות אישי אלי, הגידה
מנוח, היודע אישי את נפש יהושבע ואת הגות לבה

את הגות לבה באישך? שאל מנוח בתמהון, ו
לא ידעתי, ולו גם נשאה יהושבע עיניה אל איש החי
מי יחשוב זאת עון לה? הלא אלמנה היא, ואולם א
כזאת על רוחך, כי אמנם ישיחנה עוזיאל לנחמה מ
וזאת היא שיחתן, וזולת זאת אין דבר.

אל נא תירא מנוח, ענתה מרים, כי לא מקנאתי שא
זאת, אני ידעתי את עוזיאל והגיון לבו לא נכחד ממני,
עוד רוחו בו, לא תמוש אהבתי מקרב לבו, ואם טוב
להביא גם את יהושבע רעותה אל ביתי והוספתי לקרבו
אך אל תגיד זאת לאישי, וגם אנכי אהיה לפניו כלא
מאומה, ועד עת רצון אל תרע גם יהושבע כי הוא א
ואתה תושה והביאהו הלום, ולתרצה ולקציעה אמצא
פה, והגדתי למו פשר דבר שיחתנו, כי יהושבע
אותך אלי, להזהירני מנכלי בוגדים אשר התיעצו
בערמתם ובמועצותיהם.

וכן הגידה מרים לתרצה ולקציעה בשובה אליהו,

דברי

וקציעה אל מרים פה אחד, לבל הוסיף עוד
לכל הבאים לדבר אליה על דבר אשה.
ההוא מירושלים, וימהר לרוץ ארח.

ד

אשר לצפון ירושלים, מתהדרת גבעה נשאה
ב, הגבעה הזאת היא משגב ומצודה להשגב
; על ראשה מגדל צופים, כי יבואו מחנות
על עיר אלהים, ועלו צופים על ראש המגדל
עם רב, ונשאו נס להזהיר שומרי חומות
ו על מצור; אל המצודה אשר על ראש
ו הנשים השאננות בציון, יהושבע מרים
ה ולראות את פני המלחמה, לרגלי הגבעה
לט ברעוכה, גם יכול לה.

כי אחרון הוא להדש האחד עשר, ומתר
, ועמרי אשר לא הצליח דרכו בפעם הזאת
מים בירושלים בסתר פנה, ושם הניח שני
הגים לנסות עוד הפעם דבר אל מרים, והוא
ה הוא סר אל המלון הזה לשתות יין, וישת,
מלון על דבר המצודה והמגדל הבנוי במקום
ספר לו על דבר הצרות אשר עברו על
ת יד שני מלכי הברית, פקח בן רמליהו
בהצותם את יהודה, ובעל המלון הזה הוא
ביטי השלום ושמו אליצור, וידבר באחרית
בחרפת הושע בן אלה מלך ישראל, אשר
בכלא במצאו בו קשר, ועמרי מראשי הבר
מן הגבורים לשתות יין, ובהגיעו כוסו אל
ומוסר מלכים לא לנו דרכם היום, אני
הודה, וכתר הדש, ושתיתי משנה על הר

אפרים

לשוב לביתי, ואנכי התבוננתי ואראה כי כשלה
ויהודה נפל, ונפש העם קצה מפני בית דוד ; הן כ
אשר אפרים לא יקנא ביהודה, ולא יהודה באפרי
שניהם רפו׳ , אך ידאגו מלכים להכן כסאם, ואנ
לבנו לכונן בתינו .

עודנו מדבר והנה עלם נחמד בא אל המלון ו
אחריו, ובעל המלון קם ממקומו וישמח לקראת העלמ
השלום לך עלם גבור החיל ? הנך בא אליפלט מאר
אליפלט ענהו שלום, ויאמר : הגידה נא לי את שלום
ברוך ה׳ כי שלום בעיר, ענהו בעל המלון, הן מ
חסדך מחכה לך בכליון עינים, כי גם היום, גם ת
שלשום שלחה רץ אחר רץ לדרוש בואך .

ועמרי התעורר בשמעו שם אליפלט, כי הו
דרכו על פי רעומה. ובשומו עיניו עליו בתנוהו עפע
קולו ויאמר ; האתה זה אליפלט העלם הגבור אשר
על שפתי רבים וכן שלמים, שב נא ונשתעה יחדו .

והגבעה הזאת תהיה לי לעדה כי גאות ע
אליצור בעל המלון, פה נשתה גבורת אפרים עמך,
אליפלט ארוני מחנה אפרים, ואת העלמה האומה
בם תפש, ויעש עמה חיים והסד .

הוא אשר דברתי, ענה עמרי, רומם שם אלי
לשון רבים וכן שלמים, ואזני הלא שמעו תהלתו מפ
בהשפילה צעירי אפרים בכבוד מהלליו .

אף יקר לי זכרון פעולתי, ענה אליפלט, לכן
אליצור את שערי המצודה, ויחד עם בן אפרים זה
מגדל צופים, משם נשקיף על פני כל העיר אראנה וי
כי בה כל חיי רוחי. הנני ארוני להשלים חפצך, ענ
בצאתו מן המלון, ואליפלט ועמרי הלכו אחריו, ויח
ראש הגבעה, ואליצור אמר אל אליפלט : שמעתי כ
מתאבלת מאד על אישה משנה המלך והמאן להתנחם

אל

ן, ואם לא ישוב מאום למועד חג המצות, והיתה
בן אלוף אחר ביהודה: הלא ידעת אם לא שמעת
אדוני על אדות הנער דניאל? אנכי בכיתי להולך
הלך שבי לפני צר.

שמעתי בעברי ארץ אפרים, ענה אליפלט, כי שבוי
רעומה בת זכרי גבור אפרים, וכי כפר רב תשית
הוא, ענה עמרי, ואנכי היודע ועד כי שבוי הוא,
רכי ירושליטה, אך שומע אין לי מאת המלך.
פלט ראה את בן אפרים, כי דבר לאט עמו בלכתו
ומה ירושלימה בדרך מרמה, על כן אמר: אנסה נא
למען דעת לכלכל דבר במשפט, ולא אבה לדבר
באזני אליצור, ויאמר לו: רד נא ועשה בריה לי
רעבים אנחנו, וירד אליצור אל ביתו, ואליפלט
עמרי: הגידה נא לי אדוני, מי שלח אותך ירושלימה
ות לדניאל אשר יקר פדיון נפשו, ובכל זהב אופיר
עוד, כי בקהל רפאים ינוח? אנכי עברתי דרך
רתי אל בית היין ואמצא שם את עמיהוד, עלם
קראתי לו דרור בארם, קראתי לו בשמו, ויאמר
א לי פה דניאל, כי זה שמי פה, הלא בצלם דניאל
טה ממנו יהלוך, כי אלך גם בשמו? הלא הוא מת,
אחריו כבודו?

בי עמדתי ואתבונן בו, אמרתי לו: הלקחת את
ה אומר בשם דניאל? והיא לא תצלח, כי כרגע
תפשת. לא לה אדוני, ענה הנער, כי אם לבצע
ואתה הלא החלות להראות אותי חסדך, לכן
ואבצע דברי—ואנכי עניתיו לאמר: אם תגיד לי
ך, והניחותי לך, ואם אין, דע לך כי הנני לגלות
והנער ראה כי בלעדי לא יפק זממו, ויספר לי כל
בי רעומה בת זכרי מגן לו, ואני בשמעי כואת
הזכירני אליה, כי שנינו נפגשנו במלחמה במקום

נפשה לראותך.

כן דבר אלי הנער, ועתה בראותי כי תחש על מר
רגלך מבלי דעת, הנני לגלות אזניך, כי הנער השולח א
יכסה את שמו במשאון, ויתימר בכבוד דניאל בן האלוף ה
לגנוב את לב רעומה אשר היתה מגן לו, הגידה נא
בשמי, כי נתעה היא בשוא בחשבה אותו לדניאל,
תבהל ברוחה לכרת לו ברית אהבה.

אצבע אלהים היא, קרא עמרי הערום הנלכד בערמתו,
אלהים הקרה אותך לפני על דרכי, הלא אתה הוא ראשית דר
ואותך אבקש, הלא אתה נלחמת בצבאות פקח ורצין בהצ
את יהודה, הם הוליכו שביה גדולה מבני עמך, ואתה בז
עוך פורת אויביך גם שבית שבי בת פנות העם, את רעומה א
לה חמדת צעירי אפרים, ולמי כל חמדתה? הלא לך, דע
אליפלט, כי רעומה שוגה באהבתך, ותשלחני להגיד לך,
לא יסוף זכרך מלבה, ואליך נפשה תערוג. ועתה הבה ל
עמדי, ואהר כבוד אקחך, והיית שעשועים לנפש תדרש

וכן נפשי לה, ענה אליפלט; אכן נפלאה לי אהבתה,
ממרומי שמרון תשפיל לראות נער מסכן ובן השוכים כמו

אל תהיה נבזה בעיניך, ענהו עמרי, הלא תפארת בחו
כחם, גם תאר והדר לך, על כן אהבתך רעומה אשר נעלה
צעירי אפרים; אך עוד אחת אשאלך על דבר מרים א
הסדך, הלא עיניך הרואות, כי איש בשורה אני לתת שמ
בלב נכאים, שמעתי כי מרים מתגוררת ונעצבה לאישה
איננו, והוא מסתתר עמדי, וישלחני חרש לבשר את מ
אשתו האהובה, כי נכספה נפשו לחדות בשמחה את פני
באתי ירושלימה, בשרתיה כל זאת, אמרתי; אחרי תרוי
תעוף כיונה, והיא שמעה דברי, ותשאלני אותות, הבשרה
על דבר שור או חמור האובד כמנה? הלואת יקרא אשה?
לי על עוזיאל אישה, כי בשובי אליו לבדי ואין מרים ידיד
נפשו עמי, והתעלפה נפשו למות. ועתה אצליה נא את א

שלחתני

ו. לכן ענהו אליפלט, לכן כשמך כן אתה, וטוב
גל רעומה משאת נכשי. דע לך, כי לא אראה פניה
ם אביא לה חיל מרים, מחציתו לי תתן ומחצית
עדה אחותה, ויצקתי את הכסף לרגלי רעומה
יתי לה: מיד אוהבך ומכבדך זה לך, וארשתיך
ם, ואתה חושה אליה על סוס קל להביא לה בשורת,
ה, כי אליה תכלה נפשי למן היום אשר ראיתית
ושבע ביום אזכרנה, אך דבר המלך היה נחוץ
מלאכיו אשורה, ואנכי הלכתי שמה בלי חמדה,
שבתי בשלום הנה, וראשית דרכי היא ירושלימה,
פני מרים אשת חפדי, כי רב טוב צפון לי אתה.
י למרים כי תשקה נפשך ברעומה? שאלהו עמרי,
להתחתן בבת קמורה וזועמת נפשה?

ותי? ענה אליפלט, אמנם ידעתי, כי התגעש
אשית שמעה חפצי מפי, אך אנכי יודע את לבה,
אשית לה, אשפוך לפניה חן ותחנונים, אבכה
מרתי לה: כי נפשי קשורה בנפש רעומה, ואם
ה לי חיים? וראתה מרים דמעתי, ונתנה לי את
משאת כסף רב, לפדות את נפש עדה אחותה, כי
ל אחותה, ובידי תשלח רב כפר לנפשה, אז
אל חצרות רעומה, אשר תקרבני כמו נגיד.

כדבריך! ענהו עמרי, אכן נעמה האהבה שבעתים
גם רעומה תצבור הון ואוצר נחמד תביא לך, ואתה
פשך, כי נתעה רעומה בשוא על דברת העלם הנקוב
עת היא מאד, כי לא מבני אצילי הארץ הוא, ולא
ים, והיא תקרא לו דניאל בערמה, ובה תבואתך
ם אתה כבואך ירושלימה, תגיד אל שרי המלוכה,
ראו עיניך שבוי ביד רעומה, החזיקה בתרמית
תך ואוהבתך, ועתרת נשיקות תשיב לך, וגם
ושה בהשכל ובדעת, למען תירש צר הון מרים,

ומי יודע אולי עוד היו״ש תביא ותוחלתך נכזבה ממנ
שים לבך ועיניך על דרכיה , ואל תתן איש אחר
ברוחה, ראה יעצתיך לטוב, והנני נפרד כרגע ממך,
בשורה משמחת לב אל רעומה המצפה דרך בואי.

ואליפלט נאוה משמוע, בדבר בן אפרים נבלה לו
מרים כאחת הנבלות, ויתאפק ויאמר : אנכי אמצא נת
כי תושיה לא נרחה ממני, ועתה לך בשלום לדרכ
אהבתי וברכתי לרעומה. ועמרי נפל על צוארי
וישקהו בשפתים דולקים, כי שמח בראותו כי הצלי
ויברכהו וילך. ואליפלט הניע אחריו ראש ויאמר :
כל יועץ מזמות, ערמתו תפילהו ותשליכהו עצתו,
לא תהיה לעטלו, אך מה אחרית עמלי אני, אם נב
אליצור על ארות קציעה ?

בדברו זאת השקיף מרחוק על פני ירושלים, על ה
הרריה ועל תפארת מגדליה, ולבו הנמס כדונג הומה
ים, ויזכור את כל החליפות אשר עברו עליו, ויען ויאמ
ירום לבי בעמדי פה על ראש הגבעה, אשר ראתה את יד
על אויבי ארצי, בנפול אלף מימיני ורבבה משמאל
כמפלטי ומושיעי, חשך חיתי מעבור בשלח, ורעומה בת
השרודה ושרתי באפרים שמחה בנפלה בידי, כמו נ
חבל בנעימים, ואנכי זכרתי את קציעה, כי תתעטף
עזבתי את רעומה, לא שמתי לב להלקת אמריה,
למלט את נפש קציעה, הצלתיה מחרפת צר, אמרו
היא, כי מעשיהו בן המלך מת במלחמה, ואנכי ארא
חיים; הלכתי עם מלאכי אחז אשורה, גם שם עשיה
ועם עצומים חלקתי שלל בהצותם את ארם, הנה שלל
אתי, בארם הוצאתי ממסגר אסיר, את דניאל מבית כ
ארם ינהני ה׳ תמיד במעגלי צדק, כי גם בעברי בדרך
נפש לקוחה למות, נפש חפצי-בה, ששתי כנבו
ארח, וידי פרושות לציון, כאשר ידאה הנשר, יפרו
לתימ

גי אל המקום הזה, מקום ראשית תקותי, עליתי
ים, אביטה אל מרום ציון, אספר מגדליה.
או, וכמסתירי פנים ממני לא יביטו אלי, כמו
להדיחני ולהרחיקני מעל גבולם.

בימי ילדותי, עת הביאוני הורי לציון, ובהביטי
קריה עליזה, ועל פאר בני ציון, אמרתי:
ם הארץ אלה, ואנכי תולעת ולא איש, ומי
? ואשר לא פללתי ראיתי, כי נמצאה אלי מרים
ה, ותאספני ברחמים גדולים אל נאות חמדתה,
נערי שרי המדינות, ואהי רע לבן המלך,
יה ראתני ותלבבני בעיניה, ואהי למפגע לבן
י בקנאתו אל מול פני המלחמה, ונפשי נמלטה,
ה' לרעה, למען ענותי בתמהון לב? הנני
מקום אשר ראה כבודי והודי במלחמה, את
לקציעה, האתהדר עתה באלה? הוי מנחמי
ומה יוסיפו אלה, לבן חשוכים לאשר לא
נו? האגיד גבורתי וצדקתי למלך? אך שוא
ניו, אך הבל אפצה פי, ומה יענו שריו עליזי
ה גאות עשה הנער הזה, ומשאת כסף יקח,
ום ימריא, ישא עיניו אל קציעה בת משנה
חשוכים הוא, וערפל חתלתו, יתאמץ יגבר
לא יראה אור ותפארת אבות.
אמרו עליזי גאוה, המתימרים בכבוד אבותם,
בצלחת ידיהם, כי ידי אבותם רב למו, ומה
לא תשיג את שאהבה נפשי, כפושע מבמן
י יהודה, וכאשר אתרומם כן ישפילוני לפני
כופו כאגמון. אשי אם אשאהו, ויהללוני אם
ונותן נפשי בעד נפשם, כן נשא מעשיהו ראשי
ות בעד נפשו, וישבחני בראותו כי מצאתי חן

בעיני

קציעה זו חלצתי מצר, חלצה ממני, האלכה אל רעומה
היית כפירה אמלא? כן אשיחה עם לבבי, אך שמוע ש
בני שעיר באים על יהודה, אצא אליהם ואספה במלחמ
חרבי היתה כל חלקי בחיים, ועל חרבי אמותה, ואת ק
עדינה שבי לבטח במרומי ציון, ויהי נעם ה' עליך!

זאת דבר אליפלט, מחה דמעה מעל פניו, וירד
הגבעה ויבא אל המלון, והנה שלשה אורחים סרים
האחד שמח וטוב לב, כאיש אשר בא אל מחוז חפצו,
איש המורות מאד במראהו והדור בלבושו, אך נדוד
נגלים על פניו, והשלישי תפוש ברוב שרעפיו בקרבו ומ
אנה ואנה; אותו ידע אליפלט, ויגש אליו ויאמר לו: ה
לך נתן? השלום למרים הכבודה אשת הסרנו? השלום לנ
ולבני הנביאים אשר אתה מתהלך אתם? הידברו
לעמנו? גם הגידה נא לי: מי אלה הבאים הלום?

אך טוב ושלום לאנשי שלומנו, ענה נתן, מרים אשת
עושה־צדקות בכל לב, ומחכה היא לך בכליון עינים, וא
האורחים הבאים טרם ארע, שאל נא את אליצור ויגד לך

ואליפלט נגש אל אליצור וישאלהו: מי האורחים הנ
האלה אשר סרו אל מלונו, ויאמר אליצור: הן האנשים
באים מאפרים ובשמותם נודעו לי, שם האחד אלידע,
השני מנוח, ומגמת פניהם ירושלימה.

ואליפלט נגש אל שני האורחים, ויאמר להם: ה'
אדוני, הנכם עולים עמדי בדרך אחד ירושלימה, הבו
איש את רעהו, אולי יהיה לכם דבר בציון, פנו אלי, כי
אקרב כל באי שערי ירושלים, הן מעונתי בציון בר
מרים הכבודה בת שמיר. ואשת עוזיאל האלוף ביהודה
כיום מועם מלך.

אלהים יחנך עלם נחמד, ענוהו שני האנשים, ויברכו
רוחו הנדיבה, וישאלוהו לשמו, ויאמר להם; שמי אל
מעונתי

י מות שמיר אביה.

ר מנות, והנה שלשתם איש אל רעהו יביטו, לב
ורחב בראותו את בנו משוש דדכו, שמחת גילו,
תנחמות נפשו נצב לפניו, ואליפלט שם עיניו אל
ר במראהו, הבא כסוכן אל בית מרים היושבת
שה, ואותות תמהון נראה על פניו, ומנות אמר
העלם הזה הנצב לפנינו הוא גבור חיל, בעודנו
תהו מרים הנדיבה, ותקחהו אל ביתה ותאמצהו
יודעת היא לבחר אנשי ביתה.

יה בנאמני ארץ, ענה אליפלט, אות ומופת הוא
וני אלידע, כי מצאה אותך מרים נאמן לפניה,
בבואך אל ביתה! ולב עוזיאל פג בשמעו את
בנו, ויפג לבו ויאמר: הלא נראה איש את פני
, ומה יעלוז לבי במצאי לי בחור מעם כמוך,
ת אחוה ושלום תהיה בינותינו, בשבתנו יחד בנוה
מרים, הן שמך נודע לי, וכשמך כן תהלתך.
ל עוזיאל לדבר עוד, כי הציקתהו רוחו מרחמי אב
בקרבו, ויבקש וימצא לו פתחון פה לצאת מן
משא לבבו, ויצא מן הבית ויפן לעלות על הגבעה,
גרים ולהריק מי עפעפיו, אשר פרצו כפרץ מים
ם, שטפו עברו על להיות באין רואה דמעתו.

ד בעת ההיא לאליפלט על דבר יהושבע מה היא
ה והגיוניה בשבתה במשכנותיו בין הררי לבנון
ליפלט פער פיו וישאף אמרות מנות, וישאלהו
בע, ויאמר לו מנות: הן רבות לנו לדבר. ואם
לא נשים קנצי למלין, לכן נחשוך דברינו לעת
תר הדרך, כי בוא אבוא לבקר במעונתך בציון,
לידע ההולך עמי הוא איש חמודות, נאמן עם ה'
ואותו מצאתי נכון להיות סוכן על נחלת מרים

אשת

ואליפלט אמר לו: שמחתי מאד במצאי אותך פה, או
שמעי תהלותיך מפי חפצי-בה יושבת נוב, הן טוב אתה לטוב
לכן בחסדך אבטח, כי לא תמנע הטוב ממני לעת אמצא
הפץ. וטובתך בל עלי לבדי—אך רבות מחשבות בלבי,
עת דברים הוא, אנכי אלין במלון הזה, פה אכתב
ואשלחהו ביד נערי אל עמיתי, ומחר בבקר אראה את פני
אשת חסדי, ומתי תבוא אתה ירושלימה עם אלידע רעך?
היום לפנות ערב, ענה מנוה, הלא יחדו נאכל
בצהרים, לכן אגידה לבעל המלון וימהר ויחיש מעשהו.

ה

גם עוזיאל עלה על מגדל הצופים, השקיף מרחוק
תועפות הררי ציון, ודמעותיו כרביבים, ממכון הגבעה ה
השגיח אל כל מחמדיו בימי חרפו, והגיוניו התעוררו ומ
לבבו התנגשו, ותפעם רוחו בקרבו ויקרא.
השלום לך קריה עליזה, ציון מכלל יופי? בן
נפשי קשוש ורוש, שאי עיניך ציון וראי אחד בניך
הדפתהו רוח עריצים, ויהי כגלגל לפני סופה, הנה הוא מת
תחת שואה לבוא אל שעריך, ולדרוש נפש יקרה אשר
במרומי היכליך, שימי נא לו סתר פנים ואל תשורהו עין
ציון קרית משושי, רבות רעות אפפוך, למן היום אשר
אחז על כסא דוד, הן קול דמי הרוגיך צועקים מן האר
גם כל הכתוב לחיים בירושלים, איש איש בוכה למשפח
מתיך בחרב נפלו, בחוריך בבתי כלאים החבאו, ושריד
במות נקברו, אלמנותיך לבשו מעטה כהה, בתולותיך
הללו, שאו בתים רבים מאין יושב, וברחובותיה ינוע
בזוז ושסוי, הזאת לך קריה עליזה, משוש כל הארץ,
וציון לכל מחמדי עין? אכן זאת לך, כי עזב אחז את
נפש

גשולות, והצמיח קללה
יך יכרתון, ועיניך ציון עוד תראינה בכל
יזרח ה' ונראה בכבודו בקרב היכלך; עתה
אל היכל קדשך ה' אלהי ישועתי, אל יועץ
בנון, והמשיבי אל ארץ מולדתי ואל עיר זו כל
בואי שעריה לחרות בשמחה את פני מרים
שש זה בלבי על משוש דרכי זה, ותראני את
מחמד נפשי, האח ראתה עיני, והמון רחמי
בעצתך תנחני ה' אלהי המשיב אבות על
הסתירני מחמת עריץ אשר אמר להשבית
בצל ידך תחביאני, חזק נא לבבי לשאת
מצתני לשאת יגוני, למען אודך תמיד ה'

לשפוך שיחו לפני ה', ירד מעל הגבעה
נה השלחן ערוך, ועליו לחם בשר ויין, וישב
וככלותם לאכל שאלו מאליצור בעל המלון,
ברים אשר נקרו ויאתיו במקום הזה, ביום
ת על יהודה, ואליצור אמר להם: הלא
י המלחמה בקרבנו, שאלו את פיו ויגיד
מלחמה. אל נא אלופי, ענה אליפלט
צו בי לספר לכם את מגפת עמי, כי מעת
י ירעה לי, יחד מורשי לבבי יבכיון, פה
[illegible]
[illegible]
, מרים, יהושבע, וקציעה, ואנכי נלחם
ההיא ברעומה בת קטורה, ראיתי חללי
בוריה כי נפלו בחרב צר, ואהי כאריה
קרחה במחנות צר, אז נגשה אלי רעומה,
ואיומה, רגע אמרתי, אניף חרבי עליה
רגע נכמרו נחומי, על כן התאזרתי עוז
נשאה עיניה אלי ותבקש אהבתי, ותגד
והקרא לי דרור על פי שרי אפרים,

והפקד

הן כל זאת שמעו אזני גם מפי יהושבע, ענה הנקו
שמעתי מפיה דבר גבורותיך וחין ערכך, וכאשר בר
כן אברכך אתה בראותי פניך, יאמץ ה׳ את לבבך
ידך לעשות חיל ביהודה, והיית לכבוד ולתפארת לעמ
ולשמחת לב למרים הכבודה רבת ההסד, ומה יש
בהיותי קרוא אל׳יה להיות סוכן על נחלתה.

ברוך בואך אלידע אדוני ירושלימה, ענה אליפ
האיש מנוח מיודענו הגיד לי תהלתך, כי נאמן אתה
ועם קדושיו, על כן בחרה מרים הכבודה בך להיו
נחלתה, גם אני אגיד לך צדקתה, כילא כפרות הבש
בהר שמרון, העושקות דלים הרוצצות אביונים, ו
לשכרון על ההרים בצל האלונים, לא כאלה חלק מר
הנוצרה להושיע כל דכאי רוח, כל איש מצוק ומר נפ
חסן רב, חסן ישועות לנכאי לב, ובאות נפשה תש
למרום, כן הרימה קרני בראותה כי ברכה בי, וכן
נדיבות תמיד. בעוד שבעת ימים יהיה יום הול
עוזיאל האובד והנדח מארצו, וביום ההוא תחלק נד
יראי ה׳ לכהנים עזובים ולבני הנביאים, ישקיף נא ה׳
ויראה צרת לבבה, כי שכולה וגלמודה היא, ועל ז
אל ה׳ בכל עת והשיב לה את אישה, ויחדו עו
ויאריכו ימים; הלא מרים תספר לך אלידע אדוני את
בירתי קדם, ולשמע און תדמענה עיניך על דוד
ונגלה, ועל פרי בטנה כי היה לברות למולך, יח
הברכה לרגלך אל ביתה ועשית לך בית נאמן בי

אמן כן יאמר ה׳, ענה עוזיאל בנשאו כפיו ב
ובעליצות נפשו, על הברכה אשר ברך אותו בנו מ
הן מרים היא הכבודה בנשים, ודבר שפתים אך
ידיה הלא נטעו אותך כבן פורת עלי עין, וגבורתו
תמתך לפני ה׳, אותות נאמנים הן על צדקתה ועל נד
הן קצות דרכיך שמעתי מפי יהושבע ותכבדך נפשי

השב מירושלים ענה ואמר : יליד שמרון אני ושמי
עודד הנביא לה' היושב בשמרון, עליתי ירושלימה
קח נביאי ה', ומהלכים היו לי בין החרדים לדבר
ם על שפתיהם כשמן הטוב, ובזכרם שמה יברכוה,
ה', להשיב לה את אישה מחמד נפשה, הנגרש
שר קצף עליו, ולמה אכחר ? גם אני שבעתי
ביתה, בית נאמן הוא לנאמני ארץ.

ל בשמעו את תהלות אשתו משאת נפשו גם מפי
תאפק בכל מאמצי כח, וישסע את נתן בדברים
לא ישבת בציון, התהלכת עם בני הנביאים,
נו, הנכנע אתו מפני ה' אחרי התלאות הרבות
ל ארצו, ומה החזון הנמצא עליו מאת ה'?

אנת במרירות, ויען ויאמר : לא נביא אנכי ולא בן
ותי היו מן הכהנים אשר הזניח ירבעם בן נבט
שליכו משכנותיהם ויעלו ירושלימה, ואנכי יליד
ביא אנכי, ורוח ה' לבשה אותי, אכן רוח היא
הנביא לה' בשמרון ראה, כי שאר רוח לי
, ויאמר לי : רב לך שבת בשמרון לראות בנביאיה
רושלימה, והיית כאחד למודי ה', ואנכי אברכהו
יעצני; עליתי ירושלימה, שמעתי חזון נביא ה'
מוץ, ומשא מיכה המורשתי, לקטתי אמריהם
באשפתי הסתרתים, ויהיו בקרבי לחצים ולבני
ברי ביהודה ובאפרים, יצאו כברקים חצי; אך
אפרים הרועה רוח ושנת פקודתו באה, שנת
ריב ציון, גמול אלהים הוא, וקנאתו לבית דוד
אך גם ליהודה נשבר לבי בקרבי, כי עוד פריש
לא נרפא מחץ מכתה, אשר מחצו בה אפרים
ביום הרג רב, והנה הפלשתים אוכלים אותה
שטו בערי השפלה והנגב וילכדו את שוכו,
את נפזו ובנותיהו. הם טרם ישבעו מבשרה.

[illegible] מאד, כי בימיו גבה משוש כל ה
נאנחו כל ישרי לב, גם את בנו העביר באש למלך, א
אל השמים משפטו, על כן מצאוהו צרות רבות ורעות
ארצו לא למטר השמים תשתה מים, כי אם דם חללים תש
ואחז טרם יפיל ממעלליו ומדרכו הקשה, השמן לבו ו
כבדו משמוע את דבר ה׳ ביד נביאיו, על כן בשפלה ת
העיר ציון, והעם היושב בה לא שב גם הוא עד המכ
כי מאשריו מתעים אותו, ובכל זאת יפיתו הנביאים
התלאות, כי ירחם ה׳ את יהודה ישלם לשונאיו על פני
ודמשק מוסר מעיר, רצין מלכה נפל בחרב אשור, ועמו ד
הגלת שלומים קירה, אות ומופת הוא כי יקנא ה׳ לאר
ותשועתה לא תאחר.

אך מרי דברי באפרים עמי, יתחמץ לבבי בקרבי
ה׳ מלאתי, ושלוח אני קשה אל ממלכה שפלה, ממלכת הא
להגיד לעמי פשעם, אשפכה חמת רוחי על שמרון ואליל
ועל בית אל ועצביה; הן זאת העיר בית אל, היא סיר
יצאה חלאתה ממנה, בעיר הזאת נמצאו חטאות ישרא
וממנה תצא החנופה אל כל יושבי הארץ, שם תרבות אנ
חטאים, חבר כהנים ולהקת נביאי שקר, המתעים את
בפחזותם ואוכלים שארם, אך חטאי עמי הם, הא
כמתריש? לא נביא אני, כי אם מוכיח בשער.

אך אשאלך נא בן נביא, ענה אלידע, הטרם תדע
בני אמך סרבים וסלונים הם, הלא אור פניך יפילון, יר
בך, והיית למו למגוד ראש, ותנפי לב ישימו אף, ולש
יבקשו נפשך, חבור עצבים אפרים, הנח לו, אל תוכיר
גי לבם שמיר ולמוכיח בשער יקושון.

ושמיר ושית גם אני, ענה נתן, אנכי ארים בשופר קו
ומבשול עונם אשים נגד פניהם, ואחזה רעדת חנפים, א
יצליחו דברי להוציא יקר מזולל, ולהשיב נצורי ישראל לבצ
אולי ימצאון שם אנשים אשר נגע ה׳ בלבם, והחזיקו ב

מעילי

שם אשובה שמרונה, ועתה אחלה פניכם אלידע
בואכם אל בית מרים, וברכתם אותה בשם ה'
רבת ידה שבעתי גם אני בשבתי בציון, וגם
ידידיה שר הרכוש אשר למלך, גם היא מן
נות בציון, בת עירי ומברכת ביתה שבעתי
אותן ואת צאצאיהן.

מר צאתך ובואך, ענוהו עוזיאל ומנוח. ובצאת
הם הלך אליפלט אחריו, ויתן לו משאת כפו
שם ה' אל מחוז חפצך, ובעברך עיר נוב וסרת
תך חפצי-בה השבה עתה מגלעד, והיא תגיד
עשיתי לה, ושוממת ושרקת, וצפנת הדברים
ת אותם מכל משמר, כי עוד כהנה בלבבי,
צא, לכן הסתר דבר, ואתה לך לשלום.

ברכות לעד, ישפות לך ה' בחיר בחורי
תן, וילך.

שב הביתה, ויאמר אליו מנוח: הלא תארח
בוא יחדו ירושלימה. לא אלך עמכם, ענה
ם פה אלין ואצפה עד בוא אלי דבר מרים, הן
נוב, ואותו ואת מנחתי אשלח לפני אל מרים,
העלילה אשר עללתי. הלא כתובה היא בספר,
אתי עד מה, זולתי אלהים בשמים, אשר אמץ
דבר, לבער את הרעה הצופה לה, אנכי
יתי, כי מרים גם היא תנקני.

אשאלך, ענה אלידע, אם העלילה הזאת תתן
ים. העלימה אותה ממנה. אל נא אדוני, ענה
חשוב עלי כזאת, הן מרים לי כאם רחמניה,
עלילותי, ואם אכסה ממנה דבר, וחטאתי לה
א אשא עוד פני אליה, על כן כתבתי את
ועליהם אשית פה נוספות, ושלחתי על ידכם
האשכר לפני, ופה אצפה למענה פיה, אם

כי קצף לה עלי על פעלי, מהר יר"ה האות הזה
הולך לכתוב את יתר הדברים, ולהוציא מתנותי ה
לה מצרורות שקי.

זאת דבר, ויפן וילך. ואלידע אמר אל מנוח:
מה פעלו ומעשהו, כי ידאג ממנו, ואנכי למראה עיני
ולמשמע אזני אוכיח, כי כל מעשי הנער הזה טובים
והטיתי את לב מרים אשתי למשוך לו חסד ולבלתי חשוב

הנער הזה לוקח נפשות הוא, ענה מנוח, ול
כי בחרה בו קציעה מבן המלך ומרניאל, לו ידעה יה
כי שב הוא ירושלימה, כי עתה שלחה אליו מלאכים
מבוא בעיר, למען הרחיקו מבתה, אך נחפז אני מאד
כי עוד היום נבוא בעיר לפנות ערב, ומהר אתן לקצ
הספר אשר כתבה לה יהושבע אמה.

עודנו מדבר, והנה אליפלט בא, ובידו צרור עדי
שהרונים, ענקים, צמידים ונזמים, ויריםם ויתנם אל
והוא נתנם אל אלידע לראוה מה טובם ומה יפים. ו
אמר: הלא אלה הדברים אשר דברתי אל מרים בספ
חפץ לך מרים בעדי עדים, כי יש אלה וכאלה נעלה
נפשך, רק מנחת מזכרת היא לך, כי ברוב חסדך עמ
בלבי אמץ ורוח גבורה לגבר חילים ולחלק את עצומים

ודבריך יקרים מן היקרות האלה, ענה אלידע, וכזא
גם למרים הכבודה. הבה, ענה מנוח, הבה אלידע
נקומה ונלכה, כי הנה השמש נוטה לערוב, אל נא
נמצא שערי העיר סגורים לפנינו, הלוא בוא תבוא
ידידינו העירה ביום מחר, ושם נראה פניך בשמחה

כן דברת מנוח ארוני, ענה אליפלט, הן היום ר
ועוד לכם כברת ארץ לבוא העירה, לכן לכו לכם
ודרשו בשמי את שלום מרים הכבודה העדינה.

ומנות ועוזיאל ישבו על פרדיהם, ויקראו לאליפלט
וירכבו לדרכם, וביד עוזיאל המתנות והספר החתום א
אליפל

ה שאנן, ששם תחכה לך מרים בבליון עינים;
מת אשה תאיר פניה ותנצור חן עלומיה עד
מרים אשתך בת שלשים ושבע שנים, ולמראה
ת עשרים ושתים שנה, הן יושבת היא גלמודה
צה, ואתה תמצאנה כיום הפרדך טמנה, ועל
איש, כי בכל העיר הגדולה לאלהים אין איש
יה דברים אשר לא כן, גם טמאי שפתים
הם, זאת היא מרים יונתך תמתך.

פשי יודעת מאד, ענה עוזיאל, ותמתה שמרה
רב, כי תמונתה היתה נגדי תמיד ותגרש
קנאה, וזכר תמתה היה מגן בעדי.

מנוח ועוזיאל בלכתם בדרך לבוא ירושלימה,
אל את המפתח לסגור את הדלת הגן הפרוחה
אליו, והמה הולכים וקרובים לבוא העירה,
ורחב.

ניעה לכת עם הגברים, נשאה נפשה ולבה אל
ה, כשש עשרה שנה התפללה עליו לה' ערב
שבע ביום זכרה את שמו, וגם באשמורות
בן את רוחה בשבעת הימים האלה אשר חכתה
קה, אשר בו תראה את פני עוזיאל אישה?
כו לה בבליון עינים, בם הבינה בסתר תוד
ה יריעותיה.

ה בא, והיא באה חדר בחדר ותסגרם בעדה,
כיתה הפתוח אל הגן הנעול תמיד, והפתוח
חדר הזה ישבה קטורה לפנים ותחללהו בזמת
בינה אותו והפארהו בכל שכיות החמדה, בו

ועוזיאל ישב עם מרים על מטה כבודה ויחבק או
ויאמר : יפיפית רעיתי כברוש רענן ומראך נאוה, כן ה
לי גם יהושבע מרי דברה בך, העוד יכירני מקוטי עסך תמ
האין מגור מסביב ? אנכי באתי הלום דרך הגן ואת
סגרתי. השקט אישי וששושי, ענתה מרים, הנך בחדר י
תמתך, משמרת אתה עמדי, והמכשלה הזאת תחת
עמדי נפשך בטוב תלין כמו בירחי קדם, אשר שבו
אלינו ; נתעלטה יחד בהשקט ובבטחה, אל תפחד
ממתתה, כי לא תקרב באהלנו, הלא צוררך שכתוך זה
שנים, ונרי ביתי ואמהותי לא ידעוך, כסוכן ביתי ר
בעיניהם, ונפשי הלא יודעת כי זה אישי ובחירי אשר
על יד נחל השלות ! וברברה זאת נשקה לו, ותאמר :
אחר אתה לי ואחת אני לך בצרה ובעת רצון, ראה נא
הבגד הזה אשר לבשתי היום, אותו לבשתי בנשף חשכ
בעת כלולותי, עודנו כבבודי חדש עמדי, לא אכלו עש

כחטר נעוריך באור פניך, ענה עוזיאל בנשקו לה בא
וחן, ומה טוב ומה נעים שבתנו יחד לפני ה', כי לא י
לבבנו מימינו, אנפי על כפים מקותיך, - וזכרך חשך
מגבריה אמריה החליקה.

ותמתי ידע אלהים, ענתה מרים הנמוגה מהמון עליצות
אנכי שמרתי לבבי ממחשבת און, ואלהים שמר לי
עלומי, ומה טובה זאת המרגיע בזרועותיך ! אשחרך א
השיבה נפשך השוקקה מנחת שלחני הערוך לפניך.

נפשי שבעה שמחות את פניך צפירת תפארתי,
עוזיאל, ובנפש מלאה כל טוב באתי ירושלימה. כי שמ
עולם הקרה ה' לפני על דרכי, ומה נפלאו אמריך ידי
נפשי באמרך : מה נורא מוסר אלהים בעת אפו ומה נ
תנחומותיו בעת רצון, ומי יערוך שמחתי בראותי את
אליפלט בננו, פרי אהבתנו, ראיתיו במלון אשר לה
המצודה, גם נדברנו יחד, אנכי שמעתי תהלתו מפי יהושב
רמתיו

ציתי לפול על צוארו ולקרא: בני, אישון עיני!
, והמון רחמי אליו התאפקו, כי עוד לא באה
המסכה הנסוכה עליו; קראתיו בשמו, ולא ידע
אשר בילדותו חשתי מפלט לו, מרוח עריצים,
אשר אמר להכחידו מארץ החיים, צפנתיו בין
ען תראה הודו באור, קטן נתתיו בעמו, למען
נות שלח לך אשת חסרו, משלל דמשק, עם
הלא הם עמרי, האמנם רק אשת חסרו את.

זאת הוציא את היקרות מצלחת בגדו ויתנם
ר התבוננה בם ותאמר: הן שורק נטעו ידינו
ם בין חציר העם, ועתה ישגא כארז בלבנון.
ש גילי, לא ילדנו לבהלה, בן פורת שתלנו
, ויתחר בארזים ולא עממוהו, ויתבולל בין
נדעך אורו, ועיניך הלא ראו מראהו כהלל בן
עלי אישי. כי בן אמצתי לך, והוא יתן מעדנים
חציר העם צמח, אך אני יצקתי רוחי על
ו ואבוננהו, והנה הוא עתה תפארת בחורים,
יציגוהו למופת ויתברכו בו; הן תותם תכנית
י ומלא רות חן ורוח נבויה, ארמוני עם יפה
הוא ידידי העשוי לבלי חת, הן כחו במתניו,
לו למשוך קשת גבורים, וידו בערף אויביו,
מלחמה, עליו תרנה אשפה, והוא לא ישוב
אם יעוף בכתף צריו, ובעים רוחו ימחץ,
ת ישע ימינו מודעת בכל הארץ. גם דעת
, ועם אלהים ועם קדושים הוא נאמן; זה צפור
קיר, זה ילדתי לך, טפחתיו אף רביתיו. יש
הנער על אהבתי אותו אהבת אם רחמניה, כי
ובראותי חין ערכו אקרא לו משוש גילי,
ופתים, והנער הסכין דרכי, עד כי יקראני
ש לבי בקרבי, ועד במה עצמים השיאני לבי

ועוזיאל ישב עם מרים על מטה כבודה ויחבק או
ויאמר: יפיפית רעיתי כברוש רענן ומראך נאוה, כן ה
לי גם יהושבע מרי דברה בך, העוד יכירני מקוטי עמך תמ
האין מגור מסביב? אנכי באתי הלום דרך הגן ואת ה
סגרתי. השקט אישי ומשושי, ענתה מרים, הנך בחדר י
תמתך, משמרת אתה עמדי, והמכשלה הזאת תחת
עמדי נפשך בטוב תלין כמו בירחי קדם, אשר שבו
אלינו; נתעלסה יחד בהשקט ובבטחה, אל תפחד
ממתתה, כי לא תקרב באהלנו, הלא צורריך שכתוך זה
שנים, וגרי ביתי ואמהותי לא ירעוך, כסוכן ביתי ה
בעיניהם, ונפשי הלא יודעת כי זה אישי ובחירי אשר
על יד נחל השלוח! וברברה זאת נשקה לו, ותאמר:
אחר אתה לי ואחת אני לך בצרה ובעת רצון, ראה נא
הבגד הזה אשר לבשתי היום, אותו לבשתי בנשף חשכ
בעת כלולותי, עודנו כבבודי חדש עמדי, לא אכלו עש
כחסד נעוריך באור פניך, ענה עוזיאל בנשקו לה באו
וחן, ומה טוב ומה נעים שבתנו יחד לפני ה', כי לא י
לבבנו מימינו, אנכי על כפים מקותיך, וזכרך חשך
מגבריה אמריה החליקה.
ותמתי יודע אלהים, ענתה מרים הנמוגה מהמון עליצות
אנכי שמרתי לבבי ממחשבת און, ואלהים שמר לי
עלומי, ומה טובה ואת המרגיע בזרועותיך! אשחרך א
תשיבה נפשך השוקקה מנחת שלחני הערוך לפניך.
נפשי שבעה שמחות את פניך צפירת תפארתי,
עוזיאל, ובנפש מלאה כל טוב באתי ירושלימה כי שמ
עולם הקרה ה' לפני על דרכי, ומה נפלצו אמריך ידי
נפשי באמרך: מה נורא מוסר אלהים בעת אפו ומה נ
תנחומותיו בעת רצון, ומי יערוך שמחתי בראותי את
אליפלט בננו, פרי אהבתנו, ראיתיו במלון אשר לר
המצודה, גם נדברנו יחד, אנכי שמעתי תהלתו מפי יהושב
רימתיו

ציתי לפול על צוארו ולקרא: בני, אישון עיני!
, והמון רחמי אליו התאפקו, כי עוד לא באה
המסכה הנסוכה עליו; קראתיו בשמו, ולא ידע
אשר בילדותו חשתי מפלט לו, מרות עריצים,
אשר אמר להכחידו מארץ החיים, צפנתיו בין
ען תראה ויהו באור, קטן נתתיו בעמו, למען
ות שלח לך אשת חסרו, משלל דמשק, עם
הלא הם עמרי, האמנם רק אשת חסרו את.

זאת הוציא את היקרות מצלחת בגדו ויתנם
התבוננה בם ותאמר: הן שורק נטעו ידינו
ם בין חציר העם, ועתה ישגא כארז בלבנון.
ש גילי, לא ילדנו לבהלה, בן פורת שתלט
, ויתחר בארזים ולא עממוהו, ויתבולל בין
נדעך אורו, ועיניך הלא ראו מראהו כהלל בן
עלי אישי. כי בן אמצתי לך, והוא יתן מעדנים
חציר העם צמח, אך אני יצקתי רוחי על
ו ואבוננהו, והנה הוא עתה תפארת בחורים,
יצינוהו למופת ויתברכו בו; הן תותם תכנית
י ומלא רות חן ורוח נבונה, ארמוני עם יפה
הוא ידידי העשוי לבלי חת, הן כחו במתניו,
לו למשוך קשת גבורים, וידו בערף אויביו,
מלחמה, עליו תרנה אשפה, והוא לא ישוב
אם יעוף בכתף צריו, ובעים רוחו ימחץ,
ת ישע ימינו מודעת בכל הארץ. גם דעת
ועם אלהים ועם קדושים הוא נאמן; זה צפור
קיר, זה ילדתי לך, טפחתיו אף רביתיו. יש
הנער על אהבתי אותו אהבת אם רחמניה, כי
ובראותי חין ערכו אקרא לו משוש גילי,
פתים, והנער הסכין דרכי, עד כי יקראני
ש לבי בקרבי, ועד כמה שעמים השיאני לבי

כי קציעה הרואה תמיד טובו ויפיו ? הן לוית חן ת
כמוני לך, אך מה לעשות, והמלך אחז האביד תקות
האהובים, כי בעוד מעשיהו בנו חי, היתה קציעה
לו, וגם אז נשאה עיניה אל בננו, אך החרישה באו
ועתה אחרי מות מעשיהו, והמלך יעדה לדניאל או לב
אחר, עתה תבטא קציעה אהבתה בשפתיה, תגיד
לבה לפני תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך
עגמה נפשי לקציעה ולאליפלט, והיה בהגידי לבנ
מולדתו, וגדלה מאד שמחתו, אך גם תצלח כאש חמ
כל הנותנים מכשול ומוקש לפניו; הלא הגדתי לך איש
לבבי, כי בננו זה מר נפש הוא העשוי לבלי חת,
ושית הוא במלחמה על אויביו, ואף כי בשמעו כי
נאוה לו, בהיותו בן מרום עם הארץ והטר מגזע המל
וצוררי בית אביו שמו מוקשים על דרכו, והתגעש וה
באריה, ושלח רסן מפניו ולא ישוב מפני כל, וקם ולק
קציעה ידידות נפשו ומשך אותה, והיא תרוץ אחריו
לא עד מהרה תרוץ בת משנה המלך, ועד מתי ית
הרעים האהובים מפני אלף רודפים אשר ישיתו ע
לנטות בארץ? על כן אמרתי: לאט לו לנער לאליפלט,
כי עתה אשר שב ה' את שבותך אישי ויושיבנו יד
בנוה שאנן כירחי קדם, עתה הלא נוכל לשית עצות בנפ

האח ידידות נפשי, קרא עוזיאל בהמון עליצותו,
נא שפתיך הנוטפות נפת, ומרים תמכה ראשה בין זרוע
ותאנח ותאמר: מי יתן זאת מנוחתי עדי עד בין זרועו
תומך גורלי! ומה זאת עיניך צופיות כל פנות חדרי,
מי דאגת רוח אפי?

אין דבר, יונתי תמתי, ענה עוזיאל, הן עלה
על לבי זכרון ירחי קדם, הלא בחדר הזה קננה
לילית, קטורה רבת המהומה, התליקה לי אמריה, ו

יתה על ראשנו, כשמחה הזאת תהיה לפרי
פלט בננו בשמעו את אשר לא פלל לשמוע,
בו ומה יתרומם דמיונו, כגוזלי הנשר אשר
הם ויראו אור בהיר בשחקים, אז יעלו אבר
ישסעו בכנפיהם עבים חשוכים, יקרעו עננים
גאותם שחקים אל מרומי על, ששם לשמש
אין זאת יונתי?

יד לבבי, ענתה מרים, כי מליצה חידות לך,
יך; כן כתבה עליך יהושבע רעותי, וכמעט
אה, ואולם ראה נא אישי משושי מרוב דברנו
את מכתבו ההתום אשר שלח לי על ידך.

את הספר ותקרא באזני אישה כדברים האלה:
א מעדן הנפרד לארבעה ראשים, כן לב כל
לגות אהבתו, והיה גם הוא לארבעה ראשים,
את הוריו אשר מהם לו תוצאות חיים, ואף
כבודו יקר בעיניו, ובאהבתו את עמו יאהב
עמו שוכן בה לשבטיו, ועל שלשה אלה
שוכן בהיכלו בירושלים.

אשר שמת לפני, מרים הכבודה והעדינה!
לעבדך לאליפלט אשר כבן אמצת לך, כי
, ואת אספתיני; כטל מאת ה' היה לי
דבות—נדבות פיך, אשר הולידו אף
פשי, העירו רוח גבורה בקרבי; הלא
כל הכתוב לחיים בירושלים, מדי דברך
נשי השם, רומם היה תמיד תחת לשונך
צך בו, הלא הוא עוזיאל בחירך משוש
ראשית דרכו אליך אורו עיניך, צהלו פניך
נדבות לשמו ולזכרו, וגם לי היה זכר
אמרתי אני בלבי: מי יתנני גבור מלחמה
דות, או אז בשוב ה' את שבותנו תציגני

מרים

הוא מתערה עתה באורח רענן, והיה גמולי מאת ה
פרי הבטן; ועוזיאל איש החמודות כשמעו את דברי
גם הוא פניו אלי ויאמר: הן מרים אשתי העדינה הי
כאם החמניה, לכן אהיה לך גם אני לאב, וה׳ י
בן במוך.

אלה הם הגיוני שעשועי, בם שגיתי תמיד
הרהיבוני בנפשי שי לעשות לי שם בגבורים, ואגבר
בין נערי שרי המדינות, הם התפארו עלי בתפארת א
ואתפאר אני עליהם ברוח גבורתי, ואהי נלוה אל
בן המלך אשר הצלתיו משאון קמיו, ותראני קציעה הי
יתמשכני חסד, אז עבר על בן המלך רוח קנאה, ויש
מול פני המלחמה להשבית מאנוש זכרי, ויושב בשמי
ישחק לגאות עריצים, שמני לשארית; מעשיהו נפל
זכרי, ואני שריד חרב קויתי לראות חיים עם קציעה
ומשאת נפשו אשר פדיתי מחרפת צר, פרשתי ידי אלי
נפשה ערגה לי, והנה קול קורא מאחרי: לך אשורה
אחור לא נסוגותי. בבכי הלכתי מאת פני קציעה,
פעמי לדרך רחוקה עם המליכים אשר שלח אחז א
ואהי נלוה אל צבאות אשור בהצותם את בני אר
יהודה, גם שם עשיתי לי שם ואת עצומים חלקר
דמשק, ממנו הרימותי עדי עדיים לך מרים העדינה
ידעתי כי כל זהב אופיר וכל אבני חפץ לא יתנו ולא
לתפארת נפשך, כי מאד נעלה, ומנחתי זאת אגיש לך
זכרון, למען תראי כי מטע ידיך נשא פריו.

את עצומים חלקתי שלל, גם הוצאתי ממסגר
את דניאל מבית כלא; גם מארם נחני ה׳ בדרך צדקה
זאת מרים והשתוממי, כי הביא אלוה בידי את המעש
עשה עוזיאל אישך, וכאשר הציל הוא את חפצי-בה
למות מיד הכושי, כן הצלתיה גם אני מיד בן הכושי
העריצים החברים לאיש המשחית אשר התנקשו גם

העדינה

אמת, ואחרי כן הביאותים בתוהניות א[illegible]ך, ואין
ער מה, זולתי חפצי-בה אשר תגיד לך פרשה
זר אסתירם עד עת מצא, כי למועד שמור הרון
ה ולרעומה בתה זעומות ה', בחלקות אשית
ה השוגה באהבתי, ודרכה בראשה אתן, לכן
אשאלה, והיה זה דברי נעלם עד עת מצא.
מרים הכבודה שבי בטח, וה' ישיב לך את נדחך,
אישך זה בחרתי בדרכיו, ועיניך עוד תראינה
קורתך, ויגל כבודך בו, וראו עיני שמחתך,
באמרך אליו: את הנער הזה אספתי אל
לו בני, אף אתה אישי דעהו וקרא לי ב-

עתה במלון במצורה ונוספות אשים על דברי
אליך מנוב, אך רוח אחרת עתה בי, עד כה
בי, הרחיב צעדי תחתי, עתה צר לבי, צרו
שמועה שמעתי, על כן נפעמתי, עליתי על
לבבי, משם חזיתי את ירושלים קרובה אלי,
קה ממני, חזיתי ותשתפך עלי נפשי, ואשלח
י ביד מנוח התברוני וביד אלידע זה קראת
על נחלתך, יתן ה' ובאה אליך הברכה לרגלו,
ודות הוא וירא ה', ואנכי איחל למוצא פיך
מען ארע האבוא בעיר, אם אחדל, כי ירא אנכי
ת את פני קציעה היעודה לאהר מטעם המלך,
ה משגע ממראה עיני ולמפגע לה? שלחי נא
רינה את דבריך ביד אחר משרתי ביתך, והיו

דברי המכתב קראה מרים באזני עוזיאל אישה,
למחמד נפשם, ותחו בקרבם כקדח אש המסים,
ה פיה ותאמר: ומה תענה אישי לאישון עינינו
ידי. ומה י לאה דרכו בחפצי-בה אשר קמה
עליה

בגבורתו אף תתענג על מתק שפתיו · ועל אמריו כי נעמו

ולי מה יקרו דבריו, ענה עוזיאל, כי רוחך תמ
דברה בו, ודבריך לא יליזו מעיניו בכל הליכותיו, כדר
הוא לעוף אל ארץ מרחקים, אל כל אשר יקראהו שלום ע
וארצו, ובכל אשר יפנה ישכיל, כן עשה לו שם תפארת
בפעם הזאת, אך למה זה תבכי מרים בת עיני?

איך לא אבכה? ענתה מרים, ועיני עוללה לנפש
כי עורנו עולל עוללנו בעפר קרנו, השלכנו תפארתו
אבני חשך, האבדנו תקות ימי עלומיו, כי שפל רוח ה
וחשקו מרום מנגדו על גפי מרומי קרת, הן קציעה שאהב
נפשו אילת אהבים היא, וכל רואיה יגידו, כי לוית
היא נאוה לבננו, וגם היא—כל יקר ראתה עינה בו, כה
בן שחר הוא בעיניה, ולו צמאה נפשה, מתי ישוב ותת
בנעימות פניו, לו היתה נעוזבה לנפשה, כי עתה לא נת
לארר הודה, אך אחז יתננה לאשר הוא חפץ בו, ונפ
בננו שוקקה.

ומי תכן את רוחו יותר ממני? ענה עוזיאל, הלא א
ידעתי מכאוביו בראשית דרכי עמך, הלא תזכרי ידידות נפ
עת בקרש חזיתיך בעלותך אל הר בית ה', ופניך האירו
עבר פני ותופע אלי נהרה, ותתחמקי ממני כרגע, ומש
תגי שבת; אז נקרה נקרית אלי על יד נחל השלוח
ונפשותינו נפגשו, ואנכי חקרתי לרעת דרכיך, ובדרכי סיר
ובמעקשים באתי אל בית אביך. כי אהבתך היתה א
לנתיבתי ותורני נתיבות מרמה, הן ראשית אהבתנו הית
כמחבא רוח ואחריתה כאור נוגה, לכן הניחי ידידות נפשי
הניחי לאהבה, כי היא תפליא עצה, תורה דרך לרעי
אהובים, והדורים לפניהם תישר, אך הקשיבי נא המתי לק
השומרים הסובבים בעיר, קול משמיע כי עברה חצו
ליל, ואנכי לא אלין פה עד אור בקר, כי אם אעירה שח
בטרם יקומו נרי ביתך,

ומריב

עד שתי נפשות הדבקות יחדו ;

ז

ומרים אסירי התקוה אסירים בחבלי אדם,
תמתם, נחלת שדי ממרומים לטהורי לב,
נו.

ת ליל ולא נשמע עוד שיר גם מבתי היין,
שני אנשים באחד הרחובות הצרים
היה גלעדי מחבר כהני בית אל, והשני
הוא תושב בציון מימי המלך עזיהו ושמו
שה מזמות ויועץ בליעל, אשר ירע את כל
כל הנעשה בם.

ני פשחור, שאל הגלעדי. הלא אמרתי
, כי אל בית היין נלך אשר שם בעליו
חרש בנה ביתו ויתנכהו לאנשים כערכנו,
לות, כי בו תכון כל עצה בעיר מורשי

ה פתוח כל הלילה, ואליו התלקטו פתי
בות אנשים חטאים, חוססי מ:ב:ת על
ושותי כסים עולה מצאו נתיבות בית
, ואליו בא גם פשחור עם רעהו הגלעדי
בית אל. הכה כרמי! אמר פשחור,
, יין מסיר עצבת ונותן דעת ערמה

ה ידידי בשכבך ובקימך, ענה כרמי
שותה יין חמסים? הוי נוכל ערום, ע ה
בוא הברכה אל ביתך. וכרמי נתן להם
הזה הוא נחל נובע עצה, שתה פשחור
עיניך תפקחנה. זאת דבר כרמי וילך.

בשורתו על אבנן בן הכושי וצדקי
שלישי למו מחבר כהנינו , שלשה אלה היו בני ח
לבלי חת, הה! הם אבדו דרך, וצידם נמלט, ואנכ
ולא מצאתים , כמו פצתה האדמה את פיה ות
חבר אריות פגשו , כי עתה התיצבו בפניהם , כ
יצאו , צר לי עליהם כי קֻמטו בלא עת , לפתע
שברם ולא תשורם עיני עוד , הן אנכי הגדתי ל
שוא לכם לרדוף קש יבש, מה בצע ברם אשה י
ההולכת למות ? אך כמשור ביד מניפו כן אנחנו ב
אשר רוחו תנהנו , והוא שלחם לבצע גדולות מא
צדקיהו ובן הכושי ששו כגבורים לרוץ ארח , כא
בחלקם שלל , ולא ידעו כי אל רפאים מעגלותיהם
הגיד לי , כי רב טוב היה צפון לצדקיהו , ויצוני
על אדות הנפשות האובדות, למען תחקור ותדרוש
ולהתיעץ עמך גם בדבר מרים אשר אישה מסתת
פלוני אלמוני הנודע לעמרי , הן הוא גלה אזן
זאת, והיא לא האמינה לו, כי אותות תשאל, ואתה
ידידי הלא חכם אתה משבעה משיבי טעם, וכל
תוציא אור, ולב עמרי בטח בך , כי תחקר ותדר
באו שלשה האנשים השלוחים מאתו , ומה הם האור
אתן למרים, כי הנני גם אני להוחיל שבעת ימים
דבר עמרי אליו , ואז אבוא אל בית מרים ודברתי
דבר אישה , אולי יצליחו דברי , הלא ידעת את
האמון אצלה והנאמן בכל ביתה , שאל ממנו בש
והגיד לך כל אשר תאבה לדעת , כי לא תכח
מרים מאומה .

ככלות הנלעדי לדבר ופשחור הניף את כוס
ויאמר : יחי פשחור ויחי לבב כל הבוטחים בו ! הן דב
דברים באזני, וכאשר באו באזני כן יצאו מלבי עד א
אל בית היין, עתה אבין מה ירזמון מליך, בן שלשה
רדפ

הב שערי ציון ושונא אפרים, לכן אבקש התבולה
שערי אפרים, נחקרהו ונדרשהו, אולי נציל ספה
שבטים נראים, האח! ראיתי ראשית לי.

זאת הניח השכר אל פיו: ויאמר: הן עשה
ל אוכל, הן שותה אני יין ושכר מימי המלך
תיתי וכן רויתי כל ימי יותם וימי אחז, המו
ממלכות, ובטני לא תחסר המזג; ואתה אל
כלילי עינים מיין, כי עפעפי יבחנו, אנכי אתן
ולהחש, וטרם ארע דבר לאשורו לא אגיד
אחרי הוציאי לאור תעלומה, או אעשה דרכי
אעלה בית אל במנחה, כי כסף מלא ישקול לי
ימים על שנה.

שער הוא, ענה הגלעדי, עשה מעשיך בהשכל
פלא תקח מיד עמרי לבד שכרך מעוזיאל איש
בה הוא מאד. כן נדברו מתי שוא אלה איש
וישכרו עד ראש האשמרה השלישית.

ומרים הקיצו לראש אשמורות, האח! קראת
ועודך עמי אלוף נעורי! הציקתני רוח ששוני.
עוזיאל, האומנם עוד אראך אילת אהבים
הן ראות פניך לא פללתי עוד, והנני רואה
ם! הכשמחת גילנו עתה לא תנוב על ארמות?
הלא אותה אצל אלהים לאדם רב, רק לנו
, בנפשנו נביא שעשוענו, אכן אהבתנו לנו
ל, אשר לא לארץ היא!

רעיתי, ענה עוזיאל באנחה, משוש לבנו גנוב
וגיו ושעשוענו כמים גנובים ימתקו לנו, ואולם
תי, איכה עברו עליך השנים הרעות למן
אידנו כסופה ויסערני מבין זרועתיך. כבוא
נגיד הבית—צרקתו בארץ נשיה—כבואו
, כי לולא הוא שהיה לנו, כי עתה לא

ראיתי

ומה אגיד ואספר לך משוש גילי. ענתה מרים בא
הלא בהגיגי בעת הרעה ההיא יחרד לבי בקרבי.
עזבתני ואנכי התנפלתי לפני ה׳, חליתי פניו ברמעות ש
לאמר: צוה נא ה׳ את מלאכיך לאישי זה יודע שמך. לי
בכל דרכיו העבר עיני רודפיו מראות מסתריו. הי
אישי כי רודפיך שמו עליך שלשה ראש״ם וידלקוך
הירדן על המעברות, גם דרך אדום ודרך מצרים, כי באו
לא שלח אבי לרדפך, בדעתו כי ישמטוך בני אפרים, ו
שלשה ימים ושלשה לילות לא אכלתי ולא שתיתי, ב
רפדתי יצועי, בדמעתי נמס ערשי, ומקצה שלשה ימים
הרודפים ויגידו כי לא מצאוך, אז היתה לי הרוחה, אך
היה נצב לי כצר, גיד ברזל היה ערפו, שכח חנות,
באף רחמיו, ובעת אשר נגרש מבית תענוגי, לא
לאספני אל ביתו, נחלת הורתי, אז התנגשו באו לי צרות ר
ורעות, את קובעת כוס התרעלה שתיתי מציתי, ואל
העמידני בכל זאת, החייני כיום הזה, אך למה אכביר
רב לי כי עוד עין בעין אראך, ופה אל פה אדבר בך.
יונתי תמתי! קרא עוזיאל בחבקו אותה בהמון רח
רבת שבעה לה נפשך העדינה, זאת ידעתי מפי יהושע
ואולם גם אנכי לקחתי מיד ה׳ מלא חפנים עמל ויגון,
רשע מלאתי על לא חמס בכפי, אנכי צלחתי את היר
אתחבא בסתר קנים ובצה, קמתי בלילה ואלך
ארחות עקלקלות, חרדתי מכל שאון עולה באזני, ועצ
רחפו מכל מראה עיני, את צל ההרים ראיתי כאנש
הקמים לרדפני; כן רגזה ארץ תחתי, עד בואי אל א
מואב, שם ישבתי בין נדחי יהודה, ויראני אחד ש
מואב, כי יודע ציד אני, ויקחני אל ביתו, כי אהב צי
אמרתי שם ינוח לי, וה׳ הקים עלי רעה מביתו, כי אש
נשאה עיניה אלי, ואנכי ברית כרתי לעיני, כי פניך ידיד
נשי הלכו עמי, וברך פגעני מפשע רב, אך המואביה חפ

שותת

פחדי ואל תרהי חמדת נפשי, כי כפלים ככל
א לנו ה' שמחות וגיל, ושקטים ושאננים מכל
כל ענג ואהבינו ישמחו בנו. ועתה ירירות נפשי
עוד לא באה לנו עת המנוחה, אצא מזה טרם
אלכה לי אל משכן מנוח, ובבקר השכם שלחי
ת אליפלט בננו הלום, ובא לעת הצהרים, ואז
י אל ביתך, ונודעתי לך בשם אלידע ושמת
ל נחלתך ואת תהי' לי כגברת עדינה.
ה לך גברת עדינה, ענתה מרים, ואתה תהיה
אך נחשוך נא דברינו למחר, כעת חיה
ל חרר משכיתי, ועתה לך מזה לשלום ופנית
שכן מנוח.
רה, ועוזיאל לבש שמלותיו, וישק למרים אשתו
ים נוהרה כחולמת.
שחר עלה ומרים לבשה שמלותיה, ותצו את
י לרכב על סוס קל, ולהביא את אליפלט ממלון
הר מגדיאל לעשות כאשר צותהו גברתו.
ה שבוי על ידי אליפלט, ולא אבה עוד לשוב
ו שעירה, כי אהב את עכסה שפחת מרים,
אל תקיה רחוקת, כי מרים תשיתהו לסוכן
פשו ירעה לו, בשמעו כי נכונה מרים להביא
ביתה.
ה הולך ואור עד נכון היום, ומרים צותה לטבוח
הרים, כי היום ההוא יום החרש, ועתה יאכלו
גם ישנים, הלא הם: אליפלט, מנוח, ואלידע.
הגיד לקציעה, כי מנוח שב מהלבנון, מקום שבת
מו, הלא הוא אלידע הבא כסוכן חדש אל בית
פלט הנה וח שב מאשור, ותלבש קציעה את
ת, ותשב במרכבה כבודה ותבא אל בית מרים.
יעה הביתה ומרים שמחה לקראתה ותאמר לה

לבנון ! לכן ברוכה את תמרתי כי באת אלי ליום הה
ועמדי תאכלי בצהרים, כי הנה קרואים יבואו עד מעו
ביתי, הלא הם: מנוח ואלידע יושבי הלבנון, ואליפל
ביתי השב מאשור ומארם.

לשם אליפלט ולזכרו התאוששה קציעה, ואור נגה
פניה, ותאמר אל מרים: וגם את עדינה מה טוב מראך
נאוה, כמו אמר לך ה׳ שובי לימי נעוריך, ומי יתן
היום אישך בצל קורתך, כי עתה ישכח את השנים הר
אשר עברו, לסן היום אשר נפרד מסך עד יום שובו א
כי ימצא את מרים ידידות נפשו כאחת העלמות יפות ב
ואם תאבי לדעת כי לא חלקות אדבר, הבה אנסה ד
ושחוק אעשה לך, הן מנוח ראה אותך, ואלידע הלא
לא ראה פניך, לכן אנכי אקדם פני מנוח לבל יגיד לא
מי זאת מרים הכבודה, ואת תצאי מחדרך, ואנכי אגי
כי עלמה כבודה את, בת אחד אלופי יהודה, וראית ונכ
כי כן יחשבך.

ראי נא בת משנה המלך, ענתה מרים בשחוק
שמחה ומה עליזה את היום, אך מה בצע בשובי אל
עלומי, אם אישי טרם ישוב אלי? שבי נא קציעה יפתי ע
כי עוד מעט ויושבי הלבנון יבואו הלום, והגידו לך את
הורהך ושלום דודתך.

עוד מרים וקציעה יושבות ונדברות אשה אל רעו
ועכסה הנה באה להגיד, כי מנוח עם רעהו באולם הב
ותאמר מרים: יבואו נא הלום. עכסה יצאה ומנוח וא
באו החדרה אשר מרים וקציעה בו, מפניהם קמו עמדו
הנשים, ועוזיאל הנקוב אלידע, הדור בלבושו ונחמד בתו
כי שמחת לבו תשית עליו נוספות הוד והדר.

השלום לך מנוח? שאלה מרים, השלום ליהו
רעותי, אם קציעה קרובתך, השלום לנות ביתך הערי
וברוך גם רעך הבא אל ביתי! שלום לי ולכל הנלוים אלי,

ן, על שוהון, כמסך ועדיך.

ך אלידע, ענתה מרים בחן, יתן ה' ובאת
ביתי, הן עדות יהושבע רעותי נאמנה לי,
נתך אלידע ארוני ובתבונות כפיך, כי תדע
ופט, למען תפק רצון ממני.

לך גברת עדינה, ענה אלידע, באמונתי
אמונה ובתבונה אכלכל דברי, ואנהל את
, הלא בחסרך גברת כבודה ועדינה התני
כאלה, ולא תחפצי להרבות כבוד ביתך

עולה, ענתה מרים: הן האיש אשר כן עשה,
ואני אחיה בשלום, ויחדו יחיו גם עבדי
מטוב ה' ומברכתו אשר ישלח בהוני. וה'
עדינה, ענה מנוח, וככבודך החדש עסך
ונגלה גם כבוד אישך, ועיניו תראינה את
, הזורחת כשמש צדקה על נאות חסרתו,
נה חיים בצל אישך, אשר יחביאהו ה'
עימות בימינו ויחדו עוד תראו זרע תאריכו
כם כימי שמים.

ה ה'! ענה הסוכן, כן ענתה גם מרים,
פן מנוח אל קציעה ויאמר: הן אלידע רעי
שלום הורתך, כי נכאת לב ועצובת רוח
, ותפאר את אבלה בצחות ובלשון מרגדת
רעי הנכבד השיבי תודות, כי דבריו
תנחומות אל, ואין חפץ לה עוד ברופאי
בותיה, וחדשים לבקרים תחדש רוח נכון
חדש האביב תראי אותה בקרב היכליה,
שתך תביא, וראית אותה וששו לבך, כי
יא, ואמך לה כאם רחמניה.

קציעה את פיה להודות לאלידע חסדו אשר

עשה

מגדיאל את מנוח ואת רעהו עמו נפלו פניו, וימהר ו
את אליפלט הביתה.

ואליפלט בא הביתה הדור בלבוש גבורים, בא
ובחרב על ירך, ויתיצב לפני מרים אשר קראה ל
ותאמר לו: ה׳ עמך גבור החיל, אליפלט צעיר רודם
לך מרים גברת כבודה ועדינה? ענה אליפלט, ול
דבקה בראותו את קציעה משאת נפשו בהודה ובהדר
גויתה מחטבה תבנית היכל, מתנוססת לפניו ברוב עד
שלמותיה, עיניו מלאו דמעה ותפעם רוחו בקרבו,
קציעה הזהירו נטפי דמעה אשר מחתה במטפחתה,
התאושש אליפלט ויאמץ לבו, ויאמר: השלום לך
קציעה עדינה, תפארת בנות ציון, שמחי ועלזי בת
כי עשה ה׳ בארם נקמות, כי דמשק מוסר מעיר, ר
נפל בחרב אשור, ועמו הגלה הגלת שלומים קירה

האח! ראתה עיני גם שמעו אזני, ענתה קצי
יספה דבר, כי נפעמה מאד. ומרים הבינה לה, ותש
בדברים, ותפן אל אליפלט ותאמר: ברוך אתה אל
בצל קורתי, וברוך ה׳ אשר השיבך בשלום הִנֵּה
ישועה, כן ישיש אלהים בישע ויפיל כל צוררי יהו

וקציעה התאוששה, ותפן אל אליפלט ותאמ
ככב מצפון, ומראש הררי קדם זרח אורו על ציון,
אליפלט הלום כמלאך שלום וכמבשר טוב לירושלי
מעוזי היית ביום צרה ומגדל עוז מפני אויב, סכות
ביום נשק, ובנפול בנות יהודה שבי ביד צר, הצלתני
ותשיבני לציון, עזרה בצרות נמצאת לי, ובמה אק
בחיר בחורי יהודה ופאר בני ציון?

זאת דברה קציעה ותופע עליה נהרה, ובתפא
עיניה הביטה אל פני אליפלט צור לבבה מכלל יופי,
אמריה היו לו כחמץ על נתר, נגעו אל עצמו ואל ב
אהבתה בקרבו כלפיד הבער, וכמעט יתר אמר

אהבה עזה כמות, אשר צופניה צפן רוח, כי
פניו, אשר חבש בטמון, וכרגע זכר כי לא נאוה
לעוז וגבור, אשר קציעה בתהלתה כבוד והדר
ויתאזר כאיש מגן, וימצא מענה במערכי לב
ציעה על תהלתה, ויאמר:

ם עדינה! חשבתי חיתך מעבור בשלח, גם פריתיך
, הלא גנון והצל הוא משפט כל איש מלחמה
ת אל תרבי לי תהלות בת נדיבים; אבן תהלות
יבים עלי רשא להצמיח ברכה, אך מטרות עון
י ארץ, ומרוב תהלות תבלה תפארת גבר, ויש
הו כאב אנוש, כי יבא לקחת במחירן כל יקר
, והנה שוא תמורתו.

ם הבינה סירותיו, ותאמר לו: לא כן בני, לא
יך, כי בחיל תמורתם תעלוז, כי קנית לך בם
אשר פי יקבנו, הן בני אתה מהיום הזה, ערים
ואלידע, כי פי דבר, ודברי לא אחלל, הן תהללך
בחלקות תשית לך, כי אם תגיד לך הגות לבה
ת ציון השמחות בנקמות ה׳ מצריו, ובקנאתו
נו. ועתה גשה אלי בני מקוראי ואחבקך בזרועות
אליפלט משושי, ורחמי נכמרו עליך בזכרי את
אשר הלבת, שאל נא ממני בני מה תשאל

פלט נגש אל מרים אשר חבקתהו בזרועותיה, ותשק
ו, ויהי הדבר הזה לפלא בעיני מנוח וקציעה
את מרים, כי מצניעה היא לכת, וגם בעינ
לא, אך לא חשב זאת עון לה, כי בדעתו כי כן
ים עמו משחר טל ילדותו, ורוח חן ותודה לבשה
ויאמר:

חמניה, המעט ממני כל החסדים אשר עשית לבן
ה תוסיפי עליהם עוד? הן רבות עשית עמדי, כי

ותתני לי יד ושם בין
נדיבים, בין נערי שרי המדינות, ואהי רֵע לבן המ
ואגבר חילים במלחמת מלכי הברית, ואתיצב לפני מלכ
כי שלחני המלך אחו עם מלאכיו לארח עמם לחברה ולל
במלאכותיו אל מלך אשור. באשור טמא לא אכלתי, ובא
דמשק, לא באתי אל בית רמון להשתחוות; בהי
בממלכות האליל עשיתי לי שם בגבורים, וצעיריהם השיא
לעשות כמעשי הגוים ההולכים בחשך, אז זרחה לי ש
שמש צדקה, תשיבותי אל לבי ואמצא בו יראת ה', ה
אוצרך הטוב אשר צפנתי בלבי אוצר מוסר, אמרי בי
וכל לקח טוב, ששתי על דבריך, פקדתים לרגעים, ויצ
חוצץ כולם ויזהירוני בשמך מלכת בדרכי העמים ההם;
יהיו דבריך נר לרגלי תמיד ונפשי תתענג על ה', ובכל מכ
אשר אזכיר את שמו אברכה את שמך כבודה ועדינה,
מידך לי כל שמחה וגיל, תפארת ארם וכל מעגל ישר, ומ
יש לי עוד צדקה לזעוק את פניך? על כן אראה פניך הי
כראות פני אלהים, ומה אשיב לך עדינה כל תגמוליך על
הן רבים ישובו תודה לאיש חסדים, למען יקצרו לפי הסו
את גברת עדינה זרעת לצדקה, ונדבות פיך היו לי כגש
נדבות על ארץ נלאה, ונפשי כגן רוה; הן כל אם שכול
צוררת לרבת בנים, ועינה רעה בבנים זרים, לא כן חזיתי
נפש חנינה, כי את בנך שכלה רעת אביך, ותשאי זעף ו
בנפש שקטה, ולא הקשחת לבך מנער משלח ונעזב כמוני
הגדלת עלי חסדך, ואנכי קטנתי לא אוכל למוד פעולתך. ועת
כבודה ועדינה, הן בני קראת לי, וקול הקריאה הזאת תרהיבו
נפשי עוז לקרא לך אם רחמניה, לכן ראי נא אמי דמע עיני אש
אסיך כמנחת נסך לה' ואליו אקרא: אנא אבי יתומים, השיבו
נא למרים ששון ישעה, ועיניה עוד תראינה בשמחות וגי
את אישה, את עזיאל איש החמודות אשר לשמו ולזכר

תאות

ין הזה רבו אליעם, הוריש לבבו נתכו
רביבי דמעה אשר המסו וימוגו גם את לבות
כתה ועפעפיה בחנו את עוזיאל אישה, הזהירוהו
קציעה נמוגה גם היא, ותמח דמעתה.
נקוב אלירע ענה ואמר: מי מנשים השאננות
עימות אמרותיך, ולא תקנא במרים הכבודה
ה לבן? ואני אשנה עתה אחרי דברי, אשר
ד כה, כי בדור תהפוכות אין טוב לגבר כי
י, אכן נחלת ה׳ בנים כמוך. כן דברת
מרים, ואני בהררי לי נחלתי, ותפן אל
:
י ירחו כצמחי ערן, וכרית השדה אשר ברכו
נפשי, אכן אין טוב לנער כי אם מוסר ומעגל
׳ לברי לבב; התחזק בני והיה כביר כח לב
ורה בימינך, צדק בלבבך, ויראת ה׳ על
כי טוב מושל ברוחו מגבור מלחמה, לכן
כי באמץ רוח תנחל רב טוב, אך מה החרב
ירך, החדשה היא לך.
את נתונה לי מאת תגלת פלאסר מלך אשור,
עליה אספרה: בחבל ארץ הקרוב לנינוה
חיות, אריה ולביאה, וילמדו לטרף טרף,
עו וישחיתו על ארץ רבה, ויפלו רבים
תעוררו גבורי הצידים, ויארבו למו וימצאו
הצידים ההם, בחצים ובקשת באנו היערה,
הפריצים, ויתקע האחד בשופר להחרידם
ר האריה המשחית ויעמוד בפתח המערה,
נוצצות כלפידי אש, וילטשם בחמתו אל
תרידו מרבצו, ויזנק בצעדי אונו, וירעש
ליו וישברהו, עודנו טורף אותו בחמתו, ואחר
חצו מרחוק ויפלח במנו, ולקול נקמו יצאה
הלביאה

הציים, וינוסו א
היה להם ירים, ויעלו בעצים למלט נפשם, אז יריתי ח
ויפול בעין הלביאה, ותתרוצץ ותתגעש, ותנהם
מכאוביה, ובהיותה כואבת יריתי חץ שנית, ואפלח כ
ויגידו את גבורתי ואמץ רוחי לתגלת פלאסר מלך
ויאמר לי: הנה ארצי לפניך בטוב ובישר בעיניך
ואשתחוה לו ואמר: אנכי אשובה לי ירושלימה,
קשורה נפשי, ויצו המלך ויתנו לי מבית הנשק אשר
החרב הזאת, אשר הלהב בה ברזל מצפון, והנצ
סגור, והתערה—כסף, ויתן עוד לי ככר כסף.

מה רב פעלך, ענתה מרים, אך מה יחרד לבי
בזכרי כי מחרף אתה למות נפשך, לכן מן היום הזה
אעיר עליך, ולא אתנך עוד להשליך נפשך מנגד. כ
הכבודה דוברת, ענתה קציעה, הן הראית גבורתך במ
על כן כל איש ישגיא פעלך, יהורך רבים, ישימו לך
והיית לגבורים למופת, ומה בצע בשומך נפשך
להבריע פראים?

ומה בצע לי בכבוד גבורים אנשי השם? ענה א
באנחה, ועוזיאל אמר אל אליפלט: מה נחנת ומה נעמר
ואמיץ לב; כן אנכי עמרי, וזה היה משפטי בשבתי
להבריע פריצי חיות, שאל מנוח ויגרך, ואולם אנכי
זאת בשבתי בין הררי טרף, אך לא זה יהיה דרכי
בשבתי בין פראי בני אדם, אנכי אשמרה נפשי
אך לא אכזרי אהיה כי אעירם וכי אתגר בם מלחמה;

שמע בני אמרי הסוכן, אמרה מרים, כי לקח טו
נותן לך, כי התגרות במרעים לא טוב, לכן רב לך א
להתחמק, שב בציון במנוחות שאננות ובשלות השקט
זה חלקך; גרש מקרבך כל דבר עצב וכל רעיון רוח,
תבואתך טובה, אכן תבואתך טובה מאשר לא פללת
קוית לה.

א אחר הצהרים קבצה מרים את עבדיה ואנשי
ניר, ותאמר למו: הנה זה האיש אלירע יהיה
כל הוני ורכושי ובן משק ביתי, ושמעתם
את פיו.

האדומי חשב מחשבות להיות סוכן על נחלת
עכסה שפחתה האהובה לו לאשה, וכראותו
את הסוכן הזה ויחר לו, ויהי לו הסוכן כקוץ
א בא אליו פשחור ויגד לו, כי עוזיאל מסתתר
הוא לראות את מרים גברתו, ומראגה מדבר
מבקשי נפשו, שולח הוא אליה ציר אמונים
, כי נפש אישה ברעה תתמוגג, אם לא
א אליו, אך מרים תקשיח לבה ממנו.
אמר לפשחור: הלנצח תחזיק אשה באיש
ון שלות השקט אחרי מות אביה, עודנה
לא עממוה כל התלאות אשר עברו עליה
יושבת לבטח, התחרף נפשה לצאת מקריה
נמוג ונגוע, איש אובד ונדח במסתרים?
ענהו פשחור, לכן אדברה נא על לב אליפלט,
וא יעורר את לב מרים לחמול על אלוף
צך שית ידך עמי לבצע הדבר הזה ונחשב
תבואתך טובה, גם ככר כסף תקח מידי,
ים היפה לך תהיה, הלא ידעתני, כי כל
יד.

חוקה היא, ענה מגריאל, כי תמנענה מרים
כי לא אמנע מחפצך, וכל אשר תאמר
אגיד לך את מעשיך, ענהו פשחור, הן

אתה

נפשה ; ואולם כדבריך כן הוא , כי גאון שלות השקט
היא ערינה יושבת לבטח אחרי מות אביה ובוטחת בי
לכן שים לבך ועיניה על דרכיה , ואשר תראה תגיד לי
הנני לעשות כדבריך , כי לא יתכן דרכה בעיני
ענה מגדיאל , ופשחור הלך לו , ומן העת ההיא
מגדיאל כאורב בבית מרים הבוטחת בתמתה ובדרכיה
עוזיאל אישה, כי הצניעה לכתה עמו נגד גרי ביתה
עברו ששה ימים, מרים עליזה באישה ושמחת עול
ראשה, ומגדיאל עשה מעשהו ואין איש יודע אתו עד
ומקצה ששה ימים בא נתן מנוב ובידו ספר מתפ
אל מרים, ספר מגיד חסדי אליפלט אשר עשה לה ,
השמחה בבנה ובאישה, צותה לטבוח טבח ליום הש
לחדש האחרון, הוא יום הולדת עוזיאל , היום ההוא
לה יום עשות צדקה וצקון לחש על אישה מדי
בשנה, ובפעם הזאת היה לה היום הזה יום תודה ל
אשר השיב לה את נדחה וישיבהו אתה בנוה שאנן
השיב לב בן על אביו, כי הקשיב אליפלט לתבונות ע
אך היה לקחו בעיניו עד כי בימים אחרים היתה
קשורה בנפשו .

ויהי ביום השביעי ומנוח בא גם הוא מחברון ירושל
ויסר אל בית מרים לראות את פני עוזיאל ידידו, וימצא
ואת אליפלט ואת נתן יושבים סביב לשלחן הערוך לפני
ויאמר להם : ח' עמכם אחי ורעי ! ואיה מרים הגבורה ?
היא בחדרה, ענה הסכן, ומרים הנה באה אל חדר הא
ותאמר אל מנוח : ברוך בואך , הלא תאכל עם קוראי בצהר
אמנם לא חדש ולא שבת היום, כי אם יום רצון וע
חסד , כן משפטי מדי שנה בשנה ביום הולדת עוזיאל א
ה' יברכהו באשר הוא . אמן כן יאמר ה' ! ענת מנוח והלי
ונתן אחריו, ועוזיאל היה כלא שומע את הברכה א
כדבורו , וישסע את מנוח בדברים ויאמר : שבה אתנו

אולם

בלי שוא, פן יתנקשו בנפשו, וילך אל עיר נב,
שמועה ויפחד מהגד מוסר אויל.

! ענה מנוח בשבתו אל השלחן, הן זה משוש דרכי
חכמים, ואתה נתן הלא טוב אשר תדבר באפרים
למו, התתן לפתאים ערמה? הלא החכם עיניו
אשר יראה כי שקר בימינו יעבהו, וכסילים לא
מתי עוד, אך מה ימריצך נתן כי תאמר לפקוח
מהו מראות?

ימריצני, ענה נתן, הלא אפרים הוא עמי! וכמעט
אני, ללכת בעצת יועץ בליעל, אחרי ההבל,
יעי אבי בכל פה, כי השיאני הנוכל ויפתני
ר: נביא בית אל משמים ידבר, לא יחשוב זהב
כסף, כי לא לאדם דרכו, נזיר אחיו הוא, ובכל
תמיד פני נביא בית אל בכסף ובמנחה, עד אשר
אוצרי הטוב, אז נפקחו עיני לראות כי הביאני
תו בסוד אנשי בצע ומרמה, אשר נזיריהם ינזרו
יהם יורו במחיר כל הבלי שוא, ונביאיהם בכסף
המה ישיתו השך, וישימו ארץ אפרים לארץ
ודד נפשות לחרפת אדם ולמרות עיני ה', כי
הות נפשם ממרום ידברו, ובארץ חמס ידיהם
כל מעגלותם, מתן ומנחה ידובבו שפתם,
את הכל; אנכי התבוננתי בפני הלוט על
אל האומרים היכל ה' המה, גליתי את המסכה
בהנים אנשי מעשיהם הרודים על ידיהם, ואראה
ת אל נוסדו על אדני תהו ועמודי בהו, ואיך
ים הנשען עליהם, אכן לא יארכו הימים,
באים, רוח ה' נשבה בם ליום עברות, ומקדשי
נצים כלם, ובושו החוזים וחפרו הקוסמים,
כבוד.

אך

הגבר ואת הכפיר—לשתות חלב כבשים לצמאם ؛ כן תפת
את בני אפרים לראות נכחות, כי ראמות להם חכמות, וכ
הישרה יעקשו, התתן להם דעת ותבונה? הלא הם יבו
לשכל מליך, חי נפשי, כי קצה נפשי גם אני בתעתו
הנבאים בשקר, המטיפים ליין ולשכר, ובפחזות הכהנ
הסוחרים אל ארץ, האוכלים חטאת עמם, אך אראה כ
אלה ואחריהם אניע ראשי.

הן צעיר אנכי ורך, ענה אליפלט, מלמד מלחמה אנ
ורובי בית אל זרו לי, אך אשאלכם והשיבוני, איך נוא
בני אפרים לבחר למו חדשים לא שערום אבותינו? הל
אחד היה אברהם, וה' נגלה אליו, ויתן לו את יצחק, וי
ליצחק את יעקב, וליעקב—שנים עשר שבטי יה, אשר ה
לגוי קדוש, ומי שנה משפטם.

כן דברת בני, ענה הסוכן, ואנכי אאלפך דעת הכ
הכינות לבך לחקר אבותינו, הלא ידעת כי יעקב יר
מצריםה בשבעים נפש, ויקרא לבניו לפני מותו, ויאמר
הקבצו בני יעקב, ומן העת ההיא נקבצו בני ישראל, יח
נשאו סבלות מצרים, יחד צעקו אל ה' אלהי אבותם, ויר
אלהים את בני ישראל כי נקבצו באו יחדו, ויגאלם מכ
הברזל ממצרים, ויתנם בכור עני ארבעים שנה במדבר
ובכל השנים האלה לא נפרדו, כן ארכו ימים ושנים, ע
הבנות כמו רמים מקדש ה' על ידי שלמה, והוא עודנו
מלך אחד על ישראל גוי אחד, העובדים אל אחד, במקד
אחד, על פי חקה אחת ומשפט אחד.

וה' הקים את הרעה על בית דוד אחרי מות שלמה
ויקרע עשרה קרעים מלבוש מלכותו, ויתנם לירבעם בן נב
עבד שלמה אשר התפרץ מפניו, ויברח אל שישק מ
מצרים, וישב שם כל ימי שלמה, וילמוד משפטי הבעל
במצרים, ובצאתו משם למלוך על עשרה שבטי ישראל
הביא אתו את משפטי הבעלים ממצרים נקובי ראשית הגוי

ממלכת

סילותם, אך העלימו חכמתם זאת מעיני המון
, וחקות שמים וארץ שמו לחקי אלהיהם, ויפרשו
רש למען לא יעוז אנוש לנגוע בם, כי יודעים
ב בני עמם אשר ראמות להם חכמות, ויאמרו:
ן לפתאים הכמות, כי המה יתנו למו כתף
חפצו כסילים בתבונה, כי הם נפלאות וזרות
בחרו הכהנים, חנטו, השכילו, וישימו זרות
מתעה בלחיי הפראים הבוערים בעם, ויתעום
, למען השב רגליהם מארחות עשק ורצח,
אלהים חדשים על כל מדרך כף רגלם ועל
לאלהי חסד ואלהי זעם, אלהי הרים ויערים,
הרים ויאורים, עד כי לא יהיה למצרים כל
עשה מבלי שום פחד אליליהם לנגדם, בערמה
חכמי הכהנים כל אלה, ויעורו את עיני
ן לא יראו און, וכיאור אשר יעלה על ארץ
עליה רפש וטיט והשאיר אחריו ברכה, כי
ידשנו נאות שדי ויצמיחו רוב תבואות, כן
הני מצרים לבני עמם, כי השאירה אחריה רפש
ודמן לאדמה להצמיח זרע שיחור גם על

חשבה לטובה למצרים היתה רעת אפרים, כי
ן הסיע זמורות זר מאדמת צוען ויטעם בארץ
עשה עגלי הזהב, חטאת מצרים, ויצינם
ויאמר: אלה אלהיך ישראל, ואל תעלו עוד
להם חקים ומשפטים חדשים; אז חלק לבם
גו לפלגות אין מספר, נגזרו נקרעו כשמלה
בש ירבעם, ואשר קרע אחיה השילוני אותה
ים, וגם הקרעים האלה נקרעו חדשים לבקרים
חבות.

קרא רצין מלך ארם לאפו, ויבאיבו את יהודה, ואחז
מלאכים ומנחה לתגלת פלאסר מלך אשור, ויסיתהו ב
באפרים, והושע בן אלה מלך אפרים החדש מט לפני
אשור, בראותו אחרית ארם ומפלתו, ויהי עבד נושא מ
לשלמנאסר מלך אשור החדש, ובסתר פנים שלח מלא
ומנחה לסוא מלך מצרים לעוז במעוזו; כן יתהפך א
בתהבולות כחש, ולא ישיב אל לבו, כי לא יכון
ישראל כי אם בשוב הממלכה הראשונה לבית דוד, ו
אחד ירעה את כל זרע יעקב.
האה אלירע אלופי ומיודעי, קרא מנוח, נגידים דב
כטל תזל אמרתך, ענה נתן גם הוא, דבריך מים מ
נוזלים מן לבנון. ואליפלט קם ויאמר: היה נא ארונ
לאב ולמורה דרך תבונות, השמיעני נא תמיד אמר
הטהורות וראה לבי חכמה.
ומרים שמעה מחדרה את כל דברי עוזיאל אישה,
עלץ בה, ותבא אל חדר האכל בדבר אליפלט דברי
עוזיאל, ותאמר מרים: אשחרך אלירע אדוני לנהל את א
בתבונות כפיך, תקלו חכמה, תבונה ודעת, ויחכם ע
עודנה מדברת דבריה, והנה מגדיאר הנער הארו
ויאמר: חדשות אני מגיד לכם אלופי, כי המלך את
למשכב, חלה מאד. גם שלחו רצים להביא אליו רופאי ג
לקול השמועה הזאת נבהלו נחפזו היושבים, ויתמה
אל רעהו ויתלחשו, ומרים שאלה את מגדיאל להגיד
מי הגיד לו כזאת? מפי פשחור שמעתיה, ענה מג
והוא שמע זאת מפי אחד שרי המלוכה.
עודנו מדבר, והנה מרכבה מרקדה רועשת
גלגליה, והנה היא נצבה לפני בית מרים, עוד מעט
תרצה וקציעה באו הביתה, ומרים שאלה את הר
האמנם חלה המלך? הלא ידעת אם לא שמע
ידידיה

ביאה את תרצה וזאת קציעה חדריה, לבה
כי מתגרת יד אחז שבעה לה נפשה עד כה
בכל זאת לא שאלה באלה נפשו, והיושבים
דברו על דבר ההדשה הזאת, ויתעודד נתן
אי ה' יפיחו לקץ התלאות, כי קרוב לבוא,
א לבית דוד, ושבה הממלכה הראשונה לבת
כל החרדים לדבר ה' על חוקיהו ידיד אלהים,
בטח, ובצלו יחיה עמו וישב שאנן, יבוא
והלכתי שמרונה לבשר צדק בקהל רב,
לבצרון אל ה' ואל קדושיו.

אתה ידידי, ענהו הסוכן, מה טוב ומה
בינה, רק אל יליזו דברי מעיניך! כי תראה
ה בלחייהם, שטה מעליהם ועבור, ואל תאטר
ויהם ומתגך בין שפתיהם, להישר דרכם,
אל תסיר משכת הדק מסביב לכרם, אם
לבנות גדר אבנים תחתיה, חבור עצבים
אמנם דרך כסל כעשן לעינים, השיבה
אך אל תקרא לעוברי בטח: סורו מני דרך
פרים ואל תתגר בם, הן לבם צפון משכל
ות את מעשי ה' הנגלות לעיני פקחים, כי
שפיקו, ויתהוללו בחלומותיהם ובחזיונותיהם,
שפוך בוז וקיקלון על מוסר הבליהם, כי לא
שכל וריר חלמות בדרך תבונות; הלא תזרע
ויקצור סופתה, תרפות וגרופים, שים אל
ושב על ראש גיא שמנים, משפע זתים
שמן, וראשית שמנים ימשחו, ומרוב גפנים
, השמן לב העם הזה, כלמו יחד הלוטי
ה ואמונת נביאיהם תברית מלבם, התלך

לבטח

ומרוצה, ועד עד שרעות כמצב על הון ובמצבמו על ה
הבור והרמון מר יאנקו משור עניים ומאנקת אביונים, ד
לך אפוא מחלל קדשיהם לעיניהם, אם יקרה לך שלום
ושלום העם אשר ינוח שבמך על גורלו.
צדקת מאד אדוני, ענהו נתן, אך מי נבר יראה מ
הבלי שוא שוגים ברב אולתם ויעצור במלך? הלא ר
הבין ה' לאולת כמרפא למחלה.
עודך מסתולל בתבונה, ענהו הסוכן, ואם הכמ
תבין, כי אין חכמה, אין תבונה ואין עצה לעם
כי אם לספות אולתם, לתת למו חקים לא טובים ומש
לא יחיו בהם, להרבות למו חזון שקר, משאות שוא ומד
ולהכביר עליהם עבטיט עד אשר ירבצו תחת משאם
יפקחו עיניהם.
והיושבים כלו לאכול ולשתות גם דבריהם תמו,
וילכו איש איש למעשהו, ואליפלט בא אל החדר ששם
מרים, תרצה וקציעה, וכראות קציעה את אליפלט בא הח
ותקם ותגש אליו ותאמר: הכון נא אליפלט לקראתי
משפטים אדבר אתך: הנני עומד למשפטך עדינה,
אליפלט. אך לא לנו המשפט, ענתה מרים, לכ
ותרצה רעותי לא נשפוט ביניכם, כי אם אלהים –
קציעה ובין אליפלט. כן היא, ענתה קציעה בתח
לאליפלט, לבוא עמה בחדר אחר הפתוח אל החדר
מרים ותרצה בו.
ואליפלט אמר אל קציעה, השמיעיני עתה ת
וריבות שפתיך והיתה זאת נחמתי, כי איש ריב אנכי
הגידי נא לי, מה פשעי ומה חטאתי? אל תירא ידידי
קציעה, כי לא אשית עליך עון פלילי, כי אם שגיאות
בך, בעד חלוני נשקפתי אתמול ואראה בנות שולחות
ומביטות לראות, שמתי עיני גם אני לנטות אל
המראה, ואראה אותך יוצא מבית מכירך והולך מ
אליך

שלום לַאשר היית מחסה ביום צרה; וכהפנותך
ל פנת היכלי, נטיתי ידי אליך ולא הקשבת,
, ולא האזנת לקולי; הכמסתר פנים אתה
ך פונה מעמי? כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף,
הראשונים עמי אם אסלח לך.
חרה לך עדינה? שאל אליפלט, אם אמנם בתי
, לא ספרתי מגדליה, כי גבהו ממני. האמנם
אך רמה ירך עדינה, לא חזיתי גם לא
קולך, כי איך אשא ראשי לראש גאות עטרת
רי לאשר השיבה פני בן המלך ריקם?
לי עונות ראשונים, ענתה קציעה, גם תהליך
ספות חטאת על חטאת! לא כן אנכי עמדי
אשי עטרת פז ואתנשא מאד בגאוה ובגאון,
ך זאת, וגם ממך לא נכחד לבי, ואם שפת
מי, גם אני אבחר בדבריך, ובחלקות אשית
רום לבך אליפלט, כי גבורת ימינך עטרת
ועליך יציץ נזרך! אך מה יתן ומה יוסיף
אנכי אגיד לך בלא שפתי מרמה, כי נפקד
וכאשר אחרת לשוב מאשור, וינהו אחריך
ו: מתי ישוב אליפלט הלום! אות ומופת
ך בציון, גם נודע אתה ביהודה, על כן
ן כל לב הדבק בך, האשכח אני כי עזי
צרה? אם נשיתי טובת? אך רב לנו לדבר
! אשאלך ידידי והגידה לי, עד מתי תהיה
ללון וכגבור לרוץ ארח? כי זה כמה לא נפתח
ך אתה תמיד למלחמה, חדל לך מעט מצאת
ת עשתה לך מרים הכבודה, ולך צפון חילה
רותיה, שב במנוחות שאננות והיה נקי
תי אל תמנע רגליך.
לביתי? ענה אליפלט בשחוק ואנחה, אך מי

ציון ואחודה לך חידה! הברק ראה מרחוק את אילת
ויאמר: אעופה אליה על כנפי רוח, ויעף במעף צ
ואחריו נשמע קול רעם, ותשאהו הרוח אל אחת ה
וישבר קוצים, וינפצם, ויציתם בחמתו, וברדתו אל
זה יסך לו אל מחוללו, הבין דרך אילת השחר בשמי
אליה יעוף הלל בן שחר על כנפי שחר, ולא ברק מעופ
כנפי נשיאים ורוח. הלא תמצאי קציעה עדינה חידתי

וקציעה שמעה את דברי חידתו, ופניה אדמו
ועפעפיה מלאו דמעה, ותתאפק ותאמר לו: אכזרי
אליפלט, כי תמנע מחפצי, השבעה לי בזרוע עזך, כ
תבוא אל היכלי, שם נשתעה יחדו. הנני למלא מחר מש
עדינה, ענה אליפלט.

עודנו מדבר, ומרים ותרצה כלו גם הם דבריהם,
תרצה אל קציעה: הבה יפתי, נלכה לראות את פני
הנבירה לדעת מפה את שלום אישה המלך.

מ

ותרצה וקציעה ברכו את מרים ואת אליפלט ו
ללכת אל אביה הגבירה, ומרים לקחה את אליפלט
ותשיחהו, ותדבר על לבו כאיש אשר אמו תנחמנו
תקוה בלבו.

היום פנה ויאת לילה, ואליפלט בא אל חדרי מ
אשר לו בחצר, והנה מגדיאל בא ויאמר: הן עבדך
כי אתה בזרוע עוך שבית אתי שבי, רק אל יבוא
איש זר להשתרר עלי ופרוע פרעות במשכנות מ
בזדון לב.

ומי הוא זה? שאל אליפלט, ומה זדון לבו וה
אשר יפרע במשכנות מרים הכבודה? הרק במשכנ
ענה מגדיאל, הן דבר לאם עמי, ועל שפתי יחיד
צרבת

ה עד כה מרים על טהרתה וכבודה היה חדש
עתה רעות במגורת בקרבה, כי בא זדון ויבא ע
נראה לי בבית, ועל זאת ידוה לבי.
ך מגדיאל? ענה אליפלט בקצר רוח, הלנסות א
ת אלי להחרידני מנוחה? רק אל תט באף עבדך,
ל, השבעה לי לבל תדיח על עבדך רעה, או א
חידות ואראך פשרן, ונוכחת למראה עיניך, כי
עינים ולמשמע אזנים יבחן גבר, כי אם תורת
מנו ושבע תועבות בלבו, הלא טוב ממנו רשע
קלונו בקהל רב, האף אין זאת?
אל! ענה אליפלט בתקעו ידו לו, בטח באמונתי,
יהגה פיך לא תאנה אליך רעה. הן ידיך לי
מגדיאל, לכן אפתח פי ובערו גחלים ממנו,
י תבער אש. הן היום היה יום רצון למרים,
עוזיאל אישה הנגרש מלבה, כאשר הוא נדח
לא תאמין לקול האות הראשון והאמנת לקול
ן, הראשונות הנה באו, כי רץ לקראת רץ
ת מגיד באו להגיד לה בסתר, כי עוזיאל אישה
רים ומחכה לה בכליון עינים, ויצר לו להתחלות
ה תתמוגג, אם לא יראה פניה, ומרים השיבה
ים ריקם, וידעתי כי תצדיק פעלה, באמרה כי
עליה חזקה לבלתי צאת מקיר העיר וחוצה, אך
ויאל הלום, וכחשה בו מרים, לא ראיתיך ולא
מה? הלא יען כי סוכנת היא לסוכן, אשר
ה לך. אמנם אמרתו הצרופה וחלקת לשונ
צוד, נפש מרים אשר הצניעה לכת עד כה,
בליעל מצודו עליה הקיף, ועיני ראו ולא זר את
שר נהיתה בבית הזה.
לט התחלחל, ועצמותיו רחפו, ויאמר אל מגדיאל:
עתי כי חרה אפך בסוכן אשר יכלכל דבר

במשפט

הדבר על פניו תוכיח ? זכר-נא כי תענה במרים עד ש
ותוציא עליה שם רע באזני בנה . ומה תעשה לעת צ
כנגה צדקה ? התכיל אז זעמי וחמת נקמתי ? הלא בו
אשקיע לשונך והוצאתיה מבין מלקוחיה , ואחרי כן א
ראשך מעליך .

כן תעשה לי , ענה מגדיאל , אם שקר דברתי , אך
עינך תראינה את השערוריה הנוראה , אז דע לך כי טוב
וגם טובתה אני דורש ; אנכי בהנתי דרכה , כי לא ט
ולא טמנתי בצלחת ידי , בנפול תרדמה על אנשים ל
הדרה ארבתי , מעל הגג נשקפתי , ואראה את הסוכן ה
אט דרך הגן הנעול , ובא אל הדר משכיתה , ראיתי וי
לבבי בקרבי , ויהי בנשף השני ואנכי שמרתי חצות
עליתי על הגג , ובלאט הסירותי מעליו עבטיט והציר גג
ובמרצע נקבתי חור בקורת הבית ולא ראיתי מאומה ב
הזאת , ובנשף השלישי עליתי שמה ונפשי נבהלה מראות ,
מרים הכבדה , היפה בנשים , סוכנת היא לסוכן , כאשר אמר
התשמח עתה אדוני בנחלתה כי שפרה עליך ? אם ת
מרים אותך על פני בר בטנה ? את כל אלה גם עיניך תראי
התשקיע אז בחבל לשוני ? אם תנקר את עיני ?

את הדברים האלה שמע אליפלט הנפעם , ויתרוצץ ב
משכיתו כמשגע עת רוח רעה תבעתהו . פתאם עמד וית
במגדיאל , ויאמר : אוי לך אם לא אמצא את כל דב
כנים , כי בטרם בקר ואינך , ואוי לי אם כנים דבריך , כי
תקותי האבדת , לכן ענה מגדיאל , לכן נעלה ונראה , כי
נרי ביתנו הוזים שוכבים , אך עוד אחוה לך דעי כי לא א
את מרים היושבת גלמודה זה כמה שנים , והנה אלידע ד
והנמהר בא , ילביש צוארו רעמה , יחביר עליה במלים ב
על שפתיו , ופה חלק יעשה מדחה , ומרים עודנה כע
יפה בתארה , ורוחה לא זרה מתאותה , ותרא את הסוב
כלו מחמדים , ותנזר לבשת , ואת כבודה בקלון תמיר .

הבה

ארוני, ענה מגדיאל בלכתו עם אליפלט האוחז
קה, הניחה לי, כי אראך עתה כים זועף, ומה
דברי? הלא תעשה עמי כלה. דום פה הורר
אליפלט, היש לך סלם לעלות על הגג? הנה
ענה מגדיאל בעקת לב, וילכו שניהם ויעלו על
עיניך ארוני והביטה, אמר מגדיאל בשלחו
אשנב אשר ראה אליפלט לנגה הירח, ויגהר על
א, והנה הסוכן ומרים יושבים בין יריעות חדר
שלחן ערוך לפניהם, מרים לבושה אטון מצרים
שבת לימין הסוכן, פניה אדמו עצם מפנינים,
דה, והוא עונה אמריה, אך לא נשמע קולם,
יד בין מחלפות ראשו תחליקו בחן והדר,
מנשיקות פיהו, והכרת פני שניהם ענתה בם,
הם על רוב שלום.

בליעל! קרא אליפלט בדממה וקול, הזאת לך
צדק, ואיך תגילי עתה בתהפוכות רע? לבי
עק כי עשה באושים. ארוך דמעתי צפירת
נפלת ירדת פלאים כאחת הנבלות, כי תתני
כל כבודך, תעוללי בעפר קרנך, ואנה תוליכי
הה! חרפתך שברה לבי! הנה הם אוכלים בכל
חת שלחנם אשר היה לפניהם לפח! טהור
ברע, איכה תראה ולא תשדד רבצם? הנה
מעילו, הה! אין כסות לאברון, פה בערה כאש
שמיר ושית לוהטים בני אדם, ונמקו בעונם,
ידעך, יכל חשך טמון לצפוניהם, עד בלתי
נו בוגדים, גם ה' העביר עיני מראות ברע,
ידך בי והקינני, כי אשר לא האמנתי ראו
השכלת לדבר, כי היתה מרים סוכנת לסוכן
המשחית נפשו ונפש יקרה.

ממך, ואתה א'וני מה תעשה, התראה עון? תשמור
מחסום ותהיה כמחריש? ואליפלט נחם מנהמת לבו, ויגז
ויאמר: מי יתן וחשכו עיני מראות, אך איכה אשא
החטאים בנפשותם, אם דרכיהם אל פניהם אוכיח, הלא
כטופל שקר ומנו יגרשוני, הן חתום יהיה פשעם, סגור
צר בקרב לבבי, הלא המה זמה עשו ופללם אלהים, ואת
עשה לגרש זדון וזמה מן הבית הזה, הקימה נא איש
אשר יבא אל הסוכן בסתר, ויזהירהו מרעתו, וכה
אליו: רע לך אלידע, כי גואלי מרים מתנקשים בנ
כי יבהילוך לפתע פתאם בחדר משכבך, והדיחו רע
נפשך ועל נפש אהובתך, ודמך כמים המגרים אש
יאספו.— כהנה וכהנה יגיד לו להפיל עליו אימתה ו
למען יחיש מפלט לו, כי הוא יודע נגע לבבו, והאמין
המזהיר אותו, ויצא קלון מבית מרים, וגם אני מה ל
בציון ומי לי פה, הן תאות נפשי לא אשיג, וכר חוק
מארץ, כן קציעה תרום ממני, האשב בבית מרים? אם
עוד פני אליה אחרי הגלות לי נבלותה? בנכסים רבים
הלום מאשור ומארם, והיו אלה שלומים לחסדיה
עשתה עמדי לתת לי יד ושם בין הגבורים. רבים
הפלתי, ועתה לבי חלל בקרבי, מחר אלכה בבק
קציעה, כי נשבעתי לבוא אל ביתה, ומשם אתחכך אל
תשאני רוחי, אלכה לי אשורה, שמרונה או ארצה
ואצא למרחב, כי צר לי המקום לשבת בירושלים, ו
ולא באתי הלום, מי יתן השיבותי רגלי אל קרית שמרון,
רעומה בת זכרי גבור אפרים שומרת לי ונכס פה לראו
ולשאת את נפשה לי באהבה נצחת.

כן דבר אליפלט אל מגריאל, ובלב נשבר על
ערש יצועו ושנתו נגזלה, ויקם ויקח גליון ועט סופר ו
ספר מלא תוכחות להניחו אל מרים, וכמו השחר עלה
את מגריאל ויתן לו משאת כסף עם הספר הכתוב ל

להתע

ה נפשו לראותם עוד, כי מגמת פניו לרדת אל גיא
שם בני יהודה נלחמים בבני אדום, ונפשו נכספה
את פני קציעה משאת נפשו לפני עזבו את העיר,
לבבו לפניה, מבלי כסות קלון על טרים אשר עשתה
טוב וחסד.

שמים טהרו ונגה כאור אביב בהיר בשחקים, קול
יר, קול מחוצות, ומרחובות קריה, המונים המונים
בונו אל חצר המלך לדעת שלומו, וקציעה אשר
ה לראות חיים עם אליפלט מחמד נפשה בעוד אחז
, קציעה התברכה בלבה, כי בקום מלך הרש
תה, אך לא השמיעה דבר על שפתיה, ותקם
לבש הוד והדר, הכינה את לבבה לקראת אליפלט
ר ביום אתמול לבקר היום בהיכלה, היא יושבת
בעד החלון אל הרחוב, והנה אליפלט רוכב על סוס
צרות ביתה, עוד מעט והנה הוא בא אל הבית,
שמחה לקראתו ותשאלהו לשלום, ויאמר אליפלט:
לחי, וראי נא עדינה, כי הקימותי דברי אשר
שפתי, ולא אכחד ממך דבר אמת, כי בלא חמדה
ל קורתך, כי מה תקותי בראותי הוד פניך?
נא ידיד לבבי עמדי, ענתה קציעה ואל תדבר אלי
אשר דברת אלי יום אתמול, הן המלך אחז חולה
י ותרצה באנו אתמול אל אשתו הגבירה אביה,
שלום אישה המלך, והיא השיבה אותנו במנוד
חה, כי מחלתו אנושה; ובהמר מושל ארץ גם
ר ה', ונפתח לנו פתח תקוה.

נה מדברת. והנה זקנה עניה באה, ותעמוד בסף
רעים אהובים זרעו לכם לצדקה וקצרו חן וחסד
פתחו ידכם לזקנה עניה, ופתח לכם ה' את ארבות
והריק לכם ברכה, כי תראו זרע תאריכו ימים

באהבה

וקציעה הביטה אל אליפלט ותשחק, ותגש אל המלתח

ותקח ממנו כסף, ותתן לעניה ברוח נדיבה ותאמר:
נא עניה את פני ה', ויאמנו דבריך והזקנה נשאה כ
לה' ותאמר: ברוכה את בת נדיבים לה', כי הוא יש
ממעון קדשו מן השמים וברך אותך ואת בחירך, ושפך על
רוח חן ורצון, תבלו ימיכם בטוב ושנותיכם בנעימי
והתברכו בכם כל יושבי ציון.

אמן כן יאמר ה', ענה קציעה, ישמע מהיכלו קולך, ו
עלינו ברכותיך והשיגונו, והזקנה הניעה ראש ותאמר:
קול שאון מעיר, אך אין קול מהיכל, כי אותו סגר הכ
אחז, על כן בחלותו לא ישמע ה' מהיכלו קולו, על כן אכ
אל ה' ויענני משמי קדשו, ומשם יצוה לכם את הברכה

הזקנה יצאה, ואליפלט אמר אל קציעה: הוא אשר דברו
בלא המרה באתי בצל קורתך לחזות בנעם פניך מספר רג
ולשאת מכאובי לארך ימים, זכרי נא את חידתי ב
אתמול ואל תרחיבי לבי בתנחומות הבל להרחיב פצעי לב
אנכי לא אשכח כל ימי חיי את הליכות מעשיהו בן המ
עמך, אשר בשמעו מפיך נעימות אמריך וימלא ששון וגי
ואהבתך היתה יקרה לו מסגולת אוצרו; הן לך עדינה הי
נכונה עטרת תפארת, ומה נאוה היא לראשך! ואת מא
גזר מלוכה ותשעי אל בן חשכים כמוני ותמשכיני חס
וחסדך היה לי לחטאה, כי הוליכני שלל, אך עת
לשום קץ להתולים ולתנחומות שוא, וגם את עדינה תפא
בנות ציון אל תשלי עוד נפשי.

מה לך אליפלט ידידי? קראה קציעה בתמ
בהתויקה ירדה בו.

מה לי, ענה אליפלט באנחה, לי עצב ומגנת לב
לי שיח כעש וחמה, לי כל חשך טמון ורוחי תבל
את כל אלה יודע אל אלהי הרוחות לכל בשר, ונפ
יודעת מאד.

אליפלט

יק אחז את בית ה' ואוצרותיו וישלחם שחד אל
, כן הריקה תוחלת נכזבה כל ששון ושמחה מלבי.
גבר אשר בעמל אנוש איננו ? ענתה קציעה, ומי
יודעת עצבון רוח, ואף כי אנכי אחרי מות אבי
ובכל זאת לא אתן רוח כהה למשל בי, כי עצבת
ש ושמחה לה מרפא, הן נכאי רוח כבגד יבלו, לא
הם, לכן הסר כעש מלבך, והיתה זאת נחמתך,
צר לי.

עליך עדינה צרת נפשי, ענה אליפלט, לו ידעת
קי מצוקותי, כי עתה תביני מדוע קצתי בחיי
אל נפשי למות. ומדוע קצת בחיים ? שאלה קציעה
אשר אחזה לי אני, טוב חלקך בחיים, מי יתן
ך לעולם, זכר נא ראשיתך, כי מסתר המדרגה
תך מרים הנדיבה, ותצלח עליך רוח ה', ותושע
יתעש לך שם תפארת, וכבודך עליך זורח כיום,
ם כמוך הלא חפץ חיים, בקש כבוד בגבורתך וענג
רכך, ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם,
בך רוח ששון, כי היא הודך והדרך, הן רוחך
, מורה מאד כשאול מלך ישראל בעבור עליו רוח
כן אהיה לך כדוד המנגן, ובנגינותי אגרש כל רוח
, הבה! אנסה נא דבר אליך להצהיל פניך.
דברה ותקח את הנבל בידה ותפרוט עליו ותנגן
ל ערב משירי שלמה:
לדודי ועלי תשוקתו

סף לנגן את יתר דברי השיר אשר יכודתו בידידות
בים ובשעשועי האביב, והדברים היו יפים בעתם,
מיר הגיעה אז, והאביב הנה זה בא עם כל חמדת
, ואליפלט הקשיב לנעימות מנגינותיה ולזמרת
ט אל חמדת תארה ואל חין ערכה, ויען ויאמר
מה לאמר: השבעתי

דמעה על לחייו , מה לך ומה אעשה לך עוד לחרש ו
ששון בקרבך ? הבה ואקחך אל עדן גני , הנה ערוגות בש
נתנו ריח , שם אשיחך וירוח לך .

למצער אשב בעדן גנך , ענה אליפלט , ושמחתי תר
עדי רגע , כי מבין מטעי אל יציץ נחש , ובזעם לשונו יפר
דברי בלע באזני האשה הנפתה , והיא תדיח רעה על הא
ונגרש מעדן ומעדניו ; כן אנכי עמדי הן עיניך ידידות נפ
ראוני כאדם בין שכיות חמדתו , ועיני ראו את הנחש יו
ממחבואיו , על כן יחרד לבי בקרבי , ומפניו אברח

הן ממשל משלים אתה ידיד לבי וחידות תביע
ובאלה לא הסכנת , כי עתה נבראו , אחרי שובך מאשו
המאס מאסת בירושלים , אם ביושבי ציון געלה נפשך
הגידה לי שאהבה נפשי עצבך ורגזך .

לא מאסתי ביהודה , ענה אליפלט , ובציון לא גע
נפשי , הן אהבתי את היכלה גם בימי הסגרו , את כהנ
ונביאיה—גם בעת אשר יקפצו פיהם , אך לא לי לשבת ב
לראות בה מחמדים ותעתועים ולהיות משגע ממראה עינ
אשא נא מכאובי אל אשר יובילוני רגלי , אגורה בא
מואב שם אמצא לי מכיר בין שריה , איש אשר הוצא
מבית כלא , והוא יאספני אל ביתו ואל היכליו , שם על צ
אחיה , אשפוך על פראים חמתי ושיחי —, לאל אשר ה
את נפשי . . .

אך קול דברים ומרי שיח אשמע , ענתה קציע
היהיה גבור מלחמה כגבור ציד ? אנה תעזוב כבודך ו
מי — תרבך התוצאת צוררי יהודה ? הנבחר לך עם כמ
מעם אלהי אברהם ? אם טובות לך בנות בעל פעור מבנ
ציון הן אמרתי לי , כי נדח אתה מציון , ואנכי טרם ארא
מי או מה ידחה אותך , על כן יראתי , פן בנות מואב נצו
הלב הן הן מוסבות כסיל המושכות אותה אחריהן , הלא

ריתע

לא ידעו ערכך? הלא שמיה יהיו על ראשך
תחת רגליך—נחושה, ולברזל ולנחשה יהפכו
, תראה רבבות עם, ובכל המונם ושאונם לא
קרוב אליך בכל מאודו ונפשו, תחפש ולא
.

מצא בציון בדור תהפוכות הזה? ענה אליפלט,
לל ואמו לא יברך, בדור הזה אחפש אדם
הלוט הלוט, הן חטאת אדם היא צרעת נושנת
שים אדם עלי ארץ, ומני קום עדות ביעקב
ות אנשים הטאים, קם גם זדון למטה הרשע,
חנפה ארץ, תחת כסף סיגים כי נחשב לכסף
צדיקים בפיהם ובשפתיהם, אשר זך לקחם ולא
ם, אשר פיהם יביע דעת קרושים, ורוח הטומאה
מי אפוא מקדושים אפנה? אם אלה אשר
כבדתי כמלאכי אלהים נתעבו נאלחו, הן זעם ה׳
עדינה נפש תמה אל תשאליני שרש דבר נמצא
משמע אזניך הוא.
החתום אתה ידידי לי, ענתה קציעה, כי תגרע
וטרם אבין סודותיה, הנך מורה חצים לשלח
חטאות נסתרות וחדשות אשר עתה נבראו וערפל
ה אראה כי נתת פניך באיש אשר בטחת בצדקתו
לך פרי כחש, הגידה נא לי מה הוא ואשנאהו,
ה, כי אויביך הם אויבי נפשי, ואולם ירשע
חית, יתעיב עלילה, הלמענו תקות אנוש
ובחטאת אחת תקלע נפשות כל יושבי ציון,
נים ברגליך, יען עלה חוח אחר בידך? ראה
עין, ואל תחקור קרב איש ולב עמוק, כי
ה בסתר ופללו אלהים, הן רוחך ידידי תבלה,
ענים, הסירה נא ממך את רוחך הרעה, ודע

ט

הרים, תשב בחשבון קרית מואב, תמדד כל גלילות פ
תעלה אשורה, תרד מצרימה, וירושלים תמשכך תמיד
שם אני לך, אני קציעה אוהבתך ואהובתך!

וזאת היא מגנת לבי, ענה אליפלט, כי משאת
תשאני אל מרום ציון מקום אין לי בו מעמד, ותועבת
תורידני אל עמקי שאול, על כן אלך שולל, אנכי לא
לבי לחקר לבבות, כי אם ראיתי און, ומראה עיני ה
לורא, הממני, הלמני, הכני בתמהון ובשגעון ה
כעשי, אם יספר חסדך המשוך לי? הן שני אלה כ
באו לי, כי עד השמים ירוממני הסדך, ועד שאול י
כעשי, ושני אלה יטלטלוני טלטלה ויקלעו את נפשי.

הם ידיד לבבי! אמרה קציעה בהחזיקה ידה בו,
מבוכתי באה, כי הנה חמוטל באה במרכבה הלום עם
האלוף, אשר אם לא יבוא דניאל למועד, והיה הוא ח
מטעם המלך, ואתה אליפלט מחמד נפשי, הלא
יודעת כי אליך תשוקתי, בואה אל גני כאשר יפות
ואשובה אדבר עמך.

זאת דברה ותשק לפיו ותאמר: זה לך האות ה
כי אשר יצא מפי לא ישוב. ואליפלט הנפעם לא יכול לע
דבר, ותשלחהו קציעה ותברכהו וילך, והיא שבה אל ה
בלא חמדה, ואליפלט מר הנפש אשר לא האמין עוד ב
ובצדקת אדם, אליפלט נפרד מאת קציעה, ומגמת
לבלתי שוב עוד ירושלימה, וירכב על סוסו ויצא את
ויעבור ארחות עקלקלות ונתיבות נשכחים מני רגל, ו
פניו אל גיא המלח, ששם נקבצו בני יהודה לו
אדום

ושואל אשר ישב שאנן בטובו על נחלת פרים

הגבורה

ט ונגלה ששונו לכל יושבי קריה, וסר כל מנוד

בהילהו פחד פתאם, כבוא אליו פשחור להזהירו
, באמרו לו: חושה והמלט על נפשך, כי
ך שונאיך המתנקשים בנפשך. כחץ פתאם
שמועה הזאת, וירא ויאמר בלבו: אין זאת
סודי, ובשמי נודעתי. ויגל אזן מרים על דבר
ת, ותתחלחל ותאמר: הן שבו הצרות הראשונות!
שי מפלט לך. ותפול על צואריו ותבך, אך לא
חרדה לרגעים, ולפנות ערב יצא עוזיאל את
רבה מבוכת מרים לפנות ערב, בראותה כי גם
א כל היום אל הלחם, ותשלח לבקשו בכל
בבית קציעה, ואין יודע אנה הוא בא.
הגיד למרים, כי שמעו אזניו דברים אשר
אליפלט על דבר רעומה השוגה באהבתו. ומרים
ט, כי בראותו תוחלתו מקציעה כי נכזבה,
לקחת את רעומה; ויצר למרים מאד כי לא גלתה
בר מולדתו. ובאין עוד יועץ בצרה, שאלה את
מי אשלח ומי ילך לי שמרונה? ומגדיאל חשב
ר: אין טוב מנתן השמרוני, כי הוא ידע לחקור
אליפלט ועל שרשי רגליו יתחקה. העצה הזאת
תשלח לקרא לנתן, ותגד לו את מבוכתה ותתן
ותשלחוהו לבקש נתיבות אליפלט.
שלישי לצאת אליפלט מירושלים, בהיות הבקר,
עיר לעשות דרכו שמרונה. אך פשחור והגלעדי
לשטנו, ולא נגלו אליו כל הדרך עד צאתם
ויהי בהגיעם אל קצה גבול יהודה, בבואם אל
י לקח יין במחיר, ויקרא לפשחור לשתות עמו,
נתן ויאמר: את פניך ראיתי בציון, אך בשמך לא

אלופי! במה נפלה האדם מכל החי אשר על פני הא
הלא בשתותו יין ושכר משמחי לב. אך אין זה כי אב
מבני הנביאים אשר בירושלים, ההולכים קדורנית,
רוח, סרים וזועפים, כי חזות קשה יחזו על אחיהם
אפרים; אך נפש אפרים רויה, ונפשך אדוני שוקקה
בצמאון, ועתה אם נזיר אתה, הבה נא שקוי לעצמו
נפשי יבשה.

גש הלאה, שכור! ענהו נתן בשאט נפש, וגם פ
והגלעדי נערו בפוחז בערמה, ויאמרו לו: הלא תתנונים
רש ולא עזות. והפוחז אשר הסיתוהו פשחור והגלעדי
הפוחז נגש אליהם עוד ויתנן קולו ויאמר: ההנם חליו
האיש הזה? הן מוזר אני לו, אך נפשי יודעת אותו מאד
מרים הנדיבה לו משענה, וכסף תועפות לו, ומה שמ
בראותי אותו, אמרתי פה אסאבה יין כל הלילה, ופעמי
כדם ענבים, הלא גם צור יצוק פלגי יין לאיש כמוהו, וב
אדם כערכי יכחש תירוש; אולי תאמרו, כי אכח
לכם, הנני להעיד לי עדים נאמנים.

ובדברו זאת הוציא מתחת למדיו הקרועים נזמ
צרורים בחרט, ויאמר: את אלה הרימותי להביא ה
לאיש האלהים, וזולתם אין אתי מאומה, חי דרך בית

ונתן הניע ראש אחר השכור, ויפן אל פשחור
הגלעדי ויאמר: הן בגד העדים אשר לא יכסה רק
בשרו, יתן עדהו כי בביתו אין לחם ושמלה, ויפר
הנזמים אשר באזני אשתו העניה, כי איך יעלה בית
ששם יקראו נדבות ישמיעו, וידיו ריקות?

ופשחור והגלעדי הביטו איש את רעהו רשחק
התחשב כי בית אל כשחוק בעיניהם, ויפן אל הפוחז ויען וי
ומה תעשה אם יגל כל יבול ביתך ואת אשתך תציג ע
והלא תקח כאשר תמצא, ומדרכי בית אל לא תמנע ו
אך

א , כי ישעה האדם אל עושהו , כי בא מועד ;
מה ! אמנם סגר אחז את היכלה , וכהניה נאנחים
חם , אך נביאיה ימצאו חזון מה׳ , שם כל אזן
מע אמרות ה׳ אמרות טהורות . אך רועי רוח לא
ם אמרי נועם , כי אם במהתלות יבחרו ובדברים
הם שחר , אשר יטיפי למו הוזי שוא ליין ולשכר .
יין הולך קודר בלחץ ! נכוחות דברתי אליך לא
מחיר ובתשורה , כי אמת לא תמכר , ומה טובה
!

נזיר ! ענהו הפוחז , הן לשונך כתער מלוטש
, אך גור לך פן ימלאו פיך חצץ , כי הלקח הזה
טיף לי , לא שקל עובר לסוחר הוא באפרים , לכן
, ואין לזרים אתך . ואולם כה יעשה ה׳ לאויבי
יוסיף , אם תמוש מזה עד אשר תתן לי לוג יין ,
ש , ודרכך דרך חול , הראש כלב אני כי אשמע
תך בנפש ריקה ? הבה יין !
ויעל מעליך , ענה פשחור , והגלעדי אחריו . ונתן
כיסו ויתנהו לבעל המלון ויאמר : תן יין לסובא הזה
רישו , רשעו ועוות מצחו . ויפן אל פשחור ואל
ר : ראו נא את עולי בית אל , הטוב דרכם ?
על דרכם סורים .
שכור הוא , הנח לו , ענה הגלעדי . ופשחור אמר :
לעפעפינו תנומה , כי כעלות השחר הלא נשכים
דברת , ענה נתן , ויבא אל החדר אשר פנה לו
ויקרא לפשחור עמו , והגלעדי שכב באשר ישב .
סו שנתם איש במקומו , והנה חבר עולי בית אל
לון ויקחו יין במחיר וישתו , והפוחז שתה גם
להם : התרעו אחי , כי אחד מבני אפרים השב
לון הזה והוא ממעלי יגרה , והקא יקיא תרפות

יגרופים

והגלעדי, אשר נדדה שנתו ממנו, קם ויגש אל חבר שותי
ויאמר: חי דרך בית אל וחי שותי יין! אך איה האיש הכ
עולי בית אל? קרא האחד, הביאוהו אלינו ונדע אותו, ונ
העור פר עורו, אם בשר חמורים בשרו? ויהם הגלעדי
השותים ויאמר: משמרת האיש עמדי, אשר השכתיו ליום ה
לכן דומו ואל תבלעו עצתי. היו נכונים במקום פלוני אל
בהר אפרים, שמה אביא את איש חרמי למשפט, כי
לאט עמו, לכן בחלקות אשית לו כל הדרך, עד הביאי
אל מחוז חפצי, ושם אדבר משפטים עמו.

וחבר המרעים האלה המו, שתו, שכרו ויצאו מן ה
הזה לראש אשמורות, והפוחז ארח לחברה ללכת אתם,
כוסו רויה; ופשחור, הגלעדי ונתן, לנו במלון וישכבו עד
ויצאו ממנו כנכון היום. ונתן לא מיודעי דרך, על כן
ללכת עם פשחור והגלעדי, הולכי נתיבות ועוברי ארחות

ויהי בהיותם בדרך בגבול אפרים, וישאלו איש לר
לדרכם ולמחוז חפצם, ונתן בתמתו הגיד למו, כי שלוח
מאת מרים הנדיבה לבקש את אליפלט העלם האמון אצ
אשר זה מעט שב מאשור ומארם, ויתחמק זה ימים אר
ועקבותיו לא נודעו, ויבקש מאת פשחור ורעהו הגלעדי, לר
ולדרוש על ארותיו, כי בן יקיר הוא, ומרים יראה לנפש
יתחבר אל חבר כהני בית אל, אשר ימשכו את הצע
בחבלי חטאתם ויתעום בפחזותם.

בדברו זאת והנה פשחור קורץ אליו בעיניו ומביט
הגלעדי, להראותו כי עת התגלות לב היא. והגלעדי אמר
נתן: ומה ראית כי תרחיב פיך על כהנינו ונביאינו אשר
באחד מהם? ונתן שמע כזאת, ונפשו נבהלה מאד, ויא
אולי כשושנה אתה בין החוחים. הן יודע אני את חבר כ
בית אל ונביאיהם, כי כחבר אריות הם, לארוב לעוברי ב
למשוך נפשות נקיות בעצומיהם, לא מהם אתה ארוני,
מהמונם.

והגלעדי

את דבריהם על שפתיך ; אך אל תירא , כי לא
ראשך ארצה . שמעה נא ואספרה : הן אבי מת
לתו הניח לחמשה בניו , ואנכי נדחתי מהם ; הן
כיום ארמתם בזעת אפם ורואים בעבים , כי
טל ומטר , אז יפחדו מחסר ומכפן , ואנכי אבטח
כי כהנתי היא ארמתי , אשר תתן לי יבולה .
באזני , כי כשלה ירושלים בהסגר היכלה ,
ם מבקשים לחם , לא כן כהנת בית אל , כי
היא לכל המחזיקים בה .
רבו מאד המחזיקים בה , ענה נתן , כי כל הבא
בן בקר ואילים שנים , והיה כהן ללא אלהים .
הן אמת ותום ימריצוני להגיד לך את אשר עם
דת כהני בית אל אין תורה , אין חסד ואין דעת
ישעם וחפצם למלא בטנם , להבריאם מראשית
אל ; לא כן אנחנו זרע אהרן , אשר כהנתנו לנו
א נחלתנו . הלא אנחנו שומרים חקות עולם ,
שה על פי ה׳ בצאת בני ישראל מארץ מצרים ,
יף , ומהן לא נגרע , לא כן אתם המחזיקים
רשים אשר ברא ירבעם בן נבט מלבו , ובהבלי
הביא אתו משדה צען , וזמורות זר זרע בין נטעי
מטעו ידי משה בחיר ה׳ על אדמת ישראל . ובני
רה ומשפטיה ליעקב , בראותם את החקים
׳ לא צום , ויתעוררו עליהם וירימו כשופר קולם ,
ם מהבלי נכר אשר כמעט נקדשו בעיניהם ;
הכהנים נצבים לשטן לו , וימאסם מכהן במקדשו ,
מכל הבא וימלא ידם לכהן . אז השליכו כהני ה׳
לוים מגרשיהם ואחזתם , ואליהם נלוו מבני
אלהים בלבם , ויעלו לשם ה׳ ביהודה ובירושלים .
ידי , ענהו הגלעדי , הן למשמע אזניך תוכיח ולא
ראו עיניך , כי עתה היתה רוח אחרת עמך .
העיני

העם. שמעו נא ואספרה : אנכי פזרתי כל נחלת אבי לנ
בית אל, בעצת אחד מרעי אשר הביאני בסורם, ומי
עיני על דרכיהם? הלא הוא איש אחד מן הבוערים בעם,
לילה היה לאיש הרוח; ואשתומם על המראה ואשו
בסתר אהלו לאמר : הלא דורך יין היית ביקבים, ו
דרך עבר עליך הרוח, ומי נתן לך חכמה, מוסר,
ודעת, להיות מטיף העם?
רישי ומחסורי, ענה אותו האיש, העיר פרא אני
האדם כל יודע ולא יבצר ממנו כל מזמה עת טר ממנו כ
לחם. אכן לא למדתי חכמה ודעת קדושים לא אשמע,
לא בחכמה יקחו נביאי בית אל נפשות בני עמם, ולא ב
שמן חלק כהנינו! הן כל חכמתם תתבלע ברעות רוח, וב
תסתתר בלעגי שפה, מוסרם מוסר הבלים, שוא ותפל אשר
מלבם, כל אויל נביא למו, וכל שכור ומשגע—איש ה
והן עיני ראו ולא זר, מה הנביאים עושים, השותים בכ
יין, ובעת ידליקם היין הבוגד, אז תנוח עליהם הרוח,
ישיתו בשמים פיהם, לדבר בשם ה' דברים אשר אין
שחר; והמון עם שכורי אפרים ישפיקו בילדי אפע, וישת
בכל רעיון רוח אשר הורו והוגו הוזי שוא מלבם; את כל
ראתה עיני, על כן אמרתי בלבי לא נופל אנכי מהם,
כל הימים, אשר תתן הגפן פריה והיין יתאדם במזרק
תסור הרוח מנביאי בית אל, ופיהם ינוב דעת רוח; ה
בי התירוש אשר עמלתי בו? הן עד כה הייתי דורך
ביקבים, עתה אהיה מדריך העם. לבשתי אדרת שער ו
ואפוד, וילבישוני הוד והדר, וישימו נוספות להדר גויתי
בעל קומה אני, גם זקני היורד על פי מדותי ושפמי ס
שפתי ישלחו אימתם לפני בלב כל רואי, וטרם דברי יאמי
כן דבר אלי דורך היין וישיאני לשית ידי עמו, וי
הן בני אפרים זלים זהב מכיסם, לכה עמדי ורכשנו רכוש,
נתרוש לנו אפרים ונשדד יעקב, אנכי אהיה לאיש הרוח,
תהיה

שבטי ישראל; נזרע דברי רוח, ונקצור רוב
הגרן ונאגור המלאה מן היקב. את ידי עם הארץ
לי השוא, ואנחנו ננתק מוסרות; נגלה אזני אחרים
חנו נפריע הק בסתר אהלינו. ואלהים לא יחשוב
א גם בעל הכרם לא יחשוך את הנוטרים מאכול
שם, ואכר לא יחסום שור בדישו.
תענו אלופי לעצה הזאת? אנכי מאסתי יעוץ עם
ר דרכי ירושלימה, ברוך עודד הנביא לה' אשר
שמעתי אמרות ה' אמרות טהורות מפי נביאי ה',
מושו, ודבריהם לא ימושו לעד מפי זרע יעקב.
ור והגלעדי שהקו לכל החזון הזה. והגלעדי אמר:
להם יפשע גבר, על כן לא אשים לבי על דרכי
ואם זך וישר פעלי, כי כל יגיעי להביא טרף
ן דבר הגלעדי להשלות את נפש נתן עד הביאו
וז חפצו, ולב נתן בטח בו.
לפנות ערב ושלשה האנשים האלה הגיעו עד הר
י כו על ייהם ועל רגליהם ויראו מרחוק משאת
והגלעדי אמר: הוחילו פה עד בוש ואראה המלון
א בו לחם, בשר ויין, כי רעבים אנחנו. הגלעדי
חור ונתן ישבו לטח וישיחו בירושלים ובבית
לת המלך. עודם מדברים ונתן נשא עיניו וירא
ה רוכבי סוסים רצים אליהם, ויקם ויאמר: הנה
הרוכבים, הבה אנוסה על נפשי כי רודפים הם
נא לי כי במצודה אני! ואתה ארוני היה להושיעני.
נשא רגליו וירץ אל בין השיחים למלט נפשו בין
, ויעקש דרכיו בארחות עקלקלות כצבי נס מפני
זכר את הלקח טוב אשר נתן לו אלידע הסוכן
לתי הציא את כל רוחו באזני כסילים ומשכרי
י הנקל לו להרים כשופר קולו, להריע אולת אוילים
ות, ששם ימצא הכמי לב אשר יתנו לדבריו
ותעצומות

נתנו עליו בקולם,
נפל שרוד, ונפשו עיפה לדולקיו, אשר אחזו בערפו ויסח
כשה טרף עד מקום רבצם, ששם מדורת אש ועליה ק
מלאה בשר, וסביבותיה ריקים ופוחזים רובצים במעגל,
המונם נפוץ ונטוש על ההר, מפזזים, מכרכרים ורוקדים כשעי
והנה פוחז אחד נגש אל המדורה, הכה בקלחת, ויאמר
אשר יעלה המזלג לי הוא! בפיו דבר ובידו מלא,
טוב עלה בכפו; ואחד נגש אליו ויאמר: הוי זולל,
אפיל כתפך מעל שכמך, זרועך מקנה אשבר. ואנכי אש
מפרקתך מעל גוך, ענהו הראשון, וישא נתהו וילך.
זאת פקח נתן עיניו, ונפשו נבהלה מאד, בראותו כי בעצ
בוגדים והוללים הוא, השומרים לו עברה.

והנה הפוחז אשר התגרה בו ליל אמש במלון נגש
ויאמר: הגם פה הנך? עתה ירון חלקי וכוסי תהיה רויה.
עדת מרעים הקיפוהו, סביב שתו עליו, כלמו שכורי אפרים, הל
יין, אליו השגיחו, אליו התבוננו, ונתן פתח שפתיו ואמר: מה ל
עם עמורה, כי יחר עלי תתמלאון, הניחו לי ואלכה לדרכ

ועדת המרעים לא שתו לבם לדבריו. והנה האחד או
לרעהו: הוי יתף! הן עשרת מצאת הון לך, כי מי שם נע
על רגליך? חי דרך בית אל, ענהו בעל הנעלים, לא בע
ידי כי אם בערמת לבי עשיתי לי אלה. שמעו ואספרה,
תמצא יד אחד מאתנו לעשות נעלים לרגליו: אנכי עבר
בדרך והנה אביון תמים דרך רוכב על חמורו, הפצרתי
להרכיבני עליו, כי עיף אנכי; הפתי ירד מעל חמורו ויושיב
עליו, והנה בעל כרמים מבקש לקנות או לשבור כורמים
הנני מוכר לך את עבדי זה, עניתיו, יען כי עבר עליו ר
שגעון לאמר, כי כל אשר לי לו הוא; ולולא רוח העוע
הזה, כי עתה לא מכרתיו באלף כסף.

אני אסיר ממנו רוח העועים, ענה בעל הכרמים, וא
לא יצלח לך, הלא יצלח לעבוד עבודתי. הבה לי נעל

הנדרשים

, ושומע לא היה לו, כי מכרתיו בעבור נעלים,
נשאר לי.
יבצר ממך כל מזמה, ענהו רעהו. עודנו מדבר
אנשים מרעים נגשים ואומרים, הנה האיש אשר
שים! ובדברם זאת שלחו אצבע על נתן ויאמרו:
אשר היה בין רוצחי אחינו, אשר יצאו מן הגלעד
עיר נוב, להביא שמה את חפצי-בה אשר היתה
ת זכרי גבור אפרים. תפשו את האיש הזה, כי אחד
המרצחים, ודמי הנקיים עליו נטוש; הן הגדנו את
הגלעדי, וגם הוא מאמין לדברינו, באמרו: כי
ן ושנאתו את חבר כהנינו העירוהו לעשות את
ע, לכן תפשוהו.
ת מות נפלה על נתן בראותו כי בעדת עריצים הוא,
את נפשו לספותה בשומם עליו עון פלילים, חטא
. אז זכר את דברי אלידע, כי פותה תמית קנאה,
לשון חלקות ודברי תחנונים, ויאמר: אחי אל נא
קי אני, ובשמים עדי. — בשמים עדיך, ענו האנשים
ם על הארץ, כי נהפך אתה בלשונך, ואיך נכון
ן עשוק אתה בדם נפשות, ואם תחנן קולך, איש
, הלא בנוב ישבת ימים אחדים בבית חפצי-בה.
מדבר והנה הגלעדי בא, ונתן התחנן על נפשו
ה נא אדוני והשביתה שאון קמי השואפים לבלעני
ה אחום עליך, ענהו הגלעדי, ועדים קמו עליך
כי גם ידך היתה בשלשה בני וזיל אשר יצאו מן
ת אל עיר נוב, ושמה לא באו, כי קרובתך הפצי-
עליהם רוצחים בדרך, ואתה אחד מהם, ואזני
את התרגזך על חבר כהני בית אל, בפיך תדבר
א את דבריך. ועתה תן תודה ואל תכחד ממני
אכחידך; הגידה מי ומי האנשים אשר שכרת
חפצי

בשמים עדי! קרא נתן, כי חף אני מפשע, ועדי ש
אשר יענו בי חמס, מתאנים הם לי, לתת למו פתחון
להתעולל בי. — ראו נא כלב שב אל קיאו, ענה האח
ואולם גע אל עצמו ואל בשרו, אם לא יקיא כל דבר בל
יצוק בו, הפשיטוהו את בגדיו והפשיטו את עורו מע
בשבטים לנו, או אז תצילו מפי דבר אמת.

והגלעדי קרץ בעיניו למלא את הדברים האלה, ויק
שני בני בליעל ויפשיטו את נתן את בגדיו ויפילוהו ארצ
ויעורר עליו האחד שוט באכזריות חמה, ויזעק הנענה מכ
לב: הוי, רצח בעצמותי! והשכורים לעגו למסת נקי ויאמ
הן ינהק כפרא ממכת שוט אחד, כי יבין סירותיו, אך דו
את בשרו בקוצי המדבר, מלאו בשכות עורו, חתו גחלים
נוו ושימו בו א זות, הן בשרו לא נחוש, והוא יגיד כל ד
לאט עמו.

ועדת העריצים הוסיפו הכותו בשבטים נוראים
שפך דם עליו, וקולו לא נשמע עוד. ויקימהו הגלעדי ויאמ
זאת לך מרושתי ובן גרני, זאת לך תורת הקנאות מק
לציון. אך לא יכול נתן לעמוד, כי כרע נפל ארצה ב
אונים, עיניו חשכו ולשונו לחכו רבקה.

עוד הגלעדי הוגה מה לעשות בנדכה הזה, והנה ע
בא. עמרי הסתתר במקום ההוא, ועל פיו יסרו את
בשוטים ובעקרבים. ויגש אל הגלעדי כלא יודע מכל הנע
ויאמר: מה קול ההמון הזה? קול ענות נפש אנכי שומ
הזאת לכם עולי בית אל? ומה הנפש הנענה אשר ע
רואות? הוי שכורים! מה עשיתם? הגידו ואל תכחדו מ
מאומה, כי בנפשכם הוא.

והגלעדי כנרעש ונפחד מגערת עמרי ויאמר: אתה אד
הצדיק ואני ורעי הרשעים. אמנם זה האיש נתן יליד שמ
צורר לבית אל, ועדים קמים עליו לענות בו, כי היה בעו
נפשות נקיים, הלא הם צדקיהו בן הכושי, ואחד מחבר כו

בית

בו להגיד לי כל דבר הרצח, והוא כחש וישבע לשקר
דברי העונים בו ; אז קרבו כתנור לבם, כי היין
וחמתם בערה בם עד להשחית, על כן יסרוהו
. אך כתוש אותו במכתש, וכאשר לא תוציא מים
למיש, כן לא תוציא מפיו דבר.
ך ה' כי בדרך אמת נחיתני ותביאני הלום לעת
ה עמרי בפה הנף בנשאו כפיו לה', ויפן אל חבר
במתעבר ויאמר : הוי שכורים ארורים ! הזאת לכם
אל,לשתות יין לשכרון וליסר נקי וצדיק בשבט רשע,
ש משפט ? אך חמסכם על קדקדכם ירד ! ואתם נקיי
שו מעשה צדקה ושימו את אחיכם הנגוע והמעונה
תחתיו יוצע בגד רך, ובשמיכה תכסוהו, ואנכי
אל המנוחה, ורופא גלעד יבוא אליו יום יום לחבוש
ם, והזדים אשר שלחו בעולתה ידיהם ישאו עונם.
ת דבר, ונתן נאנק מעצמת מכאוביו, ויעודדהו
מר ; התאושש נא נתן ידידי, כי מאת ה' היתה
כאיבוך שכורים, ואני אחבוש פצעיך והם ישאו
ניך תראינה בם.
ה לי כי נגזרתי ! נאנק העשוק ורצוץ המשפט, יסר
למשפט, כי הלכתי בדרך חטאים, וישלח בי ה'
לאבי רעים, הכוני ידי זרים עריצים מוסר אכזרי על
בכפי, ומורטים בלעו בשרי ועורי, קדחו אש קוצים
ולא שמו לי רחמים, הכוני פצעוני וחיי לשאול הגיעו.
תירא ידידי, כי לא תמות לשחת, ענהו עמרי, אנכי
אשר הכאיבו מוגיך הזדים הארורים, ואנכי אסיר
הם, והשקיתים לענה ורוש, ומרותי פעולתם
.
ת דבר ויצו עליו שני אנשים לשאתו בעגלה ולנהלה
זוני הגלעדי דבר לאמר : אל ארמון זכרי הביאהו,
תגינה ותספ, וגלה סודו לרעומה. ואשר אחזה לי גם
את

עצוה אתב.

יא

מה ההמון הזה בבצרה בארץ ארום! בנשף בערב יו
נהרו המונים המונים אל יער, ששם מצבות לאלילי אדום, זע
המביא זועה, ועקן—עקת לב, שמה, השם שמות בארץ, ענר
דמותו כאיש ציד, הוא ענה אשר מצא את הימים במרב
ברעותו את החמורים לצבעון אביו, בין סבכי היער ההוא מנורו
תלויות, וזעיר שם, וזעיר שם, להאיר אפלתו, אין עוף מעופף
ואין רוח נושבת שם, ועם תועי לבב המתהוללים באימי
וזחלים כנחשים באין אומר ודברים בין השיחים, ויראה ורעד
יבוא בם מקול מר צורח, ונשמע לרגעים כקול אנקת חלל
מפחיד עצמות וגרם, וכעבור מספר תגעים ודממת מות שבה.
בנתיבות אימה אלה הובילו ארומים עלם מכלל יופי,
על עפעפיו צלמות ושניו כמתלהמים, הובילהו ויביאוהו אל
מקום התופת, והמון אנשים ונשים כתרותי הקיפוהו כעורבים
טשים אל חלל, גברים לטשו לו עיניהם, ועלמות הביטו נח
לו, שרק אף הניעו ראשן על יפיו אשר יהשך, כי עוד מעט
יעלוהו כליל על במת אליליהם, ונהפך עליו הודו למשחית.
ומה נבהלה נפש העלם, בהביטו אל הבמה האדומה מדמי ארם
ואל המון העם אשר ישיתו עיניהם עליו! עודנו עומד משמים,
והנה הכמר המוץ בגדים מבצרה בא, לבושו אדום וציץ ארום
על מצחו, מפילי אימתה ופחד על כל רואיו. ויפן אל כל הנצבים
עליו ויאמר: ראה אראה כי נכמרו רחמיכם על בן יהודה זה, כי
תחום עינכם על הוד יפיו; ואולם זכרו נא את אשר עשה
אמציהו מלך יהודה לאבותינו, אשר הכה עשרת אלפים איש
אדום על גיא מלח, ועשרת אלפים איש שבו בני חילו וישליכום
מעל ראש סלע, וכלם נבקעו, ועצמיהם נפזרו, ואת אלהי
שעיר הביא אמציה ירושלימה, לפניהם השתחוה ולהם קטר;
ולאלהים

ליום מועד , כי זבח אז לאלהינו בבצרה וטבח גדול
יום . ואחרי האלוף הזה ענו יחד כל הנצבים שם :
ליום חגנו , חג האביב , ואז יעלה העלם הזה כליל
אלהי ארום , אשר נקדשו גם לאמציהו מלך יהורה !
בר יצא מפי בני שעיר , והאלוף אמר : שימו משמר
הזה , והיה לנו למשמרת עד יום חגנו . ואנשי חיל
כתרו את העלם הלקוח למות ויוליכוהו אל המשמר ,
שים הלכו אחריהם ; והעלם הולך בפיק ברכים אחרי
משפטו החרוץ , ועל פניו אימה חשכה ; ויהי בהגיעם
יושבי חשך , ואנשי החיל הסגירוהו אל שר בית
שר פתח לו דלתי נחושה ויהדפהו אל בור שאון ואת
גר אחריו בבריחי ברזל . והעלם מגשש באפלה ,
לו בגוית אדם . ויתרד העלם וילפת , ויתן בקולו קול
ענני אלהי ציון ! והנה קול אדם עונה : אל תחרד
כי לא על שחל ופתן תדרוך פה , כי אם על גוית
, בן ציון כמוך . ועתה הגידה נא לי אחי או בני
ראה נא , בני אקראך , כי קולך כקול עול ימים למשמע
דה נא לי שמך ושם בית אביך בציון , פתח נא
ירו דבריך אמש , שואה ומשואה , וחיתי באור תראה .
לם ענה ואמר : הגם בבטן שאול אשמע קול אדם ,
כה אמצא אח לצרה ? הן שמי אליפלט , ושם
אגיד לך , והם בני בלי שם ? מבין חשוכים התרוממתי
ת מרים בת שמיר אשר נטעה אותי שורק בהיכליה ,
הלכים בין נערי שרי המדינות , ואתהדר ביניהם
ובגבורתי , ותארי הנחמד נתנני לחן בעיני כל
ות אהבוני . ויהי ביום קרב בהצות בני שעיר את
צא למלחמה , ומעשיהו בן המלך נפל ביד בני
כי קנאתי לבן מלכי , ואמחץ מתני שוביו , אשר
ואמלט אותו מידם ; ויציגוני השרים לפני המלך

אשר

כבודו, בעברו דרך רחובות ירושלים; ראוני רבים ויאשר
ובנות ציון נשקפו בעד חלונים, אלי השגיחו אלי התבו
יחד נדברו בי באהבה ובקנאה.

ומעשיהו בן המלך אחז אהב את קציעה בת א
משנה המלך, ובלכתו לבקר בהיכלה, אנכי הייתי נלוה
וכראות אותי העדינה, לא שתה עוד לבה לבן המלך, כ
לי, נערו נושא כליו, ותלבבני בעיניה. על זאת פקו
המלך עיניו, צמתתהו קנאתו, ועלי סמכה חמתו. הלא מו
מלחמת מלכי הברית לכל בני יהודה: רצין מלך ארם ו
בן רמליהו נוסדו יחד על יהודה ומלכו; בעת ההיא שמ
בן המלך עברתו, ובעת קנאתו שמני אל מול פני המלח
ליום עברות הובילני. וה׳, אשר ישחק לגאות נאים,
נתן למוט רגלי, ויפלטני מריבי עם, ובן המלך ואלקנה מ
המלך ועזריקם נגיד הבית נפלו בחרב זכרי גבור אפרים, ו
הצלתי נפש קציעה מחרפת צר, ומוסרות אהבתנו הו
וישלחני המלך עם המלאכים אשר שלח אל מלך אשור להו
בקמיו, בארם ובאפרים; וגם בארם עשיתי חיל, כי
עצומים חלקתי שלל, ובנכסים רבים שבתי ירושלימו
ותשמח מרים לקראתי, ותגל קציעה העליזה בגאותי ובאה
ותתן תקוה בלבי לראות עמה חיים; ותקותי היתה לי
נפש, וחסד מרים — חטאת.

מרים! ענה השני באנחה, הלא היא העדינה והנ
אשר עכרתי באש קנאתי. בן אלוף ביהודה אני ושמי שובב
ואת עיני נשאתי לפנים אל מרים היפה; ובשמעי כי נ
דודיה לעוזיאל ותבער כאש קנאתי, וצרת נפשי נודעה לש
אבי מרים, וישיאני לעשות נקמה בעוזיאל איש תרסנו,
לא יכולתי לעשות עמו רעה כל ימי יותם. ויהי כשבת
המלך על כסאו, ואנכי קמתי כעד שקר עונה חמס בעוזי
ני ברך אלהים ומלך. ויבקשו השרים את עוזיאל להו
ולא

חד פשעי, ועוד לא נרצה עוני. ומה פשעך
אתה?

פשעי וחטאתי הדפוני אל בור שאון, ענה אליפלט,
יהי, ויגל ה' את עיני לראות רשעה הבוערת כאש
, ותצלח כאש חמתי, ותוליכני שולל. טרפתי נפשי
ערני שער קטב מציון קריה נאמנה אשר חנפה תחת
יצאתי ממנה כיוצא מתוך המהפכה, ומאומה לא
לתי עצבי ותוי, שיחי וכעשי, ובחמת רוחי ירדתי
מה, לא למצוא כבוד בגבורתי כפעם בפעם, כי אם
ות כקרוב וגואל לי; אך המחכים למות לא ימצאוה,
י אלהים ויסגירני ביד בני שעיר, אשר הכירוני,
ו הרועים את הכפיר אשר השחית את עדריהם, והם
פטם פה אחד לכבות את גחלתי אשר בעדח
ם: זה אמר לסעף ידי ורגלי במערצה, וזה אמר לרו
ה ובחרוצות הברזל, אך מרביתם חרצו משפטי באש.
ונחרצה שמעתי כי אחריתי להכרית, ואתחנן
אין שומע. קראתי אל השמים מעל, שתם תפלתי,
השמים, והנה הם כנחשת קלל על ראשי, לארץ והנה
תחת רגלי. אפי יריח אש, וגם בהגיגי תבער
ר מחנק נפשי, והרב—יחידתי, כי איש מלחמה
ין שלטון ביום המות לאמר: נבחר לי למות בחרב
בלת אש, הה! לאש זרה היוקדת על במתי אלילי
הובילוני שובי אל מקום התופת, ועיני חשכו מראות
ת הנוראים, מראות פסיליהם אשר להם יביאו זבחי
ם העלוני כליל, אך אחד אלופי אדום אמר אל
ף לנער עשרה ימים והקדישהו ליום מועד. עתה
ת יום החרץ, יומי האחרון. קר בחל עתה ביני
כפשע[ביני ובין המות. לא לי השמש הירח והכוכבים
ן וכל צבאה, תועפות הדריה ועצי ערניה, לא אראה

שר

תלהט, והרוח יורה את אפרי אל כל עבר, ושמחו בני ש
ועלצו גנות הערלים, ושתו ושכרו, ורקדו לקול עוגב;
יתן ונצב ? קציעה על עולתי, ונסכה עלי נסך דמעתה! ע
כליל אני! בהגיגי זאת נתקו זמותי, קפאו דמי עורקי ובע
סמר מפחד, כל מורשי לבי כזבובי מות ישאון בקרבי, ומ
ואבדון הם כל שעפי וחזיונותי, ומי נחני עד אדום?

איה אלהי עושי, אלהי ישועות המאזרני חיל,
אלהים ה' חילי! אליך אקרא ואשוע עד אשר תשתפך
נפשי, אולי תקשיב ותשמע מהיכלך קולי.

זאת דבר אליפלט וימרר בבכי, ובהתעטף עליו נפ
התעלף. ושובביה חרד עליו חרדה גדולה ויעירהו ויעורר
כי נכמרו רחמיו אל העלם הזה ובצרתו לו צר.

אך ידום קול בוכים מפני קול רנה וישועה הנשמע בצי

יב

חצות לילה היה, ובת ציון העדינה הנהלאה עודנה הומ
ליוצרה מרחוק, אשר הלביש אותה קדרות, שם ערפל חתולת
ותאבל ימים רבים, כימי מלך אחד, כל ימי ממלכת אחז, וק
אלהים לעיר דוד יקרא לאמר: אל תשתוחחי בתולת בת ציון,
צניף מלוכה תהיי תמיד בכף אלהיך, ושכנתי בתוכך; הנני מצמי
קרן לבן דוד עבדי ביום מחר, וגדול יהיה כבודו עד אפסי אר

ליל גאולה היה הלילה ההוא ליהודה ולירושלים, כי א
מת, ובמותו ספו הפרעות, תמו התלאות, נגולה אבן מעמס
אשר כבדה על העם ההולכים בחושך כל ימי ממלכתו, וכב
לא עשו לו במותו, כי לקברות הנבל הם, ולא ספדו עליו
הוי ארון והוי הודו! וכמעט שב לאדמתו, וכל עצב נסתר, נ
יגון ואנחה מציון, וששון ושמחה באו בשעריה השוממין, וי
העם לשלות השקט ולשלום אין קץ, וירנו שמים אשר ה

ברוך

ת, שרים, שועים ואצילים משוטטים ברכב, בצבים
רחובות ציון, וקול צופיה נשמע ברננה לאמר:

זרח בחשך לישרים אור,
שלות השקט יראו ימינו.
אלהים יופיע על הר המור
אז אחור יסוגו קמינו.

? קרא אחד השומרים אשר לפני חצר אלקנה אל
ענות. מגרי בית יהושבע הגבירה אנחנו, ענה
בדברו כן ירד מעל אתונו, ויורד מעל השניה
במעטפה, ויאמר אליה: הלילה אשר רננה בו
הוא גם לקציעה גברתך. השמיעי נא אבישג,
חו לפניך השערים הסגורים, ואנכי אלך ואבקש
ללון. רק העירי תפלה בלב קציעה על דניאל,
א תתחנתה לפני המלך לתת כפר נפשו ככל אשר
עליו, וגם על לב מרים תדברי להחיש פדות
, כי אליה תלויות עיניה; ודעי לך כי בזאת
, ומה נעים יהיה גורלך בבואך אל בית אישך
ראשית דבר, חקרי ודרשי על דבר אליפלט.
אדוני למנוחתך, ענתה אבישג, אל נא תזכיר־ני
י יודעת, מי יתן ידעתי ואמצא את אליפלט,
ברכה מאת רעומה. אך לך נא עמרי אדוני
ארפק דלתי השער.

לף הלך לו, ויכונן צעדיו אל בית כרמי מיודעו.
דלתי השער, ותקרא בקול: פתחו לי שערים,
! וקולה נשמע אל השוער, וימהר ויפתח שערי
: האח שמעה אני, הקולך זה אבישג, האח!
אל בן משק בית אלקנה, כי אבישג ידידות

השוער, וימהר וילך, וישב עם בן משק הבית

היא עוד, ענתה אבישג, כי שלחה אותי חפשי, וגב
לנפשי. וגם לנפשי, ענה קמואל, כי כל אשר לו יתן אי
נפשו, ואת נפשו ישא לאהובתו, לכן גברת את לנפשי
ענתה אבישג, גברת אהיה לך ומוצא שפתי תשמור
ראשית דברי לך: מהרה והגידה לקציעה גברתך, כי ש
בן הגלעד. מצותך עלי חזקה הפעם הזאת, ענה קמוא
לך אבישג, כי קציעה גברתי בוכיה לאליפלט דודה,
ממנה, ועקבותיו לא נודעו. הנשמע כזאת? בת משנה
בוכיה לבן השוכים כמוני! לא כן את, כי גם שמוח לא
לי בראותך פני; הן גברתי בוכיה סופקת כפיה ומת
לא תסוך ולא תמשח ראשית שמנים כאשר הסכינה,
תאניה ואניה על אלוף נעוריה, כי חלץ ממנה, ואפ
אספה היום, התרדנה עלי עיניך דמעה?

עד אן תמלל אלה? ענתה אבישג, הלא גברת
לך, לכן מהר עשה, כאשר צויתיך. וקמואל מהר
דברו אל אחת השפחות, ויוחל עד בוש, ותשב ה
ותאמר אל קמואל: תבוא אבישג אל גברתנו, הנה היא
משכיתה. ויצא קמואל אל אבישג ויגד לה את דברי ק
ותמהר אבישג ותבא אל קציעה, והנה פניה המרמרו
והיא לבושה רקמה שחורה, וכראותה את אבישג ש
השלום לאמי? השלום לשולמית אחותי בת אבי, אשר
אכנה ולא ידעתיה? ומתי אראה פני שתיהן? הה! ג
אנכי בציון, באין אב, באין אם, בלי אחות רכה וע
הה! שעו ממני כל מחמדי נפשי!

ואבישג אמרה לה: שלום לאמך הגבירה, ונפשה
וגם כלתה לראות את בתה העדינה; שלום גם לש
אחותך היפה, הפורחת כשושנה בלבנון; אך אוי ל
נענות, לנפש דניאל ולנפש עדה העצורות בכלא וה
לחרב, אם לא יחישו למו פדות.

על עדה נכמרו רחמי, ענתה קציעה, ומרים הלא

לתת

זאת, מחר אחרי המשתה המלך אלכה אל אחד
אל שבנא הסוכן אשר על הבית, והעירותי את
לדניאל פרות, כי הוא ירש מקום עזריקם אביו,
ישיב פני ריקם. ועתה עזבי אותי לנפשי,
אלי להגיד את כל אשר אשאלך.
יצאה מאת פני קציעה ולא ערבה את לבה
רות אליפלט.

ר אל המלון אשר בני אפרים שוכנים בו בעלותם
פנו לו חדר אשר בן אפרים ישן שם. ובהעלותו
איש הישן על מטתו; ומה נבהל ונחפז עמרי
איש הזה הוא זמרי! ויעירהו ויעוררהו משנתו.
ר מעפעפיו תנומה, וירא והנה עמרי נצב עליו,
ראתה עיני גבר עמיתי. האח! ענה זכרי גם
צואריו, השלום לך זמרי אלופי ומיודעי? השלום
ך? ההצלחתם את דרככם? המצאה ידכם
פי פערתי ואשאפה לשמוע דבריך. אך מה לך
על רגליך? הלא ישנת מאחרית ימי אחז עד
קיהו.

הו זמרי ברוח תרדמה, אכן תרדמת אלהים נפלה
שנתי המות ולא ראיתי בהטר ארץ יהודה.
ן יגילו במלכם החדש בחזקיהו? הן שמעתי עליו
משפט הוא ומהיר צדק, והוא יאשר עמו.
רו בני ציון, ענה עמרי, וכן יתהללו בו ויאמרו
בצל שדי יתלונן, וה' בחילו, והוא ישים גבולם
י אפרים יפטירו בשפה ויאמרו: אפרים רועה
תו; ומי ימלל כל דברי גאונם? ואולם אנחנו
יתם גם הם! הלא עד כה ראינו ארצם כארץ
נשו טובה מצרות רבות ורעות אשר התנגשו
זכרי הרג במשפטיהם, ושרידיהם הפכו ביום
מטו עמים רבים ויאמרו: נפלה נפלה ירושלים.

מפלתה . התקום יהודה ותתעודד פעם אחת בקום
מלך חדש ? התחלף כח בן לילה כבוא חליפתה ? היוחל
ביום אחד ? אכן תמר עתה ארץ יהודה, ושוא תהיה תמו
על כן אמרתי : אל תשמחי יהודה , כי גם חזקיהו
לא יקומם ארץ הריסותך .

עמרי ידידי ! ענה זמרי , התמודד ארץ מדן ועו
שבע ? אנכי עברתי נהל מצרים , שתיתי מי שיחור ,
ראיתי במוף ונצורות שמעתי בתחפנחס , דברתי ע
צוען,למדתי תורת כהניהם וחכמת חרטומיהם. ידע אני
הכל , לכן אל נא הבל תפצה פיך לדבר באזני על
וממלכות . אשאלך נא והודיעני את מעשי צדקיהו בן
ועמיהוד הנקוב דניאל , ההצליחו מעשיהם ? העוד
חי ? הלקחה רעומה כפר לנפש עדה ? הן כסף דרוש
לחפצה לשום מחשך לפניה לאור .

רבות שאלתיך ורבות שאלתני ותשובותינו נשארו
ענהו עמרי בהביטו אליו במנוד ראש , נטעי נעמנים
לנו בהר הגלעד , ביום הביאי את קטורה אליך , דר
שלומה , ולא עניתני ; היהיה שלומה כשלום הנפשות
דרשת ? השלום לקטורה אשת חיקך ? השבה עמך
פתח נא פיך והגידה לי את שלום קטורה .

השלום לרעומה בתה ? שאל זמרי גם הוא, ומה
הנער הנקוב דניאל ושלום צדקיהו עושה דברה ? הש
עמרי דבר אם חפץ אתה לשמוע כפלים מפי. אך קו
קחני ונהלני אל בית היין , כי אשר אחזה לי אני ,
מרי נפש , וטוב יין לנו. צדקת בדבריך זמרי אלופי ומ
ענה עמרי בהחזיקו בידו , קומה ונלכה אל בית היין
למיודעי לכרמי , הצופה לבצוע בצע אחרי בצעי מעש
נלכה אליו , אשאלהו ויודיעני דבר .

וזמרי קם ויצא עם עמרי ללכת אל בית היין. החשך
ארץ, אך אור זרוע לכל הכתוב לחיים בירושלים, וקול
ורנה

מה וקול לאמר : כאשר יבעיר איש אש לבשל
ש הגדילה לעשות ותבער בבתים ותאכל סביב, כן
הבה לשחק לפנינו, לעורר לב גבר ואשה לבצע
הה! כי האהבה הפרה חק, עברה גבול, השמידה
בשפלה מצאנוה, בלב אבישג, אשר אהבה את
לא השיב אהבה אל חיקה, כי אהב את שולמית;
שבה לבית החברוני הלא בת אלקנה היא, כאשר
אבישג; שולמית גם היא לא השיבה אהבה אל
ולא פנתה אליו, באהבתה את עמיהוד, אשר
אהבת שולמית ולשחוק לה, כי התאמר לאהבה
היא שחקה לאהבתו בלבה, באהבה את העלם
ראתה במלחמה, ובכל זאת גלתה לו סוד
הבתו אותה, ותשלח את צדקיהו ואת הנער
אחר מחבר כהנינו לפגוע בחפצי-בה, ושלשתם
וך הקהל. ואבישג גלתה לנו שתים: כי עמיהוד
גם דניאל הוא בן עזריקם נגיד הבית, גם הגידה
לט עלם גבור ממבחר גבורי יהודה היה אמון
ובמות שמיר אביה תאמר להנחילו כל חילה
והוא העלם אשר תשגה רעומה באהבתו. גם
ופיו הגיד לי, כי אוהב הוא את רעומה אהבה
וכי בחלקות ישית למרים להביא חילה אל
נפשו, למען תקרבהו כמו נגיד. ואותו תאהב
לקנה. אך אליפלט גם הוא אבד, ועקבותיו
נכי באתי היום לפנות ערב עם אבישג, הוהיתית
יעה על דבר אליפלט. ראה נא זמרי כי כסירים
ו! ודניאל התהלך אתנו ככפיר בין עדרי צאן,
ו התגוללו ויתנפלו על נתן הקרוב להפצי-בה,
גם, והוא נקי, כי דניאל הסית רוצחים בשלשת
תו חסד לחפצי-בה, אשר העירה אהבתו בלב
שולמית

דום , אך לא אגיד לך דבר בטרם תכלה לספר לי כל ד
אשר נגעו עד נפשי . הנה בית כרמי ! ענה עמרי .

והנה קול מתרונן מיין בסוד עליזים נשמע לאמ
ציון תהיה משוש , ועיר שמרון תרושש .
היא תוביל שי למורא , וליהודה תהיה אורה
אך אורה ושמחה נראה מעתה, קראו השותים .
בוקיה בטוב יינך, כי טובים שיריך. יחי חזקיהו ! קרא ב
וישת כוסו . ועמרי וזמרי באו אל בית היין ששם כל שלו
מלאו אשישי ענבים . וכראות כרמי את עמרי לקחהו אל
חדרו, וזמרי הולך אחריו . ויאמר כרמי אל עמרי : באין פש
בציון אין אתי יודע עד מה, מדוע הסוכן, אליפלט ומגו
האדומי חמקו עברו יחד וכל חזון נסתם עתה ? הן ש
אזני דברים מאחרי , כי יד אליפלט היתה בסוכן בק
חמת גבר , כי ראה און בו , וכי שלחה מרים את מגו
לרדוף אחרי אליפלט, אשר ברח מפניה, ועקבות שניהם
נודעו . אך לא עת חקור דבר הוא , כאשר עיניך תרא
המון קריה לפני יום תרועת מלך ; יעבור שאון, אז נחפ
דרכינו ונחקורה . אך מי זה רעך היושב אתך ?

אנוש כערכי אלופי ומיודעי , ענה עמרי . לכן ,
כרמי , לכן שבו פה , ואנכי אשלח לכם יין ושכר .
דבר כרמי ויצא . ועמרי אמר : צר לי מאד על אליפלט
רעומה ! אשר אחזה לי, אליפלט עוד איננו , כי אכלו
אש קנאה .

זאת דבר עמרי, ומשרת בית כרמי הביא יין ויצא. ו
מצהלות שכורים נשמע מבית כרמי, קול הלולי יין אשר יר
וירקדו לקול תוף, כנור, חליל ועוגב לחרוש אזנים. וקול א
מהם נשמע, קול מרקד ברעש פעמיו וקורא לאמריו : „לש
תתחיה , ידה תאנית , נסה אנחה , ותהי הרוחה . הן כ

רויה

י חיים, כל הכתובים לחיים בירושלים, והיה בזה
ול הרבה יתר מאד. מהר! ענה ראש השכורים,
ק׳ יהודה ילכו יין, והתהוללו רעינו בחוצות,
רומי ציון ועל כל סקראיה, ולא יפנו אבות

ה כוסו ויאנח, ויאמר אל עמרי: הן המה שותים
בי — על מר נפשי, הה! שמרון עתה כמכום
כאבן חן מתנוססת על אדמת יהודה, כי אחז
תה באה חליפתה, ותופע עליה נהרה. הן כבודה
תתחדש כנשר נעוריה, ואפרים הה! כבגד
ריו בחשכה יתהלכו ורגליהם מתנגפות על הרי
במעוף צוקה, כי הושע בן אלה מלכה נתפש
. המומי שחור תצמח לנו רוחה? הן מצרים
ד, ארורה אדמת הם וארור יאורה, פרעה
ן בתוך יאוריו, ואשור כנמר על דרך אשור.
ת עדינה מחתה דמעה מעל פניה, ועיניה
שחר על אפלתה, כי יצא אדירה ממנה, דרך
זקיהו ישב על כסא דוד, וארצו תפרח ישע.
א עמרי, נלאיתי כלכל את כל דבריך טרם
טורה. אך אשובה נא לדבר על דבר צדקיהו,
על חפצי-בה, ויהי בין מלאכי מות אשר
ה, לנקום ממנה נקמת קצורה אמה: אך
ה וצדקיהו וחבריו אבדו מתוך הקהל, ומיד
טיד דניאל אשר קצף לו על צדקיהו, וירחם
כן הוא על דעתי ועל דעת אבישג הבוכיה
צדקיהו כי איננו.
על ועשה כל זאת! ענה זמרי בתמהון, ההוא עבר
אכן איום ונורא הוא! וגם בן מות הוא, ענה
ד ברעומה בשבתה לבטח עמו, כי לא נשמרה
ממנו

והעצה היעוצה להביא גם את שולמית שמה ולהש
ההרמונה , וכפר רב תשית רעומה על עדה בת שמיר
דניאל בן עזריקם ועל שולמית בת אלקנה. התפאר עלי,
עשיתי את הבריה הזאת ואוכליה יאשמו. ראה נא זמרי א
איך טחו עינינו מראות את המסכה הנוראה הנסוכה על דנ
אשר טפל לנו שקר באין מבין ; אך בידינו עתותיו, ו
נשיב עליו אופן, הוא עשה בסתר, ואנחנו נעשה נגד הש
ועתה אחרי הגידי לך את כל זאת, הלא תספר לי על ד
קטורה אשר נתתי בחיקך , הן היא היתה לנו לרוח ע
ובלעדה אנחנו כאובדי עצות, האמנם מצאה קבר במצר

וזמרי ענה בעקת לב ובמרי שיחו, ויאמר: למצער יש
עם קטורה, ראינו חיים נברך אותך שבע ביום , כי
היא קבצנו . יהדו ירדנו מצרימה , שם חפצתי קרבת
מוף, וגם הם קרבוני ויגידו לי תעלומות חכמה, שם נ
עיני לראות את אשר לא ראיתי , ולבי הבין דעת אש
ידעתי; אכן מצרים ראשית הגוים, ואני אמרתי אחכמה
אשובה אל ארצי ואל מולדתי , אכהן פאר , ולשמי
קרובים ורחוקים, והנה שטן נצב לי בדרך : זכרי אביר
ראה את קטורה במצרים , ויםשכנה בעבותות אהבה,
הביטה אליו בשאט נפש, ותשפוך עליו בוז וקלון, ויתר בה
זכרי, וירגל בה אל שרי מוף לאמר: הנה אשה נצורת
הבוגדת בעמה ובארצה, באה הלום מארץ ישראל במלא
מלכי אשור לרגל את ארץ מצרים. וכמעט שמעו זאת הש
וישלחו שוטרים בלילה אל משכני, ויקחוה מבין זרועו
וישליכוה היאורה אל התנינים . וגם אותי שמו במש
ויחקרוני וידרשוני , ואנכי הגדתי למו דרכי, שמתי נגד פ
גם צדקת קטורה אשתי , וגם כהני מוף ענו בי צדק
וישלחוני חפשי, ומתנות נתנו לי לכפר פני על המיתם
אשתי בלי פשע. ואנכי עזבתי את ארץ מצרים במפח נ
סרתי

גיד לך, כי כאשר שפכה קטורה על זכרי בוז,
מר לה: הלא בתך הללה בידי, והיא תשתה כום
שיתי לה את אשר זמותי לפנים לעשות לך, והמתיה
תנואות מצא על קטורה, וישם לה עלילות דברים
בשבתה עמו מעלה בו מעל, ותשא עיניה אל
טי, על כן קצף לו על רעוטה בתה ועל נתגיה
רות אפו בו עברתו שמורה לכל חבר כהנינו ולהקות
ל כן מפניו אסתר, כי גם את נפשי יבקש, ועתה
תי, הבה דבר ועצה הלום להכריע את צוררנו
ם לו, נקמת קטורה אשתי אשר אהבתי מאד.
תנני שמיר ושית, ענה עמרי בחרקו שן. הכל
זכרי, את קטורה נתן לברות לתניני היאור, על
ר לפקוד חטאת אמה, ומערכות בית אל יחרף?
דו יום חשך, עוד מעט יבא יומו, הן אנכי אסית
ואת שונאיו אסכסך, ועתה נצא מזה לשוב אל
שם נחשוב מחשבות ונדע איך נכריעהו.
י קם ממקומו, וילך עם עמרי לשוב אל מעונתם.

יג

לה,ומעיר האלהים יציצו המונים המונים, אלה ברכב
ם ובכרכרות יעברו רחובות ציון, ההמון היה אז
המון הרב אשר היה בשוב דוד ירושלימה אחרי
ם בנו, דוד ברח מפני אבשלום בנו, ואיש יהודה
ה' כל ימי אחז, וישובו עתה להחזיק במעוזו ולצאת
קיהו מלכם ידיד אלהים, כי הוא ינחם מישור.
היא באה מרים במרכבתה, ותתיצב בחצר
ה המלך, ותשאל את נערותיה לשלום גברתן,
ות: לשלום מר לה מו, כל הלילה בכתה ותתיפח

דברי נתון, ועוד מעט אשובה הלום, הנני ממהרת לב
אל השר, פן לא אמצאהו אחרי כן בביתו, בהתאסף ע
השרים יחד אל חצר המלך.

זאת דברה מרים, ותשב במרכבתה לבוא אל מ
ובצאה, היא יצאה, והנה מרכבה אחרת באה אל החצ
ממנה יצאה אשת נעורים יפת מראה לבושה מהלצות, וה
תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך, והבא אל או
הבית, ותשאל את נערות קציעה: הקמה גברתן, אם עוד
ישנה? אין שנה לעיניה ולעפעפיה תנומה, ענתה הנע
העומדת לשרתה, ועודנה נעורה, הכן היא? ענתה תרצה
ותלך ותבא חדר בחדר אל קציעה, והנה פניה המרמרו מבכ
השלום לך קציעה רעותי? שאלה אותה בהביטה אל פניה
האמנם בכית? ודמעתך על לחייך ענתה בך, הלא תרי
רעותי ביום תרועת מלך.

וביום תרועת מלך נפשי ירעה לי, ענתה קציע
במרירות אנחה, האמנם תעלוז היום קרת עת ירבו עצבות
ואולם בך תרצה רעותי אחזה שמחת קריה, כי השכמת היו
לבושה מהלצותיך.

אם לא תדעי לך היפה בנשים, כי הקריה עליזה, לא יפל
זאת בעיני, ענתה תרצה, הלא מידך זאת לך יפתי, כ
שתולה את בנוה, תשמרי מזוזות פתחיך ולא תצאי אנה ואנה
ואולם השקיפי נא בעד החלון וראי המון חוגג ברחובות קריה
הומיה, לא עוד בשפלה תשפל העיר מעצר רעה ויגון, ה
עצבון ויגון ספו תמו מן בלהות, כי אלהים נתן בציון תשועה
ושלמו ימי אבלה וששון ושמחה ימצא בה, כעת יאמר לירושלים
לבשי בגדי תפארתך, לציון—צהלי ורוני כי מלכך יבא לך
הנה גבעתה חוגרת גיל; קומי יפתי, לבשי בגדי תפארתך
בבת משנה המלך, הן אביך מת במלחמה, וכבודו הלא חדש
עמך, נלכה נא לחזות מלך ביפיו, כי עוד מעט ירכב על

סוסו

מלך הכבוד, וקדמו שרים אחר נוגנים. מהרי נא
שי עדיך, כי לך נאה להתראות עתה בראש
ם את תמר בתי הילדה אקח במרכבתי, למען
יה את המראה הגדול הזה, אשר לא תראהו עד
כי המלך חזקיהו יאריך ימים על ממשלתו. אך
י תחשי ממני?

ה רעותי! ענתה קציעה בבכי, הן שלום בהיכלך,
נותיך, כי ירון חלקך בצל ידידיה אישך הנחמד,
זי; השיבי נא גם לי ששון ישעי, השיבי לי את
ז אשמח אלי גיל, כי באשר אליפלט, שם לי
ת ושעשועים, ובאשר איננו, אין תפארת לעיני,
לנפשי, ואין הוד והדר לפני. שמעי נא תרצה
בנשים, ואספרה אשר עשה לנפשי: ביום שבות
ח, וידו עלי גורל ויאמרו להתעמר בי, אז אמר
אשתי היא, וכל הנוגע בה כנוגע בבבת עינו.
ם נפשי, ויקחני וישאני על כפים ויוציאני למרחב,
לי וקדש הייתי לו; בשכבי שמר עלי, ולא נתן
מה, ויצרני כאישון עינו, הקיצותי — וישיהני
בי ומרגזי, ומה ערב עלי שיחו! אנכי אליו פי
איתיו אותות אהבתי, והוא עמד לפני כעבד
שפתי; אמיץ לב הוא בגבורתו, אך לא יעוז

בת נדיבים! ענתה תרצה בתמהון, עד אן תשכחי
ה על גפי מרומי קרת ותנהי אחרי בן חשוכים,
? הלא יהושבע אמך תשמח למקרה הזה. נצא
ר הומיה, קריה עליזה, בחוריה לבושי מכלול,
אוה לעינים, הן אלה משכימי קום הולכי רומה
ת, כי היום הזה כיום התונת שמים וארץ; הרק
ה, עת תגלנה בנות יהודה?

וארץ היה לי כיום מר; שאלי את מרים, אולי תגלה לך
כמוס ושוממת ושרקת.
הסוד כמוס אתך? שאלה תרצה, הכל היום דבו
יעצבו? לכן אלכה לי לבדי, כי למה שוא אתמהמה פו
ה̣ת תפושה ברוב שרעפיך, כלואה בהיכלך ולא תצאי?
עודנה מדברת, והנה מרים באה, ותגש אל קצי
ותפול על צוארה, ותבך ותאמר: עודך בוכיה בתי לאו
ונדח, ואולם לי משנה שברון, ובכל זאת לא אבד נצ
ותוחלתי מה' אשר לא יתן מוט לצדיק. מה ההידות הא
אשר אשמע פה? שאלה תרצה המשתוממת, ומה מש
השברון אשר לך מרים הכבודה? הן קציעה אמרה לי,
סוד צפון אתך, ומה החשך הטמון לצפוניכן כי ארע?
ומרים יצאה אל אולם הבית, ותוציא את נערות קצי
מן הבית ותסגור דלתיו בעדה, ותשב אל חדר קציעה, וה
אל תרצה ותאמר אליה: הלא נאמנה רוחך עמנו תמיד ו
אכסה ממך דבר, האסתיר אידי היום ממך? לכן הקשי
רעותי ואגלה לך סוד כמוס עמדי ונצורות לא שערום יוש
קריה. שמעי והשתוממי, כי אליפלט הנחמד אשר היה א
אצלי, הוא בני זכר בטני אשר ילדתי לעוזיאל אישי, ה
הוא האיש הנקוב אליהע, אשר שמתיו לסוכן על נחלתי, ה
אבי אליפלט בני, אשר ארב שמיר אבי לנפשו, ואנכי צפנ
בין חשוכים, ויגדל כתפוח בעצי היער, עד שהביאותיו
ביתי ואל היכלי ואגדלהו וארוממהו, ותרם קרנו בכבוד,
גאות עשה, מודעת זאת בכל ארץ יהודה, ועיני ראו וישמ
לבי בתפארת עזו. המעט ממני ששוני זה, ושמחת עו
צפן לי ה', בהשיבו לי את נדחי באחרית הימים האלה, ו
ימלל עליצות נפשי. בראותי את אישי אחרי שנות נדודיו כא
בלבנון בהדרו, ואת בני השורק הנחמד כמטע ה' פורח לימי
ומסכה נסוכה על שניהם לשמרם מעיני אויב ומתנקם

מאיבם

לט בני, מה אני לו, ומי הוא הסוכן על נחלתי,
רני מעצה נמהרה, ויאמר לי: אל נא ידידות
נא תבהלי ברוחך, לפקח עיני בננו בלא עת, לאט
בי אהבתי מאד את שגיארתו, ואנכי הקשבתי לעצת
דברו היה יקר לי כדבר אלהים, ותושיה נדחה
י היתה סבה מאת ה', למען הפרידנו שנית,
מטוב, הסכלתי ואשגה הרבה מאד!
הנה מגדיאל האדומי הנשבה בידי בני ביום מלחמה,
ער באש קנאה, יען אשר הביאותי איש זר על דעתו
ן על נחלתי, ואותו מאסתי, ויהי שוגג ומשגה את
בו שולל להביט און בי ובבחירי, ולמצוא אהבתנו
בביתי, כי בעד החור נשקפו ויראונו יושבי יחידים
לא עבר בתוכנו, ויהי חדרי משכיתי כחדרי מות
הלא חשב אותי כאחת הנבלות ואת אישי כמשחית
י תבנתי את רוחו מאז ואדע תמתו, הה! איך
ה נפשו אותנו אחרי המראה הזה!
צה המשתוממת על כל הדברים האלה ספקה
מר: שומו שמים על זאת! ומי האמין לשמועה,
הנתמר הוא אישך ואליפלט הוא בנך אשר ילדת
ה היה להם כי ברחו מציון.
תביני תרצה חמדתי פשר דבר, ענתה מרים,
ו כשערוריה בביתי, ולא הוכיח לעוזיאל דרכו על
ם הפיל עליו אימתה ופחד על ידי איש אחד אשר
שי כמזהיר, ויאמר לו: ברח לך מזה, כי שונאיך
בנפשך ומגור לך מסביב, ויחרד אישי ויאמר אלי:
ידות נפשי כי תקום פעמים צרה, כי נבעו מצפוני,
וד להתמהמה בציון ויחבקני וישק לי ויבך, וילך אל
הו רגליו, וגם אליפלט התחמק ביום ההוא, כן
לא היה פחד, ויצא מביתי כל הדרו.
אלהי הרוחות לכל בשר! קראה קציעה, מי תכן את

רגח

שחר, ואשר בערו ממנו כנחלי רתמים, בדמעה שפך לבו
לפני, ולא גלה אזנו על דבר לאט עמו, לשוא גרעתי שיח
לפניו, להסיר ממנו רוחו הרעה, פעם במהתלות, ופע
באמרים נמרצים אשר אהב אליפלט תמיד לשמוע מפי
ועתה הפעם הזאת היתה לו אמרת פי כחומץ על נתר, ואנ
לענתי למרי שיחו, ולא נתן לי ה' לב לדעת שאתו בהי
כאב אנוש, עתה אבין סירותיו ומערותיו, ועתה תשוח ע
נפשי, כי בבא אלי בן האלוף עם אמו עזבתיו מפניהם, פ
אמרתי שוב ישוב אליפלט אל ביתו, ושמה אבוא גם א
ואחרש דברי עמו, אך אנה הלך דודי? הה! אלהים יודע דרכו

אנכי, ענתה מרים, אנכי חטאתי בנפשי מבלי הגד ל
כי בני הוא, הה! הסבותי את לבו אחורנית, אך אחר
התהמקו מציון ואחרי ברח עוזיאל ממני, שלחתי את נה
השמרוני להשיב נדחי, אחרי הודע לי כי רעומה בת זכר
תמשכהו בעבותות אהבה, גם נשאתהו רוחו לפדות את עד
אחותי מידה, אך מנתן נסתם חזון, גם את מגדיאל שלחת
שעירה לבקשו, אמרתי אם השב תשיב את בני אלי, ונתה
לך את אהובתך אשר אליה אתה נושא את נפשך, ואת מ
אשלח עוד, ואנה אשלחם להשיב את נדחי? אהה! דלונו
רוששני מאד, כי מחמדי עינינו נסעו ונגלו ממנו.

אל נא תרגזנה עדינות, ענתה תרצה, קוי מרים לה'
הן דבר המלך נחוץ לשלוח מלאכים בכל שערי אפרים, וביתו
שבטי ישראל להשיבם אל ה' אלהיהם ואל בן דוד מלכם
ושמע גם אישך שמועה טובה, ושב אליך על כנפי נשרים
וגם את קציעה רעותי הוחילי לו, כי יש תקוה, וראו עינין
בטובת בחירך, ונגלה אליך בכבודו ובהדרו, אף תרום כראמ
קרנו; ועתה אם תלכי קציעה עמדי, הנה מרכבתי רתומה
ונכונה, ואם אין, אלכה ואשובה הביתה לקחת עמדי את
תמר ואת תימן ילדי שעשועי לחזות מלך ביפיו.

עודנה מדברת והנה בעד החלון נראה דמות עם רב

המונים

התמונות מעופפות , אלה ירימו ראשיהם על
בוהים מעל גבוהים ישיתו עיניהם לראות המחזה
ש , והנה שרי המלוכה, אדירי עם, רוכבי סוסים
המלך רוכב על סוסו ועובר לפניהם לבוש בלבוש
אחריהם כהנים ונביאים , שרי קדש , ואחריהם הכרתי
ושרי חיל בעבי גבי מגניהם, ואחריהם אלופי יהודה
, פנות העם עוברים ברכב ובצבים לרדת אל נחל
ת בהמשת המלך , ואחריהם החרדים לדבר ה'
גש לראות המחזה היקר, ולשמע אמרת ה' צרופה
ביא,אשר ישאו מדברותיהם ויגידו את דבר המלוכה,
לך, כי אלהים בשמים אצל מהודו עליך והודו והדרו
יתר המון עם לא יכרת מן העיר, איש ממקומו לא
וב ישוב המלך אל היכלו וכל קדושיו ושריו עמו.
צה יצאה במרכבתה כהצר אלקנה לקחת את ילדיה
קום המועד , ומרים וקציעה נשקפות בעד חלון
המון הרב,ונאנחות לרגעים בזכרן את ידידיהן אשר
תראינה את יום המועד הזה .
הו וכל כבודו ירדו אל נחל גיחון , והכהן הגדול
לקח את קרן השמן ויצוק על ראש חזקיהו, וימשחהו
ר : צדק ושלום נשקו ! והאל הנאמן אשר חשק
השומר הברית והחסד לזרע דוד בחירו, הוא תהלתך
, אשר האמירך להיות לאב ליהודה וליושב
תך עליון על כל מלכי שכניך מסביב, כי בהמר
ידיד ה' תשכון לבטח , הנותן תשועה למלכים
ויאזרך חיל, הנוטה כרוק שמים יטה לך חסד,
ביך הנאמנים , ובשמן המשחה היצוק על ראשך,
על צאצאיך,ונחה עליך רוח ה' רוח חכמה ובינה,
בורה , רוח דעת ויראת ה' . רדה מלכנו בקרב
, רדה מים עד ים כשלמה , הן כסאך נכון מאז,
כסא הוות , כסא דמשק ושמרון , וה' יכין את
המשרת

וישעיהו בן אמוץ מלא רוח ה' נגש אל המלך ויאמ
מי זה הדור בלבושו, הוד והדר לפניו, וכבוד ה' ע
זורח? הלא אתה הוא מלכי בקדש, אתה חזקיהו ידיד אלה
הט אזנך ושמע אמרתי: לא בגאון גדולה ויקר אשר יכתיר
לא באלה נראה הדר כבוד מלכותך; שא עיניך וראה רבב
עם אשר ישימו לך כבוד, הבט נא עמך כלם, הבאים לחס
בשבט מישור שבט מלכותך, כי עיניהם תראינה כבוד אלה
הזורח עליך, וכהדר גאון ה' הנראה מקצה השמים עד קצ
כן יראה הדרך על עמך מקצהו ועד קצהו; אז לא י
אנוש ולא יזיד זד יהיר, כי אתה לרוח משפט ליושבים
המשפט, האמת מאירת עינים תהיה נר לרגלך, ואמונה
אזור חלציך, ולא לפניך עוד חנף יבוא להצדיק רשע ולהרש
דם נקי, כי אתה תרמוס כפיר ותנין, וברעתם תצמיתו
להכרית מעיר אלהים כל פועלי און, ולכונן צדיק.

והמלך חזקיהו אחרי המשחו נשא כפיו לה', ויען ויאמ
ברוך ה' אשר ערך נר לדוד אבי, ובשמן קדשו ש
ששון משחני. המגביהי לשבת כונן נא כסאי בחסד ובצדק
זכרה נא אלהי חסדי דוד אבי הנאמנים, ותן לי שלות של
בנו והכמתו לשפוט את עמך באמת ובאמונה; הן אמו
בקהל קדושים ועיני בנאמני ארץ, הם יהיו שרי ואדירי
חפצי בם, ושרים חנפי לב לא לפני יתיצבו, לא יחצו ימי
עמי, חדשים לבקרים כלבוש אחליפם ויחלפו, ולא יכ
מקומם, וישרי לב יגילו בשמחה, והם יהיו אנשי עצה
אמנם עיני בשר לי, לא אראה קרב איש ולב עמוק;
אתה אלהי קדושי תשלח אורך ואמתך וינחוני מישו
והייתי לכבוד לבית דוד אבי, אלה נדרי לאביר יעקב,
זאת אשא ידי אל דביר קדשו.

והשרים ונכבדי העם אשר שמעו את נדבות פי המ
ענו קול גדול: יחי המלך חזקיהו! ה' עליו יחיה! וישע
נביא ה', נשא מדברותיו ברוח קדשו, ויען ויאמר:

הן

חו, כי אמרת ה׳ צרפתהו, ושפט בצדק דלים, אף
והעביר גלולים מארצו ושקוצים מעיר ה׳ ומהיכלו,
ה לקדשו , ציון לאביר יעקב , ופני עמה ינהרו ,
, וכהר ציון לעולם לא נמוט, ואמרו יושבי קצוות
נשות עם אלה , הגדיל ישועות מלכו , לכו חזו
הביטו לראותו ממושלי יהודה , כי באהבת ה׳
חיל , ובשנאתו יפתח אזור מתניהם , ברצונו
ובחרונו יבהלם , למען ידעו ויבינו היושבים
כי בתתו עוז למלכו ימלא ידו לנהל עדר ה׳
ותחו מתניהם יגלה למוסר אזנם, כי בבחם ובעצם
רכם ומריעתם נפוצה, שבט מישור היה בידם
ה, וחילם לא היה לאדון כל הארץ, ויסר ה׳ גם
משענתם ; והמלמד לאדם דעת ילמד רוזנים לקח
, כי מבשרם יחזו אלוה, והשאת והשבר למו לקח
ת זאת בכל הארץ , כי עד היום הזה כשלה
הודה גלה כבוד, מחוץ שכלה קנאת אפרים וארם ,
בוגדים , ונהי לזועה מפני חרון אף ה׳. לו קם
ה ספק כפיו ויקרא : הזאת לך יהודה , גור אריה
, איך נשתה גבורתך , כי נשית את אלהיך ,
לפני שכניך , אשר הכריעו ידי. לו קם שלמה ,
עו ראש על מקדשו, אשר בנה בידי רבבות עם,
ים רחוקים, לו ראהו סגור ומסוגר כל ימי אחז, כי
מי אמר לאור עולם ולא יזרח ? מי שת חשך על
, ויצא מבת ציון כל הדרה ? כי שבח אחז אל
ם נוהו , חלל משכן שמו , כל הרע בקדש ,
מותיו , ויקניאהו בפסליו , וה׳ השיב עליו אונו ,
עברת פשעו , הרים עליו ימין צריו , וזדים
התמלאו ; ועיניכם הלא ראו את מכות ארצנו
ת, כי שמו נחלת צבי לשמה, סלית כמו ערמים,

מלאו

אל תגלת פלאסר מלך אשור, וישכרהו על אפרים ו
וארצנו היתה שמיר ושית. אך דור תהפוכות הלך ודו
הנה זה בא. אתה אלהי יעקב הראית את עמך קש
הקשו ערפם, וילמדו מדרך אפרים וארם, ותמלא ארצו
וילמדו אותם אלופים לראשנו; אך עין בעין נראה,
ה׳ עוד תנהנו, אכן אל שגיא כח, ואנחנו נשגיא פע
קצץ עבות רשעים, השיב גמול על גאים, הנה רא
דמשק מוסר מעיר, עוד מעט ונשארו עוללות מאפרים
יהודה לאלהינו, ומלך בציון מ של צדיק זה, וישב
דוד דורש משפט ומהיר צדק, ורעה בגאון ה׳ אלהיו, ו
מלחמות מגבולותינו. לכו מלאכי שלום והגידו באפרים וב
כי מלך אלהים בציון, ויקרא לשבטי ישראל: שובו דר
ה׳ קרא, ומי לא יאמר הנני? ומי מלל לך יושבת צי
כל זאת עד מהרה תצמח, כי בטרם גמל קציר צמח
דוד וישועות נעשו ארץ, אכן עוד רבה העזובה בקרב א
עוד יקוכן בה האשרים וההמנים, וירושלים לא מטהר
עוד מעט וחרשים גם ישנים יציצו מעיר אלהים, ומלכנו
הרוממה יגדור פרצותיה והריסותיה יקומם, צהלי ורוני י
ציון, רוני בגאון ה׳ אלהיך ונשמע מהיכלו קולך, וה
ממלכות, והאזינו כל מרחקי ארץ, וידעו כי ה׳ שוכן ב

והזקיהו נשא שנית כפיו לה׳, יען באזני השרים
ויאמר: אתה אלהי קדושי פועל ישועות בקרב הארץ,
פעלת לחוסים בך, צוה ישועות יעקב, ויאמן נא דברך
דברת בחזון להסידך, ובאו האותות והמופתים, ונקרש
בתוך עמי, עירי ונחלתי, אתה יועץ פלא! הפלא נא ח
לחסיד הפלית לך, להשבית אויב ומתנקם, ולהשקיט לנו
רעה ומריב לשונות. הן גערת זדים ארורים, דעכו
קוצים, ועולתה קפצה פיה, הם שאפו הלילה, ואנחנו נ
צל שדי, כי עוד תשיב לנו ה׳ ששון ישעך, וסלחת ל

אשר

שרקה לזרע יעקב ואקבצם אל מקום משכן
את הפסח בירושלים, עשה נא עמדי אות
ז ישועות משיחך אתה.
חזקיהו את תפלתו, והשרים והעם קראו בקול
נו המלך חזקיהו ותתנשא מלכותו! והמלך קם
גיחון, ויעלו אחריו השרים והעם, ויתקעו
יעו בחצוצרות, וינגנו מנגנים, בכנורות
אש הכהנים לבית צדוק עובר לפני הכהנים
בן אמוץ—לפני בני הנביאים, ושרי המלוכה
ריהם גבורי יהודה ופנות העם, ויעבור מלכם
חובות קריה לבוא אל חצרותיו, ובחורי יהודה
הריעו וירננו במקהלות במרומי ציון, וקול
ל מקראיה ובראשי הומיות, שם קדמו שרים
ירו לאמר:

כביר מושיע
מלכנו הופיע
שופר הריע
מו לצריו הודיע.
לישע עמך
טע פני משיחך.
או משנאיו והלו
נשן יחדו כלו.
מלכנו כלהב.
ו אנשי הרמך
ש יבער רהב,
אתו לישע עמך.

והמקהלה ענתה

לישע עמך

דומה אלהים הרימת
למשואות פעמיך
דברך לו הקימה
והאירה משמיך.
צא לישע עמך
לישע פני משיחך.

והעם ענו במקהלות בהמון תפים ומצלתים,
אדירים וחזקים ותרועה גדולה ותבקע הארץ לקולם,
שעברה כל הכבודה ברחובות עד רחוב שערי המלך,
שרים ונוגנים אחרים פצחו רנה לאמר:

מלך ביפיו תחזינה עינינו.
הדרו יראה על בנינו.
תרב גדולתו.
על ישראל גאותו.
מגננו ראה אלהים. והבט פני משיחך.

המלך בא אל היכלו ושרי המלוכה אחריו, ובו
ציון פצחו רנה למלך ולאמו אביה, ותענינה לאמר:

שישי הגבירה בנשים אביה
עלזי אם המלך גפן פוריה
ישמח הר ציון תגלנה בנות יהודה

יד

האביב פרש מעטה תפארתו על הרי הלבנון, על
ארזיו ועל תועפות הריו, ומהום צח עלי אור נצמת הז
נמס הקרח הנורא הנטוי כנזר על ראשם, נמסו ויהיו לפ
נוזלים להשקות ארזי אל הרמים והנשאים, כל בעלי
הזורעים

מלבנון יחנן ויושע .
הופיע ושולמית השכימה אל צורי היעלים ,
ה' בבקר בבקר , שם שפכה שיחה גם עתה
הראשון לחג המצות , יום מקרא קודש . והנה
ותאמר : מה לך שולמית בתי כי תבכי ביום
שבת משוש חגי , ענתה שולמית , אמנם קויתי
הזה, ויבא רגז . מנוח לא אבי עוד, חנה אשתו
לו הגלעדה אל יהושבע אשר אמרה להיות לי
לא כן תתראה לפני בשלחה אלי את זקן ביתה
ה , למען הפרידני מדניאל בחירי , אשר אמר
מועד חדש האביב ולקחת אותי אל ירושלים
, ואיהו ?
ע תמשכני אליה בחבלי השוא. ואת מי אועץ,
רכי ? לו היה אלידע פה , כי עתה שאלתי את
לי לעשות . הטרם תדעי כי דניאל הוא אישון
רכי , ואליו אשא נפשי ? כהלל בן שחר ראיתיו
ם הזה לאור שחר , ומן היום ההוא רק בו
עתותי , ושכולה וגלמודה אני בלתו .
לו , ענתה מינקתה , אך מי יודע , אולי לא כן
לידך יתקע , כי אין לבבו פונה מעמך ?
דברי תפל ? ענתה שולמית , הראית מימיך בר
בה כמוהו ? הן נפשו ברה כעצם השמים לטהר ,
שי , אזכרהו ואהמיה ; כי לפני הפרדו ממני
אראה פניך משוש גילי ? והוא אחז ביד ימיני
ילתי , אילת אהבים ! ויחנן קולו ויאמר : אל
רהי יונתי , כי לוית חן תהיי לי , אתי מלבנון
לבנון תבואי , ממעונות אריות מהררי נמרים ,
יי לי, משחקת לפני על גפי מרומי קרת במרום
האלה דבר אלי , ומה נמלצו אמריו ! מרשפי
ו נפשי , מן העת ההיא אוחילה לראותו , לו בן

שנית

רץ, חלפו ברחו למו עם אנחותי; יחלתי למועד חדש
ועת הזמיר הגיע, הן קול התור נשמע מצפצף אל
והאיל תערוג אל אילתו, ומתי ישרוק לי דניאל? האמנ
כי יונתו הוטיה ואילתו תערוג אליו? הן זה האיש נת
סר אתמול אל ביתנו, בא מציון, ואנכי לא אבין הכ
ומדברותיו, כי מבקש הוא את אלידע, אשר למצער היו
על נחלת מרים, ואת אליפלט אשר גדלתהו הכבודה
ושניהם נדדו יחד ולא נודע מקומו אים; הלא דבר
ואשר אחזה לי אני, זאת היתה נסבה מאת יהושבע
הרחק את אליפלט מאת קציעה אחותי, היעודה לדניאל
המלך. ומה נבקה עתה רוח דניאל בקרבו בבואו בין המ
כי אם יעשה רצון מלכו בקחתו את אחותי, ונקעה נפשי
ואם יחזיק באהבתי, ונסבה ממנו נחלת עזריקם אביו,
יבקש את נפש המרה את פיו. אל אלהי אבותי! הב
דבר ועצה לדניאל בחירי והושיעו ממצוקותיו, כי אובד
הוא ומר נפש. מי יתנני עתה בירושלים, כי עתה התנ
לרגלי המלך ואתחנן לו לבלתי הפרד ממני אלוף נעורי
בת אלקנה הלא גם אני, ומדוע ימנעני מדניאל אשר
בי? הן אגודתנו היא רצון אלהים היוצר יחד לבותינו,
ישמרהו מעצה נמהרה.

ככל החזיון הזה דברה שולמית, וקירות לבבה
לה. ומינקתה אמרה לה: למה תעירי שחר למען ת
אהבתך? שובי נא אתי הביתה, שיתי לבך לרקחות ולטב
המכינות מעדנים לצהרים, ושכחי עמל ועצבון אשר עתה נב
שימי בה' מבטחך והוא הטוב בעיניו יעשה. לכן קומי
ולכי מזה.

ושולמית הלכה בלי חמדה מן המקום הזה, המזכיר
ידידות ומחמדים, ותשב עם מינקתה הביתה, וחזיון ת
נראה כברת ארץ הרחק מן המקום ההוא: עמרי הציב מרו
חבר כהנים אורבים לנוה מנות, ושם גם אבישג הבאה מ

במלאכות

הפך מומותיה, וביד אבישג צרור מלצות,
עם עדי עדיים צרורים בשק עור ושלוחים מאת
לָמית אחותה, ועמרי אמר אל אבישג לאמר:
וכירך כי צדקיהו משאת נפשך עודנו חי, אך
תבלך, בבור כלא צפון, ושולמית תהיה כפר
עיניך הרואות, כי חבר כהנים רבים עמדי, ויש
חת אותה ביד חזקה, אך לריק יהיה עמלי אם
אה כחלל מבכי תמרורים וזעקת שבר. לכן
משכת אותה ירושלימה בעבותות אהבה,וצדקיהו
מצותיך, את תפדי אותו מיד זכרי השומר לו
שמיר אביו, הן חטאת שמיר לא נעלמה ממני,
ועברתו כי קשתה על פרי בטנו ידעתי, ובידך
קיהו בחירך מעברתו, בהביאך לו תמורתו, את
ה ובהדרה, ואם עגמה נפשך לה, דעי לך,
יהו האברת.
אדוני, ענתה אבישג, ואל יפול לבך על
-פיה, היא משכה את צדקיהו בחירי בקסם
בכי אמשכנה בקסם שפתי, וכלולה בהדרה
רמון זכרי.
רה ותשא את צרור חפציה בידה ותכונן צעדיה
ת ותבא שמה, וכראות אותה שולמית באת
בהלה נחפזה ותאמר: מאין תבואי ביום מקרא
יאך הלום.
דברי, ענתה אבישג, הביאני נא אל חדר
ם אשמיעך את דברי. ושולמית אחזה בידה
הביאה אותה בסתר חדרה, ותסגור דלתיה בערה
דברי נא דבריך, הן נערה טובה את ואך טוב
שית דבר הודיעיני, מאין תבואי.
אני באה, ענתה אבישג, ושלוחה אני אליך
עה אחותך העדינה, אשר לשמך ולזכרך תאות
נפשת

רושבת עלי טוב.

זה לך האות, ענתה אבישג בהניפה את צרור ה
תנופה, אות היא כי יעודה את לדניאל מטעם המלך הח
הן קציעה אחותך עשתה זאת, רק הסתירי את דברי
ביתך; ואל ידע איש פה, כי קם מלך חדש על יהודה
תהיה זאת לך למכשול על דרכך, כי באהבה נצחת ת
לך אחותך ירושלימה, למרות רצון יהושבע אמה, אשר י
אותה לדניאל, ואותך—לאליפלט, ועל פי עצתה הת
אליפלט בחירה, עד אשר יקחך דניאל אחר כבוד ויוש
על נחלת עוריקם אביו; ראי נא עדינה, כל אנחתך השב
וביום השביעי מקרא קדש עיניך תראינה ציון, תראינה
את דניאל בחירך נכון לקראתך להשיב לך אהבת כלולות
ועיני קציעה אחותך תראינה וששׂ לבה. המבשרת
ושלום אני לך.

מי תכן עתה את רוחי! ענתה שולמית, ומה פחד ו
לבבי, ויאמנו נא דבריך אלה, וכאשר תרום קרני תשישי
את אתי משוש, ושקדתי להטיב עמך, ומה אוסיף דבר א
ואנכי נפעמתי משמחת עולם אשר נתת בלבי, הן מסלות
בלבבי זה כמה, ואני אמרתי לעלות ירושלימה בבכי ובתחנו
ועתה דרכי יהיו דרכי נועם, ולבי נכון כי לא תאונה
רעה, הנה באו הלום אנשים במלאכות יהושבע למש
אליה, כי היא אהרת יעצה ולא רוחי, אך מסלות ציון בלב
ואל דניאל משוש גילי ואל אחותי חמדתי אעופה כיונה.

ובדברה זאת הוציאה מן הצרור, אשר שלחה
קציעה, מחלצות רקמה, משבצות זהב, נזמים צמי
וטבעות, ותאמר: מה נעמת לי אחותי קציעה יפתי, הן
ואמי עזבוני, ושלומים נתן לי ה׳ את דניאל ואת קציעה
טוב ה׳ לנפש תדרשנו.

לבשי נא עדינה בגדי תפארתך, אמרה אבישג, ושול

שמעה

י נפשי נגד פני, האח! הנה קרוב היום שקויתי,
נילי!

רה ואת החליפה שמלותיה, ותאמר אל אבישג:
' דבריך וגנבתי את לב האנשים הבאים לקרא לי
יהושבע, וישבתי פה עוד יומים, וביום השלישי
' נתחמק מפה, וה' ינחני מישור ויביאני אל ציון
שם אשלם לו נדרי נגדה נא לכל מחמדי נפשי,
ת יהללהו פי, ואני ודניאל בחירי וקציעה אחותי
חבה על מרומי ציון. האח ברבדי זאת פג לבי
ני, כמעט דכאני יגוני, והנה חליפות לי, אכן

למית הביאה את אבישג הביתה, ופניה צהלו
לבה, ואבישג לא הגידה לה את דבר בואה,
גנבה את לב מלאכי יהושבע באמרה למו כי נכונה
אתם ביום השלישי, ראשית כזב היא לה מיום
אשר יסרוה כליותיה על חטאתה אמרה אל אבישג,
ל פשעים תכסה אהבה, וה' הטוב יסלח לי.
עבר היום הראשון מקרא קודש, וממחרת היום
ינה לבה לדרך ציון, ואבישג מצאה את עמרי
את כל ודברי שולמית, והוא הכין עגלת צב
תה ואת שלמית.

י בעת הצהרים ממחרת החג, והכל היה נכון בהדר
שמלותיה צרורות בשק עור, וחפציה היקרים שומים
היום בוער כתנור, וחמתו הבקיע אל בין הארזים,
מסך ואין רוח צח נושבת, עיפה כל נפש לחום
המות שדי ערגו על אפיקי מים, פראים שאפו רוח,
הרים התעלפו מחורב בציון. ושולמית ירדה לרחוץ
גנים, מים קרים ונוזלים משלג לבנון, ואילת אהבים
בינה עמה ירדה אחריה אל הברכה. לרגעים נשבע

ותלבש שמלתה צמר צחר , הנה פניה מלאים לשד עלומ
וחיים , לחיה כתפוחי זהב במשכיות כסף, ושפתותיה כחו
השני, שערת ראשה נפלגה לשתי פלגות על קדקדיה, ר
אפה כריח לבנון ותארה כשושנת יער, אשר לא שופתה ע
רואה ולא נשבת מטהרה מנשמת פי אדם, הנה היא באה א
הגן ותשב בסתר סכו על ערש רעננה, ותרן שיר ציון אש
למד אותה דניאל, ותשר עיר עז לנו ירושלים קרית מועדנ
והנה קולה התפוצץ ביער .

ואבישג נגשה אליה ותאמר: מה נעמת יעלת חן ומ
ערב קולך, הנך אתה כאילת אהבים בערוגת שושנים, וכפס
עשוי מלבנת ספיר מעולף אודם פטדה וברקת , או ארמ
לשמש בהלו מסתר חפתו , כי כן את ברה כחמה בסת
סכתך, מי יתן וראה עתה דניאל פניך, אך יעברו עוד ימינ
אחדים ועין בעין יראך ונשקך מנשיקות פיהו, ואמר , כי א
כמוך בבנות ציון .

ואין כמוהו בכל בחורי יהודה, ענתה שולמית. הנכונינ
לנו סוסים כעבים קלים ? הלא תדעי אבישג את נפשי, כ
חפצי לעוף אליו על כנפי נשרים, ומה יארכו לי הרגעים ע
בוא היום השביעי לחג !

ועל כן באתי אליך למהר ולהחיש היום ההוא, ענתה
אבישג, הן הקרה ה' לפנינו בני אפרים באים ברכב, בצבים
ובסוסים מהמת רבה, ללכת ירושלימה לשם ה', אנכי בקשתי
מאתם לקחת גם אותנו, והאנשים נאותים להובילנו ירושלימה,
היום הם חונים כברת ארץ הרחק ממשכנותינו, ומחר כעלות
השחר יסעו מזה , הנכונה את למועד אשר אמרו ?

נכונה אני כשחר נכון מוצאו , ענתה שולמית, והלילה
הזה יהיה לי שמורים , לא אתן שנה לעיני ולעפעפי תנומה,
לכן אלכה לי עתה לישן .

זאת דברה שולמית ותלך ותבוא הביתה , שם שאלוה
האנשים אשר באו לקרא לה : ההלוך תלכי הגלעדה ביום

מחר

מה ולעשות עוד דרכו לדמשק , לבקש שם את
ואת אלידע , אולי ימצא אחד מהם , או ישמע
ודע לו עקבותיהם, ושם ישב עד בוא אליו המלאכים
לחה מרים ארצה מואב , ויחדו יעלו משם אשורה
שם , כן חשב נתן דרכו.

שולמית חשבה דרכה, ובלילה ההוא לא עלתה
יצועה , הכינה כל חפציה ואת שמלותיה ותשימם
ולראש אשמורות סגרה דלת חדרה בעדה פנימה ,
ישג יצאו בעד החלון , ואת מכסהו אמצו בבריח
וץ , וכאשר הוחילו עד בוש , והנה שלשה אנשים
עמרי נגש אליהן , הניף למו יד , ושולמית ואבישג
ריהם עד הבקעה , שם ישבו על גמלים נכונים
ועמרי ואנשיו הביאון עד המקום אשר הם חונים
שולמית פחד ורהב בשמעה מפיהן , כי בחפזון
א ירושלימה לפני בוא יום השביעי מקרא קדש.

בקר אור, השמש יצא בגבורתו , וילהט הרים בחמו ,
ת מנוח השכימו לכרמים ולשדות, איש איש למלאכתו
, אין איש שם לבו לשולמית, גם מינקתה אמרה
עודנה ישנה עם אבישג בסתר חדרה , ותמאן
משנתה , כי חסה עליה , מאשר יקרה נפשה בעיניה ;
הצהרים הגיע והיא דפקה הדלת ותקרא לשולמית
קול ואין מענה, ותוסף לדפוק בחזקה, ואין קול ואין
קרא למשרתי הבית , ויסירו את מכסה החלון ויבואו
והנה אהה ! שולמית איננה וגם אבישג אתה יחדו
, ותרב המבוכה בבית מנוח ועבדיו נפוצו לבקשן ,
רו תעו , בהלחלת לב , כי אמרו אולי נחבאו לברות,
ה אכלתן , כן חשבו מחשבות , הגו איטה .

אנשים אשר שלחה יהושבע לקרא לשולמית נועצו
ב הגלעדה ולהשיב שולחתן דבר , ויואל גם נתן ללכת
תו התעוררה בקרבו על שבחי אלהים נושאי פרי אביב

ראשית

ונתן התנודד, ומלתו היתה על לשונו להשיב למו דב
מר, אך זכר את המכות אשר הכוהו משמרי הבלי שוא, ויש
בשרו בשניו ולא ענה אותם דבר, ובלבו חשב דרכיו כי הו
כגבר ראה עני על כל הליכותיו, בשבתו בירושלים התחמ
אליפלט ואחריו—אלידע, ובשבתו פה ראה שנית כמקרה הז
בהתחמק שולמית ואבישג מחדר משכבן; כן חשב לבו בעבו
לפני ראש אמנה, וישא עיניו והנה איש נראה אליו מרחו
הולך עם נערו הלוך וקרוב, ומה פחד ורחב לבבו בראותו א
אלידע בא לקראתו, האח ראתה עיני! קרא נתן בגשתו אלי
ויפן אל האנשים ההולכים אתו, ויאמר להם: לכו לכו
לשלום, ואני הנני נשאר פה במצאי את מיודעי גבר עמיתי

והאנשים אשר הלכו הגלעדה ענוהו דברי שלו
ויברכוהו וילכו לדרכם, ונתן אמר אל אלידע: אות היא
לטובה כי הקרה ה' לפני את האיש אשר אנכי מבקש על
מרים הכבודה, ומי יתן ומצאתי גם את אליפלט הנער הנחמד
גבור משכיל, אשר גדלתהו ותאמצהו כבן לה, הן יחה
התחמקתם מביתה, והיא דואגת לכם, ומה רבו התלאות
אשר אפפוני מיום צאתי לבקש אתכם.

השלום למרים הכבודה? שאל אלידע. ומה הן התלאות
אשר אפפוך בגללה הודיעני כל זאת, אך הבה ואעלך על
ראש אמנה, כי היום בוער ונשיאים עולים מקצה השמים,
ואשר אחזה לי אני סופה קרובה לבוא, לכן נעלה אל
מושבי, נוה איתן.

זאת דבר אלידע, ויצו את נערו ויעל על ידיו ועל רגליו
בראש אמנה, ויורד את סלם החבלים ועוזיאל ונתן עלו
על שן הסלע ויבואו בחדרים החקוקים בסלע, ויאמר
עוזיאל: מדמשק באתי הלום לפני בוא יום מועד, ואין פה
יודע את תשובתי הלום, ונערי אפה מצות, הכין בשר לנו
לאכלה, לכן שבה פה עמי ורע לך. כי גם אנכי בקשתי

את

אך הגידה נא לי את שלום מרים ואת דבר התלאות
וך בגללה.
ען נתן ויאמר: אתה ואליפלט התחמקתם מבית
אנכי אמרתי בלבי, אכן דבר סתר הוא, דבר פשע,
ת צפנתי בלבי, אך אחרת ראיתי בשלוח אותי מרים
תכם, ובאמרה אלי: רוח עועים מסך ה׳ בקרב אליפלט
נורים ולא ידע, ואחרי שובו ינחם וספק על ירך
אלי, הביעה חידות, לא ידעתי, ותשלחני לבקשכם
ובדמשק, ואנכי באהבתי את אליפלט ואת דרכי
ירך פעמי, ויהי בבואי אל מלון אשר בקצה גבול
לעדי ויושב ציון ופוחז אחד לבוש סחבות שותים יין,
שתה לשכרון ויתחר בי ויעורר מדנים בעזות ובדברי
תבונן מדבריו כי ממכבדי בית אל הוא, ולא עצרתי
ין, ואמלא פי תוכחות ואשפוך בוז וקלון על כל
בבית אל. וחרפתי שבה אל חיקו בבואי אל גבול
הגלעדי ויושב ציון אשר ארחו אלי לחברה הפכו את
ת אותי כמחרף בית אל וחבר כהניו ונביאיו, ויפרעוני
בתוך קהל מרעים, תרבות אנשים חטאים, והנה בעצרת
אני, ואספסוף עורקי ציה ותומכי מזמות יחד עלי
, בקשו עלי תואנה שמו לי עלילות דברים לאמר:
דמים ומרמה אני ואנשי שלומם מידי נגזרו, אך שוא
דקתי ונקיון כפי נגבה פניהם, כי ערלה אזנם, וישימו
פשי, ויתנוני למורטים אשר דשו את בשרי בקוצי
ובברקנים, הרבו פצעי חנם, הרביתי אליהם תחנונים
כחלב לבם, לא שעו אל צעקתי ולא שמו לי רחמים
ן רשע מלאתי, ולולא עמרי איש אפרים שהיה בעזרי
ונני זדים, כמעט כלוני ולא היתה לי תקומה מפניהם
ש עמרי הגדיל לעשות עמי כי הביאני אל ארמון זכרי
פרים ויצו עלי רופאים לחבוש פצעי, וכאשר עלתה
שאלני אנה פני מועדות? ובהגידי לו כי מגמת פני

אל

ויאמר: יתן ה' ומצאת את האנשים אשר אתה מבקש
ובשובך דרך ירושלימה סור נא עמם אל ארמון זכרי כ
הוא איננו בביתו, ובתו רעומה הפכה את לבה לאהבה את
בני יהודה ודורשת שלומם.

העמרי הוא איש הסדך? ענה אלידע בתמהון, הרעומה
שמה לך רחמים? הבארמון זכרי העריץ מצאת מנוח, אם
שם עלתה ארוכתך? הגם דרכך הגדת לעמרי? אי לך מוכיח
פראים, מוכיח לרשע, הלא עכרתני, כי כתבי איש שמוך
כהני בית אל, ולא ידעת, הן המה יסרוך בקוצים ולא הסירו
אולתך, הוי אויל שפתים! כי למי פצעים, למי אבוי? הלא
לאיש נוכח עם משמרי הבלי שוא, ולנותן אמרי שפר לערלי
לב, הלא את הדברים האלה דברתי אליך שלשים גם בבית
מרים הכבודה לאמר: אל תגרע שיחה לפני אוילים ואל
תעיר קנאתם, כי לא תעיר אזנם לשמוע בלמודים, הן המה
בחשך באו מארץ מאפליה, ובחשכה יתהלכו, לכן הנח למו
ואל תשדד רבצם, פן תעיר חמת פראים, לוהטים בני אדם,
ונכון בידך יום חשך, ואוי למוכיח כסילים, נבונים נגד
פניהם, אשר ירוממו אולתם על שפתיהם וינשאוה לכל לראש,
כי הם יבוזו לשכל מליך ולא יפילו ממעלליהם, וזאת לך
תורת הקנאות! כי הוספת דעת, הוספת מכאוב, ובני עולה
הוסיפו לענותך, ולא לך לבדך עוללת רעה, כי גם אותי
עכרת, הלא אורבים ישיתו לי, ואנחנו פה כתי מעט,
ומושבי נסתר עתה גם מיושבי החרטומים, הן אמרת כי עמרי
ואנשיו שלוחך הלום, ומי יודע מועצותיו? הלא ראשית
חטאת הוא, ורעתו צפונה תמיד.

ונתן שמע את דברי אלידע ופניו נהפכו לירקון, וישאלהו
אלידע: מה לך פה כי נבהלת? ויאמר לו נתן: הן נבהלה
נפשי מאד, כי בבית מנוח ישבתי ימים אחדים, שם קרה
אסון

שודד עתה בין חית לבנון, הן יד עמרי בזאת,
ה עתה להציל הנפשות העשוקות, הארדוף אני
י עושקיהן כח? הוי שוד ופרץ ואין מציל!
נו מדבר והיום קרר מאד, ואלידע נשקף בעד
השמימה, והנה עננים כגדודים ונשיאים כחיל כבר
צה הארץ, ויאמר, השמש אשר האיר בהוד נגהו
הרים התכסה בערפל, כן גם עלי קדר היום,
רתי שובי נפשי למנוחיכי, כי שנת היובל הביאה
קראה לך דרור, והנה קפדה תחת מנוחה, ותחת
ונדודים חדשים, זה לי כשש עשרה שנה הייתי כגר
יה, ונודד כאיש עשוק בדם נפש. אל אלהי חיתי
ים וראה עצבי ורגזי, כי השיבותני אל נאות
ותשרשני ממנו, ותסגירני אל אויל אשר טבלני
תה היתה מבוכתי, ומי יושיעני מתבר כהנים?
דבר וימרר בבכי, ויבך גם נתן ויאמר: אוי נא
פתים, כי הביאותי על נפשך רעה גדולה בלי
תה ה' חוסה נא על נפש צדיק וקרא לו דרור,
שלח לו פדות בשנת היובל הזאת.
נו מדבר והנה ה' עושה הזיזים, ברקים כלפידים
הלבנון, וקול רעם נשמע בגלגל, ונתן התפלל
' שמעתי שמעך יראתי! האם אש-דת יתן ה'
לות וברקים?
ידע ענה ואמר במשא חזו לאמר: בקולות וברקים
מו חקים ומשפטים, וברעם וברעש ירקיעו לשחקים,
ל אשר נתנם, הן אמר ה' ספו שנה על שנה, חגים
בוא שנת היובל, שנת גאולים לארץ וליושבים עליה,
ים היא לבכר פרי מעלליהם, השנה הזאת באה מקץ
נה, ומה מנחה חדשה הביאו לה'? הלא עינינו ראו
גיזי אל נשאים פרי כחש, ראשית הקציר לערוך

לנר

החפשים שמחו בשופר תרועה, ולקרא דרור בארץ לכל יוש
ויהודה לא העבירה שופר בארצה, ותרועה לא נשמעה
שערי אפרים, הנה שנת גאולים באה, ויהודה עוד נגו
בגלוליה, ואפרים מתגולל בבית עגליו, על זאת התי
אלהים ממעון קרשו ויקרא ליובל: היובל באה ותתיצב בר
לפני מרום כסאו, ועליון השמיע ברנז קולו לאמר: כ
גגולו השמים, ספר היובלות הוא, ספר תולדות אדם ועלילו
אלה כתובות במכתב אלהים מאירות עינים, ואלה חרו
בצפרן שמיר וארומות מדמי אדם, איומות מאד למראה,
קרא יובל בספר הגדול הזה, ספר אתה לדורך, ואל
מדורות הראשונים תרמהו? ויען היובל ויאמר: אתה ה׳
הדורות מראש, הוצאת את עמך ישראל ממצרים מבית עבד
ותאמר להם עבדי הם, והנם היום עבדים נמכרים לצמית
לנביאי השקר המהבילים אותם, ולכוהני און הרודים על ידי
אנשי דמים ומרמה הסוחרים אל ארץ לצודד נפשות, ולש
פרי פחזותם אל בתיהם. וה׳ ענה ברוגז קולו מן הסערה לא
לא הריע יהודה ולא תקע אפרים בשופר היובל, לכן הר
שמים קול תרועה ויריעו תחתיות הארץ. ה׳ דבר בקול גא
ויריעו צבאות מרום במרום וירעשו מוסדי ארץ, וקול מ
נשמע מהר נבו בדברו אל צאן מרעיתו לאמר: הוי ב
סוררים רועי אפר, רועי עגלים בבית אל ובדן. ערפו
עגליכם כעגלות ערופות על חללי חרבכם, שרפום וזרו אפ
על נחל קישון, על דמי נביאי הבעל השחוטים שם, א
יתנן ה׳ בשנת רצון ונתן גאולה לארץ, וכפר לאדמתו א
פצתה פיה לקחת דמי רבבות אלפי ישראל.

כן דבר עוזיאל בלהבי אש, ונתן שמע רומ
מדברותיו ועצמותיו רחפו.

ורוח סועה וסער הולך והזק, רוח מפרק הרים ומש
סלעים, ועוזיאל הביט אל השמים והנה אין אורם, כי ע
על עבים יעלו, וגשיאים על נשיאים יתנשאו, תחת ש

יתגלגלו

ים, הארזים רמי הקומה אשר שחקו תמיד לכל
ה כאגמון ראשיהם, כגבה עינים המשפילי לראות
ראשו כבוא אליו צרה וצוקה, רעשו ארזי אל,
עו דליותיהם מרעש סופה ומתרדות חזיז קולות.
ה ומבוכה הזאת נשמע קול בן אדם מר צורח.
אל עבדו: מי יודע מה הקול הזה אשר עלה
בן אדם הוא אם לא? — אין זה כי אם קול
נה העבד, ולו קול בן אדם הוה, מי יתרף
מהומה ומבוכה הזאת?
שב משמים כאיש נדהם, ובעד חור החלון יציץ
אשר ערפל חתולתה, ויאמר אל אלידע: הן ירעים
אות, ומקול רעמו יחילו הרים כמו התעתדו
בער כל אדם מדעת גבורות ה', אוי נא לי כי
מלואה ראו עיני. תולה ארץ על בלימה! אל נא
ה, ואל נא ערער תתערער, חוסה נא על
על בן אדם תולעה.
השקיף גם הוא על הפרעות הנוראות ויאמר:
לארץ, ועמודיה יתפלצון, אכן קולך זה נאור
רים ולגבעות, לאפיקים ולגאיות, קורא לריב
, כי בסופה ובסערה דרכך בקומך למשפט,
ברובים תנוט ארץ, תגע בהרים ויעשנו, תגער
, גערת דמשק, חמת וארפד, ורמש הזיפם.
ויתתו גלוליהם, כן תגער עתה יהודה ואפרים,
ך, וידעו כי אתה ה' לבדך אל נערץ ונשגב.
אלופי ומיודעי, ענה נתן, אל נא תזכור תמאת
ה', פן בעת אפו יעשה בהם.
הוסיף לשאת מדברותיו ברוחו הקשה, ומפיו
ויען ויאמר: אכן אל נורא עלילה על בני אדם
ואת מי נועץ, ומי יאמר לו מה תעשה? ית

ממלכות האליל, אשר יושביהן באימים יתהוללו, אפרים
ארץ לא גשמה ביום זעם, הנה ה׳ מעלה עליה נשיאים כ
ארץ והקדיר עליה לבנון, והקדיר עליה כל מאורי
וארצו תפקד מעם ה׳ ברעם וברעש, וגם צוחת ירושלים על
קול בת ציון ברמה נשמע, כי נגע אל השמים משפטה,
הציפו עננים שפעת מים, והנשא גאון הירדן בשוא גליך, וזר
מים טהורים על עיר אלהים להדיח דמי ירושלים מקרבה,
עוללים ויונקי שדים אשר היו לברות למולך, כי שערי
סגרו וההיכל נמוג, עזבו כהנים עבודתם, לוים—משמר
ומעונה אלהי קדם שבתה, לכן פערה שאול פיה,
ממסגרותיה שדים ושעירים, מלך בלהות וכל מלאכי
ועלו וירשו הררי ציון, כי אין עוד ה׳ בקרבה, ולהם מ
מגש על כל הר וגבעה, על כל גג ופנה. עזבו תנינים מד
פתנים וצפעונים—ארץ ציה, בואו בארמנות ציון, שם לא י
מכם חבריכם. שאו גלי ים קול נהי בהמית חליליכם,
הילילו על צדק כי נאסף, זרמו עבות מטרות אש, מט
סדום ועמורה על עיר ה׳ הנדחת, ובערו גלולים מקרבה.
לא לעד יחרש אל, ולא לנצח ישקוט ויביט במכונו, מק
שאול תחתיה, אשר קדחו ילדי פשע, בערה כאש רש
עתה אל קנא! צוה שחקים ממעל להשקות ארץ תנפה
מרים ומאררים לנפיל ירכותיה, פור תתפורר ונפץ תתנ
בכלי חרש אחרי הטמאה.

כן דבר עוזיאל מנהמת לבו, והסערה קמה לדמ
השמים טהרו והשמש זרחה על הארץ, ונתן אומר: הן אל
תבל, ואם לארך אפו יקחנה לא יכיל כל היקום וזעמו,
טוב ה׳, כי יפלס נתיב לאפו מגערתו תנוט ארץ, וכלה
יעשה מקומה, כי הוא עושה חזיזים למען יראה גבר גאור
ויחיל מפניו, אך רגע הוא באפו, וכעבור סופה וחמה
לו, ואחבהו משחקת לפניו, ובאורה נראה אור.

עודנו מדבר והנה קול קורא מתחתית ההר; מי פה בר

הצור

הגיד לאדוניו כי מנוח קורא,
ל את נערו, ויורד סלם החבלים, ויעל בו מנוח ויבא
ההדרה וישקו איש לרעהו. ויאמר מנוח הלא קראתי
הסערה, הרימותי קולי בכח, אך מה כח גבר ומה
קול הרעם הנורא והמון סופה; אנכי חשתי מפלט
עה וסער, ומחרדת חזיז קולות נחבאתי בסעיף סלע
זעם. עתה באתי להגיד לך, כי באה הממשלה
לבת ציון, ונקראה ירושלים עיר האמת, כי חזקיהו
חור, אף רפא ירפא שבר עמו. בחודש הראשון פתח
ת ה' אשר היו סגורות כל ימי אחז, ויאסף את
לוים אל רחוב המזרח, ויגד להם דרכם, אשר ה'
ם, ויוכח על פניהם עלילות דור אחז ודרכם, אשר
לשבי ולחרפה, בעזבם את ה' אלהי אבותם, ויעורר
עמו לכרות ברית לה' אלהי ישראל, ובששה עשר
לטהר את בית ה' ואת כל הכלים אשר הזניח המלך
תו. ויאסף המלך חזקיהו את השרים, ויעלו בית ה'
ת ושלמים לאלפים, ויהללו את ה' בשירי דוד ואסף
עו בהצוצרות ובכלי שיר, ותכון עבודת בית ה'.
ים נועצו לעשות את הפסח בחדש השני, וישלח
רצים אל אפרים ומנשה לקרא למו ירושלימה, לעשות
ח לה' אלהי ישראל, וגם אנכי ציר שלוח בשבטי
נא גליתי לך עתרת שלום ואמת על דבר ארצנו,
, גם נצורות הגידה לי מרים אשתך הערינה, כי
הבתי, בנכם הוא, אך מרים אשתך בוכיה למחמדי
צאוה, ותשלחני לבקש אתכם, ואנכי חקרתי
דרך ועקבותיכם לא נודעו לי, ומה שמח עתה לבי
שמחתי לא שלמה, מי יתן ואמצא גם את בנך.
חלום אמת חלמתי ליל אמש? דבר עוזיאל
ני מנוח ונתן לא שמעו בדברו.
לט בן מרים, קרא נתן בתמהון, האתה עוזיאל איש
די, ענה עוזיאל, נפלאות ממך שמעו אזניך.

אל

ידחינו ה׳ לנו, כי יכון כסא דוד ויסעדו בחסד ובצדקה.
האח! קרא עוזיאל גם הוא, הן ששון, יגון ותקוה יח
באזני, כי אשיש את ירושלים משוש, ונפשי נוגה ונעצב
לבני; אך גם תקותי בי, כי עוד אמצאהו לעת מצא. ומ
מרים אשתי עושת לבקש נתיבותיו?
הלא ידעת אדוני, ענהו כנות, הלא תבין כי אליפל
בנך בשוא נתעה לראות שערוריה בבית מרים ולהביט בך או
ותוליכהו שגיאתו שולל, ובחמת רוחו שפך שיחו לפני קציע
משאת נפשו, ומדבריו תתבונן עתה קציעה, כי שם אליפל
פניו אל אחת משלש אלה: או ארצה שעיר, או אשורה
או אל רעומה הלך ובמצודתה נתפש, כדניאל בן עזריקם
ותשלח מרים את מגדיאל האדומי שעירה לבקשו שם, וא
ימצאהו, אז תתן את כל הון ביתה כפר נפשו, ואותך הי
יעצה ללכת דמשקה ולבקשו שם, ואותי בקשה לחפש דר
באפרים; אך ממגדיאל נסתם חזון, אותך אלופי לא פלל
לראות פה, ובחסד אל מצאתיך. ואנכי בעברי דרך אפר
חקרתי לדעת על אדות זכרי ורעומה בתו, ואשמע נצורות
אחד חבר כהני בית אל אשר התהלך לפני עמרי ויהי תכ
עמו, ועתה הפך לבו לשנא את חבריו בסתר, ובקראו א
דברי האגרת אשר בידי, כתב ידו לאלהי ציון ויאמר אלי:
לי שבת עם מתי שוא ונעלמים, הולכי רכיל נחשת וברזל
אנשי דמים ומרמה, כי מלך ישראל נתפש בכף מלך אשו
אשר חלל ממלכת אפרים ושריה, וימגר לארץ כסאה, ע
אחזה רעדה הנפים, באין עוד מלך לעם בוזז ושסוי ביד נצ
אשור, כי שרי אפרים עומדים כשועלים בחרבות, רואים
קרוב לבוא עתם, ואין מנהל ומחזיק בידם לעתות בצרה
ונמהרי לב נועצו להשליך יהבם על זכרי גבורם, ולהביא המכש
תחת ידו וזכרי מנשא את נפשם לתת להם אחרית ותקוה
ויבטיחם על שקר לקומם ארץ הריסותם ולהכין המשרה בשמ
כי יעבור זכרי בבל שערי אפרים ויתר שבטי ישראל, יד

על

ר ימשוך ליום מועד בעבותות אהבתו , כי אוהב
רעומה בתו , ואת היום ההוא יעד לתתה לו . אך
פוני זכרי, נחמסו עקביו, כי הוא מזמות יעץ לאסוף
אפרים , וכסבאם סבואים ישימו נזר על ראשו
למלך , ואת שראצר יהרגו בחרב בנשף חשקו
באהבים בתוך אפריונו ; אך אחרת בלב רעומה ,
ה היא את נפשה לאחד בחורי יהודה ושמו אליפלט ,
הר שעיר , ותשלח מלאכיה לפדותו ברב כפר אשר
דניאל בן עוריקם נגיד הבית , ועל עדה בת שמיר
נפשות בני יהודה אשר טמנה להם פחים , ואחרית
האלה מי יודע .
הגיד לי האיש בטרם ישים לדרך ציון פעמיו ,
וילך . ואנכי חשתי אל מעונתי לראות את שלום
אשר אני דואג לה ומפחד לנפשה מחמת רעומה . אך
עוזיאל אלופי שנית פניך ? הלבנך לאליפלט תדאג
ביד רעומה ? יואל ה׳ ושב את שבותו מאשר הוא
ידאה כנשר אל קציעה אהובתו הבוכיה לו .
הה ! ענה עוזיאל ואמר בספקו כף , אהה למגורתך כי
פן אל נתן ויאמר : אכן נודע הדבר , עתה בין פשרו .
ה הדבר ומה פשרו ? שאל מנוח במבוכה ?
כן עוד לא שלטו הצרות , ענהו עוזיאל בספקו כף ,
אשר חשבת לך לבת , חמקה ועברה מנאות שלום ,
ת לא נודעו .
ה שוד ושבר ! קרא מנוח ויצעק במר נפשו ויגז את
ויהי כאיש נדהם , ויתעורר ויאמר : שמעה נא עוזיאל
הן זאת אחזה לי כי יד רעומה בזאת , לכן לא עת
בת בחבוק ידים .
תן אמר : הן עמרי זה אשר תנבל אתה מנוח אלופי ,
דיק תמים נראה אלי ביום צרתי , בקום עלי מרעים
לאגול

נבער אני מדעת, איך גנבה שולמית את לב האנשים אשר שלחה יהושבע מן הגלעד לקרא לה ?

ולמה נחקור עלילות ? ענה מנות, הן נכון הדבר כאשר נכון מוצאו, כי פחים טמן עמרי לרגלי שולמית למשכה בחבלי השוא אל ארמון זכרי, לכן הבה ונתחכמה לצרינו, אנכי אעלה הגלעדה אל מקום שבת חנה אשתי עם יהושבע אחותה, ואתה עוזיאל אלופי שית עצות בנפשך והורני מה לעשות, האלכה עם אשתי ועם יהושבע שמרונה ולעורר את הותני על בית זכרי, אך מה יעשה חתני לאיש הדמים, ומי ידון עם מי שתקיף ממנו ? הה ! נלאיתי ברוב עצתי ורוחי נבקה בקרבי, לא אשקוט ולא אנוח עד ראותי מה שלום אשתי ושלום יהושבע.

שמעה מנות ידידי ושמע גם אתה נתן, ענה אלידע : שמעו ואספרה לכם חלום אשר חלמתי ליל אמש, והנה אנכי בירושלים ומפיל תחנתי לפני חזקיהו בן המלך לקרא לי ולמרים אשתי דרור באין מחריד, ובדמעות שליש הגדתי לו את אשר עשיתי מאז לבית דוד, ואת כל הרעה אשר עשה לי אחז אביו המלך, והנה חזקיהו מחזיק ביד ימיני ואומר לי : הנני למחות דמעות כל העשוקים, כי מת אבי, ואני יושב על כסאו, ושלום אשפות לארצי ולעמי ; אנכי קורא לך היום דרור, התענג עם אשתך על רוב שלום, רק חזק ואמץ, וכאשר היית נאמן לבית דוד, כן תהיה גם עתה, ולפני תעמוד כל הימים ; ועתה הנה שמעתי כי נתן לך ה׳ לשון למודים, לכן עלה אל ארץ מרתים וקרא את הקריאה הגדולה, לשובב אלי את שבטי ישראל בדבר שפתיך, לך וקראת באזני בני אפרים ויתר שבטי ישראל את הדברים אשר אני אומר אליך, וה׳ יהיה עם פיך, ודבריך יצליחו להשיב רבים אל ה׳ ואל היכלו בציון.

ואנכי מלאתי גיל, ואקוד ואשתחוה אל המושל הצדיק, ואקרא : יהי אדוני המלך ! והנני נשבע בשם ה׳ הבוחר בדוד עבדו ובזרעו אחריו, להקים את דבר מלכי באמונה. והמלך ברכני בשם ה׳ ויאמר : עלה והצלח, ונתתי לך יד ושם.

ואקום

לעבור שערי אפרים וישראל ולהוכיח דרכם
תה הלא הזהרת רבים מהוכיח לרשע מומו ? ואנכי
רים לה לאמר : אמנם עת לחשות ועת לדבר, ואיך
אכלא שפתי אחר השבעי למלך בשם ה׳, ה׳ אמר
ורוחו מלאתי, וכאשר שמרני עד כה כן ישמרני
בך מרים ותשלחני בשם ה׳. ואנכי עובר בחלומי
ם וכל שבטי ישראל וקורא את הקריאה הגדולה
מקשיבים לאמרי כי נמלצו, עודני מדבר בלהבות
פלט בני נצב לקראתי, ומרוב שמחתי התעוררתי
ואנכי חשבתיו ככל חזיונות לילה, ואתעצב אל
אותי בהקיץ, וכבוא נתן הלום הוכחתי על פניו
נשמר הוא בלשונו, עתה אראה כי חלום אמת
ועתי בחלום אקים בהקיץ, כי אעבור בשערים
קהל רב, וה׳ הטוב בעיניו יעשה.
יבא, ענה נתן, כי בחלום יגלה אלהים אזן
אל תשחק עוד לתוכחות ולריבות שפתים, כי
ה טוב, ואף כי זאת ה׳ שואל מעמך. פתח פיך
ם ויאירו דבריך, וה׳ יהיה עם פיך.
יאמר ה׳, ענה עוזיאל, אנכי אשליך נפשי מנגד
ים רתת, וה׳ הטוב בעיניו יעשה ושלח לי את
ועתה מנוח יו ידי הבה נבואה למשכנותיך, שם
כן דברת, ענה מנוח, וירדו שלשתם מן ההר
מנוח.

טו

רש האביב, הלפו שבעת ימים בתדיק די ויור
ם אל הר שמרון אל הזכח אשר הכין ידיו בצאת
ן שר אפרים יושב פתח שערי ארמונו כחתק
ן בסוס בא אליו ויאמר : ח׳ עמך השר ! הנני

שלוח

ועזריהו הוא איש זקן ונשוא פנים, הדור בלבושו
יורד על פי מדותיו, ונדיבות לבו ותבונתו התוו תוי נע
פניו. וכשמעו מפי הרץ, כי שלוח הוא אליו בדבר זכרי,
בלי חמדה מעל מושבו, וינופף ידו לו ויבא אל היכלו, והר
אחריו ויאמר לו: הט נא ארוני אזנך ושים לבך לאשר
אליך בשם זכרי, דבר סתר הוא לנאמני רוח.

כה אמר לך זכרי גבור אפרים, הלא זר ונדול
בשמרון ועיני יושביה עליך, ולך המשפט להוש לעזרת
בטרם יתנגפו רגליהם על הרי נשף. כי עד מתי נעמוד כש
בתרבות, לראות את אפרים כעדר נפוץ וכצאן אשר אין
רועה? כי מלכנו נתפש בכף מלך אשור, אשר שם את ש
אביר הלב נציב בארצנו לנגוש בנו ולבוז חילנו, ועינינו רואו
מחנה אשור שודדים אותנו, ואנחנו מחשים; על זאת הת
זכרי אחרי שובו ממצרים, ויאמר: אנכי אקנא לעמי ול
וגלותי מעליהם חרפת עמים, וירא כי שלום עתה בין אשור
בני יהודה שונאינו, וכי חזקיהו שולח רצים בכל שבטי יש
להשיבם אל ממלכתו, ורבים שומעים בקולו ועולים ירוש
לעשות את הפסח בעוד שבעת ימים, ומה אחרית ארצ
יעזבוה בניה, היהיה לנו פתחון פה מפני כלמתנו? כי
יאמרו בעמים, אין מלך לנו ואין קצין, שוטר ומשל לע
אפרים פרוע לשמצה בקמיו. על כן התאזר זכרי עז, הנה
עובר עתה בשערי אפרים, ומדבר על לב שריו לחזק ידים ר
גם הכין זבח בהר שמרון, הקדיש קרואיו למועד ההוא,
יעשו בני יהודה את הפסח בירושלים, ועת עתה לעשות לא
בעלות שראצר ירושלימה לראות שם המון חוגג. הנה
בנויה בהר שמרון לאמון מנא מעוז פרעה וחסן מצרים, ו
יגדרו שרי אפרים ויתר שבטי ישראל, המקנאים לארצם והחפ
לקומם הריסותיה. אלה הם הדברים אשר שם זכרי בפי על
ארצו ועמו, ויוסף לדבר אלי לאמר: ואם ימאן עזריהו ל
ידו עמי, ואמרת לו: הן דניאל בן עזריקם ושולמית בן אל
בני חללי חרבי, ערבון בידי, הן דניאל נכון לקחת את ק

תשית לבך, דע לך כי שלח זכרי רצים אל יהושבע
רה, להגיד לה כי חפץ הוא למחות דמעתה מעל פניה,
אשה עטרת גאות אפרים, ובתך העדינה לא השיבה
ריקם, כי אם אמרה: אעלה אל אבי ואשמעה מה בפיו,
אל ביתך. ועתה הגידה נא לי אדוני חפצך למען אשיב
ה, כי מחכה זכרי לדבריך ועצתך תנחהו מישור.
ן דמים יהיה לי זכרי? ענה עזריהו, נער הייתי גם
ראיתי אחרית למרמות ותוך; הן זכרי ישים דמים
במועצותיו, והצל לא יציל עמנו מכף מלך אשור,
שראצר הנציב הבא בבריתו והנכון לקחת את
ו, מה יענה בראותו כי תחת דבר זכרי על לב העם
ארם בעול מלך אשור, נהפך הוא כקשת רמיה
לבם לשבור עול ולנתק מוסרות?

אר על זכרי החפץ קרבתך, ענה הרץ, הן לו עצה
מכשלה הזאת תחת ידו, ולך אדוני אגלה אשר ענה
ה, הלא זה דברו אליו: כשבת חזקיהו על כסא דוד
ת ביד הרצים אל כל שבטי ישראל, לעוררם לעלות
לעשות את הפסח, ומחשבתו לשובב יעקב אליו, על
הוא לעבור בשערים לסכל עצת מלך יהודה, ויבן
בהר שמרון, להפנות את העם אליו למען לא
ניהם ירושלים.

לי יומים, ענה עזריהו, הן שמעו אזני דבריך,
י את ראשי אפרים ושמעתי מה בפיהם, וידעתי
חך דבר.

תר אדוני עצה במעמקים, ענה הציר, ואם לא יגלו
סודם, כי עתה נעלם יהיה משראצר הנתעה בשוא,
ת אהבה תמשכהו רעומה בת זכרי, ובנשף חשקי
בהיות שראצר נקי לבית תענוגיו, תרע רעומה את
ה בו. לכן אדוני עוץ עצה, כי הנני לשבת פה
אשמע דבר אל נכון גם מפי בתך הגבירה, כי לא

וכבלות הרץ לדבר דבריו במלאכות זכרי ויפן ויצא, ו
עזריהו נפלו אחרי צאתו, ובהיותו תפוש ברוב שרעפיו בקר
התהלך בקרב היכליו, שרק הניע ראש גם ספק כפיו ויקרא:
יועץ בליעל איש דמים ומרמה! הלמשכני בחבלי השוא ד
אומר? הן שוא תהיה תמורתו, ועצתו לא תקום ולא תהיו

ויהי לפנות ערב, וזקן רוכב על עיר בן אתונות בא ל
פתח השער, וישאלהו אחד מעבדי עזריהו: מה לך פה? ד
לי אל עזריהו השר, ענה הזקן. ויקחהו העבד ויביאהו
אדוניו, ויאמר לו הזקן: הנני בא להגיד לאדוני כי יהוש
בתך הגבירה באה אליך מחר בבקר, הלא היא לנה במלון א
יצאתי ממנו, וכראותה אותי ותכירני, כי יושב ציון אני של
בדבר המלך חזקיהו אל שבטי ישראל, לעורר בלבם אהבת צ
ולהשיבם אל ה' אלהיהם ואל בן דוד מלכם, ובתך הגביר
שמעה הליכותי ותשמח, ותשלחני אליך להגיד לך בואה
ותבטיחני כי תזבלני אדוני בימי שבתי בשמרון. הן עברו
מעיר לעיר ואקרא את דברי האגרת אשר בידי, ורבים שח
לעגו לי, ואנשים אשר נגע אלהים בלבם ענו: אמן כן יעש
ה'. ועתה הואילה נא אדוני וקרא את דברי מלכי, הלא חר
אדוני לדבר ה', ודור לדור ישבח מעשיך אשר חמלת על שבו
יהודה ותאכילם ותשקם ותלבישם ותשיבם אל אחיהם, ברו
אתה וברוכים תברך לה' על צדקתם.

וברוך גם אתה הזקן וברוך בואך בשם ה', ענה עזריה
בהושיבו אותו לימינו, ובקחתו מידו האגרת, קרא בה כדברי
האלה לאמר:

„בני ישראל שובו אל ה' אלהי אברהם יצחק וישראל
„ואל תהיו כאבותיכם וכאחיכם אשר מעלו בה' אלהי אבותיה
„ויתנם לשמה כאשר אתם רואים, עתה אל תקשו ערפכ
„כאבותיכם, תנו יד לה' ובואו למקדשו אשר הקדיש לעול
„ועבדו את ה' אלהיכם, וישוב מכם חרון אפו; כי בשובכם א
„ה', אחיכם ובניכם יתנם לרחמים לפני שוביהם ולשוב לאר

הזאת

ש אני על אמרתו כמוצא שלל רב , ומי יתן
אם אחרי דבריו באמרים נמרצים לוקחי נפשות,
ם יצלח .

א לב ארוני, ענה הזקן, כי גם מנוח חתנך אחד
כן הגידה לי יהושבע בתך, יעורר איש טוב
תו על בית ישראל, ושם האיש אלידע, איש
קרבו, ובניב שפתים מביעות אמרות טהורות
ן, וישובב יעקב אל נוהו ואל מקומו הראשון,
קחו הזך, וירושלים תעלה על לבבם. ביום
ום וינסה דבריו אל שרי אפרים הסוררים; כל
י יהושבע בתך המחכה לבואו .

קרא עזריהו בששון לבו , הן מנוח חתני הגיד
עברו דרך שמרון בנפש מרה, כי אבד אלידע
לבי בשמעי הליכותיו מפיך , יהי זכרו ברוך,
וישמור רגלי חסידיו ממוקש זכרי, אשר דבר
הנה הוא עובר עתה גם הוא בשערים, אך
י שפר, וזכרי נותן מכשולים לעם, ומשאתו
על בית ישראל , ונוקש הוא בפעלו .

יו יודע אנכי טפי בותך הגבירה, ענה הזקן ,
כל בית ישראל, כי עצת רשעים מרמה והיא
הים דבר בחזון להושע נביאו לאמר : אפרים
תוכחה ושמרון תאשם, עתה באו ימי הפקודה
את אפרים ואפרים לא יתנשא עוד , ולשוא
לאמון חטאת מצרים , לספות הרון אף ה'
ואת הדברים האלה אדבר גם באזני כל
ומע ישמע, והחדל יחדל .

ובהיכלי , אמר לו עזריהו , הן אפרים הוא
לות ציון בלבבי , עם מתי שוא ונעלמים
פתלים רחקה ממני, כי הם יפלו ממועצותיהם.

באזניהם .

וילן הזקן בבית עזריהו , וכאור בקר אמר ה
עזריהו : עליך ארוני אשתומם, איכה תשב בין סרבים וס
בין רהבים ושטי כזב , ואיכה לא תירא מהשמיע הגו
על פיך ? הבחלקות תשית למו ?

בחלקות ישית לי זכרי , כי באין שוטר ומושל ב
איש כל הישר בעיניו יעשה , ואנכי בראותי את העם כ
הוא , ואבחר לי מאתים איש גבורי חיל , אנכי אכלכל
והם סרים אל משמעתי , על כן עיני זכרי עלי , וביד
יפגע בי לשית ידי אתו , ימשכני עם פועלי און , וח
קרבתי , ואני קרבת אלהים לי טוב , מפני זכרי לא
ודרכו על פניו אוכיח .

עודנו מדבר בחמתו, ואחד מעבדיו בא ויגד
יהושבע בתו הגבירה באה, והנה היא בחצרו . ועזרי
לבשורה הזאת , ויצא לקראת בתו , והנה היא באה בס
לבושה מעטה כהה, וצעיף אלמנותה מכסה פניה . ועזר
על צוארי בתו ויאמר לה : ברוכה את בתי לה' אש
עת רצון להשיב אוהבי ציון אל שעריה . הן הזקן השל
חזקיהו מלך יהודה לעבור בשערי כל שבטי ישראל
יעקב אליו , הזקן ההוא , אשר שלחת בתי אלי , בבי
כאשר רצית , הוא הראני דברי מלך יהודה אתו בכ
ידבני לבי לעלות ירושלימה לעשות את הפסח , ו
לראות את קציעה בתך המהללה , וששתי אתך משו
כלולותיה , כי נסו יגון ואנחה , וששון ושמחה חלקך
ועד עולם , כי נחם ה' ציון , נחם כל אבליה , וישב
דוד מושל צדיק . לכן בתי , השביתי כל עצב מפניך ,
רצון היא לרפא מחץ מכתך גם את .

הן קרא ה' שלום לכל נכאי לב , ענתה יהושבע ב
אין שלום בעצמי , ואין שמחה לקציעה בתי , כי אני
משושה . לפנים הביאותי רעה על מרים רעותי הטוב
לב

בן חשוכים אשר התרומם בחסדי מרים , והוא
בן איש חמודות, אשר לשמו ולזכרו יהגה לבי
ולמה אכחד אבי ממך . אנכי הכרתי את אלידע
ן , ואטעהו בבית מרים רעותי , כי אמרתי הוא
למנותי . הלא ידעת אבי אם לא שמעת מפי
כי אלידע מקוראי , הוא עוזיאל איש חרמי
אכבד עתה כמלאך אלהים , את חטאי אני מזכיר
לפנים המרתי יפיו בלבי , ואקנא במרים רעותי ,
רדפתי שתי נפשות ברך ה'. וחרפה שברה לבי,
הוא הגיד לאיש חמודות זה את חרפת נעורי ,
אשר עשיתי אז , עוללתי לבתי ולמרים ולעוזיאל
ד ביהודה , ואיך אשא פני אל האיש הנעלה ,
אסתר בבואו הלום לקרוא את הקריאה הגדולה
הבוטחים בהר שמרון , כי כידו אז כן לשונו עתה
, ולי מה יקרו אמריו ונדבות פיו בשבתו בלבנון ,
ת אמרותיו הטהורות נס יגון ואנחה , ותנחומות
י , ומה פחד ורחב לבבי בשמעי בימים האלה
אלידע זה הוא עוזיאל הנודע ביהודה בכבורו ,
ם אשת עברתי בימי גאוני , ורעותי הטובה בימי
, ואליפלט הוא בנם יקירם אשר בגבורות ימינו
תפארת , וכששוני כן יגוני עתה , בזכרי כי אני
ב טוב .
בתי , ענה עזריהו , אל נא תשימי אשם נפשך .
תז ברח עוזיאל אז , ובמצותו היתה קציעה בתך
. זאת בתי מה , כי עליך יזעף לב עוזיאל ומרים ?
כל עצב מלבך , הניחי לי ואנכי אגיד צדקך
ולא יזכור לך עונות ראשונים . התעוררי בתי ,
הסיר מעליך חרפת נעוריך וחרפת אלמנותיך .
אבי תנחמני הבל , ענתה יהושבע בבכי , הן עיני
לראות ציון , כי רבות שגיתי , וגם במכתבי אשר
כתבתי

הסתירני פה ואשב גלמודה, כי נוקשתי בכל עלילותי, הס
ואשגה הרבה מאד .

ואת דברה יהושבע ותסר צעיפה למחות דמעתה
פניה, ויתבונן בה עוזיהו ויאמר; הן פניך בתי נהרו,
היא לטובה, כי שלום בעצמיך; הלא אז אמרתי לך בתי
לך ולצרי גלעד, גרשי עצבונך ויגונך, כי עוד הדרך
ויש תקוה לאחריתך. ועתה בואי נא בתי אל היכלי ונש
יחדו, והגדת לי את שלום חנה בתי; אנכי לא נתתיה
גדול בישראל כי אם לאיש ישר באדם, וזאת היא ה
היעוצה גם לך בתי, אל תזכרי הראשונות, שכחי גאונך וי
ולכי אחר איש נאמן עם ה' ועם קדושיו יושב יהודה.
דבר קציעה בתך אל תשיתי לב, כי כבוד בית אביה
עליה והונו לה נחלה, גם יפיה ימשוך אליה בחור מעם
המלך החדש יזכור לה חסד אביה ואמונתו לעמו ולאר
ומדוע בתי תדמי לעצתי, תביטי אלי ותשתוממי!

כי אחרת יעצת עלי לפני בואי הלום, ענתה יהוש
ותחפץ לראותני כגברת שמרון, עצת זכרי חלל רשע,
ישראל, אשר אתה חפץ קרבתו; ומלאכיו אשר שלח
הגידו לי, כי ברצונך תרום קרנו; אלה שמעתי ואתפלץ
נא אבי לפשע שפתי בחללי את אשר תכבד, ובהשפיל
אשר תרומם אתה; הלא זכרי זה הקורא בשמך בכל
אפרים ויתר שבטי ישראל, זכרי הוא חלל רשע, אשר
דם אלקנה אישי ודמי בחירי יהודה, כמים המגרים,
ישית עתה לראשי עטרת פז? ציץ נובל לי; בהגיגי
ירחפו עצמותי.

אל נא בתי, ענה עוזיהו בתמהון, אל נא תשיתי
אביך יטאת לא עלתה על לבו. האנכי אחזיק ביד מרע
הלא אנכי כעש לזכרי, והוא ביד מלאכיו שלח להגיד לי
חפץ הוא קרבתי, ואולם כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף
בנפשו דבר את הדבר הזה.

הגקל

ם אשר הרגה קטורה את אמה בצדיה, וימצא
מנוח את עדה נבוכה בשדי מואב ביום שאון, ויחלץ
ה, ויאמר לה: אנכי אקחך אל בית אבי, ולי
, ויביאנה עד הגלעד, שם שלחה קטורה המרשעת
מעשיה, ויתחפוה מזרועות צפניה מרחמה, וישליכוה
ודניאל נלכד בערמתו, כי כרע אוהב התהלך עם
ומה, עתה נפל בעצומיה, ועל זאת דוה לבי, על
ות קציעה בתי אשר אמרתי להטיב עמה, וזדים
פס עשקוה, וגם היא עתה נאנחה בארמון זכרי
, ואחרית הנפשות העשוקות האלה מי יודע, לו
, כי עתה הנני להרבות כפר נפשותיהם, אך
ריץ דק ענות נפש, ומה ידוה לבי על שולמית
ה והחמודה השוגה באהבת דניאל, הן קציעה בתי
שלחה לה מתנות, ותקרא לה באהבה ובידידות
יה לשבת אתה כשתי אחיות; ומה תרב צרת
בשמעה אסון אחותה וצרת נפשה.

ו שמע את דברי בתו, ויתגודד ויאמר: לא
צידו, הנני שולח כרגע את אחד נערי אל ארמונו,
ערום מאוד אשר כל סתום לא עממוהו, אליו
הגיד לנו וידענו את אשר נעשה, השקטי בתי,
את תחת ידי היא.

בר, ויאמר לנערו העומד לפניו לשרתו, קרא
ישמע, ומשרתו יצא רץ אל אלישמע ויביאהו
מר לו עוריהו, הלא תצליח תמיד אשר אשלחך,
ום על כפיך חמשים שקל כסף אם תוציא לאור
גדת לי איזה הדרך נלקחה שולמית בת מנח
בלבנון אל ארמון זכרי, ויד מי היתה בואת?
בת מנוח? ענה הנער, שא נא אדוני. כי
תתנך החי, כי אם לבת אלקנה תתנך המת,
ך יהודה מסנה רעומה פה, שולמית! אך בפה
לבי

מסתופפים בהצרותי, ולא אמצא בם חכם כאלישמע...
כל סתום וחתום. לכן דע לך אלישמע, כי אכירך לטובה א
תגיד לי דבר אל נכון, ואם תשמור לפיך מחסום, ואולם הגיד
לי, איך תדע כל הנעשה בארמון זכרי.

אל נא אדוני, ענה אלישמע, אל נא תתן את עבד
כבן בליעל, הן אזני כעיר פרוצה אין חומה, אך פי, כארמ
זכרי, סגור דלתים ובריח, ובטני הרת עולם לדבריך אשר תק
אזני; והנני להגיד לך אדוני, איכה אדע את כל הנעשה בארמ
זכרי: הן שם הנערה ושמה צלה האוהבת אותי אהבה נצחי
ובאהבתי אותה מאד ארשתיה לי באמונה ובדבר שפתים
והיא נלוה אל שולמית לשרתה, ותגד לי איך הובאה העדי
אל מעון עריץ על פי רעומה, אשר הסיתה בה את אבי
שפחת בתך, באמרה להשיב לה את צדקיהו נדחה אשר נק
נפשו ממנה; את פשר כל הדברים האלה טרם ארע לנכו
ואשר ארע אותה אגיד. ואל נא תקצוף בתך הגבירה על קו

חלילה מקצוף עליך, ענתה יהושבע, דע לך כי שב
אתי ופעולתך לפני, כי שולמית לי כבת, וקציעה בתי מח
לה בבליון עינים.

האמנם כן הוא? ענה אלישמע בתמהון, הוי תהפו
מרמה! שמעו איפא והתמהו תמהו, כי מן היום לקחה אבי
את שולמית להוליכה ירושלימה אשר לה נכספה וגם כלתה נפ
שם אמרה למצא את דניאל דודה נכון לקראתה; אך ל
הגיעה אל שערי שמרון, הגידו לה כי יהושבע הגבירה וקצ
בתה מושכות אותה בחבלי השוא, להונות אותה מנחלת א
ולשפות שם נפשה לעפר מות, וכי על כן חשו מפלט
במקום אשר לא תמצא לה עוד יד משטמה וקנאה; זאת ש
שולמית ותלך אל הארמון בלי חמדה כצפור אל כלוב. א
צפור דרור היא אוהבת נאות שדי, ולא צר מעון, הן הח
תמדים ורחבי ידים, אך צרו צעדיה מלכת אל אשר יהיה ר
ללכת, כי ארבעה סריסים ואחוזי חרב שומרים דלתי תרו

עד כה גם אבישג הנחפשה
זה שולמית את הסוכן להפרידה ממנה, כי לא
ה עוד, וצלה אהובתי יושבת עתה עמה לחברת
כי בצרת נפשה תרבה שיחה למוגג לב ונפש,
ום כל נואמי נאום. אך הסוכן הוא אביר לב
רו המלתו.

נב נבזה! קראה יהושבע. הוי רעומה בת בליעל,
ת על בתי, וחמסם על קדקדם ירד, הה! אש
, לא אשקוט ולא אנוח עד אראה נקמתי מהם.
למית, ואתה ה׳ היודע ועד, כי כל מחשבותי
ה, ולטעת אותה על נחלת אביה אחרי תתי
בחרתי לה. הוי זכרי נוכל ארור, אם יחקרו
שה כן יחקרו נכליו, כי הקימו עלי את הרעה
תו בי את אבישג שפחתי, ואנכי לא ידעתי; הן
יונה התמה הוסיפה יגון על מכאובי, אך יגמר
ואתה אלישמע אחרי הודיע ה׳ אותך את כל
רך הרבה מאוד, לכן חושה לראות את צלה
ני דבר על אודות שולמית, ומחשבות הבליעל
ם זאת.

ל חדר משביתו, ויוצא משם חמשים שקל כסף,
ויאמר: ראשית חסדי אלה לך. ואלישמע שקל
בשמחת לב, ויאמר: באלה אבוא אל חדר
ם מהן מתן לשומר הסף. ועזריהו הוציא אליו
בסף, ויאמר: את אלה תן כראשית מנחה
שתיה לי בם, ענה אלישמע בעליצותו, אך על
עוד אגידה לכם, כי מגמת פני רעומה אל
בן שלח רץ לקראת רץ אל זכרי אדוניו להודיע
נלכדה בארמונו, הלא היא בת אלקנה, וזכרי
לשום עליה משמר. לכן חושה ללכת אל
יהו ויהושבע פה אחד.

סביב לארמון זכרי משלש צלעותיו נטוע גן נחמד
הרביעי נשקף אל ההר, אשר אליו ינהרו המונים המוני
על ראשו בנוי מזבח חדש לאמון מנא מעוז מצרים, והע
לקדם את פני זכרי גבורם בשובו העירה בנשף בערב
רצים שלח זכרי להגיד בעיר עת בואו.

ורעומה היתה נבוכה מאד, כי לבה כים נגרש כ
נקמה, נקמת דם קטורה אמה השפוך על פי זכרי אביה,
נכספה לאליפלט הצעיר הגבור, אשר ראתה הודו
במלחמה, ובמבוכתה התרוצצה פעם בגן ופעם בארמו
ובחדריו. הנה היא יוצאה עתה מאחר חדריו ובידה חרב
בתערה, ותלך ותבא אל החדרים אשר שולמית עצור
ותדפוק הדלת, והנה צלה יוצאה משם. - ותאמר לה ו
בלט: השלום לשולמית? העודנה בוכיה? — עודנה
גברתי, ענתה צלה, עתה הצהלתי מעט פניה, בתתי
בלבה, כי שוב ישוב היום ארון הארמון אל נוהו, וק
דרור לשוב אל מולדתה.

ולא טוב עשית, ענתה רעומה. ועתה צלה, זכ
בידי עתותיך, וברצוני אתנך למאהבך רצתה נפשך בו
זאת עשי ותפיקי ממני רצון: הבהילי את רוחה, הפילי
אימתה ופחד, ובראותך כי נמוגה היא מפחד, והגדת לה
גם דניאל בחירה עצור פה, והוא אסור בכבלי ברזל, ובר
כי תצלח כאש חמתה, ואמרת לה, כי נקיה אני מואת
בדבר אבי עצור דניאל כמוה בארמון הזה, ואין
לאחריתו, כאשר אין מוצא לה מן המקום הזה; ידעת
תתגעש העלמה מאד, אז תתני לה את החרב הזאת, וא
לה: זאת היא לאביך לאלקנה, חרב גאותו, אשר לקחה
ממנו אחרי הפילו אותו חלל. רק שמרי את נפשה ואל תב
פעם אחת, פן תמוגגנה תושיה ומתה, ונפשה מחיר ב
התביני כל אלה? בצעי אמרתי ודעי כי טוב וחסד ברצ
בין אבין את כל דבריך גברתי, ענתה צלה. לכן אבמה

ענתה

לאזני צלה , ותרד במעלות על הגן , וישמח
אתה , ויאמר לה: דעי לך צלה אהובתי , כי
א לי מוצא לכסף ובצלו נחיה ונראה כל טוב , רק
אהבה נפשי , היש לאל ידך להוציא את שולמית
הן השוער שכור הוא אתי והשערים פתוחים לפני.
יד לבבי , ענתה צלה בחרדה , אל נא תשמיע
, פן תשיא מות על שנינו , אך בוא נא ידידי
תים והסתתר שם , כי הנני לבצע דבר גברתי ,
אליך ונשתעה יחד . הוחילה לי כי בוא אבוא

ע הלך אל בין העבותים להסתתר שם , וצלה שבה
והנה היא יושבת אל השלחן הערוך לפניה
ן המטעמים הערוכים עליו ; וכבוא צלה אמרה :
טעמים מנגד עיני , ולמה זה מצאתי חן בעיני
ן אותי כעגל מרבק הוא אומר ? ומה אחריתי
יבא אדון הארמון , איש חמדי , אשר חש מפלט
מזמות זו חשבו עלי קציעה אחותי ויהושבע ?
לא ידעתי , וכן ירבה לי פקידו כזבים להשלות
אחזה לי אני , איש חסדי הוא מצמיתי , ומצודו
אנקת אסיר שמעתי ליל אמש , כקול דניאל בחירי
; האזני רמוני התעוני באשר הגיוני בו יומם
אשמע קול יללת בחירי גם ברוח הומיה ובעלה
אעשה בנפשי שקר , ולמה צלה רעותי בצרה
? ומה קצי כי תאריכי נפשי בתקוה נוחלה
ה , באמרך אלי , כי עוד מעט וישוב אדון
לי דרור . אל נא צלה תדברי אלי כזבים , הן
ן תנים ורעות במגורו בקרבו . הה ! נפשי
ולמה ה' עוללת לי כה ? כצפור בית ישבתי
שכנות מבטחים , ולא ידעתי עצבת , עד אשר
נפש הורתי הברוכה מנשים , יחד עמה עליתי

מלך ארם עלם בחור מעם, תאוה לעינים, ראיתי בצרת
וקירות לבבי הומה לי, אמי מתה ובאבלי עליה הת
גם על מחמל נפשי, ועל הנער הזה התפללתי יום יו
לקח לו לאשה בת עזריהו שוע אפרים, ויהושבע בתו ד
באה אל משכנותינו לרגלי אחותה, ותמוגגני תושיה, ב
אזני כי בת אלקנה משנה המלך אחז אני, וכי נפ
בהרב זכרי גבור אפרים, ארור הוא וארורה חרבו כי ק
אז נפתח לי מקור דמעה, בכיתי יומם ולילה על הורי כי
אלהים מעל ראשי, וה' ראה דמעתי, וישלה לי את מחמל
את דניאל בן עזריקם נגיד הבית, לנחמני, ומה רבו תנ
אל, כי חשבתי את מחמל נפשי מדלת העם, ונפשי אהו
ומה עלץ לבי בשמעי מפיו מולדתו ממרום עם הארץ
והוא אמר להושיבני בקרב היכליו ולשימני כחותם על לב
נפעמתי ולא אוכל דבר. הגידי נא לי צלה, הלעד תכס
יום חשך? הגידי נא לי מה אחריתי פה? תראינו
בידי, והייתי נכונה למות.

הנני גברתי, ענתה צלה, הנני לגלות לך היום נצ
למען תדעי ובחנת דרכך, אך כלי דבריך ואדעה אחר

ושולמית מחתה דמעה מעל פניה, ותאמר: הן
חולה ונפרדה ממני, לכן צרתי לפניך אגיד: דניאל
כאישון עיני, ויאמר אלי: אתי מלבנון תבואי ירו
למועד חודש האביב, ואנכי הוחלתי בכליון עינים
אשר יעד לי, והנה אבישג באה לקרוא לי במצות
אחותי ובשם דניאל בחירי, ודרכי נסתרה מהם, כי
אל המקום הזה לשבת פה שכולה וגלמודה כצפור ב
ועיני תלויות אל הסובן אשר על הבית הזה, כי יתעור
לחמלה, אך אין חמלה במקום הזה, אין נודד כנף, אין
פה, ואין מפגיע בעדי, ומה אמלה לבתי!

זאת דברת שולמית, ותקם ותתהלך מחדר אל חדר, ב
כף בבתה בבי תמרורים, ותעמוד אל החלון ותשקף ב
ותשא

הלך נפשה: מי יתנני כדרור לעוף! קחוני נא
אברותיכם ושאוני לאשר אשא נפשי, או שאו
נחותי ודמעותי אל מחמדי לבי; הגידו לדניאל,
ו בוכיה, ואמרו לקציעה אחותי כי אינני
אבי, ובכבודו לא אתימר; הגידו לה, כי כל
אהבנה נפשי, ובדמעות עיני ובנשיקות פי
לאהבה, ובתוך עמי אשב על פנת גג ולא
שאו בעלי כנף אמרותי, רוחות—אנחותי; אך
עופו, תנוסו, ואנכי נותרה במסגר, פה אריד
, כי רחקו ממני גואלי נפשי, והארמון הזה
מנוס ומפלט לי, על בן אקרא למות, אבי
לנשיה, וידיד לבבי—לבכי.
דברת אל לבה באזני צלה המוגה, והנה הדלת
ה והסוכן בא, והוא איש שמן ועב, ושולמית
ה, וירא הסוכן כי תמרמרו מבכי ויאמר: עד
כי כבת יענה? אך חכי עוד מעט, ומרהמך
ה מעל פניך, ואולי לעת ערב יהיה אור.
זאת שם נגד עיניה מתנות, ויאמר: הא לך
ך, רביד לצואריך, נזם זהב לאפך ועגילים
: שלח מכבדך לפניו, להראותך מה יקרה נפשך
מית הסבה עיניה מנגד מתנות הסוכן בשאט
לו: חמסי ושארי עליך אביר הלב! התנין אני
משמר? הלצחק או להתעולל בי הביאותני
א לי כתנות מיד שולחך, אשר זרה לי רוחו
מעשיו: ועתה הניחה לי ואצא מזה.
עמד ויתבונן בה, ויתן קולו ויאמר, אל תפחרי
והמענגה, כי בתוך מכבדיך את יושבת פה;
בך דבר עצב מעלה אף, אל יליזו מעיניך נכלי
הנוגעת בנחלתך, אשר משכוך בחבלי השוא,
נפשך, כי לולא חש מכבדך מפלט לך ביד אנשי
מעשרו

...ות, ענתה שולמית מבלי תת אותו ל
דבריו, הלא תראה כי אך שוא תגרע שיחה לפני,
זה הבל יפצה פיך לדבר אמרי נואש, לרומם כבוד ש
ולהצדיק פעלו; ואנכי אחשבהו כעצב נבזה, ובגשתו
עמי אחתה גחלים על ראשו ואמלא פניו קלון, כי מי
אשר יריב ריבי ואנכי לא דרשתיו? אך מי הוא ומה שנ
ארע? הגידה נא לי פחדי ומוראי, ולמה תאריך נפשי

הנך בוטה כמדקרות חרב, ענה הסוכן. האיש
את מחרפת, נשוא פנים הוא, ונשאת פניו גם את, כ
מרה את דבריו או מי הקשה אליו? הן שגיא כח הוא,
לאל ידו לקחת אותך בחזקה, אך מאשר יקרת בעיניו נכב
לא יעיר ולא יעורר את אהבתך עד שתחפצי בו, ויש
לנסות דבר אליך. דעי לך כי אוהבך הוא מרום עם ה
הנודע ביהודה ובאפרים, ולו תהיי סגולה, כי ילבישך רק
ינעלך תחש, יאכילך למעדנים, וירכיבך במרכבת כבו
ואת תתענגי על רוב שלום, ומה לך עוד?

הלקחת אותי הוא אומר? ענתה שולמית בשממון ובהל
אך שמעה נא אתה השובר עצמות וגרם בלשון רכה, בשמ
וגיל הובלתי אל קרית משושי, ששם דניאל בחירי, ופחד
בדרך מסער מתחולל, ואתפלל אל ה' לאמר: חוסה נא ה'
ואל נא בסערה תשופני; וה' שמע בקולי, הסערה
לדממה, אך חשך אותי לשער קטב, ולרוח כביר א
פיך, ואין חשך ואין צלמות להסתר שם! אנא הגידה לי
שואפי ומצמיתי, ואדעה מיד מי נגזרתי, ואם כאדם לא ת
דבר, הלא כצפעוני תפריש, ואדע שם שולחך האכזרי.

והסוכן שמע גדופותיה, ופניו רעמו ושפתיו מלאו ז
ויאמר: לכן תדעי הפעם שמו, הנך יושבת בארמון זכרי ג
אפרים, ובידו עתותיך, ואם לא תדעי לך היפה והסו
טה טוב חלקך בצלו, וידעת את תנואתו.

הה! שוד לי! נתנה שולמית קול פחדים, נגזרתי אבד

כי

אחרי כן ששון ישעי, ואמרת: הוי פתיות! הלא
ק עשיתי לך? שא נא ארוני כי צררתיך בדבר
שיחי וכעמי, ואתה העבר עוני והגידה נא לי
י דבריך הממוני רגע ואני נמוגה, חוסה נא

ענה הסוכן בשפתים דולקים ולב רע, ראי נא כי
את וצחוק עשית לי, כי תחת שמחת לב הרדת
את. הן שאלתיני, מה לך לעשות, לכן שמעי
ך, שכחי עמך ובית אביך אשר לא ידעת ולא
פשך אל זכרי הגבור והאדיר בעמו, קרעי בפוך
קותיך, היטיבי דרכך לבקש אהבתו, ונראית
בהין ערכך, ויתאו יפיך, ולקחך והעלך על הר
לנם, ואמר: ראו שועי אפרים ואל תשחיתו עוד
ברכה בו, וזאת הברכה אשר לקחתי טמנו.
רותו, אז מרה תהיה אחריתך, כי על אפך ועל
ברי, והשליך תפארתך אל עוגבים, אז כעוף
, ותרפת עמך תשאי, ונהמת בסתר המרגנה,
ריך לפנים, ימאסו בך עוגבים, והניעו עליך
ת אפרים, ואמרו: איך נואלה בת יהודה אשר
אפרים, הלכה רומה ברוב גאונה, איך התה
פלאים! לכן אל תקוצי באהבת זכרי, פן תקע
בה אפו בל ידרוש, ומי יאמר לו מה תעשה?
חריתך ואל תתני לאבדון הודך ותפארתך לחרפת
י כבוד בטרם יחשיך, ולעת ערב יהיה אור,
לי ישית זכרי לראשך עטרת פז.
נפעמה מדברי הסוכן, ובשתי ידיה לאטה פניה,
מעקת לבה, כי העתיקו ממנה מלין; והסוכן הניף
פן לצאת, ותצא צלה אחריו. ויאמר לה הסוכן:
ה, ורפדי ערשה מרבדים חטובות אטון מצרים,

ואני

הסוכן הלך לו, וצלה ירדה אל הגן ותבא אל בין הע
ותספר לאלישמע את כל דברי הסוכן אשר גלה סודו לשו
ואת צרת נפשה העדינה ואת עקת לבה, ויאמר אלישמע
רץ עתה להגיד לאדוני ולבתו שמץ דבר אשר לקחה
ולעת ערב אשובה הלום.

רק אל תביא עלי אשם, אמרה לו צלה. אל
שארבה נפשי, ענה אלישמע בהפנותו שכמו ללכת. וי
הגן בטח בדרך אשר בא, וירץ ויבא אל עוזיהו ויספר לו
ככל אשר שמעו אזניו, ועזריהו ובתו נפעמו משמוע.

בעת ההיא אחר הצהרים נאספו שרי שמרון אל עוז
להמתיק סוד על דבר זכרי והליכותיו, וישבו סביב ל
ועזריהו בראשם, ויאמר האחד: לא עת היא להסתיר
במעמקים, כי הנה זכרי שב היום משערי ישראל, ו
נשמעים בכל מקום בואו, כי מודעת גבורתו בכל הא
כאשר עשה גאות במלחמה, כן זרועו תאמצנו לקו
ארצנו, ובהתאסף ראשי עם והמון רב מכל שבטי ישראל על
שמרון לזבוח לאמון, ונשא זכרי נס ותקע בשופר והריעו
שבטי ישראל, והתעוררו והתאזרו וגם רכב וסוסים ממצרים י
אז יבא אשור בארצנו ונשתה גבורתו, ושראצר יפול בת
אדם הטמונים לרגליו, או ערום ינום בשמעו קול שופ

אמן כן יעשה, ענה השני וכן ענו כל היושבים, וי
לעצת עזריהו אשר בטחו בו כי ידו תכון עמם, אחרי שמע
כי יתחתן זכרי בו. ועזריהו ענה ואמר:

שמעוני אלופי נכבדי עם, הן באתם בצל קורתי לב
עצה מפי, אך בטרם תשקלו דבריכם במאזני צדק תרצ
משפט, ולא יפלא בעיני, כי זכרי הגבור היה לכם לרוח גבו
ולרוח עצה יחדיו. לא כן אנכי עמדי. הן זכרי מנשא א
נפשותיכם לתת לכם אחרית ותקוה, ויבן במה לאמון מנא
הכין זבח, הקדיש קרואיו, ותקראו גם לי. ואנכי אדבר
את בעצותיכם, כי דרכם נסתרה מה׳, וכן טובחות לבש

מנחתי

דה פלאים, עתה מלאה צבאה, וכשוד משדי באז ימי
ולמה זה הבל תהבלו באמרי נואש ובעצה נמהרה
הלא תהרו חשש תלדו קש, ותצלח כאש בית
יצו שכורים וראו כי עלה המות בחלונינו, לכן אל תבטח
שקר, כי למה תגישו ותקדימו בעדנו הרעה, ה
התאויתם, ואנושה תהיה מכתכם, כבוא תגלת פלאסר
עטה את אפרים כאשר יעטה הרועה את בגדו,
ד על אמון מנא, יערוף מזבחותיו וישודד מצבותיו.
אפוא, כי זכרי איננו דורש לשלום עמו, כי אם
קש גדולות, וגבר יהיר כרסן מתעה, וכל היוצאים
מרעה אל רעה יצאו, ונהמו באחריתם, ואנכי עוד
לכם את המסכה הנוראה הנסוכה עליו, כי למה
ם חרצובות רשע? מי יתן והשפתי שוליו על פניו,
צלמו תבזו. וכמוהו כן כל הסרים למשמעתו, אהבת
ם למו פתחון פה, יומרוה למזמה, ובקרבם תלין
אונם; הלא הוא·זכרי אשר בא במסרת הברית עם
ציב מלך אשור ויאמר להתחתן בו, וידו הדה בסתר
אפרים, כי כחש ופרק כפי כתנתו יאזרהו, שמרון
תבוא עוד הליפתה, לכן ירושלים תעלה על
שמה נעלה לעשות את הפסח, וה׳ אלהינו ירצנו.
ם עצתי, ועתה הגישו עצומותיכם שבעה משיבי

י אפרים אשר החרישו לעזריהו בדברו, ענו ואמרו:
דברת, ועתה הרף לנו עד עת ערב ונשיבך דבר.
רים ויצאו מבית עזריהו. אך יצא יצאו מביתו, והנה
בא להגיד לו, כי זכרי שלח רץ להגיד, כי כבוא
א בשערי שמרון, וכי רבים מיושבי העיר יצאו
, ויפג לב עזריהו וישלח את אלישמע נערו לבא
זכרי להיות שם כאורב, וירק את חניכיו ויצ
ות ערוכים ונכונים למוצא פיו.

, הגידה נא לי עמרי פה
סודך , כי אין שומע . התפארי עלי , ענה עמרי , כי יודע
אני תמיד לבחור אנשי , כי זה הזקן פשחור השכור אשר
הביאותי הלום מציון, ואשר אמרת : מה יושיענו זה ? התפאר
עלי , כי הוא יודע את אליפלט מציון , והוא פגע בו על הר
מועדנו, ששם עלה העלם הנחמד לראות את המזבח אשר בנו
שם לאמון מנא, ואולי היתה מגמת פניו לבקשך שם, ופשחור
הכירו שם ויעצרהו ויאמר : הן דרוש אתה אדוני צעיר לחפץ
רעומה בת זכרי גבור אפרים. עודני מדבר עם הנער וישלח
אלי אחד מחבר כהנינו לקרא לי , באתי אל מקום מועד והנה
אליפלט בהודו ובהדרו לקראתי !

הוי עמרי מבשר טוב וגבר לא יצלח ! קראה רעומה ,
איפוא עזבת את משוש גילי , ומדוע לא הביאות אותו
הלום ? אל נא גברתי תהיי נמהרת לב, ענה עמרי, הלא עינים
לאליפלט לראות את ההמון החוגג ואת תבנית המזבח הבנוי
לאמון ; ואולת זאת אמרתי אני בלבי , איכה אביאנו אליך
לפני הביני את לבבך ? ועתה הגידי נא לי , ההמציאה צלה
שפחתך את חרב אלקנה ליד שולמית ?

המציאה, ענתה רעומה בגדודים, ושולמית בצרת נפשה
תדע את אשר תעשה בה, כי חמת נקמתה תצית אש בקרבה,
תאמץ את לבה ואת זרועותיה , ועוכר נפש אמי אולי יפול
שדוד בנפש חשקו . אך למה תשאלני עתה דברי הבל, הלא
שמחת עולם בשרתני, ולמה תעמוד פה אדם כעץ השדה ?
הבה חושה, רוצה והביאה אלי את אליפלט אשר נכספה לו
נפשי ימים על שנה. ולפשחור תאמר , כי שכרו אתי על
ראשית פעלו בירושלים ועל אחרית פעלו פה . הן שמחות
והדרות נקבצו באו לי יתר בנשף הזה .

ומה החרדה הזאת אשר תחרדי רעומה ? שאל עמרי,
היגל עוכר נפש הורתך תחרדי, אם לחורש בליעל תגורי ? דעי
לך

...הוא הטוב לעשות לך . עת זאת אגיד לך , כי
...יד בשיחת, בראותה כי צדקיהו בחירה טרם ישוב
...אחרי הביאה את שולמית כפרו, ונשבעה היא לקחת
... מצמיתו בחטאת שמיר אביו ; גם צפניה בן מנוח
...מבקש מבוא אל ארמון זכרי, אשר היה כבית כלא
...בתו ; אך שניהם יהיו ידים לפעלי . ואחרי הודיעי
...ואת הנני הולך .

...י הלך להביא את אליפלט, והנה צלה יורדת במעלות
... אלישמע מאהבה , ובראותה את רעומה, עמדה .
...תה רעומה , העשתה את מצותה .

...י גברתי כמצותך, ענתה צלה, ואולם הקרימני הסוכן,
... את אזנה, כי בארמון זכרי היא, וידכא לעפר נפשה,
...ן רכה משברת גרם , ופעם בקול פחדים ובדברים
... , ויצוה להיות נכונה לקראת זכרי אביך, ויצא ;
...י חפצה את גברתי להשיבה עד דכא, למען תראה כי
...ושיע ידה לה: בראותי כי מורה היא מאד , הגדתי לה
... באה, וכי גם דניאל בחירה אסור פה . ואף גם זאת
... שבעה ברעות נפשה,וארבות ממרום פתח ה' להמטיר
... רבות, בכל זאת פג לבה בשמעה כי גם נפש בחירה
...מוגג, ותאמר אלי : הן צדיק ה' ולא יעשה עולה, כי
... שתי נפשות תמימות, נאהבות ונעימות, אשר בשמו
... התפללו ? ואנכי בשמעי כי נפלא הדבר בעיניה ,
... ולא תאמין למוצאי שפתי , ואתן לה את החרב,
...העלמה ותאמר : ומה החרב הזאת אשר את נותנת
...עלמה רכה וענוגה , וקשת חרב ומלחמה תועבת
...י בנוה שלום ראיתי חיים , ולשלום אני .

...י השיבותי אמרים לה בחכמה לאמר : אמנם בשלום
...לום נוצרת , והחרב הזאת תגיד לך , מי הפך
...ר המות . קחי עדינה בת נדיב את החרב מידי ,
...ך על השמות המפיתחים על הלהב מעבר הזה

ומעבר

חרב נוקמת לה' נתונה מאת
המלך יותם למשנהו לאלקנה
ותקרא מעבר השני את הדברים המפותחים על פי זכרי לאמר:
אני זכרי זאת חרב גאותי לקוחה מחלל
חרבי ביום מלחמת פקח ורצין על יהודה.
הדברים האלה הציתו בקרב שולמית אש נקמה, הפיחו
בה רוח גבורה, ותען ותאמר: את החרב הזאת חגר אבי על ירך
כגבור מלחמה, וינקום בה נקמת ה', ואותה לקח זכרי העריץ
מאבי החלל אשר הכריעו ידיו; חרב גאותו זאת היתה לזכרי
מזכרת בחדר משכיתו, ותבא בידי הפעם הזאת כמזכרת נקמה;
לכן אל נקמות! עשה נא עמי אות לטובה, ומלא את לבי רוח
גבורה, וכאשר הכריעה יד יעל אשת חבר הקיני את סיסרא
ביתד אשר תקעה ברקתו, כן תאמץ ידי אלהי ישעי, להביא חרב
אבי בלב זכרי הרשע העריץ, אשר הפשיט מעלי כבודי ויאסר
מחמד עיני, והנה הוא זומם לחלל גם את נפשי; עשה נא עמדי
אות לטובה ואדעה, כי קרוב אתה לנשברי לב.
כזאת וכזאת התפללה העלמה כחם לבה בקרבה,
ומדמעתה נמס לבי גם דלפו עיני מתוגה, ירדו פלגי מים, כי
נפשי יודעת מאד, מה עגמה נפשה לדודה האסור. הרפי מעט
צלה, אמרה רעומה, אכן תאמין שולמית בך ותבטח באמונתך
בקחתה החרב מידך ובהגידה את כל לבה באזניך?—אם יפלא
את בעיניך גברתי, ענתה צלה, בעיני לא יפלא, כי בשבתה
גלמודה תקרא רעותיה לקירות הארמון ולקירותיו, ואיך לא
תבטח באמונתי, ודמעתי ענתה בי, ומי לה זולתי בחדרה?
אנכי הגדתי לה, כי לא מידך היתה שומה לסגור אותה ואת
דניאל בארמון הזה, כי אם מיד זכרי אביך זעום נפשך, הן רכה
היא וענוגה, אך עברתה מה קשתה על אביך איש הדמים
המרמה, והיתה עברתה לאש ואביך יהיה לקש.
עודנה מדברת וקול עמרי נשמע בדברו עם עלם צעיר

מרי בגשתו אל רעומה אחז ביד העלם ויאמר:
אליפלט אל רעומה תפארת עזך,זאת שבית במלחמה
בה. ואת רעומה תפארת אפרים,שעי אל מבחר בחורי
קנא אפרים ביהודה, ויצור יהודה את אפרים, ואתם
שלום יחדו, ועל אהבה וידידות תחיו. הקרבתי שתי
נאהבות והנעימות באהבתן, והנני ללכת מזה לראות
יזה, כי קול שאון מעיר כשאון אשר ראיתי בירושלים
שת מלכה, והשאון הזה כלו אומר כבוד לזכרי גבור
קרוב הוא לשמוע כי יהיה אליפלט ידידנו חתן למלך;
הולך וחזק מרגע לרגע, כי יאמר אפרים אין מלך לנו,
ע, אלה ינהרו אל הר מועד ששם רבה התכונה לאמון
מצרים, ואלה מצפים דרך בוא זכרי גבורם העידה
ועה, ואין שטן ומכלים דבר, כי שראצר עודנו
שלוח מאת מלכו לתת את בריתו שלום למלך יהודה
ומתנותיו פה כצאן אשר אין להם רועה, ועת היא
לאפרים.

בר עמרי ויפן וילך. ואליפלט ורעומה עומדים ומביטים
פנים. ורעומה ענתה ואמרה: לא לי לחשות ככל אשה,
י על כל הנשים, כי לי זרוע עם גבורה, ולי גם פתחון
זרח משעיר אור לי! גם באת דודי כגשם לי, כמטר
רץ עיפה ונלאה; לי אתה אליפלט ואני לך!

ב לי רעומה תפארת נשים, ענה אליפלט, רב לי
רי צאתי מצלמות, מעצר רעה ומשפט, לראות את
אפרים, לדבר אתה פנים אל פנים ולשמוע נעימות
באמרה אלי: אני אהבתיך. לכן בושו לכם צעירי
כי בזה לכם תפארת עזכם ותבחר בי.

רפה היא לבנות יהודה, ענתה רעומה, כי עינים אין

לנפשי תעמוד מרחוק? גשה אלי ותחבקך ימיני, ופי לפיך ישק
זאת דברה רעומה ותחבקהו ותשק לו, ואליפלט זכר א
קציעה משאת נפשו ויתנודד, כי נעתרות היו לו נשיקותיה
ומדאגה מדבר פן תבין רעומה מצפוני לבו השיב ל
נשיקותיו.

אך עודם בראשית שיחתם, עוד רבות עמם להשתעו
ולהתיעץ, והנה עמרי שב ויאמר: שאו נא לי רעים אהובי
אם אשבית משושכם, ואולם עוד חזון למועד אשר תשבו שאננים
בהיכלי ענג ותתעלסו באהבים באין מחריד, אך עתה באת
להגיד לך רעומה עדינה דבר בעתו: הן רבים משרי אפרים
מאצילי שמרון נכונים לצאת את העיר במרכבות ובכרכרות
לצפות דרך שוב אביך משערי אפרים, כי בכבוד ובקול תרועה
ישיבוהו העירה, וקראו לפניו: יחי זכרי גבור אפרים ומעו
שמרון! ומה יענה אביך בראותו, כי בתו נפקדה בין היוצאים?
ומה יענו העם אשר להם פתרונים? הלא איש כחזיונו יחזה,
ואת עדינה תהיי לדבת עם ולשיחה לכל יושבי העיר. הלא
ידעת את ערך העת הזאת, אשר לה נצפנו עלילות רבות
לטובתך ולטובת בחירך; לכן קומי לבשי בגדי תפארתך,
ועלי על מרכבת כבודך, לצאת בין היוצאים לקדם פניו, כי
כזאת תבואתך טובה.

אמנם דבר בעתו דברת אלי עמרי איש עצתי, ענתה
רעומה, ואולם נפשי שוקקה לאליפלט בחירי, אשר ימים
על שנה הגיתי, שגיתי בו, כמעט נראה אלי ביום שמחת
לבי, והנך בא להפרידני ממנו! אך אין לשנות אחרי דבריך.
לכן הגידה נא אליפלט בחירי, אפוא אמצאך?—הנה בית הקיץ
נכון לנו בירכתי הגן הזה, ואתה היה נכון לנשף השקנו, אנכי
אצוה להכין שם כל שכיות החמדה, ושם נשב במנוחות שאננות
בעת אשר יעלו בני קריה על הר מועד, ואבי אתם לשתות
ולהתחולל, הטובה עצתי בעיניך בחירי?

טובה את עדינה תפארת אפרים, ענה אליפלט, ואולם
הואילי נא שמעי לעצתי בפעם הזאת. הן יושבי שמריו ששים

, ונפשי שוקקה לראות את רעומה חמדת עיני לי לבדי,
אל יתערב בשמחת גילנו ; לכן הואילי נא לבוא אלי
משכני אשר שכרתי לי במקום פלוני אלמוני, הנודע
ש סודך, שם נגילה ונשמחה בנשף חשקנו, ושם נתיעץ
תינו, ונראה אחריתנו . האף אין זאת שמחת גילי ?
תרי דבריך ידידי לא אשנה , ענתה רעומה , כי
תנתני תמיד ונעשה חיל , וכל בני יהודה ואפרים
מרו : הנה האריה והכפירה, וכמוהם ירבצו גוריהם,
גורו עמים . האף אין זאת כפיר בעדרי יהודה ? ובדברה
ה ביד ימינו ותשק לפיו ותאמר : הלא עמרי איש
בוז לי , כי אתה אליפלט אישי, גבר עמיתי, ובידך
ן היום הזה והלאה .
ותיך נאמנו לי מאוד, ענה אליפלט בהפרד רעומה
א הלכה להחליף שמלותיה, והוא הלך להכין מושב
לילותיו . ויהי בעברו דרך רחובות שמרון ההומיה
ל קרבת משכנו אשר שכר לו , והנה איש הדור
וכב על המורו , אל מראהו השתומם אליפלט ויקרא :
תה עיני ! גם האיש עמד ויתבונן באליפלט ויצנח
ו, וישא כפיו לה' ויאמר : אודך ה' כי בא חלומי,
אירא מרבבות עם , עתה ארים כשופר קולי , להגיד
שעו ולבית ישראל חטאתו , כי את בני מחמדי שלחת
י . ועתה גשה אלי בני ואשקך . אל נא עוד תראני
, כי אביך אני, ומרים הורתך היא אשתי האהובה .
הסירותי את המסכה הנוראה הנסוכה עליך עד כה .
יפלט הוריד לארץ ראשו ויגש אל אביו , ובהאנקו
אבי אבי, תפארת אדם אתה, כבודי ומרים ראשי,
י נגלו לי מפי אמי הרחמניה, ועתה כפר נא לבנך
י טח עיני מראות, ולבי נבער מרעת צור חצבהו
וזה שוא מסך בקרבי רוח עועים להביט און במישרים,
בתעתועות אל, ובזכרי משוגתי, חרפה שברה לבי,

הנה

ויבך אליפלט ברבות , ועזריאל הביט אל בני ביתו
וברחמים גדולים , ויאמר : יפיפית בני מבני אדם , הן אחד
ילדה לי מרים אמך משאת נפשי , ומה יקר חסדך ה' אלהים ,
כי כל חן וכל הוד והדר שוית עליו . ואתה בני יקירי שא
עיניך והביטה אל פני אביך זה ראית , הכרת ולא ידעת מה
הוא לך , כי סבה היתה מעם ה' לשביע את יולדך עמל ותלאות
רבות , אך הראשונות עברו כנחלי בליעל , וכנהר שלום ינהרו
הימים הבאים , ומי ימלל כל הטוב אשר רחש לבי ברגע
זה ! ה' אלהים אל תסיר עוד שמחתי מקרב לבי .

ובדברו זאת חבק את אליפלט וינשק לו ; והעוברים
ברחוב לא שעו אל המחזה הזה ולא התבוננו בו , כי כל שאון
בשמרון קול מרכבות וכרכרות , ומרעש לרכבם תצלנה
אזנים , כי כל העם ירוצון ויכוננו לקדם פני זכרי גבורם , ואיש
זר אשר לא ידע פשר דבר התשואות האלה , ידמה כי
מפני צר ואויב בורחת העיר .

ואליפלט מחה דמעה מעל פניו ויתאושש ויאמר : לא
עת דברים להגיד לך אבי את התלאות הרבות אשר אפפוני
מיום צאתי מציון , כי עד אדום נחני אלהים , שם כמעט כלוני ,
אך ה' העמידני לראות את פניך אבי כבודי ומרים ראשי ,
ואנכי בצרתה לי נדרתי לבלתי ראות ציון בטרם אחיש
פדות לעדה בת שמיר , ובצאתי למרחב בחסד אל עלי
חשתי ללכת שמרונה אל רעומה בת זכרי השוגה באהבתי , מבלי
דעת כי כלי מות הכינותי לה , ויהי בהיותי בדרך והנה מרים
הגבירה וקציעה משאת נפשי , ולמראה שתיהן פחד ורתב לבי ,
אך כאשר ששתי על מראה קציעה שמחת גילי , כן חרדתי
למראה מרים , אז נפלה קציעה על צוארי ותבך ותגד לי בן מי
אנכי , ומה מרים העדינה לי ; ומה נמוגה נפשי כאשר הבקתני
אמי , ותספר לי את כל דברי ימיה מיום דעתה אותך אישה
עינה , ותבך לך כי נדדת שנית ביום אור ; ואנכי כמעט
טרפתי נפשי באפי , בזכרי את אשר עוללתי להורי בלי דעת

ובשגיאתי

לי ממרומים, ותאמרנה ללכת עמי שמרונה לקרא
; אך אני הפצרתי בהן לשוב ירושליטה, ומגמת
קשך אבי בלבנון ובדמשק. באתי הנה, בקשתי
עזריהו, ותשמח יהושבע לקראתי. הגדתי לה את
, התחננתי לה לבלתי מנוע אותה ממני באשר
ה מאז, ואף כי עתה אשר מבין חשוכים הייתי גם
אלופי יהודה. ותפול יהושבע על צוארי ותאמר:
בני, ובצלך ותחיה בתי. וגם עזריהו הזקן נדיב
ריו על ראשי ויברכני, ושמחת עולם היתה על
תי זאת ערבה, בזכרי כי עוד אבי איננו, ותגד לי
כון אתה לבוא הלום, ולהטיף דבריך על אפרים,
ישראל, ולעורר לבם לבקש את ה' אלהיהם ואת
; זאת שמעתי ותחי רוחי. אך עודני שמח על
ושבע אמרה לי בנדיבות פיה: הלא ידעת בני
עה, הנכספה לראות את שולמית אחותה אהובת
ושניהם עצורים בעצר רעה ויגון, ואם יועיל הון
דתך, אותם לא תפדה בכל הון; ועתה עוץ בני
צרה נפשותיהם, וישישו גם הם אתנו משוש.
זעם ה' מלאתי, נשבעתי בנפש קציעה להוציא
התקוה ולרצץ ראש פתנים אכזר, קדקד זכרי
מיו. ותהי ראשית דרכי אל רעומה בתו למשכה
אל משכני זה שכרתי לה בקצה הרחוב הזה.
בר אליפלט, ויקח את אביו וינחהו אל משכנו.
מורו מחוץ ויבא אל משכן בנו. ויאמר אליפלט:
פני הדבר משכתי את רעומה ברסן מתעה אל
א בברה קלה משרכת דרכיה לבקש את אהבתי,
באהבים בנשף חשקה, אך חשך ישופנה.
נשים אמה, ענה עוזיאל, ואתה בני, פקוד נא
ואת וחטאת אמה אל תמח. אך מה אחרית זכרי
מה, המסיך לב ראשי עם הארץ מאחרי ה',

ובשאת

ירושלימה; אך רבים מעלה עודם מלעיגים לבן דוד ומלע
במלאכיו; ואנכי גם פה אפתח שפתי, וה׳ אלהים יעזר
כן אבי ידידי, ענה אליפלט, ה׳ יהיה עם פיך. יק
הגידה לי, כי ככח ידך כן חן שפתותיך, וכי בהתעורר
קדשך אז מפיך לפידים יהלוכון, וכרשפי אש יפלו
שומעיך; לכן שא מדברותיך על אפרים, וראה את חל״ו. ו
להגיד לך אבי נצורות, כי שראצר נציב מלך אשור הג
לי הסד, יתחפש לבוא העירה לעת ערב, ולאפרים יהיה
חשקו להרדה, ושמתי בך אות ולא יפול משערת ראשך אר
ועתה אדוני אבי כבודי וששן ישעי, אחת אשאל מעמך וק
כי לא תמנע הטוב מבן יהידך: הנה יהושבע הגבירה הלא
רהמניה לקציעה משאת נפשי, והיא נושאה עתה חרפת נעו
ומתנודדת על כל הרעה אשר הביאה עליך ועל הורתי העדי
אמנם רבות עוללה אז לנפשותיכם, אך שתתה גם היא מר
שדי, והיא נהפכה לאשה אחרת; ואתה אדוני אבי הלא יד
את לבה, לכן כפר נא לשגיאותיה ואל תזכר לה את הראשונ
ואיה יהושבע עתה? שאל עוזיאל, העודנה בבית אבי
לא! ענה אליפלט, כי אמר עזריהו אביה, אל תהיה ב
בשמרון בעת מבוכה; על כן הפקיד עליה אנשים לשל
עד מלון המצודה, ששם גם הורתי וקציעה חמדתי;
תשבנה עד שובנו מזה בשלום, ויחדיו נעלה ירושלימה ל
מועד. אל המקום ההוא יעדתי את צורריך לפנים, את שובב
האלוף ביהודה, אשר הדיח על ביתך רעה גדולה גם הוא בז
לשונו, אך נרצה עונו גם הוא בצרות רבות ורעות אשר באו
עמו הייתי בצרה בבור תחתית, כאשר עוד אספר לך, ואתי יש
נא האיש משוש ביום שמחת לבי, וקויתי כי בעת רצון תרצה
לפושע בני תפגיע, ענה עוזיאל, וזאת היא הר
הנדיבה אשר אצלה הורתך העדינה עליך בני; ואנכי מ
אמלא את כל משאלותיך, כי אעשה שלום לכל צוררי מלפני

ואף

וישגוה, ועוד חזון למועד אשר תראה מה יקר
ה לא עת דברים היא. תנה לי בני אות למען
צר לעת מצא .

אבי חותמי אשר על יד ימיני , ענה אליפלט
, אשר תבקהו בזרועותיו , וישקהו ויברכהו
הו .

לבוא, והנה שאון העיר עולה כהמונים והמונם
וצון , ועוזיאל רוכב על חמורו ועובר ברחוב
ויסר לראות, והנה מרכבת ישועה, בה יושב
רבו על ירכו וכבע ישועות בראשו , ורעיו
ימו נס, והעם יקראו : יחי זכרי גבור אפרים !
הזאת עוד מרכבה אחרת , בה יושבת עלמה
, חמושה גם היא בנשק גבורים , ונערותיה
לה , וקול בחורי אפרים קורא אחריה : הנה
רעומה האיומה ! הבו גדל להרב גאותה !
ויכונן דרכו אל ארמון זכרי , וקול תרועות
ת נשמע. ועוזיאל עומד ומשתומם על המראה,
שב רגליו אל עזריהו, וילך ויבא עד משכנותיו
י אנשי חיל שכר עזריהו לבלתי תת כל איש
ויאמר עוזיאל אל אחד השועים , הגידה נא
אלידע אוהבו ומיודעו בא אליו , וכי דברי
לך להגיד זאת לעזריהו , וישב ויאמר אל
ידע אדוני , כי עזריהו אלופי מחכה לך .
אל פתח ההיכל, והנה עזריהו לקראתו,ובאחזו
אל היכלו, ויאמר : ברוך בואך עוזיאל אדוני!
עו אזני מפי אחד הרצים , אשר הגיד לי
תיך בשערי ישראל , ורבות גדולות דברה
אדותיך , אך לא עת דברים לנו עתה. הן
רה בכבוד ובתרועה, כמו לכר את המלוכה,
אליו לשתות ולשמוח , וכהצות לילה יעלה

ברית לפני אמון מנא. ואלי שלח עתה מלאכיו לקרא לי
במעוזו, אך בקהלו אל יחד כבודי, כי חמסו ירד על
ועל קדקד בני שאון, עצרת בגדים, חרשי משחית אשר
וידיעו כרוח עועים מסך ה' בקרבם ; אך רננת שכורים
ושמחתם עדי רגע. הן אין איש אתנו פה, לכן אודיעך כי
חשקם יהיה להם לחרדה, כי כפחד פתאם יעלה עליהם ש
וגדודיו , ורבתה המהומה ; כחצות ליל יעלה עליהם
שמה זכרי עם מכבדיו ומעריציו . ואתה אדוני, הדבק בבי
יחפץ לשובב את ישראל אליו, זאת עשה, והיית מ
תירא : הנני נותן לך בגד כליל תכלת, ולבשת , וקמת
בהר מועד בין המון חוגג , ונשאת מדברותיך להשיב
נמהרי לב אל ה', בטרם יתנגפו רגליהם על הרי נשף ;
התכלת אשר עליך יהיה לך לאות , ואיש מנערי אשור
בך לרעה, כי אם משמרת תהיה עמהם, לכן מהר ועשה
יעצתיך .

ועוזיאל עשה כעצת עזריהו, וילבש בגד כליל
ויברכהו עזריהו וילך. ויעבור דרך רחובות קריה ויבא עד
זכרי המלא מפה לפה שכורי אפרים, שם אורה ושמח
תרועת מנגנים, ועוזיאל התבולל גם הוא בהמון הרב .
זכרי הגור אפוד בד נאזר באזור חלציו ובאבנטו, כובע
בראשו , פניו פני להבים , ובעבי גבי מגנו ישית מור
רואיו . ויהי אחרי שתות כל קרואיו לשכרון, וינופף זכ
ידהם את העם, ויען ויאמר :

שמעו בני אפרים הנקראים בשם ישראל , העם ה
על הרי נשף כצאן אובדות אשר אין למו רועה ! שמעו וא
להעיר קנאת אפרים . הן מלך אשור שם את מלכנו בכלא
שם בארצנו , את שראצר המר והנמהר השודד בנו
בבהמות יער , ואוכל שארנו מעל עצמותינו , כי זר
בגבולינו, והם לוחצים ודוחקים אותנו, ירעצו עשירים
דלים, ירוששו עריגו , ויכאיבו כל חלקה טובה , כן ישלו
במשמנינו, ישים ארץ חמדה לשמה, וקלון עמי עד צואר

פן

בארצנו, ואין לאל ידינו לתלם נפשותינו
כלמות אחינו, שונאינו ומנדינו, בני יהודה שומרי
יראו בנו ויגילו בשמחה. ועתה גבורנו האדיר
ה הזאת תחת ידיך, הבא לנו עזרת מצר, ויאמן
שר דברת.

הניע ראש ויאמר: הן כל יושבי תבל רואים כי
העמיק לרדת, כי פסו גבוריו ואדיריו נמו שנתם,
אפרים לשתת? הירד אחריהם כבודו? לא אהי
רים ואל ימות, כל עוד רוח גבורה תחיני, אפרים
ליו, אך אני זכרי גבורכם מעלה לבם ארכה
התחזקו והיו לאנשים, שיתו ידכם עמי, והחלש
ני, לי גלעד ולי מנשה ואפרים, לי חיל ורכב
ממצרים, ואנכי אשבע לכם בזרוע עוזי ובחרב
אשור בארצי, לכן הרימו נס, כי אני ארים
עמי, ואת הצפוני ארחיק מעל גבולינו.

ו זאת, לקח בקבוק בימינו וכוס בשמאלו, וימסך
ק אל הכוס, וישבור הבקבוק ויגרם תרשיו, ויאמר:
שור בארצי, אשבור פטיש כל הארץ, היה כגבור
גאון אשור. זאת דבר וישת כוסו, והנאספים
נו בקולם ויקראו: יחי זכרי גבורנו, אדיר לעמנו,

צוה את פקידיו, ויאמר: ואתם צוו את כל
מה, והיו חלוצים וערוכים לעת אשר ישאו גם
, איש אל יתן שנה לעפעפיו הלילה הזה,
גבורכם לא אנום ולא אישן, ושמרו מועד עלותי
ראש אשמורות, כי עד העת ההיא משתה
.

שמע את כל הדברים האלה, והוא מלא זעם ה',
טון לעלות ההרה.

על

על הר מועד ההוא עלו כל יושבי שומרון ויושבי
אחרות לחוג לפני אמון מנא, אשר הקימו למו; שם בנוי
הקיץ רחב ידים מאוד, אליו נאספו יתר השרים והעם אשר
להם המקום בארמון זכרי, והסוכן על בית זכרי שם לפניה
ושכר, ועדת חנפים עצרת בוגדים נאספו אל בית הקיץ
לשתות, כל נבל ימלא יין וכל פה דובר נבלה, וכמ
סבואים קראו יחד: יחי זכרי גבור אפרים ויחיו עליזי גא
זכרי לנו מגדל עוז, לכן הכינו לשראצר מטבח ונפוץ היכ
והנה זקן אחד עוטה מעיל תכלת נגש, ויאמר אל היוש
ברוכים אתם לה' אלהי יעקב, אתם—בני אפרים, ואני—
יהודה, הלא זרע יעקב כלנו, הנני ציר שלוח מאת חזקיהו
יהודה לקרוא דבריו באזניכם, צדקת ה' היא, לכן אל א
כזורע צדקות בארץ נשיה. הטו נא אזניכם לאמרותי, כי
פי מלך שמור: „אל תהיו כאבותיכם..."
אל תהיו כאבותיכם! קרא האחד בשחוק פרוע, הזה ד
מלכך, העל פיו יחיה אפרים? אמנם לא כאבותינו אנח
אבותינו שתו יין, ואנחנו נסבאה שכר; בימים הראשונים א
ושבועה היו כמגן וצנה, ועתה כקצף על פני המים נדמה, וה
ואמת—כבגד אכלו עש; ואך הבל יהמיון שונאינו ומנדינו
יהודה, כי אין ישועתה לאפרים כי אם בכחש, כי היא ראש
ממלכתו מימי ירבעם הראשון אשר נשא ידו בשלמה, ו
היום ההוא והלאה על כחש ומעל יחיה אפרים. ולמה זה
וסר טעם, תכביר עלינו במלין? גש הלאה, כי שומע אין לך
לא לנו חזון הבל!
לא חזון שקר וקסם ואליל בפי, ענה הזקן, כי בדבר מל
אני בא, לפקוח עיני עורים, חכלילי עינים מיין על דרכיהם
ועתה בני אפרים שמעו והוסרו.
ואחר בחורי אפרים חומדי לצון לקח שמיכה עבה, ויכ
את ראש הזקן, קפץ בה פיו ויאמר: ראה זקן יהודה כי א
מכסה שלך, למען לא יראה העם בדברך עמם. וכל הער

הזאת חכמתכם ובינתכם עם לא בינות, כי תלעיבו
מה תעשו לנערי אשור, כי יקומו עליכם? אך
, כי ימים ידברו ויגידו לכם מה פעל אל.
בא עלינו מעלה הגרה הזה? קרא סוכן זכרי, ונשמת
מנו, כי ימלא קדים בטנו להביע לנו חידות מקדם
ת ובמשלי אפר, וקולע הוא את כל יושבי ארץ
ל ממלכה ושריה, ולרומם יהודה ומלכו. הטרם
ין לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי? לך אל
, אכול שם צפיעי בקר, ושם תרומם את בית דוד.
בבים שם קראו פה אחד: אין לנו חלק בדוד ולא
שי מימי ירבעם בן נבט, ואתה הזקן צא מזה,

אל ראה מרחוק את חרפת הזקן, ויגש אל היושבים
ת לכם בני אפרים למלא פני זקן קלון? ועתה הנה
ם לא יחרף לבבכם מימיכם, אם טהור הוא כעצם
תו ושכרו, שחקו, נגנו, הריעו, ואם זכרונות עשק
ושית יעלו על לבבכם, חרדו מחרון אף ה׳, כי עוד
ם יזקנו, וזקנים ישישו כי ימצאו קבר בארצם. הנכם
לא כאבותיכם אתם, ובזאת צדקתם, כי לא כימים
הימים האלה לבית ישראל, לפנים קדמו את הזקנים
רו פניהם, ועתה ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד,
קחו משענתם, ולפני עורים יתנו מכשול, הארמון לא
שפטו ישב, כי שרי אפרים יצודדו נפשות לפורחות
נותיהם חמס ושוד, בכי ודמעות עשוקים; כן משפט
ה לבית ישראל! הימשבו הימים האלה? שאלו שמים
דר עליכם היום. ובכל זאת תקשו ערפכם, כי מאת
נה למען השביעכם מפרי מעלליכם. אך שובו אליו
פו רגליכם על הרי נשף; שובו בנים שובבים, שמעו
ברי הספר אשר יקרא הזק באזניכם, כי מלכו בקדש
ביעקב, שמעו כי נגידים ידברו, האזינו אבירי לב
, רוגנים—ולמדו לקח.

לא שתו אבותיך ואבות אבותיך, לכן איעצך שמע לי,
גרונך מצמאה ועיניך מדמעה, הן עודך איש חמודות,
לך כי תדבר תפל? שתה אתנו יין ושכר ורוח אחרת ת
עמך, שתה, ותירוש לא יכחש בך.

העת לנו עתה קרוא ספר אשר כתב מלך יהודה ב
מזרקי יין נגד עינינו? קרא השני אחר פשתור. אך אנ
אשר לא הדליקם היין, ענו יחד: ידבר איש יהודה ונש
שיחתו בצאתה מבטן ריקה.

אך עוד אלה מתלוצצים, ואזני עוזיאל שמעו דברים מא
לאמר: דבר איש חמודות, כי דבריך ירדו חדרי בטן, ו
יצליחו להציל נפשות לקוחות למות. שלח דבריך כחץ ב
ענה קול אחר. ועוזיאל התאושש ויתעודד, ויוסף לש
מדברותיו, ויען ויאמר:

אכן מבטן ריקה יצאו דברי נגידים, הן בטני ריקה
אנשים, אך לבי מלא רוח, על כן אבשר צדק בעדת הול
ולא אירא מקול מחרף ומגדף. איש מוכיח אני היום ל
המרי, ועם שרי אפרים אתוכח, אמרתי להוללים, עד
תהולו, ללצים--עד מתי תתלוצצו, ולשומרי הבלי שוא—הל
תהבלו? הלא זה דבר מלך יהודה: אל תהיו כאבותיכם א
מעלו מעל בה' אלהי אבותיהם ויתנם לשמה, כאשר עיני
רואות, כי מאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר,
אשר הכעיסוהו בבמותיהם, הקניאוהו בפסיליהם; לכן התאוש
והתקוששו הגוי לא נכסף, אשר גיד ברזל ערפו, שובו בנ
כחשים. עד מתי תתכחשו אל ה', השיבו אל לב, ולבב
יהגה אימה, הטרם תדעו כי אבדה אפרים? ראו נא כי אב
נבלה דלת העם ומרום עם הארץ אמלל, הבוגד בוגד, השו
שודד, ונוער כפיו משוד יושד, ומלככם אפוא ויושיעכם, בפר
פרעות בעם, הה! בשחר נדמה מלך ישראל, וירושלים ט
תעלה על לבבכם, כי לבכם לבית אל ולקשר נביאיו וכהני

אשר

ארמנות בן הדד, ואחרית רצין בעל בריתם הלא
ם, הלא תקחו מוסר. אך למה תביטו למרחוק,
טלככם וראו אחריתו, הן הושע בן אלה ישב על כסא
רא את עמו כי פרוע הוא ואין לאל ידו לקומם ארץ
וירא את אפרים ואת חליו, כי רפאות תעלה אין לו,
, כי אבדה ממנו עצה, ויכרות ברית עם מלך אשור
בד נושא מנחה, ויחלו בני עמו ממשא מלך ושרים,
ת אל ויבאו הגלגל לבקש עצה, ונביאיכם לא נחלו
יוסף, וירפאו שבר עמם על נקלה במשאות שוא
מדוחים, ויאמרו שלום יהיה לכם, רק החזיקו בתרמית,
ם לאשור, והובילו שי למורא, שמן למצרים, להעלות
ב ופרשים. ויחדל הושע בן אלה להשיב מנחה
שבט הנוגש בו, וישלח בים צירים אל התנין הגדול
ך יאוריו, אל סוא מלך מצרים, הפיל תחנתו לפניו
זרני אתה התנין הגדול, כי אשור האריה מצפון לא
הוי עם שפל! אשר השפיל עד שאול נפשו, הוי עם
מאמינים לכל טיח תפל אשר יביעו לכם נביאיכם
פוחזים אשר בחשכה יתהלכו ובאפלה ינששו, כי
יצאה החנופה הזאת, ועיניכם הרואות, כי ברוב
עתם לריק, ותעלו על שפת לשון ודבת עם וחרפת
או, כי שמעתם לקול נביאיכם להרבות כחש וכזב
לספות בגד על בגד, מעל על מעל, ברית עם אשור
מן למצרים תובילו, לירות בקשת רמיה, ולהיות מגוד
מים, זו חרפתכם באשור וזו לעגכם בארץ מצרים,
שור יקראו לכם ממלכה שפלה, עם בוז ושסוי, ושרי
חם מלאו כרשם מעדניכם, ויניעו אחריכם ראש
כלם יפטירו עליכם בשפה, יענו ויאמרו: הן אפרים
, וכיונה פותה אין לב, מצרים קראו אשור הלכו
מאין יבא עוזרם, היתכן הדרך הזה? אכן בשנת
ת, וגוי הנף, רודף קדים וים, יאסף רוח בחפניו,

על עצמותיכם, ובם אתם נמקים. אכן בא רקב בעצמיכם ו
דין דינכם למזור, הוציאו ממצרים רכב וסוס, חיל ועזוז, וי
כלם יכרעו, וכשלו עוזרי רהב ונפלו הבוטחים על מעוז פר
והכרית ה׳ את סוסי מצרים והכה אותם בתמהון ואת רוכבי
בשגעון, ואת אחיכם בני יהודה יושיע, לא ברכב ובפרשים,
רכב אלהים רבותים אלפי שנאן, וביד מלאכיו יושיע עם נא
עמו, ולכם ערוך מאתמול התער השכירה, ומלך אשור יש
מות עליכם, כי ה׳ אמר: אפרים לשמה יהיה ביום תוכח
והיום ההוא לא ירחק חק, ורוח ה׳ עברה בכם ואינכ
ונגערתם כארבה וכילק סמר, וידעתם כי יש אל קנא ונו
על עלילותיכם, ושנת פקודתכם היא שנת שלומים לריב צי
כי אוהב ה׳ שערי ציון, ואדירה ממנה יצא: דעו לכם
ה׳ אמר אז לשכון כבוד בארצנו, ואת דברו הקים, כי ד
כוכב מיהודה, ועל כסא דוד יושב צמח צדיק מושל ביר
אלהים, הוא פתח דלתות היכל ה׳ ושעריו לא יסגרו ע
חזקיהו מלך בציון, וה׳ בהיכל קדשו: לכן רנו לציון שמח
וזמרו למלכה, כי גאות יעשה בגאון ה׳ אלהיו ועשה מש
וצדקה בארץ, ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדו, והיה ל
בן דוד ראש אחד ולא יחצו עוד לשתי ממלכות; לכן התחב
אליו כל זרע יעקב, זה יאמר לאלהי ציון אני, וזה יכתוב
למלכה, התלכדו ולא תתפרדו עוד, והיה ישראל לגוי
ועצום כימי קדם וכיום צאתו מארץ מצרים.

ויהי כאשר כלה עוזיאל לדבר דברו, והנה המון ה
מתחרשים ומתלחשים, אלה אמרו: זך לקחו ונגידים ידבר
אלה שואפים רוח כהנים, ויאמרו: מי זה מחשיך עצת זכ
במלין בלי דעת, אין זה כי אם צורר לאפרים, כי אש עצור
בעצמותיו ותהי על שפתיו כאש צרבת; הבה נשים מ
בשפתיו ולא יוסיף לפצות פה. ופשחור נגש אל עמרי ויאמ
התפאר עלי כי הכרתי את נואם הנאום הזה, הלא הוא ה
המוכן למרים. האמנם כן הוא? ענה עמרי בשומו עינו על

הנה

מות .

ת דבר עמרי, וילך ויגש אל הסוכן אשר על בית זכרי,
מה תחשוב אתה על האיש הזה אשר השליך שקוצים
ו ? חכה לי מעט, ענהו הסוכן, הלא עיניך הרואות
נצמדו לו, ואם אבוא לתפשו, וקם שאון, וחלק
בי זאת עשיתי, קרשתי עליו משחיתים אשר יארבו
שידם לא ימלט עוד. ואני הנני הולך אל זכרי ארוני,
עשות הלילה הזה, ולראש אשמורות יעלה ההרה,
ר יזבח את זבחיו על מזבח אמון, והיה כזה יום
אפרים .

וכן מהר ללכת אל זכרי ארוניו. ויבא אל הארמון ששם
ם נאספים, והנה כלם הלומי יין ויתגעשו ויתהוללו
רי איננו שם, ואחד משרתיו הגיד לו, כי אך יצוא
משזה, לעלות אל הארמון ששם שולמית עצורה.
שמה, ויבא אל החדר הנשען אל חדרי שולמית,
יה מקני ברזל בקיר המבדיל בין החדר הזה ובין
ר שולמית יושבת בם, והשבכה מחצי מתני איש

ר אשר בא הסוכן אליו, חשך, לא כן בחדרי שולמית
רבים מאירים, ובחדר אשר היא עתה שם, מטה
וארגמן רפידתה, ושולמית יושבת וסופקת כפיה,
ה יביטו, על פניה אימה השכה, ושפתיה כמו
ה יושבת מטולה, והיא עצובת רוח; וקול מתרונן
נוגנים עולה מארמון עליזים. זכרי טרם יעלה אל
ה,אך שולמית החרדה לרגעים,צופיה אל עבר הדלת
תת הרעה, רוחה נבקה בקרבה ועצמותיה רחפו.
עמי איש נשמע בעלותו במעלות, יאחרי הרעש
רונן מיין; ושולמית לאטה פניה בשתי ידיה. הדלת
ה, והנה זכרי לבוש מדי גבורים וחגור חרב על
רה. ככפיר בוטח בטרפו, עמד ויתבונן בשולמית

אשר

הראיני את מראיך ואראה, האמנם ליפיך נאוה תהלה ?
וכראות זכרי כי אין שולמית מתעוררת, הסיר ידיה מ
פניה, ויבט אל תארה ויאמר: הוי גברים אשר עינים להם ו
יראו! הן לי נתן ה' עינים לראות, עתה אראה כי יפיפית שולמ
מאר, הוספת חן ותפארת אל השמועה אשר שמעתי. אך מה
יפתי פניך תמרמרו מבכי בין כל מחמדי עין וכל שכי
החמדה? אל נא תשתוחחי ואל תהמי אילת אהבים; ש
עמך ובית אביך, אשר שכחוך ויתנקשו בנפשך על התימ
בכבוד אלקנה; הן יהושבע אשת אלקנה וקציעה בתה בכ
נפשך לספותה, נדחה קראו לך, כי הדיח אביך אותך ו
הורתך אל ירכתי לבנון, להשבית זכרכן ממתים מחלד,
יהושבע וקציעה אמרו: לעטות עליך בושה סלה, ובקראן
לבוא ירושלימה, זממו לקחת נפשך; אך התעוררי יפתי, כי
גואלך חי, אני זכרי הגבור באפרים, הן נערץ אני בעמי ו
זרועי ייחלון בני אפרים וכל שבטי ישראל, כי אני תפא
עזמו, ועיניך הלא ראו את כבודי, לכן עורי לקראת דודך
שבי בהיכלי תענוגי והתענגי על שכיות חמדתך, ואנכי אשמ
כאישון בת עין, אשמרך גם מלבי הבוער באהבתך, ולא א
ולא אעורר את אהבתך, כי אם איהל להוד נעוריך, וקויתי
תשאי אלי נפשך ברוח נכון ובשמחת לב. לכן מנעי ע
מדמעה, ושתי מיין הרקח להצהיל פניך.
כדברו זאת, נגש אל השלחן וימסוך כוס יין הרקח ו
אל שולמית. ותמאן העלמה לקחת הכוס מידו. ויאמר זכר
הגידי לי צפירת תפארתי, מה אעשה לך לחדש רוח
בקרבך? ובדברו העביר ידו על עיניה היפות, וימח דמע
מעל עפעפיה. ושולמית התחלחלה, נאנקה דום, ותסב פ
ממנו, ועיניה יורדות כנהל דמעה. וזכרי עודנו סומך ידיו
חלקת צוארה, ובשפתים דולקים הוא מדבר על לבה, ויא
לה: מה תשתוחחי יפתי ומה תהמי, למה תפחדי ולמה ת
תפארת משושי? הלא תפתחי שפתיך עמי, הלא תעני.
אנכי

לי עמי ; הלא את אבי הרגת בעברות אפך , ועוד
ך על פרי בטנו להרגה בשפתים דולקים , כי כתנין
י משטר ותשחק בי כצפור . לבך כלב אריה ביער ,
תתן כאיל תערוג על אפיקי מים , ואולם השמיעני
ודבר אלי באכזריות חמה , ואדעך בשם .
בה גבור ואיש דמים אני ביום קרב ומלחמה, ענה זכרי,
י לך, כי יפיפית מאד, ונגה תפארתך גם לב שחל
ב בשר , ומרב קסם עליך היה לבי כנשים , ותחת
ייץ תשטעי נחת ונעימות שפתים .
ם יפה אני בעיניך , ענתה שולמית , אם נתן לך ה׳
אות , הלא נתן ה׳ לך גם לב לרעת , כי יועם זהב
וט , ותפארתי תמאס בדמעות ; כי אם עוד תעצרני
ום הנורא הזה , ותשך משחור תארי , וחבצלת קטפת
היה כעלה נבל בידך לעת ערב , ורוח עריצים עברה
ה . ואם לא טפש כחלב לבך , יבואוני נא ההסיך
דרור .
ה נתנת ידידות נפשי , ענה זכרי , ומה נמלצו אמרותיך
תחנונים ! הבה ואשק שפתים נוטפות עסים .
ת דבר זכרי וישק לפיה ויאמר : קומי רעיתי יפתי ולכי
קומי ואנכי אחזיק ידי בך , כי מרוב שיחך ובעשך רפו
קומי רעיתי וראי אפריון עשיתי לך .
שולמית התעדדה ותתיפח , ותאמר : אל אלהים ראה נא
י אנוש עול — לא ידע בשת , עשר פעמים הכלמתיו ,
כלב שב אל קיאו , הה ! אין חשך ואין צלמות להסתר
יד עריץ .
ן שולמית אל זכרי , ותאמר : אל נא אביר לב תמותתני
ש בחלקות , השמיעני קול נערה ושאון כרעש מלחמה
ג רב . הן את אבי הרגת בחרבך הקשה ואותי הלא ידך
נע בי ואינני . ואם ביד חזקה תאמר להתעמר בי ,

והסוכן אשר עמו בחדר האפל, שמע את חליפות כל הדברי
האלה, גם ראה את פני זכרי ואת פני שולמית ופניו לא נרא
ולא יכול הסוכן להתאפק ויצא מחדרו, ויסוב וידפוק הדלת אש
בא זכרי בה. מי זה בא הלום ? שאל זכרי. אני עבדך הסוכן
ענה קול מאחרי הדלת והמזוזה. וינופף זכרי ידו לצלה ויאמר
פתחי לסוכן. וצלה קמה ותפתח הדלת, והסוכן בא, ויאמ
אל זכרי: כפר נא לי אדוני ואדבר דבר באזניך, הן איש אח
בא מיהודה אלידע שמו, הוא היה סוכן למרים, ויעל על הו
מועדנו וישא מדברותיו על אפרים כאיש רוח ומתנבא, ויג
להמון העם, כי קרוב יום אידם, ומדבריו נמס לב השפני
בעם, נשברה רוחם; ואנכי קרשתי עליו משחיתים ומידם ל
ימלט. ועתה הודיעני אדוני מה לעשות לו, האעשה אתו כלה
אם אאסרהו בכלא עם האסורים המטים להרג ?

אסיר יהיה על בור, ענה זכרי, אך מה יעשו לי טח
תפל מעלי הגרה? ימלאו קדים בטנם, ואך הבל יפצה פיהם
כי אני אעלה ההרה ומקול רעמי יחפזון; הן למו ניב שפתים
ולי זרוע עם גבורה. אך פה נשתה גבורתי מלשון רכה
וענוגה, זאת שולמית אשר הביאות אל ארמוני, למרות
עיני כבודי בזעם לשונה.

שא נא אדוני, ענה הסוכן, הלא כאשר תוסיף לדבר אתה
רכות, כן תוסיף היא לענותך עזות, כי כן הסכינה גם
עמדי—ויפן אל שולמית ויאמר: עד אן תמללי אלה? הטרם
תראי כי אזני אדוני אטומות ועיניו פתוחות על המדת
תפארתך? הן חשקו כאיש מגן, ונפשו גחלים תלהט, לפניו
כרעו ונפלו אדירי עם, ואת אומרת להתיצב בפניו! לכן
יעצך, עשי אתו ברכה בטרם תצלה כאש חמתו.

ומה תעני? שאל זכרי בחמה נסתרה—הסר מפני את
העצב הנבזה הזה, את עבדך הסוכן, ענתה שולמית, והגדתי
לך את לבי.

צא לך מזה, קרא זכרי לסוכן, ויצא הסוכן מן החדרים

האלה

מרים עמדי .

, ענתה שולמית, לכן אגיד לך צרת נפשי: דע לך
ית לבהירי, נשבעתי לדניאל בן עזריקם נגיד הבית
וה' עד ביני ובינו, ואם אחלל בריתי ושבועת ה'
בינותינו , וחטאתי לאלהים כל הימים , ואמתך
מאד; ועתה ארוני, הלא את הורינו הרגת בחרבך
ל נא על נפשות צאצאיהם הדבקים ואל תפרידם,
יש אלהים שופטים בארץ .

נפתרה חידתך, ענה זכרי בחרקו שן, הן דניאל הוא
המושל בכל משכיות לבבך . דעי לך יפתי, כי
ה עבר עלי רוח קנאה, ומקנאתי תרגז ארץ ויושב
בחירך המהולל מפשעיו והאסור אתי על תתו דמי
לום, הלא צפוי הוא אלי חרב , ויום מהר יפר את
היתה בינך ובינו, כי אותה תכרית הרב נוקמת .
ית ראתה כי כלתה אליה הרעה, ולבה היה לאבן,
זכרי , ותתן קולה בבכי ויתכו כמים שאגותיה
נא ארוני לאמתך ואל תשת חטאתי על דניאל,
נתי לפניך ואל תשחיתהו , כי יש לו מטמונים
נא על נפשנו אם עוד תיקר נפשי בעיניך . ואם
מאתך להפרידנו , אל תמנע ממני את החסד
א ופתחו את האזקים ואת הנחושתים מעל רגליו,
חדר האפל, ואיש לא יהיה בכל החדרים האלה
דברי אתו, ואנכי אדבר על לבו להפר את בריתנו
ה להכרית נפשותינו, וכי חיים וחסד יעשה זכרי
ר את הברית הזאת. ידעתי כי דברי יהיו לו מר
זאת יבחר בחיים והפר יפר את הברית ואת
יתי נקיה מאלתו, ובך זכרי ארוני לא יהיה חטא .
תי , ענה זכרי בשמחת לבו , גם לדבר הזה
לבלתי השחית את דניאל ועום נפשי, מאשר

יפרת

זאת דבר זכרי וישלח את צלה להביא אליו את הסו
צלה הלכה בפיק ברכים לקרא לסוכן, ותקרא לו : והיא הב
את המבוכה הקרובה לבוא , ותצא מחצר זכרי ותמהר להר
מפלט לה בבית עזריהו , כי זאת היתה העצה היועצה ל
שם הגידה לעזריהו את דבר ההרדה הזאת , ויפג לבו , וי
כפיו לה' ויתפלל בעד הנפשות הלקוחות למות .

בעת ההיא בא הסוכן אל בית הכלא ויפתח מוסר
דניאל , ויפקד עליו שומרים חלוצי נשק , ויביאוהו אל הח
הנשען אל חדר שולמית, וקיר מבדיל בינותם . השומרים נו
מחוץ , וגם זכרי יצא מחדר שולמית , והדלת סגר אחר
ויצו את השומרים לשום משמר על הדלתות , והוא ירד
היכל המשתה .

ויהי כראות דניאל את שולמית בעד השבכה , ויכ
בקול פחדים : אהה יונתי, שביה בת ציון ! אויה לנפשי, ד
את נפלת בפח? הבעבותות אהבה נמשכת הלום, אם בידי רע

דניאל אורי וישעי ! קראה שולמית בקול דממה ד
הגם אתה הילל בן שחר בגיא צלמות? את קולך שמעתי מב
כלא ועצמותי רחפו , ויפתוני חנפי לב בפיהם , כי המון ה
הוא, וכי הגיוני תוגה התעוני ; אוי נא לי כי מגורתי בא
ושנינו נאחזים בפח, אני צפויה לחרפת נבל , ואתה צפוי
חרב, כי משפטך חרוץ להגירך על ידי חרב , ולא עת דב
להגיד לך איכה באתי הלום, הן נפשותינו בקרב צרה, ואין ע
ואין מנוס , ובמהומה ובמבוכה עוד בינתי לא תסתתר ,
אצבע אלהים עוד תורני , וזכרי האכזרי נתן שאלתי ועל
הביאוך הלום להפר את הברית אשר כרתנו ביום שמחת גיל
ולמען יתיר פיך את אגודתנו לנצח, ובזאת תפרה מסות נפ
ונקרא לך דרור ; ואולם לבעבור שים נפשנו בחיים יעצ
כזאת , כי נבחר לי למות אתך מראות חיים מרים בלעד
ידעתי כי כן רחש גם לבך; אך עוד לא אבדה תוחלתנו, ובשב
במחשכים תראני אל למשעת תקוה וחזקה ככוכב נוצץ מא

ומחשך

בי, וחרב גאותו הנתונה לו כאת יותם בלבו׳
ש אתה, והניפות אותה על הלל רשע אשר נפלו
חללים .

ה זאת הוציאה את החרב מתחת המצע הפרוש
גש אותה אל הקיר ותשם אותה נגד פני דניאל,
יו בעד השבכה ויקהנה, ויאמר: שולמית ידידות
י! הן רותה בשמים חרבך זאת, ואל זועם רשע
לידך, האח! רוח ה׳ לבשה אותי וגם רוח עצה
לט נפשותינו . כשוב זכרי הלום ואמרתי לו:
אליך ארוני, וסוד צפון אגלה לך, ונתתי לך
ראותך אמונתי ; וכבוא אלי זכרי לשמוע מה
ובחנתי דרכי: אם אמצא ידי אמונה, והכיתיו
בוא מורך בלבבי, ושמתי חרבי נגד פניו ואמרתי
ה רעומה בתך ביד שולמית להביאה בלבך,
מונתנו ואל תפרידנו עוד . עוד מעט ישים ה׳
ט או לחסר .

מדבר והנה קול זכרי נשמע בעלותו, ובדברו
מר: הרק אוצרות היין ותן לקרואים, היה אתה
שרי אפרים, והגידה למו, כי עוד מעט לראש
לישית ואני שב אליהם, ליל שמורים יהיה לנו
בטרם השחר עלה נעלה ברגש אל הר מועדנו,
יום סתר .

זכרי לאשר על ביתו, ויבונן צעדיו אל הדרי
גש פעמיו רחפו עצמות דניאל ולבו סהרהר, אך
שם את החרב השלופה מתחת למדיו . וזכרי
הדרי שולמית, והיא אמרה לו: אנכי בצעתי
הגדל נא ארוני חסרך האחרון וסורה אל הדר
נחוץ וסודו יגלה לך, סוד כשום עמו, להראותך
תו .

לו, ובעים רוחו הניפה על זכרי וישבר זרוע ימינו .
זכרי ככפיר ויקרא: הוי מרד וקשר! ודניאל אמר: את
שלמתי, הנני מסגיר חיתי לממיתים. והשומרים חלוצי
חרדו לבוא ההדרה, והנה דם גבורם שוטף על מדיו וזרועו
נשברה, ומעצמת מכאוביו נאלם דומיה מספר רגעים,
יחרק שן. והשומרים נבהלו ויתמהו איש אל רעהו, ואחד
חרד לצאת ולקרא לסוכן, וזכרי דבר אליו בחלחלה לאמר
אל תוציא דבה באזני הקרואים. ויפן אל דניאל ויאמר ארור
מכל האדם אשר על פני האדמה, וארורה אהובתך בעב

והסוכן חרד לבוא, ובראותו את אדוניו, כי ברעה
ויפן אל דניאל ויאמר: הוי ראש כלב, מה זאת עשית?!
גמולך לאדוני חלף החיים והחסד אשר אמר לעשות ע
הוי תולעת ולא איש! הלא תרמסך רגלי. ויפן אל
ויאמר: צוה נא ארוני והסירותי ראשו מעליו ונתתיו אל אה
לשחק בו. לא, ענה זכרי בחרקו שן, לא פעם אחת א
אתו כלה; אנכי חשכתיו ליום צרה, לארך אפי אקו
אשימהו במגרה ובחרוצי הברזל, אפליא את מכאו
ונשפטתי עמו באכזריות חמה, ועיני אהובתו תראינה,
צותתם ישומו שמים. ואתה הסוכן, שלח אחד הנערים
לי רופא לחבש את זרועי כי עצש עלי מכאובי; רכ
ידע איש מבוכת נפשי.

הסכן שלח את אחד הנערים חלוצי הנשק לבצע
אדוניו, ויאמר אל דניאל: גדולות הבינות לך נקלה!
נקלה כרעומה נעות הלב בת איש הרמי? ענה דניאל,
מידה לי החרב הזאת, ואנקמה נקמת אבי מאיש הרמי;
ממצה השלמתי.

איה הכפירה בת הלביאה? שאג זכרי כלביא,
הלום! ואיה צלה? הגם היא קשרה עלי? הוי אנקמה
אך מה קול שאון באזני, קול צוחת מראש הרים?

קול

אמר : קשרה עליך אדוני רעומה קשר, וטבח גדול
חזה בארבע פנות ההיכל, ששם הקרואים, להרבות
יה הכפירה ? שאג זכרי בחרקו שן.
נוהם, והנה קול יללת רעומה נשמעה מעבר הגן,
נראה לנגה הירח — ותרב המהומה והמבוכה
הנדהם והנאלם דומיה.

יט

אשר ראה מראש את המהומה אשר הכין זכרי
פקיד אנשים על יהושבע בתו להשיבה ירושלימה.
לחדש זיו עברה יהושבע על פני מלון המצודה
ם נשגבה עם מרים רעותה ועם קציעה בתה ביום
חיל פקח בן רמליהו וצבאות רצין על יהודה.
הראשונות קרא לאבל ולבכי, על כן שלחה
להוציא את אליצור שומר המצודה מן הבית,
רא את אשת המשנה ויאמר : ברוכה את גברת
אלהים הביאך הלום לשמחת לב קציעה בתך,
רעותך הכבודה היושבות פה ומחכות לך ולכל
לכן אלכה ואגידה למו את בואך שלום.
ר וירץ הביתה, והנה מרים וקציעה יוצאות
ע בקול קורא : האח ראתה עיננו ! וכרגע נפלה
רעותה, וקולן נשמע בבכי ובתחנונים, האח
י ! האח רעותי ! וכעבור המון בכיתן שאלה מרים
הראו עיניך את מחמדי נפשי את עוזיאל אישי,
וראך, ואת אליפלט בני אשר הלך בדרך צדקה,
ררינו ולהוציא אסירים בכושרות, כאשר נדר לה'
נפשי עגמה לו ונפש קציעה בתך מתנודדת
י תברכי את אשר תברך בתך, כי נפשה נשואה

ויהושבע התאנחה ותאמר : מה נפלאו דרכי אל ג
העצה ורב העליליה ! כי הרים את אשר השפלתי וישפיל
אשר רוממתי לפנים, לבשתי ולכלמתי ; כי מי שפל כזכרי א
העליתי למרום שיאו , ומי רם כאישך הוא אלידע מקור
אשר תהלותיו הגדתי לך בספר, ומי נחמד ונעים כאלי
בר בטנך ? הן הליכות עוזיאל אישך נודע בכל שערי א
ביתר שבטי ישראל אשר שמעו תוכחתו וריבות שפתיו ,
דבריו רשפי קשת ואמרותיו להבות אש, שאלי את נתן הד
בין אנשי , ויגיד לך ; אך מה אעשה לך רעותי, וגם ממני
תמצאי חזון, כי אבי חש עתידות לו בראותו כי רבה המה
בעיר שמרון, על כן הפקיד עלי אנשים לשלחני ולהשיבני
נוה שאנן ; ואחרית עוזיאל ואליפלט הנאהבים והנעימים
אדע. כל הדרך לא שקט לבי, ועיני הביטו תמיד אחרי,
עובר אורח שב משמרון, ואשאלהו ויגד לי דבר , אך לפ
לבי אין עובר ושב עד כה .

ונתן נגש ויאמר : הלא כמעט יצא השמש , ועוד
גדול , הן היום הזה יהיה לנו יום בשורה . אמן כן יאמר
ענתה מרים, וקציעה היפה הביטה אל נתן ברוח חן ובתחנ
ותאמר : מי יתן ובאו דבריך וברכתיך .

ואיש אחד מסכן עומד ומתבונן במרים, והוא חרד לג
ומרים התבוננה בו ותאמר : גשה הלום איש מסכן ולמה תע
מרחוק, הכרת פניך הדלים ענתה בך כי נפשך חסרה כל מ
אם מבקש אתה עזרה, הגידה חפצך ואצלתי לך ברכה .

אנכי אגיד חפצי לנתן , ענה המסכן , והוא יהיה המ
ביני ובינך גברת כבודה , טוב הדבר ענתה מרים, בהנ
ידה לנתן לשמוע מה בפיו , ונתן אמר : הנני לעלות
המצפה לראות עובר ושב מאפרים . אעלה נא עמך גם א
ענה המסכן .

ואליצור נתן את מפתח שערי המצודה אל נתן, ויפ

שערים

משם השקיף המסכן על ציון תראה מרחוק, ויאנח
ת היא עיר מכורתי מזכרת משובתי וחטאת נעורי.
אדם יתטאו ? קרא נתן, הן לא נאוה דבר פשע
ואף כי לאיש מסכן כמוך אשר כל חלק ונחלה אין
היו, רק ה' הוא נחלתו ותקותו, ועתה הודיעני
אתך עם חפצך יחד, רק אל תאריך לשון, כי לא
ן שפת יתר, ודברי עונות הלא תגיד בהתעטף
לפני ה'.
מסכן אנכי, ענה האיש, כי אם בן נכבדי עם,
הארץ מוצאי, ואף כי על מרומי שדה לא
בימי נעורי, בכל זאת רם לבי בגבורתי לשתות
ורים, ובהתהלך יותם מלכנו תמים לפני ה', אנכי
עם מתי שוא ונעלמים שונאי ציון ומלכה, הלכתי
לבי, שובבתי משובה נצחת, שובביה שמי,
הייתי שובב, למרות עיני אב זקן אשר כהה בי
ואנכי לא הפלתי ממעללי; אבי ישב על נחלתו
נתן ה' עושר ונכסים ובן יחיד לתוגתו ולחבורתו,
ונשוא פנים ירא ה' ועושה צדקה בכל עת, ויוכיחני
בני את ה', וזכר נא כי לא לעולם חסן, ועושר
דור ודור, עבוד אדמתך ושית לבך לעדרים, כי
ה' את הברכה; ואנכי פרעתי עצתו בשאט נפש,
פניו, אמרתי אני בלבי, הן טעם זקנים טעמו, וכל ענג
ני הנעורים תתעב נפשו! ואנכי באחת החזקתי
לבי לבקש ענג ושעשועים בציון עיר רבתי עם;
מועד חג המצות, ויקרא לי אבי לשוב מירושלים
גו, ואנכי מאנתי לשוב, הגדתי לו, כי אהבתי
ה מפי כהן וחזון מנביא, וישמח אבי בצרקתי,
ר כסף למחיתי ולמעשה הצדקה, ואנכי גנבתי את
תמים, נתתי הכסף בכל אשר תאוה נפשי,
ובכל מחמדי עין, ואתחבר אל תעלולים, בנים
נכי מצאתי שעשועים לנפשי, ויספרו לי על דברת
מרים

תפארתה על שפתיהם. ותתאו נפשי לראותה; אך בה
כבודה פנימה בקרב היכליה, יעצוני חברי לשמור עק
בעלותה אל הר בית ה' מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשב
וכעצתם עשיתי.

הס! קרא נתן בנשאו עיניו מרחוק, הן אבק עולה
רואה מרחוק, אבק רגלי רצים אשר יכסה מעיני סוסים ורוכבי
האת, הנה המחזה הולך ונגלה לרגעים, הרואה אתה שובבי
כן חיתי באור תראה, ענה שובביה, הלא המראה נגלה
סתר עוד, שם שלשה רוכבים, וסוסיהם יגמאו ארץ בש
מרוצתם. עתה אראה, ענה נתן במחאו כף, ועתה ארדה
ואבשרה את הנפשות המחכות, כי רצים באים, עוד מ
אשובה הלום.

זאת דבר נתן, וימהר וירד ויבא אל המלון ויגד לנש
כי רצים באים, ומרים יהושבע וקציעה קמו, ולבו פחד ורח
עוד הן עומדות בכליון עינים, והנה הרצים באים אל המלו
ויאמר האחד: תתבשרנה נא הנשים הכבודות, כי עוזיא
אליפלט, דניאל, שולמית ועדה גם עוריהו נשיא אפרים ומ
חתנו ותנה אשתו עם צפניה בנו, עם כל הכבודה הנלוה להם
נכונים לבוא הלום שלום לעת הצהרים, הן הגברים מתנהל
לאטן לרגלי הנשים, על כן שלח אותנו אלוף עוזיאל בסוס
לקדם פניכן נשים כבודות ולהשקיט לבבכן; גם עוד זאת א
לכן, כי פה ינוחו האורחים הנכבדים ופה יאכלו בצהרים, ומ
בטרם בקר יעלו אתכן יחד ירושלימה, ושמה נרוץ מזה להב
לטו הלום מחלצות ובגדי חמודות, כי מלבושיהם נגואלו בו
צוריהם, ויתר הדברים יגידו הם לכן אחרי בואם הלום.

האח! קראו הנשים יחד במחאן כף בהמון עליצותן
ומרים אמרה אל אליצור: מהר נא וטבוח טבח והכן מעדנ
ומטעמים לאורחים מחמדי נפשותינו, הבינה חמש צאן עשוי
עגלי מרבק, רקיקי מצות משוחים בשמן, גם כל מעשה מרחש
על מחבת עם צפיחת בדבש, ויתר הדברים שאל א
הרקחות ואת הטבחות אשר אתי והגידו לך את כל אש

תעשת

פארי גברתי עלי, ענה אליצור, הנני להכין ביד
בל אשר לא זכרת, כי יש אתי גם דגים, גם יין
גרים, ועסים לנשים ולעלמות הענוגות.
ת דבר אליצור וילך לבצע דברו בעוד הנשים שמחות
ונתן עלה על ראש המצפה לחכות שם עד בא
ים, למען יבשר את הנשים כבוא האורחים הלום,
הגיד את דבר בואם ויאמר לו: עתה ספר לי את
עוריך, והגידה לי מה תפצך?
בביה נאנח ויוסף לדבר, ויאמר: רוחי היה מלא
ספרו לי על אדות מרים, על כן שמרתי עקביה,
ר הזה בחורש זיו ביום השבת, ומרים עולה אל הר
שתחוות ואומנתה עמה, ואחד מאחוזת מרעי הראני
מר: זאת היא מרים היפיה פיה אשר אין קצה
ה, ועל פי מצות אמה יעודה היא לבן אלוף ביהודה,
האלוף אשר תבחר מרים ותקרב, ואנכי הבטתי אל
, ועיניה הרהיבוני, אמרתי אל רעי, לי העלמה הזאת,
י מה, ואנכי לא שמתי לבי לחקר חפצה, כי אם
יש אוהב יין ויודע כל תעלומה בעיר ושמו פשחור,
העלמה אוהבת ציון ושמיר אביה מכבד בית אל,
למועד, ושם תמצאנו, ואם פי נתניה כהן בית
תהלך לשמיר, ומצאת חן בעיניו, אז תלך לבמה,
לך מרים. זאת שמעתי ותהי עצתי לעלות בית
ן מצא כסף לי, גנבתי את לב אבי, הגדתי לו
שמעו אזני, כי מתן בסתר הוא מעשה הצדקה אשר
וכי נודעו לי יראי ה' וחושבי שמו אשר כל חלק
להם, וידבני לבי לתמכם; וישמח אבי בשמעו
י, ויתן לי כסף הרבה כאשר שאלתי ממנו, ואנכי
ת אל, ואקדם את פני ראש הכהנים במנחה, הגדתי
הב אני בית אל ממקדש ירושלים, וכי אדבר על
לופי יהודה, וישיבו רגלם מירושלים לעלות בית

אל

והרימותי שלישית הונה לבית אל. הכהן שמע נדבות
ויאמר לי: הסתירה חפץ לבבך גם משמיר, ואנכי א
עליך את עמרי אחד מחבר כהנינו, והוא ישים דבריו
עוזיאל אשר יסתופף בבית שמיר, והוא יבצע אמ
לטובתך, רק הסתר דבר.

ואנכי נודעתי אל עמרי הנוכל, המתקתי עמו סו
תמכתי ידיו בשחד, ויתן תקוה בלבי להשלים חפצי בש
ונחת, וישלחני ירושלימה, שם ראיתי את עוזיאל, והנה
תאוה לעינים, ויהי כקוץ מוגד בעיני, וכנגע נראה לי ב
שמיר; דרשתי בפשחור, אשר היה לי כתרפים, ויאמר
אל יפול לבך על עוזיאל ועל חמדת תארו, כי בן חשוכים
ובל שרש בארץ גזעו, ואולם ממקום אחר תקותך נכר
ותוחלתך נכזבה ממרים, כי יתאו בן המלך יפיה, וש
אביה יעדה לזכרי גבור אפרים, אשר לקח את קטורה פלג
לכן שית ידך עם עוזיאל, למען יסיר הוא את לב מרים מזכ
ואז תפול לך חבל בנעימים על פי כהן בית אל; וא
שמעתי לעצת פשחור, ויהי דברי אל עוזיאל לאמר:
תפול לי מרים חבל בנעימים על פיך, ורוממתי קרנך;
עוזיאל נועצתי ושנאת חמס שנאתיו על יפיו ותפארתו,
היה ארמוני ויפה עינים, על כן נועצתי עם פשחור להבא
ריח מרים בעיני אחז בן המלך ולעולל בעפר קרנה, ל
ישפוך הוא עליה בוז, ואבצע את הדבר הזה על פי פשח
אשר הלשין את מרים בסתר אל בן המלך, טפל עליה ש
באמרו: כי נתנה מרים דודיה לבן השוכים, לעוזיאל הזור
זרע כחש ומרי בלבות הצעירים.

ויהי היום ואנכי השכמתי אל בית היין למצוא את פשח
ולשמוע דבר מה יגיד לי, ומי תכן את רוחי באמרו אלי,
ארוני להנתן יין למרי נפש, כי מי האמין לשמועתי אשר יה
עוזיאל כגבר מצליח ומאושר, במרים אשר נפלה לו חבל בנעימ
על פי מצות המלך יותם, שמיר נבאש בו ועצור הוא במעו

אשר

מר נפשי, ויבגוד בי יין ויכחש בי תירוש, קמתי
ובות ציון, עברתי על פני משכן עוזיאל הבנוי על
קרת, נשאתי עיני ואראה בעד החלון והנה מרים
פני עוזיאל, ותבער כאש קנאתי ועשנה עלה באפי,
כסיר נפוח וכסלי מלאו נקלה, שם עוזיאל היה לי
אנכי הייתי לו לנערת, ויצר לי להתחלות; אז
בית אבי הזקן, ואילל משבר רוח, הגדתי לו צרות
מו זר נחשבו לו, על כן הניע עלי במו ראשו בראותו
ני, ואנכי בכיתי, בלו עצמי, וכאשר קצרה נפשי
, התאמצתי לעלות עוד ירושלימה, ואבי עצרני
לבי ויאמר: הכבד ושב בביתך, ולמה תעלה
להיות משוגע ממראה עיניך, הלא קנאתך תשלח
תיך גם תמיתך; ואנכי אמרתי נואש, כי ירושלימה
מרות עיני אבי עליתי ירושלימה. שם ראיתי שלות
קנאתי אכלתני כתולעת, אמרתי אנקמה מאויבי
לבבי, אך ראיתי כי כל כלי יוצר עליו לא יצלח
אשר המלך יותם חי, ויום נקם היה בלבי כמחבא
שתי רעה על עוזיאל, אך החרשתי, אמרתי יבא
פנו ימי הטובים בעברתי.
לך יותם חלה את חליו, ומר בכו ישרי לב, ויעלו
רש להתפלל בעדו ולחלות את פני ה׳ לשלוח לו
רש, ואנכי אמרתי: האח הן קרוב לבוא עתו
רוב יום אידו, ויהי ביום מת המלך יותם, ואנכי
ו עדי שקר, ויבואו ויגידו לאחז כי קלל אותו עוזיאל
ת; אך גם בעלילה הזאת לא יכלתיו, כי ברח עוזיאל,
מיד, שמעתי כי ברח ארצה מואב, וארדוף אחריו,
שיגהו נפלתי ביד מואבים אשר הסגירוני לארומים.
תי ביד אדונים קשה אשר עבדו בי בפרך, עשר שנים
עצים ושואב מים, התודיתי את עונותי הראשונים
בקרבי, וכאשר תם כחי מכרוני אדוני ליושב עיר
ימני לרועה צאנו, אהבתי שם נערה ארומית ושמה
בשמת

עמי אל ארצי, המתקתי עמה סוד לקחת לנו סוסים
מאורות הסוסים אשר לאביה, ולרכוב עליהם לראש אשמורו
יעצנו גם עשינו, ולראש אשמורות רכבנו יחד על סוס
ילבי פחד ורחב; וכאשר הרחקנו כברת ארץ מבצרה, נש
ידי לה' להודות לו על חסדו אשר עשה עמדי, והנה שפ
סוסים דוהרים מאחרינו, הקשבנו קשב, ותכסנו פלצות, ור
נכמרו על בשמת הטובה אשר הלכה אחרי באהבתה ובחמל
ובמבוכתנו נטינו מני ארח, גם נסתרנו בצל סלע כב
והרוכבים עברו הלאה, ואנחנו אמרנו נמלטנו, אך סו
צהלו בקול נתרם, הרוכבים שמעו וישובו על עקב ויתפ
ויביאונו לבצרה, וישליכני אבי בשמת אל בור שאון,
נלוה אלי אליפלט בן עוזיאל באחרית הימים כאח לצר
ומרים הכבודה שלחה פדות לבנה על ידי מגדיאל, ומי ק
לי דרור? אל עושה פלא! הלא הוא אליפלט אשר רד
את הוריו בחמה שפוכה!

ואחרי שמעך כל אלה, אשחרך נתן הישר באדם להיות
למליץ מול עוזיאל ומרים, ונשאו פשעי, כי רבת שבעה לה נפ

ונתן השתומם על כל משמע אזניו, אך עוד מלתו
לשונו לענות את שובביה דבר ולנחמו, ושובביה נשא ע
וירא והנה שפעת גמלים ופרדים באים, וימהר וירד ויבשר
מרים ואת יהושבע ואת קציעה כי שפעת גמלים ראה מרחו

ולב הנשים העדינות פחד ורחב, ומרים אמרה
המסכן: אנכי לא אשכח לנצח את גמולך אשר גמלתני ו
הפצך אשלים, כי החייתני. עודה מדברת ונתן נגש ויאמר
הנה כל הכבודה הולכת וקרבה, ומרים אמרה אל המסכ
הלא ירושלים תעלה, וסרת אל חצרותי והכרתיך שם לטוב
כי שמחתני בבשורתך.

ושובביה הניף ידו אל נתן ויגש אליו, ויאמר שובבי
הנני הולך מזה ועוד אראך, כי לא עת דברים היא על ארו
. ששון וגיל. כמעט הרחיק שובביה ללכת, והנה עוזי

נגד השמש ולא אירא רע. ויפן אל יהושבע
שלום לך גברת כבודה? ומי מלל לך בלבנון, כי
ראך הוא עוזיאל מיודעך לפנים?
עוזיאל, ענתה יהושבע בדמעה על לחיה, הוא
אבוש לשאת אליו ראשי. אין זכרון לראשונים,
ברוח חן, ואת פניך גברת כבודה אחלה לכפר
אתי, בהיותי בימי נעורי כפרא אדם, ובבואי אל גן
תי אליך דברים כמתלהמים, ואת החרשת ולא ענית
נחשוך דברינו אלה. הנה אליפלט בני ידאה כנשר
את הנצבת עמנו בזה, הן ברכתיה בלבי, גם ברוכה
השופך עליה רוח חן.

בר, ועיני קציעה אורו ולחייה ארמו כשושנים. והנה
ד מעל סוסו, ועוזיאל החזיק בידו ויגישהו אל אמו
בקי עתה את בנך גבור החיל! ומרים חבקתהו
ותיה ותשקהו ותאמר: מה נעמת לי בני יקירי!
מחבקת את בנה, ועוזיאל אמר אל קציעה: אל
עיניך על בחירך, כי יקדם את פני הורתו בפעם
א עוד מעט ועזב אליפלט את הוריו לדבקה בך.
ת אליפלט לחבק ולנשק לאמו, ויפן אל קציעה ויפול
אמר: ואת צפירת תפארתי, עליך נשאתי מכאובים
פר הימים אשר מנעה הורתך אור פניך ממני, ומה
ום כי תחבקך ימיני ופני לא יחורו, אשקך שפתים
וישמחו. הן ששון נפשך יאיר מעיניך היפות אל
אכן אישון עינך יופיע על כל ימי חלדי, ונפשי
את יוצרך אשר שפך עליך חן, ואת הורתך אשר
מדת ימי חיי.

רי וישעי! קראה קציעה החבוקה בזרועות בחירה,
יית ביום קרב ומלחמה, משוש לבי בשובך מארץ
ך תעלומות כהרי נשף התרוממו ויפרידו ביני ובינך
ה, ויהי לי זכרך מקור דמעה, האח! עתה הנך

ואני תשובה בזרועותיך תומיך גורלי .

ראי נא את בנך הרך והיחיד, אמר עוזיאל אל מריב
יצחק : הן רכו דבריו משמן בהתעלסו באהבים, ומה קע
עברתו בהכריעו והבים . אך ספר נא בני להורתך ולידיד
נפשך, את אשר התעללת באפרים, תשמענה ואהבוך מישרי

עוד עוזיאל מדבר, והנה עזריהו , מנוח וחנה אשתו, ו
צפניה ועדה ואחריהם דניאל ושולמית נגשים , ויקראו לשל
איש לרעהו ואשה לרעותה , ותשמח מרים בעדה אחותה
ושולמית לבושה בגדי בוץ לבן וקשורה שני, עפעפיה כעפע
שחר הזהירו חן ונעימות. ודניאל אחז ביד ימינה ויציגנה לפ
קציעה ויאמר : זאת היא שולמית אחותך, בת אלקנה אבין
אותה בחרתי לי , הנה היא כחבצלת מתנוססת נגד פנ
עדינה, וקרבת אחותה תחפוץ .

וקציעה הביטה אל שולמית ברוח חן ותחנונים, ורחמ
נכמרו עליה ותבך על צוארה , ושולמית בכתה על צוארה
ובבכי תחנוניהן קראו : הוי אבינו והוי הודו ! וכל הנצבים ש
בכו גם הם. ואחרי כן מחתה קציעה דמעה מעל לחייה , ו
שולמית נתנה פוגת לה, ותאמר קציעה : מה נעמת לי אחו
הנאוה והמענגה, כאילת אהבים דמיתיך וכן ראוך עיני , ל
בין מחמדי נפשי אשיתך, ורוית ונהרת במרומי ציון. הן נחלת
שפרה עליך נחלת צבי עם היכלי ענג בירושלים , ושדו
וכרמים בשרון, מתנת המלך החדש חזקיהו היא ליורשי אלקנ
ועזריקם שרי המלוכה, הנאהבים והנעימים בחייהם וגם במות
לא נפרדו , כי שפכו דמים כמים, הערו למות נפשם בהלחמ
לבית דוד , יהי זכרם לברכה , ונראה פעלם והדרם ע
צאצאיהם . לכן ברוכה את אחותי , ויהי נעם ה' עליך .

ויהושבע אחזה ביד קציעה ותגש אותה אל עזריהו אבי
המדבר עם אליפלט בעת ההיא ותאמר : ברך נא אבי את בת
ואת אליפלט בחירה. ועזריהו שת ידיו על שניהם ויאמר: ברוכי
אתם בני לה' המרחם ציון והמשמח נפשות נוגות , ברוכי
אתם לאל היוצר יחד לבכם , ומה רב טובו אשר צפן לכם

שאננים

שר כלה הזקן לברכם וישק להם חליפות, ויאמר :
שיחו ברב טובכם . ואליפלט אחז ביד ימין קציעה
להוריו וליהושבע ולדניאל ולשולמית , וגם מנוח ,
יה ועדה, נלוו אליהם ועזריהו הזקן בראשם , וישבו
ז רענן, ויען אליפלט ויאמר :

עו מחמדי נפשי ואספרה לכם בעת רצון את אשר
בצוררינו , לא בחיל ולא בכח הכרעתים כי אם
ולקים ובמועצות ודעת , כי טובה חכמה מכלי
לחם מלכי הברית על יהודה, שביתי שבי את רעומה
תשא עיניה עלי ואהבתה לא כחדה ממני, ובהשיבי
נעימות מצאה ידי לקרא דרור לקציעה המדתי ,
נה ליום שובי אליה , אך היום ההוא הרחיק חוק ;
לא נכזבה ממני , כי אמצתיה ביד עמרי , ובנפלי
ותשלח אנשים לפדות אותי , אך פדות שלחה לי
י מגדיאל אשר גלה לי מולדתי , ועל כנפי נשרים
הורתי ואל קציעה אהובתי, ולבי שמח בכבודי החדש
עים אמרתי לנפשי : לא עתה פניך יחורו בהביטך אל
משאת נפשך . אך בששון לבי התערב עצב , בזכרי
י הדתי על אבי, אשר הפרדתיו מהורתי ואבריחהו,
י נדר , לבלתי ראות ציון עד מצאי את אבי ועד
ו אל נוהו ; הלא ידעתן מחמדי נפשי, את אמי וזות
רתי, כי לא באתי בעיר, כי אם אתן יצאתן לקראתי,
זה הנחמד הזה, חשתי לשום לדרך פעמי לבקש את
א ממסגר אסירי התקוה, את עדה דודתי ואת דניאל
הנאהבים והנעימים , ותשלחני אמי אל עזריהו
יד לו את שלום קציעה בתו אשר כרתה לי ברית
ם , ולדרוש את שלום יהושבע אשר שלומה קרוב
בלבבי , ומפיה אולי אדע מקום אבי .
תי אף באתי שמרונה, סרתי אל בית עזריהו, ומי תכן
את

בנפש קציעה להחיש למו פרות, ואמצא נתיבות בית זכרי,באר
אל הגן עם עמרי מנהלי, ותרב שמחת רעומה בראותה פ
יתחבקני ותשק לי, הוי שמיר ושית! אמרתי בלבי, חן תחל
רעומה שפתי אשר נשקו לקציעה,אך בשפתים דולקים אמשכנ
שאולה, ורעומה החליקה אמריה ותקרא לי: תפארת עוזה,ותשל
שקוצים על בנות יהודה, וכחבלי ארם משכתני בעבותו
אהבה, ואנכי משכתיה בחבלי השוא אל מקום יסרתי גם יערו
לנשף חשקנו, ובהפרדי מעמה לא אצלתי ממנה נשיקות פי, ולנ
אמר לה: עוד מעט תשכל מנשים אמך, ולא תחניצי עוד את האר
בזמתך צודדת נפשות, האומרת: הב הב. כי את כל הנפשו
קבצה כעמיר גרנה לקחת כפרן את כל הון בית הורתי,
שמעה עליה לאמר: מרים היא רבת אוצרות ורבת חסד להחי
פרות לנפשות הקרובות בלבבה. ותאמר למשכני אחריה ארצ
שואב, כאשר הגיד לי פיה בנשף חשקה אשר היה לה לחרדה
אך אספר קצות הדברים מראשית אחרית: בצאתי מגנה,חשר
ללכת אל שראצר מיודעי מיום שובי מאשור, הגדתי לו כי כל
יהודה החדש נוטה אל אשור כנהר שלום, וכן לב כל בני ע
וכל הסרים למשמעתו; לא כן הוא זכרי המר והנמהר, אשר קש
עליו קשר בקרב ישראל, ומושך הוא אבירים בכחו לעשו
עליהם מלוכה ולא רוחם, וכמוהו כן רעומה בתו הבוגדה,
לשראצר כרתה ברית ואותי תמשוך בעבותות אהבה. הגדת
לו את אשר טמנתי פח ללכדה, וישאל ממני להסתירו בסת
אהלי. כן נועצנו ונהי נכונים לעת ערב, והוא אסף אל
את פקודי מחנותיו, ויצו אותם בסתר להריק את חניכיה
ולהיות נכונים בערב לעת בוא דברו.

הוי ערום כוסה מרמות ותוך, קראה קציעה בשחוק
ומתי למדת לשונך דבר שקר? הלא תמים התהלכת לפני
ועל תומתך אהבתיך משנה אהבה; ואף גם זאת בהיותך ערו
עודני מתוקת באהבתך אשר תכסה על כל פשעיך:

אב

ו בפיו אמרה : הן נגעו שפתי בשפתיך וסר עונך
חטאת שפתי רעומה טמאת השם אשר נגעה על
נא ידידי, הנך נשוא עון מעתה, רק אל תשא עוד
ת נפשי על שפתיך לעורר קנאתי. ואתה דניאל ידידי,
את אחרית הדברים ככל החזון אשר ראו עיניך .
יאל ענה ואמ׳: אם אגידה ואדברה את כל דברי החזון
ספר, ועוד חזון למועד אשר אבוא במגלת ספר כתוב
לילות אשר ראו עיני מיום אשר נפל יהודה בנפול
א הם הורינו ואדירינו , עד יום רום קרנם בגאון
רש ; ואולם בדברים מעטים אספר את אחרית זכרי
ם, אשר הקים ה׳ עליו את הרעה גם מקרב ביתו,
בתו שמרה לו עברה על אשר השמיד את קטורה
לשולמית את חרב אלקנה אביה, את הרב גאותו,
ה עדינה הלא תתמהי על שולמית אחותך זאת, אשר
אזניה לשון רמיה בשבתה בנוה צדק, ותהי כיונה
מין לדבה אשר הוציא עמרי הנוכל לאמר : קציעה
שת עליך רעה להונות אותך מנחלת אביה, ויהושבע
רשת לרגלך, ואבישג הבוגדה היתה כמפחדת גם
עוז ותעצומות לדברי הנוכל באמרה, כי גם היא נתעה
מית תרדה כיונה ותפול בפח, ובצרתה נפקחו עיניה
אשר לא פללה , וחמתה על צורריה ואהבתה אותי
רוח עצה וגבורה, ובראותה אצבע אלהים בחרב
נה לו מיד רעומה, ותתנכל בזכרי, השכילה לגנוב
הערום במועצות מרמה , עד הביאה אותי אל
הפר את בריתנו ; כן חשב זכרי וכן הגידה גם לי,
לחרב, ורק בזאת אפדה את נפשי ממות בהפרי את
ה. בשמעה זאת תעה לבבי, אמרתי לה : נבחר לי
ם בלעדיך, ושולמית בשמעה זאת ותאורנה עיניה,
בר על לב העם בקרבם אל המלחמת, כן דבריו על
לבו

יהודה. ואני בראותי אומץ לבה ומבטחה בה׳, לבשתי רוח
גבורה ואתאושש, ואהי נכון לבצע אמרתה, אם לא יעזבנ
לבבי; עודני אסיר תקוה ופחד והנה זכרי בא, וידו הדה ע
שולמית, והיא שלחתהו אלי לשמוע מפי דבר סתר, ואנכ
הניפותי עליו חרבי וימיני לא היתה ימין שקר, ואשבר זרוע
מקנה. אך רגע קטן הניחותי חמתי באיש תרמי, ואחרי עשית
זאת הקיצותי מקול מר צורח, אשר השמיע העריץ בחרקו על
שן, ובאמרו: ארור תהיה מכל האדם אשר על פני האדמה
וארורה אהובתך בעבורך. ואל הסוכן, אשר חרד לקול צעקתו
אמר: הפקד שומרים על הנקלה הזה, לא אעשה אתו כלה
פעם אחת, כי לארך אפי אקחהו, אשימהו במגרה ובחרוצות
הברזל לעיני אהובתו, ומקול צוחתם ישומו שמים.
כלה ונחרצה שמעתי! שמתי עיני על שולמית הנמוגה
כי נכונים היינו להערות למות נפשנו פעם אחת, אך מאכזריות
חמה כאלה תשעינה גם עיני רואים, ומי תכן רוחנו בעת ההיא?
לשוא הגדתי לזכרי כי רעומה בתו נתנה החרב בידי, כ
התקצף גם עליה, ויצו לבקשה ולסחבה אליו לעשות בה
שפטים נוראים, וממני לא שב אפו. עוד אני ושולמית נמוגים
מפחד, והנה עבד בא ואדמה על ראשו ויאמר: אש אחוז
בארבע פנות ההיכל ששם הקרואים; עוד הוא מדבר, והנה קול
יללת רעומה נשמע; עוד רגע והנה נערי אשור אחוזי חרב
התיצבו בכובעים, והנה אליפלט בא גם הוא ויתן עלי בקולו
לאמר: כה לך נודם, ואיה הרב אביך, חרב גאותו? והסוכן
נסוג אחור לאט לאט. ובראותי כי אליפלט ונערי אשור לי
בעוזרי, הוצאתי את החרב מתחת למדי, רצצתי בה ראש הסוכן,
ואת ראש זכרי הגבור הנרהם כרתי, הוצאתי את שולמית עליזת
גאותי ממקום כלאה. ואליפלט הגיד לי כי שראצר עלה עם
צבאותיו בהר מועד, שם פרש ידיו בקרב המון חוגג ויך בהם
מכה רבה, ואת רעומה נתן לאחד שרי המאות אשר לו, ויהי
סובת

לאות, והשרידים נסו איש לעברו, ועמרי ופשחור
ועמרי לא ידע כי ידי עם שראצר, ויאמר לי :
תה ארוני היה עלי ועל רעי זה סתרה מפני אלידע
ף אחרינו. עודנו מדבר, והנה אבי בא וירצץ ראשי
ור, ויאמר לי : חרב נוקמת היא לה׳ ולמשיחו .
נים האלה מידי נגזרו , ענה עוזיאל , יען אשר
קבות בן דוד משיח ה׳, ויתלחשו עלי להמיתני
הר, ואחר החרדים לדבר ה׳ הזהירני מהם, וברוך
י ראשי התנינים האלה, כן יאבדו כל שונאי ציון

ת אבישג הבוגדה המיתה ידי, ענה דניאל, אך
צפון עמדי בשק עוד והיה לזכרון בהיכלי .
מדבר ואליצור נגש אליהם ויאמר : הנה השלחן
א ארוני ואכלו מאשר הכינותי לכם, ומנות אמר :
ני לא נעדר בנשף החרדה, כי התגנב אל חצר
מעשהו . אנכי ענה צפניה, זריתי על נוהו נפרית
, ועיני ראו אור, כי במהומה ובמבוכה הצלתי
שאת נפשי .
י ה׳ ועליזי הגאוה קמו שמחים וטובי לב . ויבואו
שבו סביב לשלחן לאכול בצהרים, איש איש עם
דידות נפשו ישבו, ויהושבע ישבה לימין עזריהו
התבוננה בה כי עצב צפון בלבה, ותאמר אליה :
תי עצובת רוח את ביום משוש צאצאינו ?
ענתה יהושבע, אלהים עשה את היום הזה וישימני
ימו את אשר השפלתי בלי דעת, על כן נכלמתי
תי יכסה בשת פני, ואיך לא אבוש בזכרי את כל
לך טרים רעיתי ולעוזיאל אישך איש התמורות ?
נות תשמרי גברת עדינה, ענה עוזיאל, הלא אנכי
ת חטאת, כי עיר פרא הייתי בימי נעורי, יצאת
ת הכבוד והחן משכתיני חסד, ורודף קדים בן אותר

עלי חמתך, וכן עשיתי, כי הפלתי אור פניך בהיותך מתהל
בגן אביך, ותבער כאש קנאתך ; ואולם אחת אמרתי
גברת עדינה, אל תזכרי עונות ראשונים, ונשכחו הצר
הראשונות, הן עוזיאל חטא לך אז בשפתיו, ואלידע ה
בר בעיניך .

ומה רומם שם אלידע על שפתיך, ענתה מרים, ה
עיניך עוזיאל אישי ראו את המכתב אשר שלחה אלי יהוש
על ידי מנוח מיודענו, בהביאה אלי עצה מרחוק לק
אותך לסוכן על נחלתי, במכתב ההוא שפכה עליך רוח
כי זרחה לה שמך שמש צדקה ומרפא ליגון לבבה ; ואו
אישי הלא ידעת, כי אוהבת אני את יהושבע רעיתי כנפש
לכן דבר על לבה תנחומות, כאשר הסכנת לעשות בלבנו
ובשמחתה ישמח לבי .

ידעתיך מרים חמדתי, ענה עוזיאל, ידעתי את רוח
הנדיבה אשר לא תדע קנאה, הן יהושבע קצפה עלי לפני
במשפט, אך אלהים עשה את היום הזה ; והוא ישפות של
לנו ; ראי נא יהושבע, הנני מסיר צעיף אלמנותך, ואת ש
אלי פניך, כי ביד אלידע עתותיך, ובצלו תחמדי לשבת ע
רעותך בשלות השקט, כי את ומרים כשתי אחיות תשבנ
בנוה שלום, וראיתן משוש צאצאיכן הקשורים נפש בנפ
והתענגתן על רוב שלום : ראי נא יהושבע עדינה כל אנחת
השבתי, והאירי גם את אלי פניך .

זאת דבר עוזיאל אל יהושבע בהסירו צעיף אלמנותה
ויהושבע אמרה : מה יקר חסדך איש חמודות, ומה טובה מרי
אחותי, אכן כאחיות נשב שאננות, ואתה אלוף לראשנו
ובדברה זאת שפכה דמעת גיל, וכל היושבים השתוממו ע
צדקת מרים אשר הסבה פני הדבר, ועזריהו אמר יתן ה' והי
מרים ויהושבע כרחל וכלאה אשר בנו את בית ישראל .

וכאשר כלו לאכול בצהרים והרצים הביאו להם צבי
וברבורות עם מרכבת המשנה, גם בגדי חמודות לגברים ולנשי
הביאו

אלי גיל עדי ערב, ויתנו לעפעפיהם תנומה, ויהיו
ם לראש אשמורות.
זים נתנו שנה לעיניהם, ויקיצו לראש אשמורות לקול
לתים, כנור ועוגב. ונתן יצא לראות מה קול ההמון
הנה המון עם רב רוכבי סוסים ופרדים עוברים ומגמת
שלימה, ובראותם עיר אלהים מרחוק וירננו יחד.
ם נותרו מן ההמון הרב אשר עברו על פני המצורה,
אל נתן, ויאמר: אני שובביה אשר הגדתי לך אמש
לבבי, אשר חטאתי לעוזיאל, אנכי התחברתי אמש
שר, ממנשה ומזבלון אשר נכנעו מפני ה׳ ויתנדבו
לימה אל קרית מועדנו לעשות את הפסח. למצער
אמרם לי בית ה׳ נלך, אך לשמחה אמרתי, מה זו
בי עוני אגיד, אדאג מחטאתי לעוזיאל. וכמוני כן
עמי בזה חטא לו חטאה גדולה בימי נעוריו; על
תרפס ונרהב אותו, אולי ישא פנינו ונעתר לנו.
! ענה נתן ואמר להם: נבואה יחד אל עוזיאל, הנה
שמח וטוב לב, ולא יזכור לכם עונות ראשונים.
תן ויקחם ויביאם לפני עוזיאל. ויגש אליו שובבית
הוא, ויאמר: אמנם חטאתי לך עוזיאל על דבר
תפול נא תחנתי לפניך והעבר פשעי בעת רצון.
לו עוזיאל: הלא אתה בזעם לשונך הרחת רעה
ועל נפש מרים ידידות נפשי, הלא זממת לעשות
ענותך בי עד שקר, כי ברכתי אלהים ומלך, ולולא
י נגיד הבית, לולא הוא הזהירני מרעתי, כי עתה
שעים קברי, ותפרידני לארך ימים ממרים העדינת,
תאמר למהות כעב פשעיך! ואולם גור לך מפני
ך עון פלילי, וחזקיהו מלכנו דורש משפט ומהיר
יעצך, ברח לך, כי המלך לא יתן לך הנינה.
יה בשמעו כלה ונהרצה מפי עוזיאל, ויפן ויצא
ה רעהו אשר בא עמו פונה ללכת; ויעצרהו עוזיאל
ויאמר

... נפשי ביהושבע, ובו אותי כי אל
תשוקתה, הזהרתיך באמרי לך: אם לא תסיר לב יהוש
מאחריך, לא יעמוד ראשך עליך, ואם תמלא אחרי ולקח
מידי ככר כסף; ואתה, מבלי דעת אז מה שרש בארץ יהו
גזעך, לקחת הכסף מידי ותאמר לה: לא חפצתי בך. ער
אראה דרכי ה׳ כי נפלאו מאד: יהושבע היתה למשנה המל
אשר נפל בחרב זכרי, ויהושבע היתה לך לאשה; בזאת ידע
כי ה׳ עמך; על כן אחלה פניך לבלתי זכור לי חטאת נעורי, ו
תהיה זאת לי לפוקה ולמכשול לב בבואי שערי ירושלים

וישחק עוזיאל ויאמר: אל נא יפול לבך על השחוק אש
עשית לנער משולח ונעזב כמוני אז; הן ככר הכסף אש
נתת לי אז, הורני נתיבות בית אל, ובם עשיתי גדולות; ל
אשתרך לסור אל ביתי בבואך ירושלימה, והשיבותי לך כ
כסף וברכתיך בשם ה׳.

ובן אפרים שמח במענה פי עוזיאל, ויקרא לו לשלו
ויפן ויצא. ועוזיאל פקד לנפשות ביתו לשום לדרך פעמיהם

כ

שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי
כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ־לָךְ
כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן אֵלַיִךְ יָבוֹא (ישעיה ס)

קומו ונעלה ציון! נשמע קול אחד מדברים איש א
רעהו ואשה אל רעותה. האח! האח! קראה שולמית בנפל
על צוארי דניאל בחירה, עוד מעט ועיני תראינה ציון, תראינ
קרית מלך רב, קרית מועדנו! והנה הכרכרות ערוכות, ומרכב
המשנה רתומה לסוסי מצרים, בה ישב עוזיאל עם שתי נש
מרים ויהושבע, ולעומתם ישב אליפלט וקציעה העדינ
עזירתו אתם, ודניאל ושולמית, מנוח וחגה, וצפניה ועו

ישבו

חכלילי הופיע, ופני קרים ארמו בתולע, והנה קול
א, ויקיצו בעלי כנף ויצפצפו צפרי שמים, וישירו
מועד. והמונים המונים באי מועד ינהרו אל ציון,
ה שי צאן ובקר, ומכל עבר ופאה נשמעו שריקות
צלח רוח ששון על עוזיאל וישק לשתי נשיו ויאמר:
לי בשנות נדודי כי עיני תראינה ציון בשמחת
ראינה מחמדי נפשי? אכן עיניך ה' תראינה תושיה,
בת הר המוריה!

שבע חבקה את מרים בזרועותיה ותאמר: מה נעמת
ומה טוב ומה נעים שבתנו כאחיות יחד בצל איש
מי יתן והיה לבבך זה תמיד לאהבה אותי! - יהושבע
ודה! ענתה מרים ואמרה לה: שאי עיניך והביטי
צאינו, אליפלט וקציעה, הן יחדיו ירבצו ילדינו,
יו לנו מוסדי שלום וחן ואהבה, ומי ישית איבה
? ותשק לה מרים ותאמר: הן נתן לי ה' היום
, ובשמי הנני נשבעה לך כי שלום ואמת יהיה
אהבתנו תכון כאהבת צאצאינו, וישבנו יחידות
זוגינו, והיה לנו אישנו לרוח ששון, וצאצאינו
אל ולשעשועים.

כן יאמר ה'! ענה עוזיאל בשמעו שיחת נשיו. ויוסף
ב שתי נשיו ויאמר: מרים ויהושבע שמענה קולי,
האזנה אמרתי, שמענה נשים כבודות, ויקשיבו
נו הנאהבים והנעימים, ויהי בכן לעד ה' מהיכל
רכי ציון הומות עתה מבאי מועד, כהמון הרב אשר
מלך אחד, במלוך המלך שלמה על יהודה וישראל
בץ זרע יעקב יחד שבטי יה לעבוד את ה' אחד
ו, בעוד כבודו הדש עמו, ויסודתו בהררי קדש
השתיה לבית יעקב, לכוננו ולסעדו במשפט אלהיו
ותינו מימי קדם. הן לשלום בנה שלמה במו רמים

והדר, ומראש חזה ימיו, כי אם השתות אלה יהרסון, א
שוא עמלו בוניו בו, ולריק שקד הוא שומר ישראל. ועל מ
אבדה ארץ ה'? הלא זאת עשתה קנאת אחים, קנאת אפרי
ביהודה, ותצלח כאש בית יוסף בימי רחבעם וירבעם, ותבע
מדור דור עד ימי ממלכת אחז, ובימיו היתה לתבערה, ע
לשמים הגיעה. וכמקרה הגוי כלו כן יקרה את איש וביתו, גב
ונחלתו. לכן שמענה נשי את דברי אישכן, זה אהבכן
הן אהבתי לא תסור מכן, וכן לא יסוף שלומכן תמיד, כ
יום יום יעמוס לכן עונג ושעשועים בראותכן, צאצאיכן לעיניכן
אליפלט וקציעה, זרע ברך ה', שאננים ועליזים באהבתם
והם יהיו לכם לאותות, כי יד ה' עשה כל זאת, ורוח
קבצנו יחד.

נגידים כל דבריך, ענו מרים ויהושבע פה אחד, וכ
ישנה אחר דבריך אתה כבודנו ומרים ראשנו? הן נפשותינ
קשורות בצאצאינו ודבקות בך, ורק המות יפריד בינותינו

אל נא נשי הכבודות, ענה עוזיאל, אל נא יעלה מו
על לבבכן, כי חיים וחסד עשה ה' עמנו, וכן יפליא חסד
עמנו בעיר תפארתנו. הן כל ימי פנו בעברת ה', בנדודים
בטלטלה גבר, ובחרדה לרגעים, הלא עת היא לי לראות חיים
עם נשי הכבודות והאהובות, ולשוש תמיד משוש על ראש
שמחת צאצאינו. ולשלום אין קץ הננו באים העירה, כי הנ
עיר אלהים מתנוססת נגד עינינו!

האח האח! ראתה עיננו, ענו כל העליזים פה אחד, הנ
עיר אלהים! ויצאו ממרכבתם ומכרכרותיהם, והנה רגליהם
עומדות בשערי ירושלים. ועזרידו ברך את עוזיאל ואת נשי
עם צאצאיהן ויאמר: ה' אשר הצילנו מכל רעה ויביאנו עד
הלום, הוא ישפות לכם שלום בני ובנותי, ומצהרים יקום לכם
חלד, וחייתם ורביתם במנוחות שאננות ובשלות השקט.

רגלי העליזים עמדו בשער אפרים, ויעלו על אחד מגדליה
לראות את העיר כלה, והנה השחר פרוש על הררי ציון.

ושבבת

שם ביתך, עופי אל ארבתך. לא אעופה ממך, ענתה
אתה מלאכי אשר צוה לי ה׳, ועל כפים תשאני
אל זבול זה יסדתי לך, שם אביאך אל בית אמי
הורתי.

אל העלה את שולמית על ראש המגדל ויאמר לה:
ידידות נפשי, ועפעפיך כעפעפי שחר יבחנו יפה
היא ציון מכלל יופי, עיר האלהים ירושלים, ירושת
זאת היא קרית מועדנו, אשר ראית בחלומותיך
בה בהקיץ, ראי נא יונתי יושבת החרמונים, ראי
שורר על הררי ציון להצמיח לך בה עונג ושלום
תשירי לה׳ שיר חדש, ולבנון ושריון אחריך יענו.

שולמית ירדו דמעה, ומספר רגעים עמדה משתאה
באין מלה בלשונה, וכעבור המון עליצותה ענתה
יפית ומה נעמת קרית משושי, עיר חזיונותי,
על חזון לבי, האספור מגדליה וארמנותיה אשר
ידיה מדור דור? הן עצמו מספר ותפארתך מאד
ל דבר שפתים, ממנה החפיר לבנון, זאת היא
דניאל משוש גילי, אשר באשמורות הגיתי בה
דניאל ידידי, ועתה הראני נא קדוש משכני
חוה אליו מרחוק.

ל אמר לה: אנכי אנופף ידי ואת סגלתי הביטי
א עיניך והתבונני בהר ציון ירכתי צפון, שם ההר
לשבתו, ושם בית תפארתו בנוי כמו רמים,
ון השוכן בו, ראי נא כי כבוד אלהים נראה על
אליו יונתי כפיך על נפש בהירך הקשורה בנפשך
, כי משם יצוה לנו ה׳ את ברכתו.

ית הביטה מרחוק אל דביר הקדש—ותשתחוה
, ורוחה התנשאה כנפי שחר ותאמר: לפניך אל
אלי, השולח עזרה מקדש לפתח בני תמותה, לא
האמינו

אל המקום אשר בחירי עצור שם, אז אמרתי נגזרנו לנו,
בחסדך אלהי ישענו הראיתנו צרות רבות ורעות, ותרא
נוראות ימינך, כי את בית המרי הכית חרם, ותתן נקמ
לנו, ובשלום פדית נפשותינו מעצר רעה ויגון לרויה, ותביא
אל הר קדשך ואל קרית מועדך, כן תפליא חסדך תמ
עמנו, וערב ובקר וצהרים נודך ונזמרך כבוד בנוה קדשך
ורני פלט תסובבנו סלה.

ועוזיאל אמר אל כל הנצבים אתו: הלא כלנו יר
גאולי ה' נחנו, כי שבעו ברעות נפשותינו ופני ה' חלקנו, ויפ
עצמותינו על רגעי ארץ בחרון אפו, נפשות הנאהבי
והנעימים נפרדו, נפחו ביגון ואנחה, כי שבת כל משוש
נשכח בציון מועד ושבת; אך רצה ה' את ארצו, כי באה ע
לחננה כי בא מועד, ובחמלתו גאלנו ורוחו מארצות קבצנ
אותי מארצות נודי, את שתי נשי מיגון ואנחה, את נפ
אליפלט בני מבור שאון, ואת דניאל ושלמית ואת צפניה ועד
מלט מכף עריצים; כלנו אותותיו ראינו, וכל חית לבנון אין ד
עולה, ומה נשיב לה' על כל תגמוליו? אנכי זאת אעשה
אבוא במגלת ספר כתוב חסדי ה' ונפלאותיו אשר עשה
למען יספרו בנינו לבניהם מעללי יה, וראו כי טוב ה' לכ
החוסים בו; ועתה מחמדי נפשי נקרא לשלום לעיר אלהינ
אל נחלתנו, ויאמר אל דניאל: קח את ראשי זכרי ותקעת אות
בחנית על ראש המגדל, והיה זכרון לנו. וימהר דניאל ויעש
כדבר עוזיאל, והעליזים ראו וימהאו כף ויצהלו ויאמרו: כ
יעשה ה' לכל שונאי ציון. ועוזיאל זכר את כל עלילות זכרי
ואת כל אשר חשב לעשות לביתו מאחרית ימי יותם ע
ראשית ימי חזקיהו, ותצלח עליו רוח ה', ויהם את כל הנצבים
ויאמר: אנכי לה' אנכי אשירה שיר ציון ביום ישועה, והמנגנים
יענו בתוף כנור ומצלתים וישא קולו וישר לאמר:

שיר

...שָׁנָיו

...סְפִי נָא גְאוּלַיִךְ

...ל צוּרֵךְ

...ךְ נְצָרֵךְ

...ל בְּנֵי שְׁכוּלַיִךְ.

ב

...פְקְתִי

...תִּקְתִי

...רָאשֵׁי תַנִּינִים

...אֱלֹהִים

...גְבוֹהִים

...ח קוֹצִים וְצִנִּינִים.

ג

...פָּרִיצִים

...עָרִיצִים

...שָׁמִיר נָשַׁיִת

...הַמְּרִי

...רִי

...מוּסָר מְבַיִת.

סָפוּ תְלָאוֹת

טָבְעוּ בִמְצוּלוֹת ...

שָׁעוּ אֶל אֵל

צוּר יִשְׂרָאֵל

עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

ה

עִיר לָנוּ עָז

אֵין עוֹד אָחָז

נְוֵה צַדִּיק גָּוַז

הֶעֱבִיר פֶּשַׁע

אֱלֹהֵי יֶשַׁע

זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ

ו

לְרַב אוֹנִים

נָהֲרוּ הֲמוֹנִים

לְאֵל זְרוֹעוֹ נִגְלְתָה

תּוֹמֵךְ וְסוֹעֵד

קְרָא מוֹעֵד

שִׁירוּ לוֹ הַלְלוּיָהּ.

...! האח! שמעה אזננו, נשמעו קולות אנשים ונשים ...קול רנה וישועה שמענו ממרומי ציון, קול דודנו הנה ...זיאל עם כל הנלוים לו. והנה ידידיה שר הרכוש ... עם תרצה אשתו ותנגאל אביה, ועוד אנשים אתם ...ראש המגדל ויקראו לשלום לגאולי ה׳, וישקו איש ...ה לרעותה. ויאמר להם ידידיה: הלא חג היום ...מועד לעשות הפסח, הבה נבואה אל בית הקיץ

...ל החקים..., כי נקבצו בני יהודה וישראל יחדו לעשו
הפסח ולתת כבוד לאלהינו, והמונים המונים ברחובותינו. לע
ערב יטיף מיכה המורשתי דבריו ברחוב המזרח על יהוד
ואפרים לשובב יעקב אליו, ומחר ישא ישעיהו בן אמו
מדברותיו בהיכל ה׳ באזני המלך והעם, ויחדו ישמחו ויעלצ
לפני ה׳.

הבה! ענה עוזיאל, הבה נעלה אתך אל בית הקיץ אש
לך בהר הזיתים, משם נראה המון חוגג; ומחר תבואו יח
לחצרותי. ותרצה הביטה אל פני שולמית, ותאמר אל דניאל
ומי היא זאת יעלת החן האחוזה ביד ימינך?—הלא היא בר
אלקנה משנה המלך! ענה דניאל בעליצותו, ואחות--מצאת
לקציעה בשדה יער הלבנון, אמרתי לה: אתי מלבנון תבוא
לשבת במרומי ציון, ונפשה נקשרה בי, גם נפשי דבקה בה
יחדו נשאנו אימת מות בארמון עריצים, ויחדו נרננה ונשמחה
בכל ימינו. אכן אילת אהבים נתן לי ה׳, בת נדיבים, אוהבת ציון.

ותרצה אמרה לו: אשריך בן נגיד הבית כי מצאת לך
בת נדיבים ואילת אהבים, וברוכים תהיו בשם ה׳ אלה
ציון, אף התענגו על רוב שלום.

וכל הנצבים ירדו מעל המגדל, וישבו ברכב בצבים
ובכרכרות, ויעברו דרך רחובות ציון אשר תהימנה מאדם, לאט
עברו בם. ושולמית אשר ישבה עם דניאל בחירה בצב, היתה
כחולמת בהביטה אל רבבות עם, ותאמר אל בחירה: האח! ראתה
עיני כמראה אשר ראיתי בחלומות, בהגיגי בך מחמד נפשי,
ולא ידעתי מי אתה ומי אני; זאת דברה, ותשק לו ותאמר:
הלא מידך לי משוש לבי כל ששוני, כי אלהים יצרך לי
שעשועים, וטוב לי יום אחד עמך במרומי ציון מכל שנות
שבתי בלבנון, ועוד תשמענה אזני דברי נביאי ציון אשר
נכבדות דברה בם אמי, ולי מה יקרו דבריהם אשר שמעתי
מפיה!

ודניאל השיב לה עתרת נשיקות, ויאמר לה: שעי נא
יונתי

...שם, בשורים ובגמלים, ואלה עוברים ברגליהם,
ם הלוך ורנן לעלות לציון קרית מועדנו, ועיר אלהים
אות. אך עוד תשובי תראי ידידות נפשי לעת ערב
ת הפסח, תראי המון חוגג, אף תשמעי שירות היכל
בשער מגיד דבריו ליעקב. הכיני ידידות נפשי
ג ולשלום אין קץ, כי אני בחירך אתן מעדנים
דשים לבקרים אחדש לך שעשועים, וחלומותיך
יבואו.

ברו עד הגיעם אל הר הזיתים. שם עמדו הקרואים
הזיתים, ויביאם ידידיה אל בית הקיץ הכלול
הנה השלחנות ערוכים, עליהם מעדנים ממתקים
ה אמר: כום ישועות אשא, ואברך את ה' אשר
מכף עריצים וישיבכם למנוחתכם, כן יוסיף ה'
ומחה דמעה מעל כל פנים, ונדחי יהודה יקבץ
ברנה.

ידידיה כוסו, וישתו אחריו הקרואים הגברים והנשים.
ה ואמר: ומי מלל לי כי אהיה כיום תחת שמי ה'
ומחמדי נפשי סביבותי? מה ידידות משכנותיך
משושי! הן עיני ראו קריות וערים במואב,
שת ובמצרים, ונפשי נכספה וגם כלתה לציון; הן
מו נקדש באפסי ארץ, אך נודע אלהים בציון,
מועד הזה, אשר כמוהו לא נראה גם בימי יותם.
יבות קריה השתוממתי על המראה, הן חוצותיה
ה ומחיה, מכל מעדני מלך אשר יביאום בבלי
לי שן, עד כל מאכל אשר יאכל בבלי חרש באהל
, בהמות שדי, עוף שמים ודגי הים, כמו שמים
ובילו שי ושפע ברכה לעיר אלהים.
אים אכלו וישתו, ואחרי כן אמר עוזיאל: הן זכר
י לילות רבים בשנות ראיתי רעה, ומנוחתי כבוד
ת הגולה; אלכה נא לביתי, ופקרתי נוה שאנן,
שם

ישרים דבריך, ענה ידידיה. אך תרצה אמרה אל עוזיא
הואילה אדוני וישבו פה שתי נשיך הכבודות, ולעת ער
אשיבן במרכבת כבודי למשכנותיך. גם לדבר הזה נשא
פניך גברת עדינה, ענה עוזיאל, ויברך את ידידיה ובית
ויפן ויצא, וירד מן ההר וישב במרכבתו לבוא לביתו. ודני
אמר אל קציעה: הלא תמלאי משאלות שולמית אחות
העדינה, ובאת עם אישך בצל קורתנו. וקציעה נגשה
שולמית ותשק לה, ותאמר: אשר היה עם לבבי שאל
אחותי יפתי ממני, ואני ואליפלט אלוף נעורי נכונים לבו
אל משכנותיך. ותפן שולמית אל מנות ותאמר: ואתה אי
חמודות אשר אבי אקרא לך תמיד, אל תמנע הטוב מבת
את גדלת גם אהבת, וישבת עם חנה אשתך במשכנות איש
כל ימי החג, וגם צפניה אחי ועדה אשתו ישבו נא אתנו
יחדו בכינו, ויחדו נשמח. ועזריהו שוע שמרון אמר לה: א
נא בתי ותקחי ממני מחמדי הטובים; הן אנכי מסלות צי
היו בלבבי זה שני ירחים, ואת מנות חתני צויתי לבחור פו
משכן לי לשבת בו עמו ועם הנה בתי היא אשתו, ועתה הנו
בית אלקנה לקציעה בתו ולאליפלט אישה, ואני אשב ע
מחמדי נפשי במשכני אשר שכרתי לי ברחוב שער בנימין
ויהושבע בתי הלא תשב מעתה בבית עוזיאל אישה. אל נא
אבי הזקן, ענתה קציעה, הלא תשיש אתי משוש על ראש
שמחתי, ואנכי לא ארף ממך עד אשר תתן לי את שאלתי.
ויפצר גם אליפלט בעזריהו, ויואל לשבת אתם.

ותרצה הביאה את מרים ואת יהושבע נשי עוזיאל אל
חדרי משכיתה, ותאמר אליהן: הן צעירה אני מכן לימים ובכל
זאת שמענה לעצתי. הלא ידעתן אם לא שמעתן את יורם
האלוף ואת כבוד ביתו, כי יושבות ציון אתן. נכבד היה יורם
בעיר רבתי עם ושאנן בהיכליו, אך שתי נשיו חגית ונעמה
החרידו מנוחתו כבוד בקנאת אשה מרעותה, ובנפול יורם ביד

צר

יום אישה, חוגית על בניה היו מאכלות אש, לא
רק עזריקם הילד, ונעמה הרחיקה נדוד עם
לא ראיתן אחרית קנאה, לכן תהיה אחרית בית
שים שאננות למשל, למען תשבנה יתר במנוחות
תענגתן על רוב שלום.
ם ענתה את תרצה לאמר: אנכי מאז נתתי את
שבע שלום, וברית שלומי מאתה לא תמוש, ועתה
ת היתה לי באהבת צאצאינו, ולב אישנו לא צר
בת שתינו יחד, ובצלו נחיה ונראה טוב ושלום אין
ראינו רעה. ויהושבע שמעה את נדבות פי מרים,
ר: הן עיני ראו ריבי עם ואחרית מדון ומשטמה,
ה נעים לי שבתי עמך אחותי בצל איש חמודות,
בנעוריו, אף חמדתי בלבנון!
ים השאננות בציון נדברו עוד אשה אל רעותה
, ותרצה השיבה את נשי עוזיאל במרכבת כבודת
זיאל שכב את משכב הצהרים עד שיפוח היום,
ץ ויחלף שמלותיו, ויצו את מגדיאל הסוכן על
לו שה כבשים לפסח ובן בקר רך וטוב. וישלח
ו לקרוא לאליפלט בנו ולקציעה, להיותם במכסת
שר יאכלו את הפסח בביתו; וגם אנשי לבב, אשר
ניו לבוא ירושלימה, באו לחצרותיו, ועוזיאל פנה
ויתן למו ממכלאות צאנו לפסחים.
ש ירדה בצל מעלות אחז בין הערבים, ומועד עשוז;
. ועיר אלהים הומיה מקול המון חוגג, וההולכים
אל הר בית ה', ומשריקות עדרי צאן. כל משפחה
במכסת נפשותם נהגו צאן פסחם, בם שרי מלוכת
ם, אלופי יהודה ושואבי מים, שופטים ושרי החיל
רועים יחד, לא נכר בעת ההיא שוע לפני דל. כן
בקול רנה ותרועה, ויביאו כבשי פסחם אל הר בית
במי הברכה. וקהל עדת ישראל הביאום אל חצרות
בית דלתים, ויתקעו בשופרות ויריעו, וישחטו את
כבשי

אמות הספים מקול קוראי הלל. כמעט כלו אלה לשחו
הפסחים, ועדה אחרת באה לעשות כמשפט העדה הראשונ
עד כלות העבודה בחצרות בית ה', ויפשטו עורות הפסחי
וישאום לבתיהם ויצלום במשפט.

ומי ימלל ההוד וההדר אשר למועד הזה! הנה ליל התקדי
חג כיום יאיר, כי מלבד נוגה ירח יקר הולך בעת ההיא, ע
העלו נרות ולפידים על מרומי ציון ועל כל מקראיה, על כ
מגדל גבוה ועל כל גבעה נשאה ועל הארמונות הרמים, וע
כל היכלי החמדות, רק אורה כאור שבעת הימים, ושמחה כלי
צאת בני ישראל מארץ מצרים. והקריה עליזה, האלופי
והאצילים ששים ושמחים וגם אביוני אדם בקדוש ישראל יגיל
וממגדל חננאל עד שער הפנים רק גילת ורנן, ירונו שיר
דוד ויהללו את ה' אשר גאלם ממצרים ויבחרם לעם סגלה
ואכלו זבחיהם, וישתו כוס ישועות. ואת הפסח אכלו בחפזו
כטמאים כטהורים אכלוהו בעת ההיא, כי מרבית הקהל ל
טהר, והמלך חזקיהו אמר: עת לעשות לה' הפרו תורתו
והוא רחום יכפר בעדם. וכאשר כלו לאכול את פסחיהם
והמונים המונים נהרו אל רחוב המזרח, ששם הטיף מיכ
הנביא דבריו מעל הבמה, ואלה דבריו:

שמעו יושבי ציון יחד שבטי ישראל, באי מועד! הן מלאת
כח את רוח ה', להגיד ליעקב דרכיו ולבית ישראל עלילותיו
הטו אזניכם לאמרי פי, תשמענה הגבעות קולי, וישמעני ה
בהיכל קדשו. הן תועבת מצרים זבחנו היום לה' אלהינו, אש
לא ירצה באלפי אילים, אכן דבר צוה לאלף דור, זכר עשה
לנפלאותיו, אשר עשה לאבותינו מימי קדם, בצאתו בתוך מצרים
בעשותו נוראות באדמת בני חם, וינועו אלילי צוען וירגזו גלולי
מוף, ויוציא בששון את ישראל בחירו מתוכם, כי זכר בריתו
אשר נשבע לאבותינו. כי הנה ה' יוצא ממקומו, פקד יפקוד
היום את נוהו, ציון אוה למושב לו, וירח את ריח הניחוח,
ריח צלי ברחבותיה, ריח הפסח, ויברך זרע יעקב ויאמר: דם

הפסח

עבר מעליכם, והיתה מנוחתכם
רצי , ואשור לא יבוא בגבולכם . כי שפך ה' רוח
דה ויושבי ירושלים ; יאמרו נא גאולי ה' מה טוב
משיחו, שר שלום אשר יסד ארץ על מכוניה במשפט
מה טוב ומה נעים שבת אחים, יחדיו יהודה וישראל!
אחד לכלנו , כלנו בני יעקב נחנו , ותורת אל חי
אתם כבנים כחשים אכלתם פרי כחש כל ימי אחז,
רית עולם, וה' שכת בציון מועד ושבת ; אז היתה
כי ירד רע מאת ה' לשערי ירושלים , כי רצין מלך
בן רמליהו עלו ביהודה כחבר אריות בין בהמות
לו בה חבל נמרץ, ועוד אנושה מכותיה , גם מצור
רושלים ויאמרו : תחנף ותחז בציון עיננו . וה'
מכנו בעת ההיא , כי עצמו משובותינו ותלהטנו
, ארם מקדם ופלשתים מאחור, ויאכלו אותנו בכל
ערים ויושביהן , והאדמה נשמה באין חורש וקוצר,
פשי התורה לא הורו משפט ה', כי שאלו לחם ופורס
אתה ה' העושה שלום במרומיך , המוציא צבאות
ם אין מספר , ובמסלתם ילכו שלום , אתה עשית
ה, כי באה עת לחננה, כי מי כמוך נושא עון ועובר
שארית יהודה , ותתן לנו מלך צדיק לכונן קריה
דקה , כי הם האיתנים מוסדי ארץ; הן ריב ומדנים
תים, וצדק ומשפט יכוננה . אתה גדול העצה ורב
רתנו , למשפט כאשר ייסר איש את בנו , ותשב
רצון . הן ארצנו תפרה ישע, וצדקה טהרה תצמיח
רת לבית דוד . כי כל מלכי ארץ יתגרו מלחמות,
; לא כאלה חלק מלכנו, דורש משפט ומהיר צדק,
שבט נחלתו בגאון ה' אלהיו, לא ישמע עוד שוד
אביונים מעיר, כי אם קול רנה וישועה כל היום,
ה ואת הנדחה יקבץ, ובאה הממשלה הראשונה
ירושלים , ונהרו אליה בית יעקב , ויתר אחיו
, ובקשו את ה' אלהינו ואת בן דוד מלכנו . הנ
קול

השליך במצולות ים כל חטאתיך .

ואתם בני אפרים, באי מועד לשם אלהי ציון! התקוששו
ואל תהיו כאבותיכם רכי לבב וקצרי יד, אשר היתה כל חכמתם
רמיה, גבורתם—כחש, ועזרתם—הבל, עם לא בינות כיונות
פותות, המטים עקלקלותם ללכת אל אשר תשאם רוח נביאיהם
המטיפים למו ליין ולשכר, ואומרים שלום בעלות מות בחלונותם
כי מה פשע יעקב הלא שמרון, ומה אשמת שמרון הלא נביאיה
הפוחזים , אשר התעו את שרי אפרים בפחזותם, ונבוכים הי
בארץ , מצרים קראו , אשור הלכו , ויהיו תמיד כעוגה בל
הפוכה, וכבושי לא הפכו עורם , עד אשר הפכם ה׳ כמהפכת
סדום ועמורה, עתה תהיה מבוכתם . חולי וגוחי שמרון,כי אשור
בא בגבולך, לקח ממך עמדתך, מעל עמך לקח הדרו, ויאסור
מלכך בכלא ותהיי לשרקה, לא עוד תלכי רומה, כי אם עריה
בשת תלכי שולל . ככה עשו לך נביאיך שמרון, ודוברי כזב
היו לאכזב למלכי ישראל . אפרים היה תמיד ככלי אין חפץ
בו , אשר אחריתו להשבר כגעת בה ברזל מצפון. לכן הביטו
בת יהודה והתאוששי , אשור לא יושיעך , מצרים מבטח
בוגד ; בה׳ תעשי חיל, אשר ימינו רוממה תמיד בהפר אל כ
היום, והוא יהיה זרוענו לבקרים . כי ההרים ימושו, מגדלים
נפלו ומבצרים חתו , וחסדך ה׳ משגב לנו , וזרח לנו שמש
שמש צדקה והופיע על מקדשנו , ובאורו ילכו כל זרע
יעקב . הן דם הפסח ידית היום גלולי ציון מקרבה , והיה
לנו לאות ברית , והיה בנו לעד ה׳ מהיכל קדשו , וזכר
לעולם בריתו, ושלח פדות לעמו, וכימי צאתנו מארץ מצרים
יראנו נפלאות .

כן הטיף הנביא דבריו על יהודה וישראל, ועם שבי פשע
חפו איש ראשו , עטו חרפה וכלמה , לאטו פניהם ויבכו
וינחמו מפשעיהם אשר נאצוהו בם , וישפכו כמים לבם, ויתחננו
פני עליון גואלם לחדש רוח נכון בקרבם וימיהם כקדם. וה׳ שמע
קול תחנוני בני ישראל כי העוו דרכם, וישפוך עליהם רוח ח

ותחנונים

ם ; שישו משוש הנכם במרום ציון , ויהי לבבכם
אל תזכרו הראשונות , כי אם שיתו לבבכם לבאות ,
לבבכם לעבוד את ה' בשמחה .

וקול המון חוגג בהרים ובכל בתי משוש, קריה עליזה,
אדירים ורנת עליזים, בחורים ובתולות יוצאים במחולות,
ובות ציון ועל כל מקראיה. בתוך עלמות תופפות עמד
ים אהובים אחוזי יד, העלמה לבושה שני עם עדנים
ומשתוממת על כל מראה עיניה, ובחירה אומר לה :
ידות נפשי , כי בא האות והמופת אשר דברתי לך
אתי מלבנון כלה , אתי מלבנון תבואי, תשורי המון
במרומי ציון, וככנף רננים נעלסה תהיי לי. הבה נלכה
אל נוה עוזיאל, שם תראי את קציעה אחותך , ואחרי כן
אל נחלת אבי. אחותי ! אישי ! ענתה שולמית, ומה טוב
ם שאת שמותיכם הנעימים על שפתי ! פג לבי לרגעים
מין כי כל אלה הנחלתי לי . ואנכי, ענה דניאל , ואנכי
ודך והדרך , אשמעה נעימות אמרותיך , ואאמין כי
די את לי מרומים !

ן נדברו הרעים האהובים, ויבאו אל בית עוזיאל, אשר
שיו את כל דברי התלאות אשר אפפוהו מיום ברחו
ציון עד שובו אליה . ודניאל ושולמית באו אל חדר
ליפלט , והנה קציעה מתנוססת בפאר עדיה יושבת
קציעות כל בגדותיה , ועדי זהב על לבושה , ואליפלט
ל זיו כבודה . וכראות קציעה את שולמית ותשמח
, ותאמר לה: גשי אלי אחותי יפתי, אילת אהבים,ואשקך
שולמית נגשה אליה ואשה לרעותה נשקו, ותאמר לה
מה תחשבי על ציון יונתי המקננת בארזים? האח! ענתה
, הן מעונתי בציון אשר ששון ושמחה מצאתי בה: בת
- אחות לי , ובן אלוף ביהודה , יפה פרי תאר זה
תומיך גורלי ; הן ראיתי היום אשר לא פללתי, ראיתי
. בקריה עליזה, קרית משושי מעתה , גם שמעתי

אמרת

שפתיו, שאפתי רוח חדש, ואמרתו שמורה בלבי וערוכה על שפתי. ותספר שולמית לאחותה ככל החזיון אשר שמעה, ותופע עליה נהרה בדברה דבריה. ועיני קציעה לא שבעו בראות תפארתה, ותאמר לה: הוספת אחותי חן ושכל טוב אל השמועה אשר שמעתי, ויהי נעם ה' עליך! ודניאל עלץ בידידות נפשו, ויאמר לה: אילת השחר צת לי תמתי, כי כשחר מצאתיך, באפלות הלכתי, תעיתי בעב טל־על צורי היעלים, והנה יונתי הומיה לרגלי הצור! קראתי לך ותעלי הרים כאילה שלוחה, ותאחזי ביד ימיני, ותהיי אור לנתיבתי, ותשמרי רגלי מדחי, וכאישון בת עיני תהיי לי תמיד.

וקציעה שבעה ענג בהביטה אל שולמית התמה, ותפן אל אליפלט ותאמר: הלא גם לאחותי הושיעה ימינך, וכאשר שכות לראשי ביום נשק, כן היית גם לה מעוז ביום צרה, אתה עזוז וגבור, אורי וישעי; ומה אשיב לך אלוף נעורי? ומה אשיב לך, על חסד נעוריך, קציעה בת משנה המלך? ענה אליפלט כי אבי ואמי עזבוני בעת רעה, ושמם לא נקרא עלי, בחסדי נעוריך הנאמנים לי חשקת נפשי, ותלמדיני אלוף לראשך, בעת אשר הפצתי להיות כאחד משרתיך, עתה אשא פני אליך, כי כבודי חדש עמדי, גם אשיב לך עתרת נשיקות.

זאת דבר וישק לה. והנה עוזיאל בא ויאמר: ליל שמורים היום, לספר את התלאות אשר מצאונו ואת הנפלאות אשר עשה ה' לנו; אך עת היא לתת לעפעפיכם תנומה, למען נשכים קום ביום מחר, יום מועד ושמחה בהיכל ה', שם ישמח המלך והעם עמו, וישעיהו נביא ה' ישא מדברותיו. ואנכי הקדשתי קרואי ליום מחר, ותחת יגון ואנחה בכל שנות נדודי, משנה שמחה נשמח.

ויברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, ודניאל ושולמית יצאו מבית עוזיאל, וילכו וישובו אל בית תענוגיהם.

עוד הקריה הומיה, ושני אנשים מתהלכים בסתר פנה דשיגו ויאנחו. ואנה אבישי אחי עוזבת את אמנון הילד?

שאל

שוכבים. הן הוא משחק עתה עם ילדי אביוני אדם,
א אגרע ממנו עיני. הה! ענהו סתרי, לנעמה אשת
לוף נשבר לבי בקרבי! ארורים עדי השקר אשר ענו
ך מה לנו לעשות? הנוכל לענות כחשם בפניהם
? הן התבערה אשר היתה בנאות יורם אישה והתחמקה
היו אותות לרעתה; הן אלה ובאלה ישיאו עליה
פט מות, והמלך דורש משפט, ועל פי שנים עדים
ר. ועיני נעמה תלויות אל ה' היודע יעד אולי
ליה ויוציא לאור צדקה, והיה אחרית אמנון הילד
אליפלט בן עוזיאל, וכמרים — אולי גם נעמה
תראה אור. הנוכל אנחנו לענות בה צדקתה? ומי
מועתנו? הן נעמה חרדה לרגעים במסתרי הכרמל,
מצפוניה, וה' יהיה עליה סתרה. הן מחר יערך
ן יורם אישה האלוף לארבע מאות אביונים, יתומים
אשר ירוין מדשן ביתו, ונעמה אשתו האהובה נוגה
פשו בוכיה במסתרים על כל הרעות אשר מצאוה,
ל על אישה, אשר הלך שבי לפני צר, ועל צרת נפשה.
אחי, נצור נא את אמנון כאישון עינך, כי בחסדך
מה הגבירה, וה' ישלם פעלך.
נדברו האחים האלה, ודבריהם לא נשמע משאון
בקול המון חוגג עבר ליל שמורים.
ממחרת ויושבי ציון וכל באי מועד עלו ברגש אל
ם, וחצרות ה' מלאים מפה לפה עם אלהי אברהם,
קריבו זבחי החג, נסכו נסכים ככתוב בתורת משה.
בודת ה' וישעיהו בן אמוץ קדוש ה' מכובד התיצב
הקהל עטוף אדרת קדש, מנגת רוחו הרוממה אורו
הלבן כשלג לבנון ישוה עליו הוד והדר, למוצא
ויחלו כל העומדים בחצרות ה', והנביא נשא
ויען ויאמר:

זה היום שקוינוהו, יום הראני ה' בחזון מאז, יום

קרב ישעו, בקשו את ה׳ אלהיכם ואת בן דוד מלככם שר שלום. הנה המלך ביפיו תחזינה עינינו, הטר מגזע ישי פורח בהיכל ה׳ כזית רענן, וזה ראשית דרכו הסר חטאת עמו, לעשות שלום לקדוש ישראל, ולתת את יעקב לברכה בקרב הארץ, גם ברכה יהיה לאלהיו כי חפץ בו.

ועתה בית יעקב! במה נקדם לה׳, ומה נשיב לו על כל אשר גמלנו ברחמיו וברוב חסדיו? אמנם הסתיר ה׳ פניו מבית יעקב כל ימי אחז, כי מרו ויעצבו את רוח קדשו ברב גלוליהם, בעצמת תועבותיהם, וה׳ הסית את ארם ואת אפרים ביהודה, ויסכסך בו את אויביו, ויהי לאכול בשנות ראינו רעה, ויביטו לארץ — והנה חשכה ואפלה מנודח, ויפנו למעלה — ולא מצאו חזון מה׳, וידרשו בעד החיים אל המתים, וישועתם רחוקה; אך לא לעולם יריב ה׳! וירא שריד לבית דוד, את חזקיהו בחירו הקורא בשמו, ויזכור את בריתו לדוד, ויאמר לו: קומה והסר המכשלה כי רבה מאד, לא בצדקת יהודה, כי אם בקנאתו לציון ולבית דוד אביך תעשה חיל. חשף ה׳ את זרוע קדשו ויהי אור, ויברא ירשה על מכון הר ציון: האלילים כליל יחלופו, מזבחותיהם לאבני גיר, את כלם ישא רוח, יקחם הבל, מהבל באו ולאין אפס ישובו; כהני אל ילבשו צדק וחסידיו ירננו. העיר טהרה, וכבוד ה׳ בא אל הבית, הס מפניו כל הארץ!

עתה לכו נא ונוכחה, יאמר אלהי יעקב. זכרו ימות עולם, ימי היותכם לגוי, בינו שנות דור ודור, למן היום אשר צמחה קרן דוד לנס עמים. מאחר עלות לקח ה׳ את דוד בחירו, מצאהו באפרתה וישימהו לנגיד על עמו. מי יספר גדלו ואת גבורותיו מי ישוחח? הררי ציון ענו בו, מבצרי יהודה — הלא תגידו: מי מחץ ראש שעיר, מואב ועמלק? ומי השח גאון פלשת? הלא בית הלחמי, כי רצהו ה׳, ידיו מרפו גרזן אף קדקד מ׳גאיו ביום קרב ומלחמה,

ואצבעותיו

יעריצוהו , לאומים — ויחילו מפניו ; זכרו זאת
והתאוששו , זכרו חסדי דוד הנאמנים , ספרו
שבו על כסאו מדור דור , אם יצאו בעקבותיו
ישועתו , וירימו קרן , ואם עקשו דרכיהם ומשפט
ו , וירם ה׳ עליהם קרן צריהם . דרשו מעל
ימים למלכי יהודה , שימו לבבכם אל עתותיהם
תיהם , כי אלהים ישקיט ויחריד , ירים אף
הרכיב את דוד על במתי ארץ ויאמץ זרועות
ה׳ זו ידעוהו ויעבדוהו ; ומי נתן למשסה
להרפה ? הלא קדוש ישראל זו נאצוהו , וירך
ת לבב עמו , וינועו כנוע עצי יער מפני רוח
ר רצין ובן רמליהו , אשר עלו ביהודה ויפרצו
מיד אחז היתה זאת למו , כי פרע פרעות
שלים , לאלהי תעתועים זבחו , ולגבעות קטרו .
כל כלי בית ה׳ ואת דלתותיו סגר , אף אלהים
והו ויקפוץ באף רחמיו ; חזקיהו מלכנו טהר
שעריו פתח , אף אלהיו יטהרהו ויאשרהו ,
ם יפתח להריק לו ולעמו ברכה .
קב לכו ונלכה באור ה׳ , בקשו את ה׳ אלהיכם
לבכם . חוסו על עיר תפארתכם , קרית הנה
יכל הזה מעונה אלהי קדם , אשר יסדו ידי
ובדעת ; חוסו על מקדשי אל , אשר חללתם
ולא שעו עיניכם אל השוכן בתוך טומאותם
ליו . עד אנה עונותינו כרוח ישאונו וחטאתינו
ה ? שאו מרום עיניכם וקראו אל ה׳ אלהיכם ,
אל הבית הזה אשר נקרא שמו עליו ,
רגליו ואמרו : אנא ה׳ , הלא עמך כלנו אשר
כל ימי עולם , אנחנו החמר ואתה יוצרנו ,
לי חפץ , כלי טהור אשר יובא בית ה׳ ;
להי נכר מקרבנו , ואתה הסירה מלבנו כל

עונות אבותינו אל הים האחרון . שפכו לפניו לבבכ
עם , וישפך ה' עליכם רוח חן , אז תשאו פניכם אל קדו
ישראל .

ואתה המלך רועה עדר ה' צאן יעקב , הנה שם ה
את המשרה על שכמך ושבט מושל בידך , והיה שבטך מק
נעם לישרי לב , ומקל חובלים לאנשי מרמה , ורצצת ב
קדקד עול ושברת זרוע רשע , ובמשפט תעמיד ארץ ע
מכוניה ולא תמוט . חן נוד ית׳ו״ד כמלונה כסא שמרון
כי לא ישבו עליו דורשי משפט , וכל מלכיו יחד כרע
נפלו , והאחרון הכביד עליו אכפו , נבוך עליו הושע ב
אלה , מפני אשור נכנע ויהי לו למס , ומצרים נתן יד
בסתר , ויקם בו כחשו , ויהי גאונו לשבר . הנה עטרו
גאונו נרמסה ברגל גאוה , ירמסוה רגלי אשור פעמי עילם
ועליך בן דוד יציץ נזרך לגאון ולתפארת ; שבתה ממלכו
משמרון , ולציון עוד יאמר קרית מלך רב , וכסאך מוצ
כסלע בלב ימים . הנה עמך כתבו ידם לאלהי יעקב , יחו
יהודה וישראל כרתו עמו ברית בליל התקדש חג על דר
הפסח ; שמח אתה בם , והם יגילו בך ; משכם בחבל
אדם ונמשכו אחריך בעבותות אהבה ; אתה תקראם בני
והם יקראו לך אבינו מרים ראשנו , ונשאו יחד תפלו
בערך לאלהי חסדך . הזקן יאמר : יחיה המלך וירבה ימינ
על ממלכתו ! בצל שבטו חסיתי , בלותי ושערותי הלבינ
בשלות השקט ובמנוחות שאננות ; צעירי לימים אף הנ
יענו : ירום כסאו ותתנשא מלכותו ! באור פניו נראה חיים
נרננה ונשמחה בכל ימיו ; וה' ישמע תפלתם ונתן לך ארך
ימים . הבט על בית אלהים לרומם תפארתו ולנשא כבודו
אליו ינהרו גוים מים עד ים , בני אהרן יקטירו בו קטרת
סמים , לכלות בעשנם צחנת גלולים אשר הבאישה ארצנו ;
ותכון ה' את כסאך ויסעדהו בחסד ובצדקה , והיתה ארצך
צבי

ן חזקיהו ויאמר באזני הקהל: לא לי המשרה, לא לי
, כי לה' המלוכה, ויאמר: ראה צויתיך נגיד על
אמונה; ואמונתו תהיה אזור חלצי. הנה ספר
שר על פיה אחיה! היא לא תמוש ממני, כי נר
יה, ואנכי לא אסור ממנה ימין ושמאל; אם אשכח
מצות ה', תשכח ימיני, ולקנה רצוץ יהיה שבט
ם לא יהיה שבט מישור; שמור אשמור את כל
' לשבט או לחסד. עתה אתי ועמי! נחדש ימי
די דוד הנאמנים.

העם ויאמרו: יפרח שרש ישי לנס עמים, תרום
און ולתפארת, מגננו ראה אלהים והבט פני

ת המלך את דבריו ויברך את העם ויאמר: לכו
סבו בשמחה, ראו בטוב והתענגו על ה', כי
תשתו תמיד כוס ישועות. והעם יצאו מחצרות
הר הקדש נראה דמות עם רב, המונים המונים
דים במורד, משם נפוצו ברחובות ציון
שפחות, איש אל רעהו נדברו בכל מראה
משמע אזניהם. וברחוב המזרח נראה עוזיאל
ו, מרים ויהושבע, ובניהם אליפלט וקציעה
בתם, ודניאל ושולמית המדברים ידידות
לפניהם, ועמו מנוח וחנה אשתו וצפניה בנו
נו, גם ידידיה שר הרכוש אשר למלך ותרצה
צאיהם הילדים הנעימים תימן ותמר, ואחריהם
הכרמל על נחלת יורם האלוף הנשבה בימי
שתים, ואתו אבישי אחיו בית הלחמי: גל
בית עוזיאל לשוש אתו משוש ביום הראשון
ן בא אתם. והנה בהיכלי עוזיאל ערוכים
רשן, מטעמים, ממתקים ויין ושכר לגברים,
. ובשבתם יחד טובי לב ענה עוזיאל ואמר:

ואתפלל אליו, וה' ראה דמעתי, הקשיב לקול ת
וישיבני אל כבודי ואל מנוחתי, לעבוד אותו בשמחה
הן נקדש ה' באפסי ארץ, ענה ידידיה, אך זר
יעבדנו בהר קדשו, בהר מרום ישראל. מה נעמ
המלך, ענה עוריהו, הן הם גלו לנו עתרת שלום ו
כי שלום ואמת יהיה בימיו, ועדתו לפניו תכון, ארם ופ
לא יוסיפו לדאבה עוד, ואשור לא ידרוך בארמנותיכו
כן היא, ענה נתן, הן קול בן אמוץ כקול שדי
ומדבריו נתבונן, כי שמרון ובנותיה לא תשובנה עוד ל
וירושלים תחדש ימיה כקדם. רק אל תגיד זאת
שמרון, ענהו עוזיאל בשחוק, שמור פתחי פיך, פ
מוסריך, כי רבת שבעה לה נפשך בוז.
נגידים דבר בן אמוץ, ענה מנוח, ובאמרותיו ה
יסיר לב אבן מבשר איש, ויעשה לב הדש ורוח
לקשי ערף. ודניאל אמר אל שולמית: השמת ידידו
לבך לדברי הנביא? — האת, שמעה אזני, ענתה ש
הן דבריו עוד ישעשעו נפשי, ויהיו לי לששון ולשמחה
כשלג לבנון מצור שדי בחרבוני קיץ המה לי. ו
נפשי בך משוש נילי ובקרית משושך, משאת נפשי
שכרון וששון תמלאי ידידות נפשי, ענה דניאל, עוד
את כל חסן העיר ואת כל יקרה והדרה, כי מאד נ
כל חזון לבך בלבנון.
חדשות אגיד לך עוזיאל רעי ואלופי, ענה י
אבשרך כיום בשורה ושמחה, כי זכר המלך חסדך
אלקנה ואמונתך לבית דוד, ונחלת שפרה עליך ביפו
בעין גדי, נחלת שדות וכרמים ועבודה רבה; ו
תפקוד על הנחלה ההיא?
ועוזיאל אמר: ששתי מאד על כל ההון הזה ה
מאת המלך, ואני אהיה לפקיד על נחלתי. האח
אזני

שארי , כבאתי אלוף בטהרת תמים ודעת עמי ,
ב ומה נעים גורל שוכני לבדד יער בתוך כרמל ,
רית מועדנו , ומשכנות מבטחים במקום בודד
בנו , כן גם אנכי עמדי , על כן בחרתי מושבי
חק משאון קריה , מקום מרבץ לקנאה , שנאה

שרש דבר נמצא בי , ענה עוזיאל , ואותה אגיד
רעי היודעים ראשיתי ואחריתי , ומה שמץ דבר
שנות נדודי בארצות נכריות ? הן ראשית דרכי
הזה סירים סבוכים , בו ישבה קטורה , טמאת
ת הזמה , כסמל הקנאה , בגאון שלות השקט
לה בנוה , כמעט קט השחיתה עגבתה , ואראה
בית שמיר , הן קטורה בטחה באהבתי , אך
צה , כי ראשית דרכי הלום היתה לירות לה חץ
רעתי סגור לבה , הביאותי רצח בעצמותיה על
שארי , מרים משאת נפשי ; אז נמקה קטורה
ותהי נעלמה , שתיה אפר תחת כפות רגלי
שומעי שמעה תקעו עליה כף ; אך לא טב
אשתי בבית הזה המזכיר עון אביה , כי ב
ת נפשה ביתי נעוה .
אישי ואלופי ענתה יהושבע באנחה , גם לי זכר
לחגא , ומראהו כסלון ממאור ללבבי , ואנכי
י על עונותי הראשונים , וה' ירצה עוני , וגם
אלופי רציתני לכן אל יהי זכר הבית הזה לי
.

רון לראשונים , ענה עוזיאל , אנכי לקחתיך טן
שם ראיתי דמעותיך ועליך נכמרו נחומי ,
חמים גדולים האמרתיך להיות לי , וצאת ומרים
היינה מתנוססות על נחלתי תמיד , וביום
חד יעצתי לצאת מקריה לשכן בשדה , כי פת
ם , דבר לי תמיד עם אדם רב , אשר יפריח
מדי נפשי , אשר המון רחמי ואהבתי התאפק

וישבת את ושים אשתי בנאות שלום, שם אהיה לכן
ואתן תהיינה לי, שם אספר לכן את כל התלאות א
עברו עלי נשנות נדודי, והדשים לבקרים נשמח. כי יה
הימים הרעים, ותחתם באו לנו ימי חפץ ורצון! צת ומר
העדינה ידעת את עוזיאל מאז, ואת יהושבע הכבודה ה
בחנת את לב אלידע בלבנון, בשבתי על ראש אמנה כצפ
בודד לנפשי, שם על משכבי בלילות נדדה שנתי מעיני
ויציצו מקרב לבי זכרונות נעימים מימי נעורי וישביע
ענג! הלא לגבר אשר דרכו נסתרה בימיו, נאוה זכו
מתמריו אשר היו לו מימי קדם, כן זכרתי ימים מק
בעלות לעב שיאי, ערכתים אל ימי מבוכתי ותתעטף רו
וישתומם לבי בקרבי, השבתי דרכי ועלילותי אחת
אחת למצא חשבון, ואראה כי האהבה והקנאה התעל
בי, צנפוני צנפה, שמוני כגלגל לפני סופה; אך הג
לי הימים אשר אהבתי לא עזה כמות, וקנאתי לא ק
בשאול, שתיהן נחו מזעפן, עדות היא בשתי נשי אלה
מרים ויהושבע, אשר לפנים צררו אשה לאחותה, ו
ימים הפכו את קנאתם לרוח חן ורצון, עד כי שתיהן י
חמדו לשבת בצדי כשתי יונות תמות, על כן אמרתי ארח
משאון קריה, ששם קנאה שלטת, ואושיבן במנוחות שאננו
וכמלאך שלום אהיה בינותם, וכנהל עדנים יעדו ימינו
ואליפלט וקציעה נגשו אל עוזיאל, וישקו ידו לפיה
ויאמרו: הבט נא בניך אנחנו, צאצאי שתי נשיך האהובו
והיוצר יחד לבנו ישים גבולנו שלום, שב אבינו בין מח
נפשך, ועיניך תראינה אור זרוע לך מסביב, שב עם נש
בעין גדי על נחלתך הנתונה לך מאת המלך, ושם אנ
בניך אתך לשמוע נעימות לקחך, אמרות טהורות, ורנ
ונשמחה בכל ימינו, כי תספר לנו את כל התלאות א
מצאוך בארצות נודך, ואנחנו נשיב תודות לה' אשר הש
לך ששון ישעך, ורני פלט תסובבנו סלה.
וישק עוזיאל לרעים האהובים, ויאמר ברוכים אתם ל
וברוך

ת גילכם, כי על אהבתכם נוסדה שלות ביתי.
תרב השמחה בבית עוזיאל, ושבעת ימי המועד הי
תה בביתו, וכל אהביו ורעיו מרום ארץ יהודה
באו לו לשוש אתו משוש. וככלות שבעת ימי המועד
ל הקהל לעשות שבעת ימים אחרים, „ויעשו שבעת
שמחה, כי חזקיהו מלך יהודה הרים לקהל אלף פרים
אלפים צאן, והשרים הרימו לקהל פרים אלף וצאן
אלפים, ותהי שמחה גדולה בירושלים אשר כמוה
תה מימי שלמה בן דוד מלך ישראל". הלא היא
על ספר דבר הימים למלכי יהודה. ובית עוזיאל
דיה שר הרכוש אשר למלך, שמחו ויעלצו יחד
מי המועד ועוד שבעת ימי השמחה, ומקץ הימים
ת עוזיאל לבו לכונן נחלתו ונחלת מרים אשתו ואת
שבע אשתו הנתונה לאליפלט ולקציעה, ובשמחות
מירושלים לשבת ביפה נוף עין גדי, ויבלו ימיהם
ניתיהם בנעימים.
ם לבית ידידיה שר הרכוש אשר למלך נצפנו עלילות
רבים, אשר הצטידו עליו אנשי דמים ומרמה,
היה ידידיה בביתו וישמח בתרצה אשתו היפה
ה ...חמדים, תימן ותמר אשר ילדה לו, ולא ידע
י מפריש במעונו ונעלמים יהתלו בו, וכל דברי
הם כתובים בספר, אשר כתב עליו סתרי הכרמלי,
בני אדם, כי רבות רעות צדיק ומכלם יצילנ
א לאור צדקם ומשפטם כצהרים.

תם